RACHEL GIVNEY

Jane și magia iubirii

Scrisă cu mult talent, *Jane și magia iubirii* este o carte care te prinde, antrenantă și plină de umor. *Graeme Simsion, scriitor*

Faceţi cunoştinţă cu Jane, fiica pastorului George Austen, care, ajunsă la „venerabila" vârstă de 28 de ani, vrea să-şi găsească iubirea adevărată. Dar dacă această mare dragoste nu ar trăi în anul 1803, ci în... secolul XXI? Povestea o va duce pe Jane pe străzile aglomerate şi pestriţe din Londra şi Bath, în căutarea alesului, dar şi a inspiraţiei în urma căreia se vor naşte celebrele personaje care au făcut-o cunoscută în toată lumea. Înainte, însă, de Mr Darcy, Mr Willoughby, Mr Wickham şi George Knightley, a fost... o altă poveste, pe care trebuie să o citiţi pe nerăsuflate!

O lectură obligatorie pentru fanii Jane Austen, pentru cei care se întreabă de ce ar trebui să le placă Jane Austen şi pentru toţi cititorii care apreciază ficţiunea deşteaptă, animată şi provocatoare. *Booklist*

ISBN 978-606-006-524-1
9 786060 065241
www.rao.ro
www.raobooks.com

© Tegan Louise

RACHEL GIVNEY s-a născut la Sydney, în Australia. După o carieră impresionantă ca regizor de film şi de televiziune, Rachel Givney s-a întors la o mare pasiune a sa: scrisul. *Jane şi magia iubirii* este primul său roman.

Givney înfăţişează contrastele dintre două perioade diferite, incluzându-le într-o poveste care dă de gândit. De la dinamica familială la schimbarea modului în care ne comportăm în situaţii romantice, volumul este un amalgam palpitant de subiecte serioase, momente amuzante, inteligenţă şi farmec. *Booklist*

Realizatoarea de film Rachel Givney, aflată la debutul său literar, ne aduce un roman în care eroina unei călătorii năstruşnice în timp este nimeni alta decât Jane Austen. O carte amuzantă şi palpitantă. *Austenprose*

JANE ȘI MAGIA IUBIRII

Rachel Givney este scriitoare, regizoare și producătoare de film. Originară din Sydney, locuiește în prezent la Melbourne. A colaborat la filme precum *Offspring, The Warriors, McLeod's Daugthers, Rescue: Special Ops și All Saints*. Filmele ei au făcut parte din selecția oficială a festivalurilor de film de la Sydney, Flickerfest, Tropfest și multe altele. *Jane și magia iubirii* este primul ei roman.

RACHEL GIVNEY

Jane și magia iubirii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIVNEY, RACHEL
Jane și magia iubirii / Rachel Givney. - București : RAO Distribuție, 2021
ISBN 978-606-006-524-1

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

RACHEL GIVNEY
Jane in Love
Copyright text © Rachel Givney, 2020
A fost publicată prima dată de Penguin Random House Australia Pty Ltd.
Această ediție este publicată în înțelegere cu Penguin Random House Australia Pty Ltd.
Toate drepturile rezervate

Jane și magia iubirii
© RAO Distributie, 2020
Pentru versiunea în limba română

Coperta:
Stefan Hilden, hildendesign.de
Fotografia copertei:
© HildenDesign/Shutterstock.com

Traducere din limba engleză de
Mihaela Neacșu prin Lingua Connexion

2021

ISBN 978-606-006-524-1

Toate geniile care s-au născut femei au căzut pradă binelui comun.

Stendhal

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

După ce sări peste pârleaz şi ateriză într-o baltă plină de noroi, din care o parte fu proiectată în sus, aterizând apoi pe rochia, pe ghetele şi pe obrajii ei, Jane se opri pentru o clipă, întrebându-se dacă nu cumva exact acest tip de comportament era motivul pentru care avea dificultăţi în a-şi găsi un soţ.

Nu doar faptul că rătăcea, la ora opt dimineaţa, în grădina de napi a unui fermier, o făcea pe Jane să considere că, poate, marele ei talent era incompatibilitatea cu măritişul. În timp ce sărea peste o altă îngrăditură din piatră, într-un alt câmp – nu chiar un câmp, dacă e să fim complet sinceri, era mai mult o mocirlă (Cum de ajungea mereu în cele mai murdare locuri din Anglia? Era atrasă în mod inexplicabil de noroi?) –, alcătuia în minte o listă cu toate acele trăsături de caracter ale sale care o făceau nepotrivită pentru căsătorie.

Prefera o carte bună întâlnirilor cu alţi oameni şi îi plăcea să rătăcească ore întregi, singură, în mijlocul naturii rurale. Vecinii împărtăşeau unanim părerea că acestea erau atribute discutabile în cazul unei femei. Totodată, Jane îşi distrugea coafurile la fel de repede cum îşi strica rochiile. Buclele castanii, supuse de mama ei într-un coc grecesc, în vârful capului, ajunseseră sub urechea stângă, într-un mănunchi trist. Chiar şi doar aceste lucruri erau suficiente pentru a o elimina din cursa pentru un soţ.

Pe lângă parada scandaloasă alcătuită din preferința pentru cărți, plimbări și asasinarea coafurilor, Jane mai suferea de un mic neajuns care, el singur, le umbrea pe toate celelalte.

Scria.

Nu scrisori și poeme, deși avea talent la amândouă. Romanele erau mijlocul ei de expresie. Câteodată, când se plimba sau când participa la o adunare, îi venea câte o idee, iar atunci se adâncea cu pasiune în truda creatoare. Umbla ca pierdută, incapabilă să facă orice altceva până când nu punea totul pe hârtie: până când surorile nu erau reunite, nelegiuiții pedepsiți, îndrăgostiții uniți pentru vecie. Odată ce termina, lăsa pana și cădea într-un somn profund, cu mintea golită de gânduri, căci își adăugase vocea visului lumii. Se deștepta în dimineața următoare, tulburată de o nouă idee, și truda reîncepea, de o importanță egală pentru ea cu aceea a respiratului.

Ca realizare, scrisul nu se compara cu brodatul sau cu pictura, dar măcar era caligrafic. Acest lucru îi atrăsese odinioară admirația familiei. Totodată, poveștile pe care le spunea erau simple și amuzante, toată lumea le aprecia și făceau timpul să treacă mai plăcut, mai ales duminicile, după slujbă, până la ora cinei. Însă pe măsură ce anii treceau și ea rămânea tot nemăritată, obiceiul devenise, dintr-o sminteală inofensivă, vinovatul pentru nereușita ei în viață; doamnele nu scriau cărți.

Nimeni nu publica scrierile lui Jane. Când avea nouăsprezece ani, tatăl ei, plin de mândrie paternă, a trimis unul dintre romanele ei lui Thomas Cadell, un editor londonez, oferindu-se chiar să suporte el însuși cheltuielile de tipărire. Familia a așteptat, anticipând cu veselie, gândindu-se că vor vedea numele Austen tipărit, dar, după câteva săptămâni, răspunsul lui Cadell a venit cu mesajul: „Refuzat prin returnarea corespondenței". Calitatea scrierilor lui Jane nu meritase nici măcar o scrisoare de respingere. George Austen nu a mai abordat vreodată un editor, iar Jane a ascuns manuscrisul sub plăcile dușumelei din dormitorul ei.

În ciuda respingerii și a declarației conform căreia era lipsită de talent, Jane nu s-a oprit din scris. Existau femei-scriitor, dar acestea erau rarități, proscrise, decăzute. Ann Radcliffe, idolul lui Jane, publicase cinci romane, dar era cunoscută publicului mai cu seamă pentru faptul că era stearpă. Cu astfel de modele drept exemplu pentru viitorul care o aștepta, mama lui Jane a anunțat-o, într-o marți după-amiază, că, dacă o mai prindea scriind altceva decât liste de cumpărături, urma să i le pună pe foc.

Din ziua aceea, Jane a scris pe ascuns. Și-a păstrat pasiunea, dar a ferit-o de ochii lumii. Își nota gândurile pe bucăți de hârtie, în pădure, și punea totul laolaltă când mama era plecată la piață.

Jane avea un motiv foarte precis pentru care cutreiera pădurile și crângurile de lângă Bath încă din zori, gândindu-se la toate acestea: domnul Charles Withers, un tânăr gentilom, avea să sosească acasă în mai puțin de o oră, ca să o cunoască.

Jane nu-l știa pe domnul Withers, dar își dădea seama de importanța vizitei. Existase o vreme când, aproape o dată la două săptămâni, un tânăr domn venea să-și exprime interesul în privința persoanei ei. Asta se întâmpla pe când Jane avea douăzeci de ani. Acum, avea douăzeci și opt și șapte luni și nu mai venise nimeni. Se resemnase la gândul că nu va mai veni nimeni, niciodată.

Jane avea nevoie de un soț din două motive. În primul rând, dacă nu făcea rost de unul, avea să ajungă fată bătrână și să piară, după cum o înștiințase mama ei, într-una din zile. Jane deținea gloriosul titlu de cea de-a doua cea mai în vârstă fată necăsătorită din vestul ținutului, după sora ei mai mare, Cassandra, iar aceasta era nemăritată doar pentru că logodnicul ei murise. Jane nu avea o asemenea scuză. Cu cât înainta în vârstă, cu atât mai multe priviri pline de compasiune aduna din rândul prietenilor și al familiei, iar mila încuraja foarte puțini bărbați să dorească să se

căsătorească. Dacă ajungea la treizeci de ani necăsătorită, totul era pierdut.

Cel de-al doilea motiv pentru care era necesar să se căsătorească avea de-a face cu banii. Odată ce părinții ei aveau să plece întru Domnul, puțina avere a tatălui lor trecea în posesia fiului celui mare, James, iar ea ajungea la mila fraților ei: a celor bogați, cărora nu le păsa de ea, și a celor săraci, cărora le păsa. La o adică, ar fi putut să își câștige singură traiul vânzând flori, spălând haine sau devenind pirat.

Jane avea și un al treilea motiv pentru care își dorea un soț: era mai mult o dorință deșartă, un sentiment atât de nesăbuit, încât nu îndrăznea să-l rostească în fața nimănui.

Era iubirea.

Însă, după cum își repeta zilnic, iubirea era un lux pentru o femeie în situația ei, astfel încât ori de câte ori acest al treilea motiv își croia drum prin gândurile ei – e drept că era o pacoste deosebit de tenace – se grăbea să îl alunge. Nu folosea nimănui să își piardă vremea cu astfel de dorințe.

Așa că îl goni din nou, în timp ce sărea peste un gard viu, spre cel de-al treilea câmp. Stropii de noroi îi ajunseră de această dată mai sus de mijloc, o fărâmă de pământ intrându-i în ochi și câteva crenguțe din gard găsindu-și loc în părul ei. Aducea perfect cu un ou pestriț. Trebuia să ia măsuri, în așa fel încât să îl obțină pe acest domn Withers drept soț. Nu era nimic de făcut în privința vârstei sau a stării materiale precare, dar dacă reușea, fie și numai pentru o oră, să-și ascundă adevărata natură, avea o șansă.

Jane scoase din buzunar o pană și o bucată de hârtie și se apucă să întocmească o listă.

Tăcerea părea a fi o strategie minunată. Inteligența ei era alarmantă. Dacă era nevoită să răspundă, se va limita la observații despre vreme sau, și mai bine, va emite sunete delicate în direcția lui.

Zâmbetul era, de asemenea, o virtute în aceste împrejurări. Când era cufundată în gânduri, trăsăturile chipului ei aveau tendinţa să se fixeze într-o expresie încruntată. Ahh. „Nu gândi!" adăugă pe listă.

Odată ce aceste instrucţiuni fură înregistrate, îndesă hârtia în buzunar şi părăsi câmpurile din Somerset. Zări turlele bisericii St. Swithin şi reveni la marginea oraşului; era deja târziu. Mergând pe aleea pietruită, Jane zări ceafa unui domn în vârstă, cu părul alb.

– Tată, cu ce treburi prin partea asta a oraşului? întrebă ea, îndesând şi mai adânc hârtia în buzunar.

Tatăl ei se întoarse, cu ochii lui albaştri strălucind.

– Mă bucuram de aerul minunat din Somerset, spuse el. Cred că m-am rătăcit. Ce zici, însoţeşti un biet bătrân înapoi acasă?

– Cu mare plăcere, spuse ea, apucând-i braţul şi mângâindu-l afectuos.

Anii petrecuţi slujind în bisericile îngheţate îi distruseseră spatele şi nu era în stare să facă nici cincizeci de metri fără să suduie – aşa că Jane îşi dădu seama că el nu ieşise la plimbare, ci plecase în căutarea ei, să se asigure că nu îşi distrusese înfăţişarea pe vreun câmp.

Nu o grăbi, la fel cum nu aduse nici vorba despre apropiata lor întâlnire cu domnul Withers. Tatăl ei trecuse de şaptezeci de ani, dar era la fel de arătos ca în portretul ce-l înfăţişa ca tânăr pastor. Părul lui alb, lung, era prins la spate cu o panglică albăstruie, culoarea oului de raţă, pe care Jane o cumpărase pentru el cu ocazia unei călătorii în Kent. O purta foarte rar, spunând că era mult prea frumoasă pentru a o folosi zilnic, ceea ce o rănea pe Jane mai mult decât lăsa să se vadă. Dar astăzi o purta. Jane îşi dădu seama că o făcuse ca să îi câştige bunăvoinţa, şi reuşise.

În drumul lor spre casă, Jane și tatăl ei trecură pe lângă Pump Room[1], pe strada Stall. Coloane uriașe de culoarea mierii se înălțau în fața clădirii, primitoare, semănând cu intrarea într-un templu grecesc. O doamnă învăluită într-o manta verde ca smaraldul se opri înaintea lor, apoi își înălță capul cu veneraţie, de parcă ar fi trimis în văzduh o rugăciune. Jane se încruntă. Astfel de spectacole se petreceau adesea în Bath, pentru că Pump Room era cu adevărat o biserică, un loc demn de adoraţie. Pe lângă servirea ceaiului, folosirea apelor sacre și uneltirile care aveau loc acolo, unele dintre cele mai spectaculoase contracte matrimoniale din Anglia fuseseră perfectate în amfiteatrul ei. Jane nu fusese niciodată înăuntru; fiind o femeie singură, înaintând rapid în vârstă, clienții acesteia ar fi primit-o cu aceeași bucurie cu care ar fi întâmpinat un lepros.

Jane ura orașul în care locuia. Părinții ei se mutaseră acolo odată cu pensionarea tatălui ei, punând capăt vieții tihnite pe care o duseseră până atunci într-o parohie rurală din Hampshire. Odată cu mutarea în Somerset, Jane constatase o singură schimbare semnificativă adusă vieții ei: zilele, altădată petrecute între câmpuri verzi și liniște, erau acum încărcate de ceață și de bârfă. Părinții ei susțineau că beneficiile aduse sănătății tatălui ei determinaseră deplasarea spre vest – toți vecinii și toate ziarele proslăveau proprietățile vindecătoare ale apelor termale din Bath –, dar Jane avea o altă bănuială. George și Cassandra Austen se cunoscuseră în Bath și, cu două fete îndreptându-se vertiginos către o viață de celibat, relocaseră gospodăria nu pentru a ameliora digestia pastorului Austen, ci ca o ultimă încercare de a-și mărita fiicele. Și ce loc mai bun pentru asta, dacă nu orașul Bath, capitala engleză a căsătoriilor și locul unde se căsătoriseră chiar și părinții ei.

[1] Băile romane care datează din anul 43 î.H., fiind construite de romani datorită existenței în regiune a apelor termale (n.tr.)

Trecuseră însă deja doi ani de când locuiau în Bath şi nici Jane, nici Cassandra nu se măritaseră; niciun bărbat nu le ceruse, în ciuda nenumăratelor căsătorii care se încheiau fără întrerupere în saloanele şi în sălile de festivităţi din jurul lor. Trei fete din vecini se logodiseră numai în luna ce trecuse, iar cei care le ceruseră le cunoscuseră, în treacăt, pe Jane şi pe sora ei, dar nu mai exprimaseră niciun interes ulterior.

Jane o ocoli pe femeia în verde, care continuă să înalţe rugi în faţa Pump Room, evitându-i privirea. Măcar ea nu era la fel de ciudată – sau, cel puţin, aşa spera.

Capitolul doi

Din toate lucrurile care îi plăceau în Bath, condițiile locative o bucurau cel mai mult pe Jane. Ceilalți locatari ai Casei Sydney erau un amestec de oameni cu suflet bun, mereu gata să informeze cu privire la nenorocirile care se abăteau asupra vecinilor. O astfel de persoană, lady Johnstone, îi întâmpină pe Jane și pe tatăl ei în foaier.

– Așteptați vizita domnului Withers din Kent și a fiului său, în această dimineață, le comunică ea.

Purta o pelerină lungă, în falduri. Dacă scopul era să facă paradă de bogăția soțului ei prin cantitatea de stofă folosită ca să se acopere, lady Johnstone se achita impecabil de această sarcină. Juca între degete poșeta confecționată din mătase franțuzească, pe care o ținea în așa fel încât să capteze lumina.

– Domnul Withers poartă o haină albastră. Nasturii sunt mai mici decât mă așteptam. Mă tem că ați ajuns atât de târziu, încât cei doi domni au observat deja, îi sfătui ea cu toată amabilitatea de care era capabilă.

Lady Johnstone păstrase obiceiul să își pudreze părul și, în timp ce femeia vorbea, pudra se scutura ușor pe brațul lui Jane.

– Mulțumesc, lady Johnstone, spuse pastorul. Sunteți prea bună cu noi. Ce poșetă drăguță! Este nouă?

Jane deschise gura, ca să facă un comentariu mai puţin diplomat, dar înainte să apuce, tatăl ei o conduse pe scări, în sus. Intrară în apartamentul lor, iar Jane se grăbi să îşi schimbe rochia şi să se spele pe faţă, înainte ca doamna Austen să vină peste ea şi să-i târască pe amândoi în salon.

– Domnul Withers şi fiul acestuia sunt deja aici, şuieră ea printre dinţi, după cum îi era obiceiul atunci când tineri eligibili erau prezenţi. Aşteaptă în salon.

O briză suflă cu putere de-a lungul holului şi întredeschise uşa către salon. Jane se furişă şi aruncă o privire. Trase adânc aer în piept.

– Ce părere ai, Jane? întrebă tatăl ei.

„Jane Withers", rosti ea în gând. Privindu-l pe bărbatul din încăpere, cu greu îi venea a crede. Ultimul pretendent semănase cu un ou fiert. De unde scosese oare peţitoarea silueta aceea ca cioplită în stâncă? Înălţimea domnului Withers îl obliga pe acesta să se aplece ca să poată privi pe fereastră. Umerii i se îndepărtau de trup, de două ori mai laţi decât ai altor bărbaţi. Zâmbi, privind pe fereastră, şi zâmbi din nou când i se adresă tatălui său care stătea lângă el, în salon. Din câte îşi dădu Jane seama, zâmbea mult.

Bărbatul se răsuci să arate ceva pe fereastră şi atunci o singură rază din soarele Angliei surprinse fiecare strălucire de aur a şuviţelor lui castanii. Jane suspină. Arhanghelul Gabriel pogorâse din ceruri în sufrageria lor.

Imediat, Jane îşi înfrână sentimentul de sărbătoare, înlocuindu-l cu unul mai adecvat, de îngrijorare. Peţitoarea greşise din nou. De unde, până atunci, adusese numai pretendenţi de calitate inferioară, idioţi şi isterici, acum livrase unul peste măsură de reuşit. Jane calculă rapid valoarea combinată a pretendentului ei, sub aspectele frumuseţii, solvabilităţii financiare şi rangului, cu a ei, şi rezultatele nu se potriveau. Acest Adonis înstărit, care putea

alege orice femeie şi-ar fi dorit, nu se va mulţumi cu o scriitoare trecută de prima tinereţe şi lipsită de zestre.

Jane îşi surprinse imaginea reflectată în oglinda din hol. Schimbase ghetele şi mantaua stropite de noroi cu papuci din mătase şi cea mai elegantă rochie pe care o avea, dar hainele ei cele mai bune tot păreau nişte cârpe în comparaţie cu haina fină din lână a domnului Withers. Apoi exclamă, la vederea aspectului celui mai neîngrijit al înfăţişării ei.

– Părul meu!

Împletitura grecească pe care i-o făcuse mama ei semăna cu un cuib de păsări.

– Poate dacă ridici partea aceasta, dinspre stânga, spuse pastorul cu o voce care se dorea a fi de ajutor şi o deplasezi către nord-vest.

Jane făcu după cum îi spuse acesta.

– E şi mai rău, interveni doamna Austen, îndepărtând mâinile fiicei ei cu o lovitură de palmă.

Îi cuprinse capul, îndepărtă crenguţele desprinse din gardul viu şi îi adună părul într-o coafură dureroasă, dar decentă.

– Ia să te văd, îi spuse.

Mama ei făcu un pas înapoi şi studie înfăţişarea lui Jane. Îşi drese glasul, încruntată.

Doamna Austen provenea dintr-o familie mai înstărită decât cea a domnului Austen, având legături îndepărtate cu oameni sus-puşi, şi căsătoria ei cu un pastor de ţară provocase neplăceri în rândul familiei. Cu trecerea anilor, în modesta lor parohie, renta şi rangul ei continuaseră să scapete, până când ajunsese să deţină un singur vestigiu al vieţii ei anterioare: un medalion cu lănţişor, din aur masiv, care punea în umbră toate gablonzurile din tinichea pe care le adunase de-a lungul căsătoriei. Cumpărat de străbunica ei, o baroană, în anii 1600, pentru o sumă împărătească, valoarea medalionului sporise în timp. Doamna Austen îl

purta cu mândrie şi îl lustruia cu o bucată de mătase, în fiecare duminică.

O prinse pe Jane de umeri:

– Ascultă, Jane! Spune-i lucruri fermecătoare şi cochete acestui bărbat. Nu vorbi despre cărţi, sau despre politică, sau orice altceva ce l-ar face să se simtă prost. Niciun bărbat nu se însoară cu o năpastă care face pe deşteapta.

Jane se zbârli; ar fi comentat, dacă ea însăşi nu şi-ar fi petrecut toată dimineaţa gândindu-se la asta.

– Da, mamă, răspunse. Promit să par cât se poate de netoată.

Tatăl ei o atinse pe mână.

– O să fie bine, Jane.

Jane dădu din cap. Acum că gravitatea situaţiei fusese stabilită şi se făcuseră cunoscute reproşurile şi îngrijorarea, cei trei traseră adânc aer în piept şi porniră către salon.

Pastorul Austen intră primul şi-i salută pe domnul Withers şi pe fiul acestuia, Charles. Se făcură prezentările, cu o eleganţă impresionantă din partea familiei Austen. Până şi doamna Austen fu copleşită de o modestie decentă la vederea frumuseţii şi a bunăstării pretendentului. Lăsă să se scurgă şapte minute întregi înainte de a prezenta lista proprietăţilor fiului ei, Edward, şi a umple tăcerea cu vorbăria politicoasă şi fără sens la care excela.

Jane oftă, recunoscătoare în sfârşit pentru talentul conversaţional al mamei ei, întrucât deplasa atenţia de la persoana ei. Ea se îndeletnicea cu evitarea privirii tânărului bărbat; se temea că, dacă îl lăsa să-i vadă chipul, tânărul o va rupe la goană. Aşa că număra plăcile duşumelei. Dar când, în cele din urmă, privi pe furiş către el, îl surprinse zâmbindu-i.

– Domnule Withers, am înţeles că sunteţi naturalist, se adresă doamna Austen tatălui.

– Aşa este, răspunse domnul Withers senior, deşi nu sunt botanist de meserie, este o îndeletnicire de plăcere.

– Am în grădină o tufă de trandafiri al cărei soi nu am reușit să îl recunosc, continuă doamna Austen. Sunteți amabil să mă ajutați să o identific?

Domnul Withers își exprimă consimțământul și cei cinci porniră împreună să exploreze grădina Casei Sydney. Jane știa că trandafirii la care făcuse referire mama ei erau soiul Queen Mary, de culoare roz, floarea cea mai răspândită printre soiurile favorizate de solul calcaros din Bath, lucru pe care mama ei îl știa la fel de bine.

– Dacă sunteți atent, domnule Withers, se zărește un boboc acolo, lângă gardul grădinii, spuse doamna Austen, odată ajunși afară.

– Nu văd niciun boboc, doamnă Austen, răspunse domnul Withers. Cred că mai avem de așteptat, e abia martie.

Grădinile semănau cu un cimitir, cu pământul arid și câteva tulpini goale, dar mama lui Jane insistă în planul ei.

– Probabil că aveți dreptate, spuse ea. Mă însoțiți pentru o inspecție la fața locului? Așa vom putea rezolva chestiunea.

Doamna Austen porni cu domnul Withers și cu pastorul mai departe, lăsându-i pe Jane și pe pretendentul acesteia singuri, lucru care pe Jane o îngrozi. Urma să fie nevoită să vorbească și, astfel, avea să strice totul.

În timp ce mergeau agale pe potecă, Jane căuta din răsputeri să articuleze un enunț galant. Ceva despre vreme? Părea că ploaia încetase. Se gândi la cel mai cochet mod în care putea comenta cu privire la precipitații, simțindu-se pe culmile disperării, când Charles Withers întoarse capul către ea și zâmbi.

– Ați luat apele, domnișoară Jane? întrebă el.

Jane spera să găsească o cale prin care să-i răspundă fără a fi nevoită să vorbească.

– Nu, domnule, rosti în cele din urmă, înfrântă.

El vorbi despre izvoarele minerale străvechi, care se ridicau din miezul pământului, adunându-se într-un bazin, în mijlocul

oraşului Bath. Regele George băuse din acele ape şi se vindecase de gută. În urma miracolului, oamenii veneau din toate colţurile lumii pentru a sorbi din licoarea magică. John Baldwin construise ceainăria vecină cu locul sacru, Pump Room, pentru ca oamenii să se bucure cu eleganţă de binefacerile apei. Jane cunoştea o singură persoană care intrase acolo: Margaret, menajera familiei. După multe rugăminţi, Margaret mărturisise că plătise salariul pe o săptămână pentru o lingură din apa calcaroasă, pe care o scuipase imediat ce prietenele ei se întorseseră cu spatele. O asigurase pe Jane că, în scurtul timp în care se aflase în gura ei, apa îi făcuse mult bine.

– Ştii ce înseamnă să iei apele? întrebă domnul Withers. Mă plimb prin Bath de trei zile şi pretind că ştiu. După ce m-am prefăcut atâta timp, mi-e greu să întreb pe cineva, rosti el, încheindu-şi un nasture.

Jane se opri. Bărbatul acesta arătos tocmai făcuse o glumă? Jane îl puse la încercare.

– Şi ce credeţi că înseamnă, domnule?

– Din câte îmi dau seama, cineva intră în Pump Room, la adăpostul întunericului, ia câtă apă îi cuprind buzunarele, apoi pleacă în mare grabă, zâmbi el.

Jane înghiţi cu dificultate.

– Sunteţi modest când pretindeţi a fi ignorant, domnule Withers. Exact aşa se petrec lucrurile.

– Pot să-mi iau apele din cada de baie sau poate chiar să mi le însuşesc pe cele dintr-o băltoacă generoasă, sau doar apa de la Pump Rooms are proprietăţi magice? întrebă el.

– Regret, magia este limitată la apa pentru care trebuie să plătiţi.

– Oh, dar intenţia mea este să o fur.

– Firește.

Jane nu-şi mai putu stăpâni un zâmbet firav.

– Voi avea nevoie de un complice, dacă vrei să-mi faci onoarea.

Trecuse atâta vreme de când un bărbat îi căutase compania, încât Jane fu cât pe ce să rateze invitația.

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea cu un nou zâmbet.

Apoi luă hotărârea să nu mai zâmbească; două zâmbete erau suficiente. Încă unul și ar fi fost acuzată că se simțea bine.

– Mâine sunt plecat cu treburi la Bristol, dar poate în ziua următoare, spuse el.

Discuția continuă, dezvăluind, spre stupoarea ei, că el admira Cecilia, romanul ei preferat. Jane începu să fie îngrijorată, pentru că îi făcea plăcere compania acestui bărbat, îi respecta părerile și-i împărtășea atitudinea ironică la adresa orașului. Cel mai mare neajuns al lui fiind dimensiunea nasturilor, Jane nu avea altă opțiune decât să-l placă pe domnul Withers.

Se alăturară părinților și reveniră în casă. Jane și mama ei consimțiră să meargă împreună la Pump Room, peste două zile. Charles Withers și tatăl său plecară cu voie bună și cu o dispoziție fericită și, în timp ce familia Austen își lua la revedere, lângă trăsura acestora, doamna Austen se bucură când avu ocazia să-i facă cu mâna doamnei Johnstone, care spiona din spatele draperiilor camerei de zi.

Capitolul trei

A doua zi dimineață, Jane primi o scrisoare din partea Cassandrei.

Draga mea Jane, începea scrisoarea,

Pare că a trecut foarte mult timp de când am vorbit ultima oară. Sunt sigură că s-au întâmplat multe de când am plecat și că orașului îi e dor de mine, așa cum îmi este și mie dor de el.

Sora ei făcea adeseori această glumă, căci viața lor în Bath era tot atât de plictisitoare pe cât erau predicile duminicale ale fratelui lor, James. O serie întreagă de aburi și de nimicuri le umplea timpul, făcând cunoștință cu oameni care veneau pentru o săptămână, apoi plecau, și la care nu se mai gândeau niciodată odată ce părăseau strada Stall. Cu toate acestea, azi, Jane avea noutăți. Își dorea să o fi avut pe sora ei alături, dar Cassandra plecase cu douăsprezece zile înainte, în estul țării, să o asiste pe soția lui Edward cu nașterea celui de-al optulea copil. Cassandra șovăise să plece, văzând că Jane era cuprinsă de una dintre negurile ei, așa cum se întâmpla din când în când. Dar Jane insistase ca ea să meargă, căci conflictele ei mentale nu erau nimic în comparație cu nașterea fără probleme a unui nou moștenitor. Cu toate acestea, sora ei avea să se bucure la aflarea veștilor.

Jane se aşeză la o masă mică de scris, lângă fereastra de unde, cu o zi înainte, privise domnul Withers, şi începu să îşi scrie răspunsul:

Draga mea Cassandra, scrise ea pe foaia de pergament, folosind pana tatălui ei,

Ţine-ţi firea, scumpă soră. Am veşti din Bath.

Înmuie pana în cerneală, compunând în minte câteva rânduri despre domnul Withers, despre haina acestuia, despre lady Johnstone, dar îşi dădu seama că nu le putea aşterne pe hârtie. Din vârful peniţei, o picătură de cerneală căzu pe pagină.

I se păru că era caraghioasă. În lumina zilei, totul părea a fi o fantezie. Domnul Withers îi zâmbise şi o invitase la o ceremonie publică. În starea ei de disperare, adunase aceste dovezi infime de consideraţie şi le transformase în iubire autentică. Mai mult ca sigur că el o invitase la Pump Room din milă. Jane îşi blestemă închipuirile şi lăsă pana.

– Ce scrii acolo, Jane? întrebă mama ei, intrând în cameră. Sper că nu e o poveste.

Smulse hârtia şi începu să citească.

– Nu, mamă, răspunse Jane.

Mama lui Jane miji ochii, citind.

– Îmi menţin poziţia anterioară, voi pune pe foc orice poveste găsesc. Chiar şi acum, că îl ai pe domnul Withers.

– Nu îl am pe domnul Withers, mamă.

Mama ei lăsă hârtia pe masă.

– Haide acum, să mergem, îi vei scrie surorii tale mai târziu. Trebuie să ajungem în oraş.

În timp ce traversau podul Pulteney, îndreptându-se spre centrul oraşului, Jane observă ceva ciudat. De obicei, cei mai mulţi dintre concetăţeni o ignorau sau clătinau din cap când trecea pe lângă ei, dar astăzi o doamnă îi spuse, „Bună dimineaţa, Jane!" cu

un zâmbet larg. Acest salut bizar se dovedi a fi primul dintr-o serie similară de urări călduroase, adresate de-a lungul drumului pe străzile pietruite. Până când ajunseră la colţul străzii, fiecare nevastă de comerciant şi credincios întâlnit pe alee îi făcuse cu mâna sau îi adresase un salut. Doamna Austen o prinse de braţ, încântată.

– De ce sunt toţi atât de amabili, mamă? întrebă Jane. Mă sperie cu zâmbetele lor.

– Ei, şi tu acum! îi răspunse mama ei. Se bucură pentru noi.

Jane se opri şi se întoarse către mama ei.

– Mamă, cui ai spus despre domnul Withers?

– Oh, aproape nimănui, răspunse mama ei, fluturând din mână ca si cum ar fi alungat o muscă. În orice caz, care este problema? Cine ascunde asemenea veşti bune?

– Nu a fost nimic altceva decât o invitaţie la o adunare.

– Ce prostii vorbeşti câteodată, răspunse mama ei.

O trase pe Jane după ea, de-a lungul străzii Stall, apoi o luară la stânga, unde Jane fu asaltată de zâmbetele şi de fluturările de mâini a jumătate din locuitorii oraşului.

Doamna Austen opri în dreptul Maison du Bois, magazinul de rochii din capătul Westgate. La început, Jane crezu că mama ei oprise să îşi lege un şiret, dar apoi aceasta se întoarse şi dădu să intre în magazin.

– Mamă, ţi-ai pierdut minţile?

Maison du Bois era cel mai scump magazin din Bath, dacă nu din întreaga Anglie. Localnicii nu călcau în acest magazin; acesta era acolo exclusiv pentru londonezii înstăriţi care vizitau oraşul în vacanţă. Micuţa prinţesă, Charlotte, îşi cumpărase de acolo întreaga garderobă, spre exasperarea tezaurului regal, fiecare rochie, bonetă şi pantof fiind expediate exclusiv de la Paris.

Doamna Austen păşi în magazin, trăgând-o pe Jane după ea. Aceasta fu surprinsă că nimeni nu păzea intrarea. Se aşteptase să

vadă acolo o santinelă înarmată care bloca accesul oamenilor de rând, cum erau ea și mama ei, cu ghetele lor murdare de noroi, dar trecură de uși fără probleme. Odată ajunse în interior, cea mai frumoasă încăpere din câte îi fusese dat să vadă îi vătămă privirea: trandafiri albi din ipsos împodobeau tavanul, cornișe lustruite, tivite cu ornamente din alamă, decorau fiecare vitrină. O scară masivă din stejar se ridica dintr-o cameră din spatele magazinului, ducând cine știe unde – poate spre rai. Vitrine din sticlă expuneau eșarfe crem din mătase și damasc, bonete în nuanțe de lămâie, papuci de culoarea piersicii, ușori ca aerul, și șaluri ce păreau împletite din fir de aur. Rochiile atârnau peste tot. Părea mai degrabă o patiserie decât un magazin de haine.

– Ce loc îngrozitor! exclamă Jane. N-o să meargă.

– Așa trebuie să fie pe lumea cealaltă, rosti mama ei cu voce șoptită.

Un vânzător le privi încruntat, din spatele unei vitrine.

– V-ați rătăcit?

Le măsură din cap până-n picioare, fără să încerce măcar s-o ascundă.

Jane dădu din cap.

– Haide, mamă, să mergem, spuse ea, îndreptându-se spre ușă.

Mama ei o ignoră și se întoarse către bărbat.

– Vindeți rochii aici, domnule?

– După cum vedeți, doamnă, răspunse acesta. Din cele scumpe.

– Bun, spuse mama ei, cu un gest de încuviințare. Vrem să cumpărăm una.

– Mamă, nu! strigă Jane.

– Liniște, fiica mea, sau te pălmuiesc, spuse doamna Austen.

– Știați, doamnă, că magazinul nostru a făcut, cândva, o pălărie pentru Maria Antoaneta? întrebă vânzătorul, adulmecând în jurul doamnei Austen.

– Înainte să-şi piardă capul, presupun, răspunse aceasta, ridicând dintr-o sprânceană şi aplecând uşor capul.

Tonul şi vorbele mamei sale o unseră pe Jane pe suflet; mama ei putea fi spirituală, când voia.

Omul înghiţi în sec.

– Executăm şi importăm cele mai elegante rochii, pentru cele mai exclusiviste comenzi.

– Mă bucur să aud asta. Vă rog să faceţi una pentru fiica mea.

Îşi încrucişă braţele peste piept. Ceea ce urmă fu un moment de impas, în care vânzătorul refuză să se mişte din loc, iar doamna Austen refuză să plece. În cele din urmă, bărbatul fu nevoit să admită că doamna Austen poseda mai multă determinare în încăpăţânarea ei decât el. Pufni şi se aplecă să-i ia măsurile lui Jane, cu metrul lui de croitorie.

Execută toate acestea cu mare fast, ţâţâind şi plesnind din buze, bombănind în şoaptă la lungimea braţelor lui Jane, la circumferinţa taliei, ca şi cum acele dimensiuni îl surprindeau, deşi Jane era delicat proporţionată. O persoană mai înclinată spre obiectivitate ar fi spus despre ea că era drăguţă sau suplă. Omul oftă din rărunchi, apoi aduse o singură rochie aflată pe un umeraş îmbrăcat în mătase, spunând:

– Asta este tot ce avem pe dimensiunile ei.

– Mamă! exclamă Jane.

Nu încăpea îndoială, o lună întreagă de muncă şi de iubire dăduseră viaţă acelei rochii. Un exterior din mătase în culoarea fildeşului acoperea o rochie din muselină albă ca laptele. Cusătoreasa brodase şiruri de trandafiri de-a lungul dungilor aurii care coborau pe poalele rochiei. Jane distingea frunzuliţele şi petalele fiecărei flori; îşi imagină femeia care se aplecase asupra lucrului, într-o sală unde trăgea curentul, dincolo de râu, folosind un ac minuscul şi un fir delicat. Zece şireturi de mătase împletită alcătuiau butonierele pe exteriorul din mătase al rochiei, făcând-o

să semene cu un veşmânt militar, acesta fiind detaliul care o cuceri pe Jane. Îi amintea de o uniformă pe care fraţii ei, Frank şi Charles, care erau ofiţeri de marină, ar fi purtat-o în timp ce navigau de-a lungul ţărmului spaniol. Jane îşi trecu mâna peste stofa diafană.

– Ce nuanţă de alb, observă ea. Aş murdări-o după o singură plimbare de dimineaţă.

– Cu cât este mai albă rochia, cu atât mai bine, spuse vânzătorul. Cu o rochie ca aceasta nu se merge pe jos, se ia trăsura.

Dădu să ia rochia înapoi.

– Probeaz-o, spuse doamna Austen, trăgând rochia din calea braţului vânzătorului şi dându-i-o lui Jane.

Jane protestă, gândind că o va distruge imediat ce o atingea, dar se răzgândi la vederea expresiei mamei sale, care ameninţa din nou cu acte de violenţă. Se retrase după un paravan şi se schimbă.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă mama ei când reveni.

– Ce este, mamă? întrebă Jane. Nu cade bine?

– Jane.

Mama ei făcu o pauză, chipul ei având o expresie pe care Jane nu o mai văzuse până atunci.

– Eşti frumoasă!

Jane pufni. Mama ei nu exprimase nicicând astfel de sentimente la adresa ei. Nimeni nu o făcuse. Cu toate astea, când îşi privi imaginea reflectată în oglindă, tăcerea puse stăpânire pe ea. Ţesătura albă îi scotea în evidenţă strălucirea ochilor căprui. Obrajii îi erau îmbujoraţi. Ea nu se îmbrăca niciodată în felul acesta. Îşi îndreptă umerii; rochia o impunea.

– Cât costă? întrebă mama ei.

– Douăzeci de lire, răspunse vânzătorul, cu un zâmbet triumfător pe chip.

Doamna Austen apucă poşeta.

– O luăm.

– Mamă, nu! spuse Jane.

Douăzeci de lire reprezentau chiria pentru Casa Sydney, pe şase luni. Doamna Austen nu avea cum să dispună de o asemenea sumă. Cu toate acestea, ea scoase o bancnotă din poşetă şi i-o întinse omului.

– De unde ai banii aceştia? întrebă Jane.

Îi aruncă mamei o privire şi atunci observă o schimbare: gâtul ei, de obicei împodobit cu aurul masiv, acum era gol.

– Mamă! Unde este medalionul baroanei?

Pielea albă a gâtului mamei ei părea să tremure, expusă în felul acesta luminii. Jane nu o văzuse niciodată pe mama ei fără nepreţuita bijuterie; părea comună şi dezgolită fără ea.

Mama ei îşi atinse gâtul gol cu mâna, apoi o îndepărtă.

– Dacă fiica mea merge la Pump Room, atunci va merita să fie văzută.

Jane oftă şi clătină din cap.

– Mamă...

– Ascultă, Jane, asta va face lucrurile să meargă mai uşor, mai ales pentru tată. Le va arăta că nu suntem săraci.

Îşi înălţă bărbia.

– Mamă, adorai medalionul acela.

Mama ei avu o tresărire.

– Este vina mea, Jane. Te-am lăsat să stai cu tatăl tău şi să citeşti, când ar fi trebuit să te duc la baluri şi la petreceri. Ar fi trebuit să te învăţ să prepari ceaiul.

– Ştiu să fac ceai.

– Nu e bun de nimic, Jane. Laşi frunzele acolo până când fiertura capătă un gust metalic. Dacă te-am fi certat şi te-am fi ajutat să te prezinţi mai bine, erai măritată acum. Ţi-am greşit, Jane. Te-am lăsat în voia ta. Dă-mi voie să îţi cumpăr rochia aceasta.

Jane făcu o pauză, amintindu-şi bucuria pe care o trăise fiind lăsată în voia ei. Privi din nou către gâtul descoperit al mamei sale şi clătină din cap. Nu o înţelesese niciodată.

– Bine, mamă.

Doamna Austen zâmbi preţ de o secundă, apoi îşi reluă expresia încruntată. Îi făcu semn lui Jane să se schimbe şi, când aceasta reveni, aşeză bancnota în ghearele vânzătorului. Acesta rânji, înhăţând-o înainte de a lua rochia din mâinile lui Jane, ca să o împacheteze. Aceasta luă în primire rochia cea albă, cel mai frumos lucru pe care-l avusese vreodată.

Capitolul patru

Când ajunseră lângă Casa Sydney, găsiră un tânăr extrem de arătos, având în jur de treizeci de ani, aşteptând în faţa apartamentului. O panglică neagră îi ţinea legat la spate părul blond. Jane exclamă, surprinsă.

– Bună, Henry! îi spuse ea fratelui ei.

– Bună, Jane, răspunse el cu un zâmbet.

La braţul său era Eliza, soţia lui.

– *Bonjour*, Jane, rosti aceasta.

– Am crezut că sunteţi la familia Dawson până joi, spuse Jane.

Fratele ei şi soţia acestuia, care vizitau nişte prieteni în Cornwall, nu erau aşteptaţi acasă decât peste o săptămână, în drumul lor înapoi spre Londra.

Henry scutură din cap.

– Mama ne-a scris de urgenţă şi ne-a cerut să ne schimbăm planurile. Te vom însoţi mâine la Pump Room. Cu toţii ne bucurăm pentru tine, Jane. Cu adevărat, acestea sunt veşti minunate.

– Într-adevăr, spuse doamna Austen, dând din cap cu mândrie. Este mai important decât prostuţul de Robert Dawson.

– Mamă, nu! exclamă Jane, cuprinsă de panică; un sentiment de catastrofă iminentă puse stăpânire pe ea. Ne grăbim! Nu l-am văzut pe bărbatul acesta decât o singură dată.

– Jane, ascultă! îi spuse fratele ei. Te-a invitat la Pump Room. Toată lumea se logodeşte acolo. Nimeni nu merge în locul acela pentru niciun alt motiv, decât să bea apa aceea cumplită.

Râse; dinţii albi îi străluciră în lumina zilei.

– În plus, eşti Jane Austen, cea mai drăguţă şi mai inteligentă femeie pe care o cunosc. Vei fi cea mai bună mamă şi cea mai bună soţie. Iartă-mă, dragă, adăugă el, întorcându-se către nevasta lui.

– Nu e nevoie, spuse Eliza cu blândeţe, cu accentul ei natal, franţuzesc.

Ea nu vorbea niciodată, torcea precum o pisică, emanând un farmec exotic pe care Jane nu-l putea copia fără să pară caraghioasă.

– Sunt de acord cu tine, continuă ea, cu o mişcare de încuviinţare către soţul ei. În plus, acum ai rochia, adăugă ea zâmbind. Niciun bărbat nu-ţi va rezista.

Luară cina împreună. Mama făcu glume şi tata destupă o sticlă de vin pe care un pastor înstărit i-o dăruise pe când erau încă în Hampshire.

– Ce a mai făcut Darcy? o întrebă Henry pe Jane, în mijlocul cinei.

Zâmbi către ea ştrengăreşte, în timp ce îndesa în gură o bucată din carnea de miel. Pentru o clipă, tăcerea coborî între ei. Cu toţii cunoşteau ameninţările mamei cu privire la scrisul lui Jane, iar lui Henry, mereu pus pe şotii, îi plăcea să o tachineze. Priviră cu toţii către doamna Austen, aşteptându-i reacţia.

Însă, dacă sperau ca doamna Austen să facă o criză, aceasta îi dezamăgi. În loc să ţipe, zâmbi.

– Nimic din ce ai putea spune nu mă va supăra în seara aceasta, fiule. Odată căsătorită, Jane poate să scrie cât poftеşte.

Henry izbucni în râs şi bătu din palme. I se alăturară şi ceilalţi. O atmosferă ciudată îi învălui pe toţi, pentru prima oară după

mulţi ani: erau fericiţi. Henry îi făcu pe toţi să râdă iar şi iar, cu povestiri despre personajele ciudate pe care le cunoştea la bancă. Eliza cântă la pian, iar pastorul Austen, de obicei paralizat de sfială, se alătură corului, spre surpriza şi bucuria lui Jane. Entuziasmul mamei răzbătea din întreaga ei fiinţă, în exclamaţii şi suspine scurte, cu obrajii îmbujoraţi de vin.

Jane nu observase până atunci cât de plictisitoare şi de tristă fusese casa lor; iar ea provocase această schimbare, sau, mai bine zis, norocul ei în dragoste o făcuse. Înghiţi cu greu, copleşită de însemnătatea emoţiei, la gândul că tihna părinţilor ei depindea de statutul ei civil. Ceru să fie scuzată şi Henry o găsi mai târziu pe treptele casei.

O îmbrăţişă încă o dată.

– Sincer, mă bucur din suflet pentru tine, Jane, îi spuse el.

– Henry, totul este foarte neaşteptat, protestă ea.

Henry o întrerupse.

– Încetează, Jane. Îl cunosc pe bătrânul Withers; am colaborat cu el. Este un om rezonabil. Surioară, a venit timpul. Ar fi un nesăbuit să te lase să-i scapi. Mă tem că vei fi fericită. E timpul să te obişnuieşti cu ideea.

Îi zâmbi larg. Henry era vesel prin natura lui. Zâmbea tot timpul.

Jane dădu din cap şi nu mai avu ce să spună.

Când doamna Austen le propuse să facă o plimbare, după cum obişnuiau adesea în Hampshire, acceptară cu bucurie. Îşi puseră hainele şi ghetele şi păşiră în aerul răcoros al serii.

Henry şi Eliza mergeau înainte, ţinându-se de mână. Doamna Austen lăsă braţul soţului ei şi i se alătură lui Jane, care mergea singură. În timp ce se îndepărtau de Casa Sydney, doamna Austen o bombarda pe Jane cu scenarii romantice menite să determine o cerere în căsătorie. Dacă Jane cădea în râul Avon, sau se pomenea într-un bârlog de urs, susţinea doamna Austen, Charles Withers

ar fi fost nevoit să o salveze și să se însoare cu ea. Jane spuse că nu știa să existe urși în Somerset, dar doamna Austen era neabătută. Îi prezentă, totodată, o listă de vorbe dulci, de șoptit la urechea unui domn, împreună cu o selecție de coafuri imposibil de realizat. Deși, în mod normal, Jane ar fi protestat, de această dată zâmbi, preaslăvind fiecare plan, cu gândurile departe, lăsând concluzia lui Henry cu privire la situație să o pătrundă.

– Iat-o pe domnișoara Harwood. Haideți să o salutăm, spuse doamna Austen când ajunseră în cartierul Cheapside.

O femeie micuță, cu părul cărunt, care purta niște mănuși cârpite, le făcu semn cu mâna, din cadrul ușii.

– Te rog, mamă, ajunge, spuse Jane, însă mama ei pornise deja către casa femeii, urându-i bună seara.

– Nu v-am văzut venind, spuse domnișoara Harwood. Am fost foarte ocupată toată seara, dar cred că pot să pun de ceai și să pregătesc o prăjitură, zise ea, întorcându-se să intre în casă.

– Mulțumim, nu este nevoie, domnișoară Harwood, o opri doamna Austen. Trebuie să ne întoarcem acasă. Am oprit doar ca să te întrebăm cum stai cu proviziile de cărbune.

Domnișoara Harwood zâmbi.

– Excelent, doamnă. În orice caz, nu am nevoie de foc, rosti ea și își strânse șalul în jurul umerilor.

– Nu ai făcut focul? se miră doamna Austen. Ieri a fost ger și va fi ger și la noapte.

Henry și Eliza priveau către ele din locul unde se opriseră, pe pod. Domnișoara Harwood coborî vocea și privirea.

– Nu irosesc cărbunele când sunt doar eu acasă.

– Cât cărbune ai, domnișoară Harwood?

– Trei.

– Trei saci? Păi, este suficient!

– Nu, trei, repetă femeia.

– Vrei să spui, trei... bucăți? întrebă Jane.

– Credeam că fratele dumitale a venit săptămâna trecută, spuse doamna Austen.

– Samuel este o persoană importantă, doamnă. Multe angajamente. Domnişoara Harwood îşi ridică bărbia.

– Treci pe la Casa Sydney şi Margaret va avea grijă să primeşti patru saci de cărbune, spuse doamna Austen. O să îţi cer un tablou drept plată.

– Am deja o idee! exclamă domnişoara Harwood, uşurată. Peisaj cu podul Pulteney!

Mama lui Jane o lăudă pentru originalitatea conceptului.

– Totuşi, te rog, nu îţi osteni mâinile, adăugă ea.

Domnişoara Harwood privi către Jane şi ochii lor se întâlniră. Jane îşi feri privirea.

– Ai vrea să arunci o privire la căminul meu, doamnă Austen? întrebă domnişoara Harwood. Cred că e ceva care blochează coşul.

– Desigur, domnişoară Harwood, răspunse mama lui Jane, apoi se aplecă să treacă pe sub tocul uşii.

Imediat ce doamna Austen dispăru în casă, domnişoara Harwood cuprinse braţul lui Jane.

– Am auzit că mâine mergi la Pump Room. Dacă lucrurile nu merg bine, să vii să mă cauţi, şopti ea, trăgând-o pe Jane mai aproape.

Jane se îndepărtă. Acele vorbe o surprinseră atât de mult prin stranietatea lor, încât crezu că nu auzise bine.

– Iertaţi-mă, despre ce vorbiţi, domnişoară Harwood? întrebă Jane; privi în jur, pe stradă, sperând să nu fie nimeni prin preajmă.

– Aceea nu e singura cale, spuse domnişoara Harwood.

Scutură braţul lui Jane cu o asemenea forţă, încât, dacă n-ar fi fost atât de mică, i l-ar fi dislocat din umăr.

– Mă doare, domnişoară Harwood.

– Crezi că sunt deplorabilă. Demnă de milă şi de râsul lumii.

– Nici vorbă, minți Jane.

– Trebuie să fim unite, cele ca noi.

Jane privi către chipul femeii. Ochii domnișoarei Harwood se mișcau cu repeziciune, privind ba la stânga, ba la dreapta. O șuviță de păr cărunt îi alunecase de sub bonetă. Suflă, ca s-o îndepărteze de pe față.

– Promite-mi că vii la mine, ceru ea.

Jane promise și tot drumul spre casă ciudata promisiune continuă să-i răsune în urechi, în timp ce traversau râul Avon, peste podul pe care domnișoara Harwood amenințase să-l picteze în schimbul cărbunilor.

Capitolul cinci

A doua zi dimineaţă, pe când Jane îşi făcu apariţia şi întreaga familie admira rochia cea nouă, sunetul clopoţelului de la intrare îi surprinse pe toţi.

– Cine poate fi? exclamă doamna Austen. Într-un moment ca acesta! Toate cunoştinţele noastre ştiu că astăzi mergem la Pump Room.

Margaret răspunse la uşă, apoi anunţă:

– Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă, spuse Margaret, a sosit lady Johnstone.

Jane şi ceilalţi se priviră unii pe alţii, ridicând din umeri, părând să se întrebe cu toţii acelaşi lucru. De ce venise tocmai atunci?

Lady Johnstone îşi aruncă haina înspre Margaret, păşind cu pas hotărât în casă. Doamna Austen o primi cu o reverenţă.

– Lady Johnstone, spuse ea. Cărui fapt datorăm această plăcere?

– Nu pot să iau ceaiul cu bunii mei vecini fără să stârnesc întrebări? exclamă lady Johnstone pe un ton indignat.

Văduvă a unui avocat din Putney ridicat la rang nobiliar, lady Johnstone nu catadicsise să ia ceaiul cu familia Austen nici măcar o dată de când pusese piciorul în Casa Sydney. Îşi găsise momentul să le facă onoarea!

– Cu cea mai mare plăcere, doamnă, spuse doamna Austen. Cu toate acestea, astăzi avem treabă în oraş şi n-am vrea să grăbim vizita Domniei Voastre. Acesta este fiul meu, Henry, şi soţia lui, Eliza. Henry deţine o bancă, în Londra.

Henry se aplecă, iar Eliza făcu o reverenţă.

Lady Johnstone înclină din cap către ei, cu ochii închişi.

– Am auzit despre mica ta afacere, spuse ea. Poate că l-ai cunoscut pe răposatul meu soţ, lord Johnstone din Putney.

– Am auzit de el, doamnă, răspunse Henry.

– Poate reveniţi, doamnă, după-amiază, când vom fi cu toţii la dispoziţia dumneavoastră, interveni doamna Austen grăbită.

– Prostii, răspunse lady Johnstone. Sunt o băutoare rapidă de ceai şi nu consum nimic altceva decât o felie de prăjitură. Nu durează mai mult de zece minute.

În timp ce vorbea, lady Johnstone porni de-a lungul coridorului. Tatăl lui Jane privi către ceas şi se scărpină în cap.

– Am avut plăcerea să-l cunosc pe domnul Withers din Kent, continuă lady Johnstone, intrând fără a aştepta să fie poftită în sufragerie.

– Într-adevăr. Este un tânăr de ispravă, spuse doamna Austen, urmând-o împreună cu toţi ceilalţi în încăpere.

– Vă rog, luaţi loc, zise tatăl lui Jane, deşi lady Johnstone se aşezase deja.

El se alătură lui Jane şi doamnei Austen pe divan, în timp ce Henry şi Eliza se vârâră unul într-altul pe fotoliu. Cu toţii erau caraghioşi cum stăteau în casă, încălţaţi şi cu hainele de stradă pe ei. Nici Jane şi nici mama ei nu mai ascultau când doamna Johnstone începu iar să vorbească.

– Îmi va face o deosebită plăcere să-l felicit pe domnul Withers cu prilejul logodnei, spuse ea.

Se scurse un moment de tăcere, timp în care toţi cei aflaţi în încăpere păreau să asimileze cuvintele rostite. În cele din

urmă, doamna Austen vorbi, ridicându-se brusc şi arătând cu degetul înspre Jane, cu bucurie, ca şi cum înţelesese ce trebuia făcut.

– Jane, exclamă ea, pe un ton aproape acuzator, n-ai spus nimic! Toţi ceilalţi îşi ţinură pentru o clipă respiraţia, apoi zâmbiră, înţelegând, în sfârşit, încotro bătea doamna Austen.

Jane clătină din cap.

– Nu mi s-a comunicat nimic, insistă ea; inima îi bătea să-i sară din piept.

– Un ger teribil s-a lăsat ieri în Bristol. A împiedicat funcţionarea serviciilor poştale şi a anulat numeroase planuri de călătorie, explică lady Johnstone.

– Nu am ştiut asta, spuse doamna Austen. Vă mulţumim, doamnă! Ne-aţi făcut un serviciu minunat.

Pastorul Austen luă mâna lui Jane. Degetele lui erau calde şi fine.

– În ce fel? se miră lady Johnstone.

– Ne-aţi comunicat logodna fiicei noastre, spuse doamna Austen, râzând.

– Poftim? spuse lady Johnstone, râzând la rândul ei. Sunt încântată să-l felicit pe domnul Withers cu prilejul logodnei Domniei Sale cu domnişoara Clementine Woodger din Taunton. S-au înţeles ieri, în Bristol.

Chipul văduvei avocatului se adunase tot într-un rânjet de satisfacţie.

Jane, mama ei şi restul familiei avură nevoie de un moment înainte să reacţioneze la auzul veştii. Jane nu vedea în mintea mamei sale, dar îşi imagina că aceasta purta o discuţie însufleţită cu ea însăşi, întrucât netezea fără încetare cutele fustei ei celei mai bune, împăturind şi desfăcând fiecare fald din muselină albastră. Nici Jane nu rosti vreo vorbă, ci privi podeaua, respirând în timp ce inima i se prăbuşi, grea.

O clipă mai târziu, mama ei sparse, din fericire, tăcerea sfâşitoare.

– Îl vom felicita şi noi, rosti ea în cele din urmă, pe un ton jovial.

Jane se ridică să aţâţe focul, ocolind privirile tuturor. Doamna Austen reînnodă rapid conversaţia.

– Domnişoara Woodger este înstărită?

– Tatăl ei, domnul Woodger, este avocat, spuse lady Johnstone. Este specializat în transferul de proprietăţi. Are un birou în Putney.

– Putney?

– Da, Putney. Clementine, viitoarea mireasă, nici n-a împlinit douăzeci şi unu de ani.

– Foarte tânără, observă doamna Austen.

– Nu este deloc tânără. Pentru căsătorie, la douăzeci şi doi de ani eşti trecută de prima tinereţe.

Jane împunse cărbunii cu vătraiul.

– În orice caz, sunt foarte ocupată astăzi, continuă lady Johnstone, ridicându-se chiar în clipa în care Margaret intra, aducând ceaiul. Nu vă mai deranjaţi, spuse ea, arătând către ceainic, apoi zâmbi cu superioritate şi îşi văzu de drum.

Jane rămase în tăcere.

La început, mai aveau o speranţă că doamna Johnstone făcuse o glumă nemiloasă. Dar apoi Margaret veni din piaţă cu vestea primită de la fata din casa care îl găzduia pe domnul Withers. Acesta se logodise cu o zi înainte, în Bristol.

Doamna Austen îşi exprimă neîncrederea şi confuzia, susţinând că erau în joc forţe ale întunericului.

– Ceva sau cineva l-a influenţat, spuse ea.

Jane încuviinţă cu o mişcare a capului, dar pe ascuns bănuia că decizia fusese determinată de motive mult mai banale. Simţul

realităţii – şi, probabil, tatăl său – îl convinsese pe domnul Withers. Să se veselească, în faţa focului din cămin, în fiecare marţi seară, pentru restul zilelor, era mai puţin important pentru el decât să zacă drept cel mai înstărit ocupant al cimitirului Gravesend şi, la urma urmei, domnul Withers nu comisese nicio greşeală mai gravă decât aceea de a urma calea pe care averea şi statutul său le impuneau.

– Îmi pare foarte rău, Jane, spuse Henry.

Tatăl ei nu scotea niciun cuvânt. Un sentiment de groază şi de rău fizic puseră stăpânire pe ea; stomacul i se strânse de ruşine. Emoţiile şi bucuria de cu seară şi din cursul dimineţii dispăruseră. Doamna Austen îşi şterse o lacrimă.

– Ar trebui să vă întoarceţi înapoi la familia Dawson, Henry, spuse Jane cu voce stăpânită.

– Nu, Jane. Sigur că vom rămâne alături de tine.

– Prostii. Insist să vă întoarceţi. Nu are sens să vă irosiţi vacanţa aici, rosti ea, apoi se ridică. Merg să vorbesc cu vizitiul, să văd dacă puteţi porni chiar acum.

Se îndreptă către uşă, însă Henry se ridică la rândul lui.

– Opreşte-te, Jane! Merg eu.

Trecu pe lângă ea şi ieşi în hol.

– Îmi pare rău că v-am stricat vacanţa, Eliza, spuse ea.

– Nu îţi face griji, *mon chéri*, rosti Eliza cu voce blândă.

Privirile tuturor erau îndreptate către podea. Jane văzu pe biroul tatălui ei scrisoarea pe care începuse să o scrie Cassandrei, în care lăuda frumuseţea şi spiritul domnului Withers, şi se înfioră.

Jane ceru voie să se retragă şi urcă la etaj. Ceasul arăta ora unsprezece a dimineţii, dar ea se vârî în pat. Nu coborî nici pentru prânz, nici la cină. Când Margaret îi bătu în uşă, s-o anunţe că Henry şi Eliza plecau, îi ceru acesteia să fie lăsată în pace. Nu coborî să îşi ia la revedere de la ei; îi auzi plecând, în cursul

după-amiezii. Nu închise ochii toată noaptea, adormind, în cele din urmă, la ora cinci dimineața.

Jane sări din pat, o oră mai târziu. Era agitată: capul îi era plin de cuvinte. Ridică perna, căutând ceva. E drept, într-o vreme avusese una ascunsă acolo, dar acum nu mai era. Jane traversă încăperea cu pași mari. Zări ceva sclipind pe podea. Se grăbi într-acolo. Între două scânduri ale dușumelei își găsise culcuș o vergea mică, deschisă la culoare. O ridică, zâmbind; mama ei găsise cu zecile când îi controlase camera, dar aceea îi scăpase. Unii proclamau carnea brună, onctuoasă, a stridiilor drept cel mai bun lucru din câte existau, dar pentru Jane, bețigașul acela subțire, alb, era partea cea mai bună din alcătuirea unei gâște. Îl apucă între degetul mare și arătător, iar tendoanele mâinii ei îl așezară, instinctiv, în scobitura mâinii sale.

Deschise în grabă cufărul din pin, așezat la capătul patului, și scotoci printre măruntaiele acestuia. Găsi un recipient din sticlă, de dimensiunile unei caise, și îl ridică. Era gol, așa că îl aruncă într-un colț al camerei și continuă să caute. Mai găsi unul, dar nici acesta nu conținea altceva decât praf. Îl azvârli peste umăr, lângă cel de mai înainte. Dădu peste o bobină de dantelă, destinată unui voal. O smulse din sicriul ei și o trânti pe podea. Dedesubt zăcea un al treilea recipient, care cuprindea o cantitate infimă de pudră alcătuită din tanin, vitriol și gumă arabică. Jane ridică vasul ca pe un trofeu. Avea nevoie de apă.

Pe pervaz se odihnea o vază cu trandafiri ofiliți, în stare avansată de descompunere. Jane smulse florile putrezite și miji ochii, pentru a vedea în interiorul vasului. Pe fundul lui mai era cam un deget de apă stătută. Jane răsturnă apa murdară în recipientul din sticlă, zorind, dar atentă să nu o irosească. Cristalele pestrițe se dizolvară, transformându-se într-un lichid.

Acum, îi trebuia hârtie. Dar nu avea nici pic în camera ei! Ar fi putut lua câteva coli din salon, sub pretextul că vrea să îi scrie

Cassandrei, dar mama ei i-ar fi citit imediat chipul, ghicindu-i adevăratele intenţii. O panică sporită îi trecu peste gânduri, căci ideile şi cuvintele începeau să o părăsească.

Încremeni; avea hârtie în cameră. Îşi înfipse unghiile între scândurile duşumelei. Şase sute de pagini, scrise de mâna ei pe ambele feţe, se adăposteau acolo. Începuse să le scrie când împlinise cincisprezece ani. Primele impresii, aşa îşi numise romanul. Acesta călătorise până la Londra şi înapoi, respins de Cadell, editorul, apoi Jane îl ţinuse ascuns vreme de nouă ani, ca să nu-l găsească mama şi să i-l pună pe foc.

Jane răsfoi paginile, plimbându-şi degetele peste pergamentul îngălbenit. Hârtia mirosea a lemn şi a vanilie. Întoarse ultima pagină şi găsi un loc, înlătură stratul gros de praf de pe masa ei de scris şi înmuie pana în cerneală.

Capitolul șase

Isobel Thornton înțelegea acum ce însemna să-ți dorești ceva ce nu poți avea.

Casa Melbourne devenea din ce în ce mai greu de suportat. Mama lui Isobel veni la ea în cameră, văitându-se că nu fusese nicicând atât de nedreptățită. Când inițiativa ei nu-i aduse atenția dorită, se întoarse în salon, cu aceeași plângere. Tatăl ei era și mai rău. În loc să glumească cu fiica lui despre recenta încurcătură amoroasă, acesta se retrase în biroul lui, evitând orice discuție. Isobel simțea că toți ceilalți îi împărtășeau convingerea: se flatau crezând că un domn precum John Wilson ar fi fost interesat de o femeie de vârsta și în situația ei.

Când fata din casă spuse că avea nevoie de niște panglică pentru cusut, Isobel ceru să se ocupe ea însăși, fie numai și pentru a avea un pretext să iasă din casă. Însă când Isobel îi ură bună dimineața doamnei Turner, în mercerie, răspunsul nu veni din partea negustoresei, ci din partea unui client.

– Bună dimineața, domnișoară Thornton, îi spuse lui Isobel John Wilson, întocmai bărbatul care era sursa nefericirii ei, bărbatul care o respinsese, bărbatul pe care spera să nu-l mai vadă vreodată. După ce o salută, înghiți, apoi întoarse capul și se apucă să examineze un teanc de eșarfe, cu o atenție pătrunzătoare.

Isobel era foartă hotărâtă să-şi păstreze calmul, să nu-i arate în niciun fel că prezenţa lui o tulbura. Se întrebă dacă regulile de bunăcreştere prevedeau o măsură de timp pe care era nevoită să o petreacă în magazin, înainte de a ţâşni pe uşă afară. Lăsă să mai treacă trei secunde, speră că fusese suficient, şi se îndreptă spre uşă.

– Doar nu pleci? interveni el.

Isobel oftă, înţelegând că era necesar să susţină o oarecare conversaţie. Exprimă câteva păreri politicoase cu privire la nişte reuniuni recente, apoi comentă la adresa furtunii din ajun. Când epuiză ce avusese de spus despre spectacole şi averse, realiză cu stupoare că domnul Wilson nu făcea niciun efort să participe la conversaţie. Existau multe subiecte pe care un domn le putea aborda: starea drumurilor, spre exemplu, sau preţul curent al taxelor poştale. El însă nu făcu niciun gest şi nu rosti nicio vorbă, deşi cuvintele nu păreau să-i lipsească. Îl detestă pentru lipsa de galanterie şi îşi dori cu ardoare să plece cât mai departe de încăperea aceea. Doamna Turner, care-i urmărea de la tejghea, nu se bucura de renumele unei femei discrete, astfel încât Isobel îşi imagină că relatarea acestei neînsemnate interacţiuni avea să ajungă până în Ramsgate înainte de ora cinei.

Isobel se înfurie. Renunţă la pretenţiile de modestie de mai devreme şi schimbă strategia cu una ofensivă:

– Vă doresc numai bine şi fericire, domnule Wilson, spuse ea, privindu-l în ochi.

– Mulţumesc, domnişoară Thornton, spuse el, deşi grimasa de pe chip trăda confuzia.

– Vă întoarceţi în Kent curând? Sau plănuiţi să călătoriţi mai întâi? întrebă ea, traversată de un fior, simţindu-se umilită într-un mod cu totul nou întrebându-l pe bărbatul care o respinsese despre aranjamentele lunii lui de miere.

– Intenţionez să rămân în Somerset pentru câteva săptămâni, răspunse acesta, cu o nouă expresie de surpriză.

– Doamna Wilson se bucură la gândul viitoarelor spectacole? continuă Isobel, din ce în ce mai exasperată. Luna viitoare se joacă o nouă piesă a lui Cowper, dacă este pe gustul dumneaei.

– Mamei îi place foarte mult în Bath, dar va rămâne deocamdată acasă, în Kent. Însă îţi mulţumesc pentru urările la adresa desfătărilor ei muzicale.

Isobel se încruntă şi se cutremură la ofensa de a fi nevoită să clarifice un subiect atât de delicat.

– Îmi cer iertare, spuse ea. Mă refer la doamna John Wilson, proaspăta dumneavoastră soţie.

Tânărul domn renunţă pentru o clipă la examinarea eşarfelor şi îşi ridică privirea; o sclipire de speranţă îi traversă chipul.

– Ah, probabil că te referi la doamna Francis Wilson. Noua mea soră.

Făcu un pas spre Isobel.

– Doamna Francis Wilson! repetă doamna Turner din spatele tejghelei.

John Wilson continuă să traverseze magazinul. Isobel se îndepărtă de el, atrasă subit şi cu interes de o grămadă de dantele, cu respiraţia îngreunată.

– Domnişoară Isobel, am fost reţinut în Bristol cu ocazia logodnei fratelui meu mai mic, Frank, cu domnişoara Bernadette Martin.

– Aşadar, nu eşti logodit? întrebă Isobel.

– Nu sunt. În Bristol a dat îngheţul şi am rămas izolat peste noapte. Am trimis vorbă cu poşta expres. Dată fiind condiţia drumurilor şi situaţia serviciilor poştale englezeşti, mesajul va ajunge la tine în cursul săptămânii viitoare. Am călărit prin zăpadă ca să ajung la tine.

Isobel se trezi lipsită de puterea limbajului.

– Discutaserăm că vom vizita Pump Room, domnişoară Thornton, spuse el cu un zâmbet tandru. Isobel, dacă îmi acorzi această onoare, mergem acum.

Îi întinse braţul şi Isobel îl acceptă, apoi porniră împreună către strada Stall. În vreme ce pe chipul ei nu se putea citi nimic şi continuă să păstreze tăcerea, îşi lăsă inima să tresalte de ceea ce o persoană sentimentală ar fi numit bucurie.

Jane lăsă pana şi îşi trosni degetele. Citi ce scrisese. Avea să mai schimbe din cuvinte mai târziu, dar, pentru moment, durerea din centrul pieptului îi dispăruse. Revelaţia că fratele bărbatului era cel care se căsătorise oferea o soluţie genială. Povestea aştepta să se dezvolte; nu ştia încotro se va îndrepta, ce vorbe şi ce personaje o vor cârmi către acest deznodământ, dar scena pe care o scrisese avea să constituie finalul minunat al unui roman. O neînţelegere separă doi iubiţi. Confuzia odată lămurită, bărbatul şi femeia puteau fi împreună. Legătura fusese restabilită; fericirea restaurată.

Efortul aşternerii de cuvinte noi pe hârtie avea consistenţa şi calitatea torturii. Jane cunoştea groaza portretizării sinelui pe colţul unui pergament şi extazul pe care îl simţea atunci când reuşea să nu facă pete pe duşumea. Zâmbi, gândindu-se la viteza sosirii cuvintelor. Râse la uşurinţa aşternerii lor pe hârtie, de parcă s-ar fi scris singure. Se întrebă ce alte cuvinte îşi aşteptau rândul. Inspiraţia de acest fel se întâmpla rar. Mintea îi fugi la Charles Withers, întrebându-se ce făcea. Abandonă paginile pe masa de scris şi se întoarse în pat.

Se trezi şi descoperi că nu era singură.

– O să strici rochia dacă dormi îmbrăcată, spuse doamna Austen.

Jane privi către rochia ei de douăzeci de lire şi se înfioră la vederea ei. Mătasea delicată a acoperământului exterior era şifonată, câteva panglici aurii se desprinseseră şi pătura strivise petalele trandafiraşilor brodaţi.

– Cât e ceasul? întrebă Jane.

– E trecut de trei, răspunse doamna Austen.

Nu-şi ridică privirea, continuând să citească de pe o foaie din mâinile ei.

Jane se ridică şi îşi frecă ochii.

– Ce citeşti, mama? întrebă ea, deşi cunoştea răspunsul. Dă-mi-o, spuse Jane, iar cuvintele i se opriră în gât.

– Mi-ai spus că nu mai scrii poveşti, spuse doamna Austen.

– Da. Asta este veche, mamă, protestă Jane.

Doamna Austen examină amănunţit paginile.

– Acestea sunt poveştile pe care tatăl tău le-a trimis la Londra. A greşit că ţi-a băgat astfel de idei în cap, ţi-a dat speranţe deşarte. De ce le-ai păstrat, de ce te chinuieşti singură, fata mea?

Dădu pagina.

– Şi asta?

Doamna Austen îi arătă ultima pagină a manuscrisului, cea pe care se găsea scena proaspăt scrisă. Jane nu răspunse.

– Eşti o femeie matură, continuă mama ei. Nu eşti de acord?

– Ba da, mamă, răspunse Jane. Sunt o femeie matură.

– Venisem să văd dacă eşti bine. E clar că eşti.

Împungea pagina cu degetul, în timp ce citea.

– În timp ce noi, ceilalţi, înţelegem gravitatea situaţiei, pentru tine căsătoria continuă să fie o glumă. Nu îţi dai seama cât vei decădea după ce noi nu vom mai fi. Însă în timp ce noi ne frământăm creierii cum să îţi fim de ajutor, tu îţi faci mendrele.

– Asta nu e adevărat, mamă. Te rog, dă-mi paginile înapoi!

Dar doamna Austen le adună grămadă şi se ridică.

– Ce faci cu ele? imploră Jane.

– Este pentru binele tău, declară doamna Austen, apoi le aruncă în foc.

Jane ţipă. Focul, care se stinsese puţin mai devreme, se însufleţi la primirea paginilor. Jane se repezi la cămin. Pe când era copil,

cuvintele care descriau focul o amuzau. Preferatul ei era incandescent: care devine din ce în ce mai fierbinte sau înflăcărat, incendiat. Cassandra şi tatăl ei nu manifestaseră cine ştie ce interes în privinţa lumânărilor sau a flăcărilor, dar Jane adora să privească lucrurile arzând, la fel ca mama ei. Băgă mâna în foc şi reuşi să scoată o singură pagină şi panglica roz, acum carbonizată, care le ţinuse odinioară legate. Flăcările devorară cu un foşnet voios restul paginilor. Un val de căldură pârjoli încăperea, paginile uscate părură că explodează, forţa combustiei azvârlindo pe Jane în spate. Spectacolul era unul uluitor pentru ea. Camera se umplu de aroma memorabilă a lemnului ars. Când nu mai rămase nimic ce putea fi consumat de flăcări, doamna Austen se ridică şi părăsi încăperea.

Când focul se stinse complet şi cenuşa Primelor impresii încă pulsa în cămin, Jane ridică singura bucată de hârtie pe care o salvase de pe rug. O puse în buzunar şi părăsi casa.

*

Domnişoara Harwood o aştepta pe treptele de la intrare. Deschise uşa, poftind-o pe Jane înăuntru.

– Ştiai ce urma să se întâmple cu el, îi spuse Jane, odată intrată în casă.

– Da, din păcate, răspunse domnişoara Harwood.

O invită pe Jane să ia loc. Aceasta se aşeză.

– Ce este în neregulă cu mine?

– Eşti altfel, îi spuse domnişoara Harwood.

– Nu vreau să fiu aşa, răspunse Jane.

– Nu te necăji!

Femeia mâzgăli ceva pe o hârtie şi i-o dădu lui Jane.

– Vei merge la Londra.

Jane tresări. Londra cea aglomerată şi infestată de şobolani?

– Londra este la o zi distanță.

– Ai o opțiune mai bună? întrebă domnișoara Harwood.

Jane ridică din umeri.

– În momentul de față, nu am nimic.

A doua zi, în drum spre Londra, într-o trăsură cu o reputație îndoielnică, Jane se gândea cum să ajungă acolo fără să fie descoperită. Alesese cel mai ponosit poștalion, care pleca din spatele hanului Black Prince și care promitea să ajungă la Londra pe rute mai discrete. Jane avea un singur tovarăș de drum, un domn îmbrăcat într-o jiletcă ruptă și cu o pălărie murdară. Acesta duhnea a rom și evita privirile lui Jane, o atitudine care le convenea amândurora. Întrucât bărbatul nu făcu niciun comentariu cu privire la greșeala pe care o comitea o femeie singură, călătorind fără însoțitor, Jane se gândi că el avea încurcături și mai mari. Indiferent că fusese amestecat în vreo încăierare sau că acumulase datorii în casele pentru jocuri de noroc din Bath, omul părea nerăbdător să părăsească vestul țării cât mai repede și neștiut, lucru ce făcea din el tovarășul perfect de călătorie pentru Jane. Omul închise ochii înainte ca trăsura să pornească la drum.

Capitolul şapte

Dintre toate acţiunile dezonorante pe care Jane le azvârlise asupra tagmei femeieşti de-a lungul anilor, cele din dimineaţa aceea le întreceau cu mult. O femeie singură să străbată oraşele neînsoţită, să negocieze preţul călătoriei, să plătească ea însăşi, să călătorească cu necunoscuţi, acestea erau acţiuni demne de femeile uşoare şi de vrăjitoare. Nicio femeie cumsecade, provenind dintr-o familie respectabilă, nu se înjosea în felul acesta.

În dimineaţa aceea, ieşind din casă, pe Jane o încercaseră remuşcările. Le spusese tuturor că mergea să se plimbe, aşa cum obişnuia adesea. Mama ei dăduse din cap, încuviinţând, fără s-o privească. Jane îşi pusese în buzunare trei biscuiţi din cămară (din cei tari, a căror absenţă nu avea s-o observe nimeni) şi patru lire – toţi banii pe care-i avea. Îi era ruşine că-şi mintea tatăl. Acesta îi urase plimbare plăcută şi se oferise s-o însoţească, cu ochii umezi în timp ce-i zâmbea. Ieşind din casă, Jane simţise că între părinţii ei se instalase o răceală – de obicei, pastorul şi doamna Austen stăteau împreună lângă fereastră. Pastorul citea Lloyd's Post, în vreme ce doamna Austen cârpea şosete şi amândoi râdeau şi glumeau despre lucruri. Dar în dimineaţa aceea, pastorul şedea la biroul lui, iar doamna Austen era singură în dreptul ferestrei. Jane se măguli pe sine însăşi, gândind că ea era motivul discordiei.

Trăsura părăsi oraşul la ora nouă şi jumătate dimineaţa, croindu-şi drum spre periferie. Statuile din piatră de culoarea mierii, văzute pe fereastră, făcură loc treptat caselor din piatră, apoi colibelor cu coşuri fumegânde, apoi câmpurilor verzi din Somerset.

Parcelele întinse din vestul ţării făcură loc pădurilor de stejar din Berkshire. Poposiră în Reading, ca să adape caii. Vizitiul coborî să-şi dezmorţească picioarele, dar nici Jane şi nici tovarăşul ei de drum nu părăsiră siguranţa coliviei lor din lemn. Ea trase cu ochiul pe fereastră, prudent, spre centrul oraşului Reading, pe jumătate aşteptându-se ca mama ei să dea buzna pe uşa trăsurii, cerându-i să se întoarcă acasă.

Un alt poştalion, care făcea cale întoarsă spre Bath, opri de partea opusă. Vizitiul procedă la fel ca al lor, adăpând el însuşi caii. Jane privi pe fereastra celeilalte trăsuri, înăuntru, unde văzu o familie râzând şi vorbind. Judecând după valizele mari şi hainele lor în culori vesele, îşi imagină că mergeau în vacanţă, la Bath. Jane se gândi să sară în trăsura lor. Mai era un loc liber. Ar fi fost înapoi în Bath înainte să se alarmeze cineva, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Puse mâna pe clanţă, însă chiar atunci vizitiul urcă pe capră şi plesni din hăţuri. Trăsura porni şi Jane se lăsă la loc. Dacă mai avusese vreo dorinţă să salveze o ultimă fărâmă de demnitate şi de reputaţie, acum le distrusese. Nu mai exista cale de întoarcere.

La marginea Windsorului, un stejar magnific, înalt de peste cincisprezece metri, marca drumul spre Londra. Pentru un moment, Jane uită de umilinţa şi de frământările ei şi se cufundă în admiraţia acelor crengi maiestuoase, care ţinuseră piept intemperiilor şi trecerii anilor. Din acel loc încolo, nimic nu mai ieşea în evidenţă de-a lungul drumului, erau doar câmpuri întinse, scăldate în verde şi, pe măsură ce roţile trăsurii se învârteau în ritmul mersului, Jane adormi.

Se trezi când trăsura străbătea Kensington. Mirosurile o întâmpinară înaintea minunatului peisaj urban; peste vegetaţia din Hyde Park şi dincolo de grandoarea palatului Kensington, se simţi sufocată de valurile de fum de cărbune, duhoarea canalelor de scurgere şi miasmele greţoase ale unui estuar la reflux aflat în putrefacţie. Capitala ţării clocotea şi fremăta, emanând un puternic parfum de oameni şi de clădiri, de alei şi de funingine. Pe când trăsura trecea de-a lungul cheiului, o fabrică de pe malul sudic trimitea în aer nori groşi de fum negru şi o conductă aflată la baza acesteia arunca în apele Tamisei resturi putrezite de animale. Jane îşi aminti de ce ura capitala, cu neguţătorii ei gălăgioşi, tribunalul machiavelic, funinginea şi ceaţa. Oamenilor şi marmurei, ea prefera iarba şi copacii. Însă în locurile acelea, sub mizeria docurilor, Cowper scrisese Imnurile Olney[1], în mijlocul protocolului de la Curte, Frances Burney scrisese Evelina, printre aburii din Southwark, Shakespeare scrisese Hamlet. Jane înclină din cap cu un respect încărcat de invidie în faţa abjectului oraş care însă oferise atâtea genii. Diamantele se formează sub presiune, îşi spuse ea. Efortul este cel care dă naştere perlei.

Jane coborî la ultima oprire, în Piccadilly. Domnişoara Harwood îi dăduse adresa unei case din estul Londrei, la trei kilometri distanţă. Jane privi înainte. Catedrala construită de sir Christopher Wren se înălţa înspre est. Jane porni către aceasta, pe lângă chei, oprindu-se, la un moment dat, să îşi ţină respiraţia în faţa miasmelor Tamisei.

Părăsind cartierul Catedralei Sf. Paul, continuând drumul spre est, personajele pe care le întâlnea se schimbară de la episcopi, preoţi şi enoriaşi înstăriţi la cei pe care aceştia erau însărcinaţi să-i salveze: cusătoresele, florăresele şi spălătoresele

[1] *Olney Hymns* (în original în engleză), operă a poetului şi avocatului englez William Cowper (26 noiembrie 1731 – 25 aprilie 1800) (n.tr.)

din Cheapside. Arhitectura se schimbase şi ea, de la coloanele elegante din marmură şi cupolele din alamă la cheresteaua putredă şi cărămizile ciobite. Străzile erau acoperite cu piatră şi noroi, sistemele elegante de drenaj şi canalizare fiind înlocuite cu soluţiile domestice ale găleţilor şi ale acţiunii gravitaţiei. Unsoarea acoperea casele din cărămizi de lut cu un strat de murdărie. Jane nu mai văzuse asemenea locuri. Un bărbat care purta o eşarfă murdară de supă scoase limba la ea, apoi o urmă pe potecă. Ea grăbi pasul, strigând către bărbat că tatăl ei era poliţai. Acesta păru să fie mulţumit de răspuns, căci se aşeză pe o grămadă de verze stricate şi se puse pe sforăit.

Jane oftă uşurată şi-şi recăpătă suflarea. După alte trei străzi ajunse la casa cu pricina şi se opri să mai verifice o dată adresa. Aceea era. Jane se scărpină în cap. Era o construcţie cu două etaje, în stil Tudor, strivită de o parte şi de alta de două clădiri moderne. Structura din lemn negru era lăsată pe mijloc. Pereţii din lut, văruiţi, erau îngălbeniţi pe alocuri şi acoperişul din stuf stătea să cadă. Era o construcţie surprinsă în plin proces de prăbuşire.

Jane bătu la uşa din lemn de stejar. Nu veni nimeni să deschidă. Ferestrele zăbrelite erau întunecate şi închise etanş. Mai bătu o dată, mai tare de această dată, şi strigă:

– Este cineva?

Privi către acoperiş. Din coş nu se înălţa fum.

– Cine eşti? auzi o voce.

Jane se întoarse. O femeie venea şchiopătând către ea. Părul ei alb îi ajungea până la buric; fără agrafe sau panglici care să i-l ţină departe de faţă, acesta se unduia liber în jurul ei, bogat şi zburlit, ca vata de zahăr. Îşi cârpise rochia neagră cu petice din materiale cu imprimeuri diferite: un pătrat în carouri îi acoperea un umăr; un romb de culoare maro astupa o gaură mare de pe fustă. În braţe căra câteva verze; numărul acestora era greu de estimat.

– Eu sunt domnişoara Austen, spuse Jane. Sunteţi doamna Sinclair?

– Depinde, răspunse femeia.

Descuie uşa, intră şi o închise la loc în urma ei.

– Am venit la îndemnul domnişoarei Harwood! strigă Jane prin uşa groasă din stejar.

Uşa se întredeschise. Jane trecu pragul cu băgare de seamă, întrebându-se dacă nu avea să-şi găsească sfârşitul acolo. Ferestrele acoperite îngropau întreaga casă în întuneric.

– Ai de gând să mă ajuţi? Nu se vor aprinde singure, spuse doamna Sinclair, aprinzând o lumânare.

Jane pipăi în jurul ei, găsi una şi o aprinse la rândul ei.

– Ce face Emily? întrebă femeia.

– Duce lipsă de cărbuni, răspunse Jane privind împrejur, dar îşi încearcă norocul şi ca pictoriţă.

Femeia mai aprinse câteva lumânări şi în cameră se făcu lumină. Jane văzu podeaua murdară, căminul şi două scaune. O locuinţă primitoare, spuse ea, însoţind cuvintele cu un gest al capului. Se întrebă de ce se necăjea femeia să aprindă atâtea lumânări, nu era nimic acolo care să justifice prezenţa luminii. Strânse din pleoape, ca să o vadă mai bine la lumina flăcării. Chipul acesteia era ca o stafidă.

Doamna Sinclair făcu focul.

– Dintotdeauna a fost şi întotdeauna va exista cineva ca mine în locul acesta.

Jane ridică dintr-o sprânceană.

– Nu am nicio îndoială.

Privi din nou în jurul ei, în camera murdară. Mii de astfel de clădiri dărăpănate compromiteau peisajul cartierului Cheapside.

– Ce doreşti? întrebă doamna Sinclair, făcându-i semn să se aşeze.

– Cu ce te ocupi? întrebă Jane la rândul ei, în timp ce lua loc într-un balansoar atât de vechi, încât încetase să se mai legene.

– Sunt peţitoare, spuse doamna Sinclair.

Jane se ridică imediat.

– Minunat! Am traversat jumătate de ţară, distrugând ultima brumă de reputaţie pe care o mai aveam, ca să vizitez o peţitoare, când acasă sunt câte trei la fiecare colţ de stradă.

Jane se mustră pentru naivitatea şi disperarea de care dăduse dovadă. Nu se gândise la ce o aştepta în Londra; prea puţin se gândise la ce ar găsi acolo, fiind preocupată, în schimb, cum să se strecoare din casă fără a stârni bănuieli. Însă, indiferent ce-şi imaginase, nu se aşteptase să dea peste o altă neroadă de peţitoare. Se îndreptă către uşă, peste măsură de supărată.

– Nu sunt genul acela de peţitoare, rosti doamna Sinclair, apoi împinse un buştean cu un vătrai înnegrit şi o flacără se trezi la viaţă.

– Ce fel de peţitoare eşti? Cu ce te deosebeşti de multitudinea celor care mişună peste tot în Bath?

– Eu obţin rezultate.

Jane pufni. Focul trosnea şi arunca scântei. Jane îşi aminti de manuscrisul ei, acum carbonizat, şi se aşeză la loc.

– Poţi să o faci şi pentru mine? Am nevoie de un soţ, spuse Jane.

– Păi, găseşte unul.

– Aici este problema, zise Jane. Se dovedeşte că am extrem de puţin talent la găsitul unui soţ.

– Şi de ce crezi că se întâmplă asta?

– Pentru că sunt în vârstă şi fără avere, răspunse Jane.

– Neah, spuse doamna Sinclair. Cei tineri vorbesc despre iubire de parcă ei ar fi inventat-o şi cred că aceasta este posibilă numai când suntem în floarea vârstei. Iubirea se cunoaşte când suntem în cele mai urâte momente ale noastre. Am văzut căsătorindu-se oameni mai bătrâni şi mai săraci decât tine. Şi mai urâţi. Altul trebuie să fie motivul. Poate că nu-ţi doreşti cu adevărat să te căsătoreşti?

– Nu sunt împotriva căsătoriei, protestă Jane. Bărbaţii au fost cei care nu m-au dorit. Eşti peţitoare sau nu eşti? Am bani, te plătesc.

– Adevărata ta iubire nu se găseşte printre aceşti bărbaţi. Ca să-l găseşti pe acela, trebuie să porneşti într-o călătorie, rosti ea pe un ton profetic.

– Am fost într-o călătorie. Am călătorit şapte ore într-o trăsură paradită, din Bath, cu un singur tovarăş de drum, care e foarte posibil să fi fost un pirat.

– Iei totul în râs. Nu este în favoarea ta, spuse doamna Sinclair.

Jane tăcu.

– Nu este genul acela de călătorie, rosti doamna Sinclair, lăsând o varză jos. Te pot ajuta. Dar dacă nu vrei să ai de-a face cu asta, eşti liberă să pleci.

Jane oftă, cu gândul la preţul pe care îl plătise deja ca să ajungă acolo.

– Presupun că vrei să fii plătită, spuse ea, pentru rezultatele tale magice în arta peţirii, care vor sfida eforturile atâtor femei dinaintea ta.

– Da, vreau. Vreau să-mi dai ceva care este valoros pentru tine.

Jane aşează pe masă o liră, tot ce-i mai rămăsese după ce plătise călătoria până la Londra.

– Asta este tot ce am.

Nu era o sumă mare, era cât cereau şi alte peţitoare. Jane se bucură că nu avea mai mult; era convinsă că femeia o trăgea în piept.

– Nu vreau ceva care costă bani. Vreau ceva care are valoare, spuse doamna Sinclair.

Jane oftă din nou şi se foi în scaun. Obosită deja de iniţiativa ei, făcu un inventar al articolelor pe care le avea asupra sa şi care ar fi putut fi considerate de valoare. Cruciuliţa de la gât, pe care o

primise de la fratele ei mai mic, Frank, pe care acesta o prezentase cu mândrie şi cu afecţiune drept bronz şi pe care, după urmele arămii pe care i le lăsa pe claviculă, se simţea mai în siguranţă să o clasifice drept tinichea. Haina şi mănuşile erau din stofă de calitate, dar erau vechi; în eforturile ei de a le cârpi, îşi dovedise talentul deosebit atât în a acoperi ruptura, cât şi în a strica veşmântul. Nu purta inele şi nici bijuterii în păr. Nu avea nimic de valoare care ar fi putut să o ispitească pe femeie.

– După cum vedeţi, doamnă, nu sunt o femeie înstărită. Singurul lucru de valoare pe care îl am este aşezat pe masă, spuse ea şi arătă către bancnotă. În afară de acei bani, nu am nimic altceva.

– Nu asculţi, zise doamna Sinclair, trecându-şi o şuviţă căruntă peste ureche. Nu vreau ceva care costă bani. Vreau ceva la care ţii.

Jane îşi azvârli mâinile în aer, exasperată, apoi le îndesă în buzunare. Mâna ei dădu peste ceva fragil şi casant. Răsuci obiectul între degete, apoi îl scoase şi îl aşeză pe masă.

Capitolul opt

Era o bucată arsă de hârtie, mică, nici cât o jumătate de pagină. Căldura focului o îngălbenise, acoperind-o din loc în loc cu pete maronii. Colţurile erau arse şi înnegrite, astfel că arăta ca o lună nouă sau în ultimul pătrar, făcând-o să pară că fusese muşcată de un monstru cu buze negre. Restul suprafeţei era acoperit cu rândurile ordonate scrise de mâna lui Jane, cuvinte aşezate de-a curmezişul şi chiar şi pe margini. Avea scrisul foarte mărunt, pentru că hârtia era un lux. Cuvintele începeau de undeva din mijlocul unui capitol al Primelor impresii. Bucata aceea de hârtie reprezenta singura dovadă a muncii ei de-o viaţă.

– Aceasta pare, cu siguranţă, un nimic, spuse Jane cu un râs nervos, dar este lucrul cel mai valoros pe care îl am.

– Este perfect, spuse doamna Sinclair, apoi ridică hârtia arsă şi o privi.

Se scurse un minut. Doamna Sinclair nu scotea niciun sunet, iar Jane începea să devină neliniştită.

– Este vreo problemă? întrebă ea.

– Şşş, făcu doamna Sinclair. Citesc.

Jane se lăsă înapoi pe spătarul balansoarului.

– Este un fragment foarte bun, spuse doamna Sinclair în cele din urmă.

– Sunteți prea amabilă, rosti Jane cu voce stinsă, zâmbind pentru sine.

– Și ești dispusă să renunți la asta, în căutarea iubirii? o întrebă femeia, ridicând hârtia pârjolită către Jane.

Tânăra ridică din umeri.

– Este doar o bucată de hârtie. Sigur că da.

– Cât de mult îți dorești să ai parte de iubire? o întrebă doamna Sinclair.

Jane căzu pe gânduri. Acum nu mai conta, căci el se căsătorise cu alta, dar ea și domnul Withers împărtășiseră un moment, când trecuseră pe sub un copac din grădinile Casei Sydney. El se oprise să-și aranjeze un buton al manșetei, apoi se întorsese către Jane. Privirile li se întâlniseră, el îi zâmbise, iar ea îi întorsese zâmbetul. Fusese o interacțiune infimă și nu se cunoșteau decât de câteva minute, dar în momentul acela nu se simțise singură pe lume. Nu își amintea să fi trăit un moment mai plăcut.

Jane dădu din cap către doamna Sinclair.

– Îmi doresc iubirea mai mult decât orice altceva, spuse ea.

Doamna Sinclair o fixă cu privirea, apoi dădu la rândul ei din cap.

– După cum îți dorești, îi răspunse ea, așa vei avea, rosti ea și ascuți o pană. Acum, să scriem dorința ta.

Întoarse bucata de hârtie din manuscrisul lui Jane pe partea cealaltă și scrise ceva pe margine.

– Ceea ce facem acum va funcționa o singură dată. Este reversibil. La fel, o singură dată. Dă-mi un deget, spuse ea când termină.

Jane îi întinse arătătorul mâinii stângi, pe care doamna Sinclair îi înțepă cu vârful peniței.

– Au! protestă Jane; o picătură de sânge căzu pe pagină. Ce înseamnă nebunia asta? întrebă ea; ajunsese la capătul răbdării.

Doamna Sinclair închise ochii și rosti șoptit o incantație. Jane aștepta încruntată, sugându-și degetul.

– Rosteşte vorbele acelea, spuse doamna Sinclair, apoi se întoarse la verzele ei.

Jane râse.

– Poftim? Asta este tot?

– Mai voiai şi altceva? întrebă doamna Sinclair.

– Unde trebuie să merg? Cui mă vei prezenta? Pentru cine am plătit cu sânge? Nu înţeleg.

– Nu te prezint nimănui. Îl vei cunoaşte singură.

– Pe cine? întrebă Jane. Pe cine voi cunoaşte?

– Pe cel menit, răspunse doamna Sinclair, apoi îi înmână lui Jane bucata de hârtie înnegrită fără a mai rosti vreun cuvânt.

Jane luă hârtia şi rămase pe loc, neputincioasă. Era clar că doamna Sinclair terminase cu ea. Începuse să taie o varză. Se întoarse şi oftă.

– Atunci, eu o să plec? întrebă ea.

Doamna Sinclair dădu iar din cap, fără să vorbească. Jane oftă încă o dată, adânc, clocotind de frustrare. În cele din urmă, ieşi. Părăsi casa şi păşi pe aleea pietruită. O creatură diavolească venea spre ea, o bestie supranaturală, înnegrită de funingine din cap până în picioare. Îi zâmbi, dezvelind un şirag de dinţi albi, strălucitori, pe chipul negru ca smoala. Jane exclamă şi făcu un salt înapoi, îngrozită.

– Bună seara, domnişoară, rosti creatura, ridicându-şi pălăria soioasă.

Apariţia nu era vreo fantomă plămădită în iad; era un coşar, cu umerii împovăraţi de perii cu cozi lungi, negre de funingine, care se îndrepta spre casă, după o zi de muncă.

Un alt om trecu pe lângă ei cu o roabă încărcată cu ţipari, adunaţi într-o movilă slinoasă.

– Mişcă-te, femeie neroadă! strigă acesta către Jane.

Încărcătura strălucitoare şi alunecoasă sălta la trecerea roabei peste pietrele din caldarâm.

– Mă aflu cu treabă aici, domnule! se răsti Jane.

– Nu ai nicio treabă, râse omul, trecând în grabă pe lângă ea. Eşti doar o altă copilă bolnavă de iubire. Se perindă zi şi noapte pe la uşa aceea, spuse el.

– Pentru ce? întrebă Jane.

– Ca să fie păcălite, veni răspunsul. E o şarlatancă. Profită de cele naive şi exaltate, spuse el, apoi chicoti din nou, clătinând din cap, şi-şi văzu de drum cu tărăboanţa lui urât mirositoare.

Jane închise ochii. Cât de nesăbuită fusese! Stranietatea şi ironia situaţiei se risipiră în văzduhul încărcat de funingine al cartierului Cheapside, făcând loc realităţii. Disperarea şi umilinţa făcuseră din ea o femeie credulă, dispusă să călătorească neînsoţită la Londra, iar acum se găsea de una singură într-unul dintre cele mai abjecte şi sordide cartiere ale oraşului. Îi ordonă inimii ei slabe să înceteze să mai bată, să nu se mai facă de râs.

Făcu drumul înapoi către Sf. Paul, mergând de-a lungul cheiului, şi nu se mai deranjă să-şi acopere nasul la miasmele Tamisei. Luă poştalionul din Piccadilly, fiind singurul pasager de această dată, şi începu astfel călătoria înapoi spre casă.

Când ajunse, găsi lume adunată lângă Casa Sydney. Toţi locuitorii casei, cea mai mare parte a rezidenţilor de pe strada Sutton, ba chiar câţiva de pe strada Pulteney, stăteau în faţa casei. Judecând după expresiile şi gesturile îngrijorate, părea să fie vorba despre un scandal savuros, pentru care erau cu toţii dispuşi să amâne ora cinei. Jane se îndrepta către ei, dornică să afle ce nenorocire se abătuse asupra unor nefericiţi, însă imediat încremeni locului, apoi se ascunse după un tufiş, la colţul străzii, căci o văzu pe propria ei mamă ieşind din casă, cu lacrimi pe obraji. Lângă ea era un agent de poliţie, care dădea din cap şi nota ceva într-un carneţel, în timp ce mama ei vorbea. Părul mamei, ale cărui bucle erau de obicei adunate într-o pieptănătură elegantă, atârna

pleoştit şi transpirat sub pălăria de călărie. Rochia ei preferată, albastră, întotdeauna impecabilă şi proaspăt apretată, era murdară şi mâneca dreaptă era ruptă. O linie subţire, roşie, îi cobora pe obrazul fin. Părea o zgârietură făcută de o crenguţă. Jane se încruntă. De ce era mama îmbrăcată în felul acela? Nu o văzuse niciodată cu părul în dezordine.

Jane se cutremură. Lipsise întreaga zi şi nu spusese nimănui unde mergea, nu comunicase niciun plan privind vreo vizită sau vreo excursie organizată, cu un grup. Mama trebuie că fusese plecată în căutarea ei.

Trase mai atent cu ochiul la vecinii adunaţi. Doamna Johnstone era în mijlocul lor, adunându-i şi întreţinându-se cu fiecare. Trecea de la unul la altul, de parcă ar fi fost în mijlocul unei petreceri. Aveau să îşi amintească de asta ani la rând: marele scandal din familia Austen. Nu exista decât un motiv pentru care fiica necăsătorită a unui pastor pleca de-acasă fără să anunţe, iar acela nu era unul neprihănit. Anticiparea trecea printre oameni ca un val la gândul fărădelegilor înfăptuite de Jane, care urmau a fi dezvăluite.

Jane o privi pe mama ei. Doamna Austen nu părea să împărtăşească emoţiile însufleţite ale mulţimii. Nu le dădea nicio atenţie, fiind întoarsă către poliţist şi carneţelul acestuia. Ţinea în mână un portret al ei, unul desenat de Cassandra. Nu îi semăna prea bine, nasul era prea coroiat; dacă era să fie sinceră, Cassandra îl făcuse în grabă, dar semăna suficient cu Jane încât să-şi îndeplinească scopul. Mama ei trebuie să fi răscolit întreaga casă, până îl găsise. Nici nu ştia că mama ei avusese cunoştinţă de existenţa acelui portret. Era un desen jalnic, pe care însă mama ei îl ţinea cu grijă, ştergând o picătură de apă care picase de pe chipiul agentului de poliţie. Jane nu o mai văzuse pe mama ei ţinând un portret al ei. Se gândi să meargă la ea, eventual să o atingă pe braţ şi să-i zâmbească. Aveau să-şi spună lucruri pe care nu le rostiseră

niciodată până atunci, însă amintirea mamei punându-i manuscrisul pe foc era încă vie în mintea ei, așa că rămase deoparte și continuă să asiste la suferința acesteia. Câtă plăcere ne face să-i pedepsim pe cei dragi, își spuse ea. În plus, nu avea pic de energie pentru spectacolul care ar fi urmat dacă s-ar fi reunit cu familia ei în fața fiecărei matroane, neveste de pescar, enoriaș sau cetățean îngrijorat din oraș.

În schimb, fugi în Pădurea Fairy, unde se adăposti în coliba abandonată a pădurarului. Avea să stea acolo până la căderea întunericului, când oamenii urmau să abandoneze speranța reîntoarcerii ei, când foamea de mâncare avea să învingă foamea de scandal. Atunci, Jane urma să se întoarcă acasă și să discute cu părinții ei. Se așeză în coliba din piatră și se puse pe așteptat.

Scoase bucata de hârtie din buzunar și o răsuci între degete. Doamna Sinclair scrisese un singur rând pe spatele ei. Jane se încruntă. Nu numai că era o escroacă, dar scrisul doamnei Sinclair era indescifrabil. Jane era obișnuită cu scrisuri de mână îngrozitoare. Cel al fratelui ei, Henry, spre exemplu, jucăuș și exaltat, care făcea să pară că niște furnici cherchelite opriseră să se odihnească pe pagină, sau al fratelui ei, Frank, care, atunci când îi scrisese de pe mare, ca să-i mulțumească pentru cămașa primită, părea că răsturnase jumătate din oceanul Atlantic peste pagină, de parcă ar fi vrut să-i arate cum era viața pe ape. Însă crimele lor contra caligrafiei erau infracțiuni mărunte pe lângă înalta trădare comisă de doamna Sinclair. Îi luă lui Jane zece minute doar să se lămurească în ce fel trebuia să țină pagina. Nu era vorba că scrisul era îngreunat de eleganța stilului germanic sau de caligrafie. Nu era bogat ornamentat, cu unduiri sinuoase sau cu prelungiri, în felul în care odinioară litera „s" era scrisă precum un „t"", așa cum se putea vedea în afișul piesei *Henry al V-lea*, la teatrul Globe. Nu exista niciun pic de farmec în ilizibilitatea lui. Era o etalare dezordonată de rotunduri negre, amestecate cu o serie aleatorie de

bastonaşe supărate. Ar fi obţinut un rezultat mai ordonat dacă strănuta conţinutul călimării peste coala de hârtie.

Jane ridică bucata de hârtie în dreptul ochilor, aşa cum ridica mama ei lumânarea atunci când flacăra era pe terminate şi ochii îi erau osteniţi. Îşi plimbă privirea către punctul care părea să marcheze începutul mâzgălelii aceleia deşănţate. Prima literă era, neîndoielnic, un „D". Care era următoarea – „u"? Da.

– „Du"! citi Jane cu voce tare.

Trecuse de primul cuvânt. Următorul era mai simplu. Tot două litere, suficient de deosebite pentru a le descifra mai uşor. Era un „m", apoi un „ă". „Du-mă!"

Jane continuă să citească. Următorul cuvânt era „la", iar cel care venea după acesta era „iubirea". Următorul era o grupare de pete. Jane nu reuşea să înţeleagă din câte litere era format, darămite să-i priceapă sensul. Litera din mijloc avea să-i fie indiciul. Era ondulată în capătul de sus. Aşadar, opţiunile ei erau: „o", „e", „q", „p", „n"... Era „e".

– „mea", citi Jane.

Zâmbi. Era un cavaler de temut, care sfârteca zmeul caligrafiei defectuoase, literă cu literă. Următorul cuvânt era uşor, „cea".

Şi pe ultimul îl descifră cu relativă uşurinţă.

– „Du-mă la iubirea mea cea adevărată", rosti Jane din nou cu glas tare.

Se relaxă, zâmbind, mulţumită că descifrase codul petelor de cerneală. Se strâmbă la vederea alegerii siropoase a cuvintelor. Apoi în cameră se făcu întuneric şi afară începu să ningă. Jane îşi reţinu o exclamaţie; fulgii căddeau din tavan, în interiorul colibei. Apoi camera se cutremură şi, într-un zgomot asurzitor ca un tunet, Jane se descompuse în mii de particule, iar o adiere ce pătrunse în colibă o purtă departe, pe undele ei.

PARTEA A DOUA

Capitolul nouă

Sofia Wentworth stătea în culisele Centrului Comunitar al oraşului Bath, suflând într-o pungă din hârtie maro.

Privi în jos către rochia în stil imperial a costumului şi se înfioră. Faldurile albastre şi maronii se desfăceau de pe trupul ei, precum o floare trecută. O pană de struţ i se înălţa pe cap, atât de sus, încât mângâia tavanul. În ansamblu, părea a fi un păun răzbunător, din aceia care stau ascunşi într-un tufiş, în parc, apoi atacă trecătorii fără grijă şi trebuie ucis.

Apucă din nou punga din hârtie şi de această dată inhală. Un mesager se repezi în culise şi deschise o uşă ce dădea spre scenă.

– Domnişoară Wentworth, sunteţi aici? Repetiţia e pe cale să înceapă, anunţă el cu un glas în care se simţea panica.

Sofia se ascunse după o cortină. Poate că era sub demnitatea uneia dintre cele mai mari vedete de cinema ale lumii să se ascundă mişeleşte în spatele faldurilor unei cortine, dar pentru moment era cea mai nimerită tactică.

Mesagerul abandonă căutarea şi se retrase.

Sofia inspiră din nou în pungă. Apoi expiră. Îl blestemă pe terapeutul care-i propusese, cu o voce liniştitoare, această metodă de calmare a atacurilor de panică, atunci când acestea o încolţeau. Din nefericire, o pungă din hârtie nu era de ajuns în situaţia prin

care trecea. O măsură de absint şi nişte calmante ar fi fost mai potrivite.

Scoase telefonul dintr-un buzunar al costumului de epocă şi îl apelă pe Max Milson.

– Max, mă tem că nu mai pot apărea în film, spuse ea când acesta răspunse.

– Ce s-a întâmplat? dori să ştie impresarul.

– Nu mă simt bine. Sunt însărcinată, răspunse ea; îşi imagina expresia lui.

– Felicitări! răspunse acesta mecanic. Când trebuie să naşti?

Nu se gândise la asta.

– Şapte mai? rosti ea.

– Asta este... peste unsprezece luni, îi spuse Max.

La naiba! Nu se gândise să calculeze.

– Sofia, ce se petrece?

Tonul lui părintesc, preocupat, trăda cei doisprezece ani lungi de colaborare.

Sofia privi în jos şi se cutremură.

– Costumul meu. Este hidos.

– În ce fel?

– Nu mă avantajează deloc.

– Este un film de epocă, spuse Max. Aşa se îmbrăcau pe atunci. Ce credeai că-ţi vor da, un costum de baie?

– Nu, doar că nu mă aşteptam să fie atât de... ridicol.

– O interpretezi pe doamna Allen, Sofia. Personajul este ridicol.

Avea dreptate. Costumierul se achitase cu bună-credinţă de îndatoriri, executând pentru Sofia o costumaţie ce o făcea ridicolă. Sofia ştiuse de la bun început că personajul ei era o femeie caraghioasă şi acum se afurisea pentru că îşi închipuise că avea să fie de acord cu asta. Categoric, rostind replicile acelea pline de duh, scrise de Austen, îmbrăcată în felul acela grotesc, mai mult ca sigur avea

să facă impresie în toate scenele în care apărea. Pentru un începător, suna grozav. Pentru Sofia, era o problemă.

Era obişnuită să domine scena – îşi construise cariera exclusiv pe asta –, dar domina scena făcându-i pe toţi bărbaţii heterosexuali din public (şi câteva femei) să o dorească. O făcea cu atâta uşurinţă, încât devenise cartea ei de vizită, motivul pentru care era distribuită în filme, motivul pentru care studiourile îşi adaptau programele de producţie conform nevoilor ei. Metoda ei aducea lumea în săli, atrăgea mulţimile şi transforma eşecurile în generatoare de profit. Acum, avea să domine scena din toate motivele greşite. Avea să ajungă de râsul tuturor. Publicul nu văzuse niciodată această latură a ei şi nu avea să-i placă. Oamenii doreau ca ea să-i tulbure, voiau să trăiască o fantezie preţ de două ore, iar ea era pe cale să răstoarne o găleată cu apă rece peste visurile lor. Oricine altcineva i-ar fi spus că exagera, dar ea ştia că se pricepea la un singur lucru în domeniul ei de activitate – să arate bine. Era o greşeală să apară pe ecran în felul acela.

Trecuseră cincisprezece ani de când zguduise scena cu interpretarea Ofeliei, la Old Vic[1], proaspăt ieşită de pe băncile Academiei Regale de Artă Dramatică. Era „sex ambulant", după cum o numise un critic de teatru, în tonuri spumoase, transformând-o din actriţă în vedetă. Semnase un contract cu un impresar de la Hollywood şi, în mai puţin de cinci ani, devenise Batgirl, iubita apetisantă a lui Batman, în cea mai profitabilă franciză din industria mondială a filmului. Aceasta fusese cea mai rapidă ascensiune, de pe scena teatrului pe ecran, cunoscută vreodată de un actor britanic. Se căsătorise cu regizorul filmului, Jack Travers, după ce se îndrăgostiseră pe platouri. Zece ani de străbătut covorul roşu, vacanţe petrecute pe Coasta de Azur şi filmări în Slovenia trecuseră ca gândul.

[1] Teatru din Londra, înfiinţat în 1818 (n.tr.)

Apoi, a doua zi după ce sărbătorise împlinirea a treizeci și șapte de ani, publicațiile de specialitate anunțaseră că se plănuia filmarea unei noi pelicule din seria Batman. Vestea a bucurat pe toată lumea, mai puțin pe Sofia, care a aflat că rolul proaspetei și ravisantei partenere a lui Batman, rolul pe care Sofia și-l însușise pentru o întreagă generație de admiratori, îi fusese încredințat lui Courteny Smith, o tânără de douăzeci și trei de ani din Los Angeles, care aducea „un suflu nou" partiturii și care „știuse dintotdeauna" că ea era „adevărata Batgirl". Din momentul acela nu mai primise niciun rol principal.

– Nu-l interesează cum ești îmbrăcată, Sofia, îndrăzni impresarul.

– Ba da.

– Nu ai putea să te concentrezi doar asupra interpretării?

Sofia se încruntă.

– Să nu îmi mai spui vreodată așa ceva, Max!

Bărbatul oftă la celălalt capăt al firului.

– Am știut de la bun început că rolul acesta nu e o idee bună, zise el.

Sofia era înclinată să-i dea dreptate, dar nu spuse nimic. Ea fusese cea care insistase să-l accepte.

– Sofia, de ce îți faci una ca asta?

– Este o onoare să lucrez cu Jack Travers, rosti ea mecanic, repetând fragmentul pe care îl transmisese către șapte agenții de știri după ce acceptase să apară în film. Este unul dintre cei mai mari regizori ai lumii. Cum aș putea rata o asemenea ocazie?

– Este o onoare pentru oricine nu se numără printre fostele lui neveste.

– Nu am divorțat încă, Max.

Sofia se așeză.

Acesta era motivul real din spatele atacurilor de panică, al respiratului în punga din hârtie, al faptului că se ascundea. Ea și

soţul ei acceptaseră să facă filmul după cartea lui Jane Austen pe când încă erau împreună. Jack Travers dorise să facă un film de epocă şi se înrudea cu familia Austen; se mândrea că era descendentul unuia dintre fraţii scriitoarei. În sinea ei, Sofia ştia că Jack dorea doar să-şi mai adauge un trofeu la colecţia de pe poliţa căminului. După ani întregi în care depăşise recordurile la încasări cu un CV încărcat de violenţă, acum voia credibilitate.

Sofia acceptase cu bucurie, pentru că o iubea pe Jane Austen şi pentru că astfel avea ocazia să petreacă timp alături de Jack. În mod cu totul ironic, ea semnase crezând că avea să joace eroina principală. Când descoperise că urma să o interpreteze pe doamna Allen, însoţitoarea eroinei principale (însoţitoare – exista oare un cuvânt mai desuet în limba engleză?), confirmase cu entuziasm, ca şi cum ar fi ştiut asta de la bun început. Îi permitea să petreacă timp împreună cu soţul ei, ceea ce îşi dorea de fapt.

Apoi, la câteva luni de la semnarea contractelor, pe când Sofia îi servea lui Jack o omletă din trei albuşuri şi spanac, pe care o pregătise ea însăşi în bucătăria lor modernă din Hollywood Hills, Jack o anunţase că o părăsea. Se îndepărtaseră, spusese el.

Toată lumea îşi exprimase încurajarea şi sprijinul; casa de producţie se oferise să o elibereze pe Sofia de contract, astfel încât să nu fie nevoită să lucreze cu el. Dar Sofia, ascunzându-şi suferinţa, animată de dorinţa răzbunării şi, în secret, nutrind speranţe, insistase că, dacă trebuia cineva să părăsească filmul, acela era Jack. Bărbatul nu plecase, iar Sofia luase asta ca pe un semn. Şi îşi făcuse un plan.

Filmările luau timp: după ce aveau să petreacă atâta timp împreună, el se va îndrăgosti iar de ea. Prima dată se îndrăgostiseră tot în timpul unor filmări, aşa că o puteau face din nou. Din nefericire pentru ea, Sofia rămăsese teribil de îndrăgostită de soţul ei. Nimic din ce trăise vreodată nu se compara cu ceea ce simţise când se îndrăgostise de el şi ştia că aşa ceva nu găseşti

decât o singură dată, poate de două ori în viață. Cei mai norocoși, poate că de trei ori. Dar toți au parte de o astfel de iubire.

Jack era acea iubire pentru ea, iar acum plănuia să se folosească de filmări ca să-l recâștige.

Își petrecuse ultimele luni gestionând potențialul sfârșit al căsniciei ei și o făcuse admirabil. Cunoscuse chinul fără seamăn al separării sub ochii publicului. Sofia fusese unul dintre acei oameni a căror fiecare mișcare devenea titlu de articol. „Sofia Wentworth uluitoare, în colanți negri, în timp ce-și plimbă câinele" etc. În ultimul timp, titlurile luaseră însă o nouă turnură. „Prietenii își fac griji pentru echilibrul psihic al Sofiei", anunța un titlu (ea nu știa cine erau acești prieteni), „Sărmana Sofia, se ascunde în urma separării", comunica un altul. Era abordată pe stradă de străini care-i ofereau sfaturi conjugale de parcă ar fi cunoscut-o – de parcă le-ar fi aparținut –, ceea ce, într-un fel, era adevărat.

În ciuda tuturor acestor situații, ea păstrase o tăcere demnă. Evitase să-și înece amarul în cutiile acelea uriașe de înghețată pe care furnizorii le cumpără pentru nunți și nici nu plânsese prăbușită pe podeaua bucătăriei. Mersese la sală și își menținuse silueta dinainte de separare, își păstrase coama impresionantă de păr roșu coafată impecabil, ca întotdeauna. Soțul ei era un estet; iubea lucrurile frumoase și prețuia talentul și încrederea.

Acum însă, în costumul acela împopoțonat, care o făcea să semene cu o pasăre nezburătoare, toate eforturile ei erau distruse: dacă se înfățișa soțului ei, pentru prima dată după despărțire, îngropată în faldurile acelea ridicole de stofă, se făcea de râs și ar fi fost dificil să păstreze aura irezistibilă de fericire pe care se străduise din greu să o adopte, lăsând impresia că îi era bine. Ea nu se număra printre femeile acelea care se expuneau ironiilor cu voioșie și eleganță; nu apărea în emisiuni, îmbrăcată într-un costum de găină sau ca un bărbat, spre amuzamentul celorlalți,

lăsându-se tachinată sau ironizată. Ea purta haine elegante şi era dorită. Iar acum era pe cale să distrugă această imagine. Nu numai că avea să-şi îndepărteze fanii cu apariţia aceea, dar avea să-l îndepărteze pe el.

Încrederea ei, cândva de nezdruncinat, se clătina. Ascunsă în faldurile cortinei, şopti:

– Nu ştiu dacă pot face asta, Max.

Bărbatul oftă.

– Vorbesc eu cu oamenii de la costume. Să văd ce pot face.

Sofia răsuflă uşurată.

– Mulţumesc, Max.

– Cel puţin, nu e acolo în seara asta.

Sofia se învioră.

– Ştiu.

– Aşadar, te întorci la repetiţie, te rog?

Ea dădu din cap la telefon.

– Da.

– Fă limonadă, puştoaico. Nu se ştie niciodată. S-ar putea să fie bine pentru tine, adăugă el, apoi închise.

Sofia lăsă telefonul. Pana uriaşă de pe cap i se agăţă într-o sfoară din decor, îndesându-i-se şi mai mult în craniu. Îşi dorea să fie de acord cu Max. Totuşi, în timp ce respira pentru o ultimă oară în punga din hârtie, reamintindu-şi că era pe cale să-şi trădeze publicul şi să-şi împiedice iubirea vieţii ei să o mai considere vreodată atrăgătoare, era destul de convinsă că filmul acesta, ecranizat după un roman al lui Jane Austen, avea să fie cea mai mare greşeală a vieţii ei.

Îngrijorarea ei deveni şi mai puternică atunci când se întoarse şi văzu, dintre faldurile cortinei din faţa ei – acelea unde, cu doar câteva secunde mai înainte, se ascunsese ea însăşi –, o siluetă materializându-se din neant.

Capitolul zece

Jane deschise ochii. Nu se mai afla în coliba din pădure. În schimb, era aşezată pe podeaua unui spaţiu întunecat şi aerisit. O mare de stofă de culoarea abanosului părea să o învăluie din toate părţile. Din tavan coborau spre ea frânghii şi alte fâşii de stofă. Cortine. Jane se ridică. În faţa ei, holbându-se la ea, stătea o femeie.

– Ai văzut ce mi s-a întâmplat? o întrebă Jane.

– Ai apărut dintre faldurile cortinei aceleia, veni răspunsul femeii.

Aceasta purta o ţinută în acelaşi stil cu rochia purtată de Jane, în stil grecesc, însă materialul din care era făcută strălucea într-un mod supărător. Stofa scânteia atât de puternic, încât Jane strânse din pleoape ca să o poată vedea. O pană de struţ imensă împodobea capul femeii, care sufla într-un săculeţ din hârtie.

Jane înălţă o sprânceană.

– Unde mă aflu?

Femeia în rochie sclipitoare încreţi din nas.

– Bath?

Jane oftă uşurată. Probabil că adormise în coliba pădurarului şi mersese prin somn până ajunsese în locul acela. Era ciudat, pentru că Jane nu se ştia somnambulă, dar exista un început pentru toate.

Capul îi duduia surd. Se frecă la ochi şi privi mai atent în jur. Ea şi femeia în rochie sclipitoare se găseau în culisele scenei unui teatru. Era tulburată, dar se bucura că scăpase cu viaţă acelei escapade. Ar fi putut merge prin somn până în apele râului Avon.

– Aş aprecia mult ajutorul dumneavoastră. Numele meu este domnişoara Jane Austen.

Femeia se holbă la Jane.

– Suntem cumva la „camera ascunsă"? întrebă ea.

Îşi ridică privirea în tavan, apoi respiră din nou în pungă.

– Credeţi că mă puteţi păcăli? exclamă ea către tavan. Nu îmi dau acordul să difuzaţi aşa ceva! adăugă, apoi se îndepărtă cu paşi mari pe coridorul întunecat.

– Te rog, întoarce-te! strigă Jane.

Dar femeia nu se opri din mers. Jane o urmă şi ajunse la intrarea într-o sală întinsă, ale cărei lumini o orbiră pentru o clipă. În mijlocul acesteia era în plină desfăşurare un dans popular. Bărbaţii şi femeile dansau pe două rânduri. Se auzea muzica, dar nu se zărea nicio orchestră. O femeie în vârstă, îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti, stătea în capătul sălii şi striga instrucţiuni către dansatori, de parcă ar fi fost nişte copii.

– Un, doi, în faţă, doi în spate! striga ea. Tu, în alb, ţi-ai ratat intarea, spuse aceasta; se uita către Jane.

Jane îşi duse o mână către piept, vrând să spună, „Cine, eu?" Tresări când femeia încuviinţă.

– Mulţumesc, nu doresc să dansez! strigă ea din locul unde stătea.

În mod normal, îi plăcea foarte mult să danseze, dar acum era prea copleşită de confuzie ca să se poată măcar gândi la aşa ceva.

Femeia în pantaloni se holbă la ea.

– Nu eşti plătită să te uiţi, spuse aceasta.

Cealaltă femeie, cea dintre cortine, se alătură şirului de dansatori. O fixă pe Jane cu privirea, înălţând o sprânceană.

– Ei bine? întrebă apriga femeie purtătoare de pantaloni.

Jane ridică din umeri. Nu înțelegea de ce femeia îi cerea să danseze. Nu cunoștea pe nimeni din adunarea aceea și nici vreun salon din Bath care să arate astfel. Căută să găsească o scuză.

– Doamnă, nu cunosc pașii, spuse ea, sperând că era suficient ca să-i permită să nu se alăture celorlalți.

– Nu mă lua pe mine cu „doamnă"! Este Grimstock, spuse femeia cu pantaloni. Repetăm dansul acesta de câteva săptămâni!

– Doamnă dragă, rosti Jane, râzând. N-oi fi eu cel mai bun dansator din lume, dar vă pot spune că acesta nu este Grimstock.

Muzica se opri în mijlocul melodiei. Un dansator lăsă să-i scape un mic icnet. Ambele șiruri de dansatori întoarseră capetele la unison. Toată lumea prezentă în sală se holba la Jane. Femeia în pantaloni porni spre ea cu pași mari, hotărâți, apoi se opri în fața ei.

– Este același Grimstock pe care l-au dansat în P și în P nouăzeci și cinci! spuse ea. Unde-ți este partenerul?

– Nu am, răspunse Jane.

Femeia se întoarse.

– Fred, spuse ea, indicând către un bărbat care stătea singur într-un colț al sălii. Vrei să dansezi într-un film?

Bărbatul sări în picioare la auzul numelui său, apoi se ascunse în spatele unei coloane.

– Nu, mulțumesc, răspunse el din spatele stâlpului.

– Ai putea ajunge celebru, ca sora ta! adăugă femeia în pantaloni, cu voce însuflețită.

– Prefer să nu, mersi! răspunse bărbatul cu un hohot de râs.

– Dar ești atât de frumos și de impunător! Cu o minunată structură osoasă! Ar trebui să fii aici, în primul rând!

– Ușurel, Cheryl, mă faci să roșesc, răspunse tânărul.

Femeia merse după el, în spatele stâlpului.

– Ascultă. Eşti deja costumat şi stai aici degeaba. Te rog, Fred. Pentru mine?

Rugămintea nu păru să aibă efectul scontat, căci bărbatul îşi continuă galopul în jurul stâlpului.

Jane privea bizara interacţiune clătinând din cap. Nu înţelegea nimic din ceea ce se petrecea.

– Sunt un dansator îngrozitor, spuse el, ocolind din nou stâlpul. Crede-mă, Cheryl, îţi va dăuna ţie mai mult decât mie.

– Vei fi nemaipomenit, insistă Cheryl, cu vocea însufleţită, nerăbdătoare, apoi îl apucă de braţ şi-l trase după ea, lângă Jane. El e Fred, spuse repezit.

Jane se albi la auzul prezentărilor neprotocolare.

– Să îmi fie cu iertare, doamnă. Pot să-i cunosc numele de familie?

– Nu, răspunse aceasta. Fred, ţi-o prezint pe... o examină pe Jane, scărpinându-se în cap. Mda, se pare că nu reuşesc să-mi amintesc numele tău.

Făcu un semn din cap către Jane.

– Nu vi l-am spus, răspunse Jane. Domnişoara Jane Austen.

Femeia o privi ameninţător.

– Dacă apreciam sarcasmul, domnişorică, petreceam mai mult timp cu fiica mea.

Se încruntă şi se întoarse spre bărbat.

– Fred, dansează cu... această persoană, spuse ea pe un ton sfidător, apoi o împinse pe Jane spre bărbatul numit doar „Fred".

Jane se izbi de pieptul acestuia şi se îmbujoră.

– Iertare, domnule, spuse Jane.

El o ajută să-şi recapete echilibrul. Îi simţi braţele puternice atunci când o prinse de cot, ca să o ajute să se ridice.

– Nicio grijă, spuse el cu o expresie curios de încrezătoare, căreia Jane îi înţelese sensul, deşi nu o mai auzise niciodată.

Cheryl se îndepărtă. Bărbatul îi zâmbi, stânjenit, iar Jane îi întoarse zâmbetul.

Se scărpină în cap, derutată că era nevoită să danseze cu un bărbat necunoscut, într-o sală în care nu mai fusese niciodată. Cu toate acestea, oricât de ciudată era situația, ar fi fost deosebit de nepoliticos să refuze să danseze cu acest „Fred", așa că se întoarse spre el și se pregăti de dans.

– Presupun că trebuie să dansăm acum, spuse ea cu un râs nervos.

Își îndreptă umerii, gata să înceapă. Barbatul numit Fred se aplecă spre Jane, apoi scutură din cap.

– Îmi pare rău, chiar nu știu să dansez. Nici n-ar trebui să fiu aici. Dar dacă mergi să vorbești cu cel de-al treilea asistent de regie – acela de-acolo, care seamănă tulburător de bine cu Danny de Vito –, îți va găsi el un partener de dans. Noroc.

O salută cu un gest al capului și se îndepărtă de Jane.

Mai trecu o clipă până când Jane înțelese că nu exista nicio îndoială: bărbatul o părăsea. Trase aer în piept.

– Nu aveți pic de bună-cuviință, domnule? strigă ea în urma lui, dintr-un impuls.

Ea nici măcar nu dorise să danseze și întreaga situație continua să o nedumerească, dar nu avea să tolereze o asemenea impolitețe atât de ușor.

– Sunteți vrednic de dispreț! adăugă ea pentru un efect sporit.

El se opri din mers și se răsuci spre ea.

– Poftim?

Jane se așteptase ca el să reacționeze furios, dar, în schimb, el îi zâmbea.

– Tocmai mi-ai spus că sunt vrednic de dispreț? Nu cred că mi s-a mai spus asta vreodată și mi s-au spuse multe lucruri.

Îi zâmbi din nou, lucru ce o înfurie. Se pomeni dintr-odată foarte supărată din cauza respingerii lui. Habar nu avea ce căuta

acolo, dar acum, că era acolo, nu avea să lase un ticălos ai cărui pantaloni erau mai scurți decât propriile picioare să refuze să danseze cu ea.

– M-ai auzit cât se poate de clar. Cum îți permiți să accepți să dansezi cu o femeie și apoi să îți retragi cuvântul?

În timp ce ea vorbea, el se îndrepta încet către ea. Jane încercă să nu lase asta s-o distragă.

– Nu te flata închipuindu-ți că țineam să dansez cu dumneata. Sentimentele mele se datorează exclusiv faptului că se ajunsese la o înțelegere, din care acum te retragi. Termenii înțelegerii nu erau ideali pentru niciuna dintre părți, te asigur, dar asta este situația! M-ai ofensat nu numai pe mine, ci pe toți cei de față, prin refuzul dumitale.

El continua să vină către ea; mai avea puțin și o ajungea. Jane îl ignoră, își drese glasul și vorbi mai departe, cu voce din ce în ce mai ridicată și mai grăbită.

– Cu adevărat, oare nu societatea însăși se va prăbuși prima, atunci când oamenii vor refuza să danseze unii cu ceilalți?

Înălță pumnul strâns, pentru a-și exprima indignarea, apoi, realizând că gestul exagerat risca să anuleze efectul, îl coborî la loc. Tuși, fixând podeaua cu privirea.

– Nu îmi pasă dacă mă găsești cea mai slută femeie din întreaga creștinătate. Ai spus că vei dansa cu mine, adăugă ea, cu vocea mai înmuiată.

Înghiți. Nimic din tot ce spusese nu fusese pentru ea, desigur – ea nici măcar nu dorise să danseze –, ci pentru femeile respinse, în general. Era o culme a impoliteții să retragi o invitație la dans adresată unei femei, iar acest bărbat merita să i se facă educație.

– Nu te găsesc slută, spuse acesta, apoi se uită la ea și privirile li se întâlniră.

Jane expiră, sperând că nimeni nu observase.

– Atunci, care este problema? întrebă ea tușind și ferindu-și privirea.

El ridică din umeri.

– Nu îmi place să dansez.

Jane pufni.

– Foarte rău.

– Nu dansez bine. Nu fac nimic bine, de fapt, și într-un final vei fi recunoscătoare că asta nu s-a întâmplat.

– Nu dansezi bine? Iată o ocazie să exersezi.

El îi zâmbi.

– Ești mai înfricoșătoare decât Cheryl, îi spuse el. Îți iei la rost toți partenerii de dans?

– Doar pe cei care mă necăjesc, răspunse Jane.

– Așadar, pe toți?

Jane simți cum colțul gurii îi tresare, ca și cum ar fi pe cale să zâmbească, dar se forță să-și păstreze buzele adunate într-o linie sobră. Se înfioră la schimbul de replici, la cât de ușor se lăsase antrenată într-o discuție în contradictoriu cu un străin.

El izbucni în râs, iar ea își înăbuși o exclamație la vederea celor mai albi dinți pe care îi văzuse vreodată. Un șirag perfect de mărgele albe sclipeau către ea, fără urme de tutun sau de resturi de mâncare și fără ca vreun canin sau incisiv să lipsească.

– Nădragii dumitale sunt prea scurți, rosti ea pe un ton acuzator; arătă către genunchii lui, apoi își feri privirea.

– Nădragi? Așa se numesc? Nu mai aveau altceva. Eu sunt figurant, mă rog, un fel de figurant. O însoțesc pe sora mea delincventă – ea este vedeta, este undeva pe acolo, prin față. Nu ar trebui să dansez. Mi s-a spus să stau acolo și să rostesc în mod repetat cuvântul „rubarbă". Se pare că forma gurii în timp ce spui acest cuvânt dă bine când se trage.

– Se trage? Cine trage? întrebă Jane, privind împrejurul sălii, îngrijorată.

– Nimeni, spuse el. Când se trage pe peliculă.

Aceasta era cea mai stranie conversaţie pe care o avusese vreodată cu un partener de dans.

– Ei bine? spuse el.

– Ei bine, ce? răspunse Jane.

– Dansăm sau nu? întrebă el.

– Am crezut că nu vrei să dansezi, răspunse Jane.

– Nu vreau, dar mă tem că, dacă refuz iar, mă şi baţi. În plus, dacă nu dansăm, societatea se va prăbuşi, spuse el cu un zâmbet sec.

Jane nu era de acord – doar ea avea voie să vorbească sardonic. El rânji către ea.

– Râneşti la mine? întrebă ea pe un ton revoltat.

– Să râjesc? Nu ştiu să râjesc, răspunse el.

– Ba ştii. Faci asta chiar acum. Şi pari să te pricepi, cred că o faci destul de des. Ar fi bine să încetezi, până nu intri în bucluc.

Jane constată că în interiorul ei se luptau cu îndârjire două emoţii: una de confuzie totală şi o alta de completă iritare la adresa bărbatului de lângă ea, care părea hotărât să o înfurie la fiecare pas.

– Muzică! strigă Cheryl.

Muzica se făcu din nou auzită, un marş lent cu o melodie armonioasă. Cele două şiruri de dansatori prinseră viaţă şi se aranjară în formaţie. Fred se întoarse către Jane şi ridică din umeri. Întinse braţele către ea.

Jane îl privi. Era prea nervoasă din cauza întregii situaţii pentru a refuza, aşa că îşi aşeză mâinile într-ale lui. Acestea erau mari şi calde.

– Acesta este semnalul, spuse Fred.

Muzica se înteţi. El o cuprinse pe Jane şi o trase de-a lungul şirului de dansatori. Jane sări şi se încurcă, fiind cât pe ce să se împiedice. Greşi fiecare pas şi îl călcă pe picioare o dată sau de două ori. Fred râse.

– Nu te pricepi deloc! spuse el. După tot ce mi-au auzit urechile!

Cheryl veni grăbită către ei, cu o expresie teribil de supărată.

– Unu, doi, înainte, înapoi, împrejurul partenerului, apoi în spatele lui, îi dictă ea lui Jane, cu voce sacadată, ca bătăile unei tobe. Pentru cineva care se pretinde expert în Grimstock, laşi mult de dorit. Acesta este ultimul meu avertisment! rosti ea şi plecă valvârtej.

Jane se întoarse către Fred cu o privire îndurerată.

– Mă simt pierdută, domnule. Nu ştiu ce caut aici.

Simţea cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– Ei bine, nu eşti aici pentru dans, asta e clar, spuse el râzând. Eşti mai slabă chiar şi decât mine.

Jane îşi opri lacrimile şi în ea crescu o furie iraţională.

– Cum îndrăzneşti, domnule, să râzi de mine când sunt în dificultate! spuse ea. Nu cunosc paşii, adăugă.

– Văd, răspunse el.

Jane îl privi complet descumpănită. Nu întâlnise un partener de dans mai odios în întreaga ei viaţă. E drept, dansase cu unii parteneri destul de odioşi, unii care o călcaseră pe picioare, a căror respiraţie duhnea a rom sau a sos şi care nu se pricepeau deloc la conversaţie, dar bărbatul acesta îi întrecea pe toţi. Degetele îi scăpară necălcate şi respiraţia lui îşi păstra prospeţimea – cea mai proaspătă din câte întâlnise, în mod curios –, dar bărbatul acesta se făcea vinovat de o crimă mai cumplită decât toţi ceilalţi: era impertinent. Avea mereu întipărit pe chip un zâmbet sec, mulţumit de sine, de parcă întreaga lume ar fi fost o glumă pentru el.

– Te asigur că ştiu să dansez, îi spuse ea. Nu mai râde! Ce se întâmplă dacă nu reuşesc să mă descurc cu paşii aceştia? Nu înţeleg dansul acesta.

– Vei fi concediată, cu siguranţă, spuse el. Cheryl este o femeie neîndurătoare. A făcut un cascador să plângă.

Jane îl privi încruntată. Abia dacă înţelegea ce-i spunea, dar îşi dădea seama din tonul lui că o tachina. Se enervă. Femeia în pantaloni, care dădea ordine tuturor, făcuse referire la frumuseţea lui Fred, dar lui Jane evaluarea acesteia i se păru lipsită de acurateţe. Nu era deloc arătos, categoric. Era trecut de treizeci de ani. O barbă castanie, scurtă, îi acoperea obrajii, o mustaţă aurie îi contura buzele, părul era ciufulit şi era insuportabil.

– Părul tău se îndreaptă în toate direcţiile, îi spuse ea, arătând către capul lui. Mă întreb dacă a văzut vreodată un pieptăn.

– Întâi te legi de pantalonii mei, acum de păr. Mai ai şi alte observaţii la adresa mea, dacă tot suntem aici?

Jane îl fixă cu privirea.

– Nu-mi vine nimic pe moment, dar stai liniştit, îţi voi comunica. Acum, învaţă-mă paşii!

– Mă îndoiesc că asta va ajuta, spuse el râzând.

– Felicitări, domnule, rosti Jane cu voce furioasă. Sunteţi cea mai dezagreabilă persoană pe care mi-a fost dat să o cunosc vreodată. Punând-o la socoteală şi pe mama.

– Mama ta este dezagreabilă? întrebă Fred. În cazul acesta, asemănarea este vizibilă.

Jane se uită urât la el.

– Dacă îmi oferi cea mai vagă explicaţie, dacă poţi face asta cu puţinul tău creier, îţi garantez că voi învăţa, spuse ea. Tu ştii paşii acestui dans, nu-i aşa?

– Presupun că da, răspunse el, ridicând din umeri.

– Atunci, arată-mi, spuse Jane, apoi aşteptă.

El dădu ochii peste cap, însă după aceea făcu un lucru surprinzător. Îi luă braţele şi i le aşeză în poziţia corespunzătoare.

– Unu, doi, înainte, înapoi..., spuse el cu voce blândă.

Îşi aşeză mâna pe şoldul ei. Când făcu asta, Jane amuţi. Îl lăsă să o conducă înainte şi înapoi de-a lungul şirului de dansatori, traversând încăperea. Era furioasă că el trebuia să conducă, dar

nu spuse nimic. În schimb, se concentră să-l urmărească, respectându-i toate indicațiile, căutând să facă abstracție de mâna lui așezată peste a ei.

El șoptea fiecare pas, pe măsură ce avansau.

– Unu, doi, bun, bun, spuse el.

În ciuda atitudinii enervante, era un instructor răbdător. O conducea cu blândețe, îi vedea progresul, spunându-i când făcea ce trebuie, ajutând-o când se încurca. Ajunseră la capătul șirului și Jane răsuflă adânc.

– Ei bine? întrebă Jane.

– Nu e rău, presupun, spuse el. Mai bine decât prima dată, cel puțin, deși asta nu e greu deloc, adăugă Fred, renunțând la tonul răbdător de mai devreme și revenind la cel antipatic.

Reluară dansul. Degetele lui Fred se prinseră cu hotărâre de mijlocul ei. Jane înlemni, sperând ca el să nu observe. Felul în care o cuprindea o dezarma. Îmbrățișarea aceea era caracterizată de o anume familiaritate, fără a fi însă definită de lascivitate. Pur și simplu, o ținea mai strâns decât era ea obișnuită.

– Să mă ierți. Ești micuță, spuse Fred. Sper să nu te frâng în două.

– La fel și eu.

Fred râse, iar ea zâmbi mulțumită.

– Ești pregătită pentru runda a doua? o întrebă el. Dacă te simți în stare. Încă o dată, apoi e gata.

– Un final pe care îl aștept cu nerăbdare, răspunse Jane.

Muzica ajunse la semnalul pentru dansatori. Corzile își întețiră ritmul, cântecul luă avânt, trista melodie crescu în intensitate. Trecură încă o dată printre șirurile de dansatori.

Fred o conducea cu delicatețe și trupurile lor se mișcau la unison. Jane reținuse pașii, dansa bine. Dar atunci se petrecu altceva, un lucru ce avea să o însoțească multă vreme. De câte ori mișca brațul, brațul lui era acolo să îl cuprindă pe al ei. Imediat ce se răsucea, el era acolo, pregătit să o prindă. Un trup începea

propoziţia, celălalt o termina. Îi simţea respiraţia pe gâtul ei, arcuirea claviculei prin cămaşă. Jane nu mai dansase cu nimeni în felul acela. Era exasperant şi derutant.

Cum de reuşea persoana aceea enervantă să o mişte în felul acela, să-i supună trupul? Îmbrăţişarea lui era tandră, ceea ce o înfuria. În ciuda celor susţinute de el, era, de fapt, un dansator priceput, care se mişca agil şi pe ritm. Jane nu avea să recunoască asta în faţa nimănui, mai ales a lui. Ajunseră din nou în capătul şirului şi restul dansatorilor aplaudară şi ovaţionară. Jane zâmbi fără să vrea. Nu observase până atunci, dar gâfâia din cauza efortului depus. Fred făcu o plecăciune în glumă, iar Jane îl imită. Nu o privea, dar mâna lui caldă continua să se odihnească pe talia ei.

Cheryl încuviinţă.

– Presupun că am văzut şi mai rău, spuse ea cu o notă de invidie în glas.

Lui Jane îi plăcea la nebunie să danseze. La nouăsprezece ani, nici măcar partener de dans nu-i trebuia. Îşi arunca partenerii sfioşi de-a lungul sălii de dans, într-o veselie exuberantă, făcând haz de pălăriile lor caraghioase şi flirtând cu nerușinare. Oamenii puneau atitudinea ei ostentativă pe seama tinereţii, dar când trecuse de douăzeci de ani şi celelalte tinere din jurul ei se căsătoreau, invitaţiile la dans deveniseră tot mai rare. Ajunsă la douăzeci şi cinci de ani, se considera norocoasă dacă era invitată la un dans din zece. Aştepta lângă un perete, ţinându-şi respiraţia la apropierea pretendenţilor, apoi era distrusă când aceştia o invitau pe fata mai tânără de lângă ea. Uneori, i se solicitau două dansuri, dar, după primul, bărbaţii treceau mai departe, după ce, presupunea ea, îşi dădeau seama de vârsta ei. Îi lăsa să plece zâmbind, dornică să ascundă faptul că o răniseră, privea perechile învârtindu-se de-a lungul sălii şi îşi propunea să-şi domolească apucăturile. Le studia pe cele care erau invitate la fiecare dans, cu piepturile dezgolite şi gurile închise, şi încerca să le imite comportamentul.

Cassandra, care avea un temperament mai blând, o sfătuia să zâmbească mai mult, să încurajeze apropierea. Dar asta nu folosise la nimic. Cu cât încerca să fie mai tăcută, cu atât devenea mai încruntată. La douăzeci şi opt de ani, şedea într-un colţ, glumind că avea să rămână fată bătrână. Apoi pleca posomorâtă, bombănind despre societatea dezamăgitoare, şi cu inima grea.

Jane privi pe furiş către Fred. Acesta părea să o fixeze cu o expresie pe care Jane nu o recunoştea. Era obişnuită să fie privită de bărbaţi în nenumărate feluri. Cu nedumerire, în mod categoric, atunci când le vorbea despre cine ştie ce filosof pe care îl aprecia. Cu milă, desigur, atunci când le vorbea despre bucuria plimbărilor solitare prin pădure. Preferatul ei era dispreţul, atunci când se apropiau suficient cât să-i distingă ridurile din jurul ochilor, îşi dădeau seama de vârsta ei, pe lângă situaţia materială precară, şi se pomeneau dintr-odată ofensaţi de compania ei, cu sentimentul că le irosea timpul. Însă bărbatul acesta nu o privea în niciunul dintre acele feluri. Jane nu reuşea să îşi dea seama. Era aproape ca şi cum... da, ca şi cum ar fi încercat să nu o privească. Ca şi cum s-ar fi expus prea mult pe sine.

Jane simţi că ea însăşi făcea un lucru cu totul nou. Căuta să se apropie de el, ca şi cum ar fi încercat să audă mai bine ce spunea acesta sau să-l vadă mai bine, deşi el vorbea cât se poate de clar, iar chipul lui era complet expus vederii. Poate că era nerăbdătoare să-l audă, să-i fie mai aproape, ca să poată respinge mai prompt ideile nesăbuite pe care acesta le formula. Da, asta trebuia să fie. Îi ordonă trupului ei să înceteze, dar porunca nu avu efect asupra muşchilor gâtului ei, care îşi continuară misiunea printr-o voinţă proprie.

Capitolul unsprezece

– Vă mulţumesc, dragilor. Repetiţia se încheie aici, se adresă Cheryl grupului.

Dansatorii aplaudară şi ovaţionară, îmbrăţişându-se unii cu alţii.

Fred ridică din umeri către Jane.

– Ia te uită, ai supravieţuit, zise el.

– Presupun că ar trebui să îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse ea, dar nu îi mulţumi.

Fred îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei.

– Câţiva dintre noi mergem la cafeneaua aceea de pe strada May după repetiţii. Eu nu sunt actor, dar mă gândesc că pot să-mi pun o bască pe cap şi să mă aşez într-un colţ plin de fum. Ne-am putea lua câte un latte şi am vorbi despre „meşteşug".

Tuşi, apoi îşi feri privirea.

Veni rândul lui Jane să râdă. Nu pricepu ce era cu basca sau latte-ul, dar înţelesese că era invitată undeva.

– Iartă-mă, m-ai invitat să te însoţesc undeva? întrebă ea.

El se holbă la ea, apoi scutură cu putere din cap.

– Nu, sigur că nu, răspunse el. Spun doar că eu voi fi acolo. Dacă vii şi tu, atunci presupun că o să te întâlnesc acolo.

– Credeam că sunt cea mai dezagreabilă persoană pe care ai cunoscut-o şi o dansatoare groaznică, zise ea.

– Aşa şi eşti, răspunse el.

– Ei bine? spuse ea înfuriată. Cred că mă inviți să te însoțesc undeva, domnule! îl provocă ea.

– Uită ce am zis, răspunse el.

– Voi veni, rosti Jane repede, fără să stea pe gânduri. Nu am unde să merg, adăugă ea, încrucișându-și brațele peste piept.

– Bine. Ar trebui să mergem împreună sau știi să ajungi singură? întrebă el cu un ton atât de lipsit de entuziasm, încât Jane regretă încă o dată întreaga poveste.

– Întrucât nu cunosc cafeneaua pe care ai menționat-o, va trebui să mă însoțești, spuse Jane.

Îl privi din nou. Respirația îi devenise mai agitată, dar continua să stea pe loc. Acest Fred nu semăna deloc cu domnul Withers – absolut deloc. Domnul Withers râdea și făcea conversație cu abilitate și ușurință. Comportamentul acestui bărbat însă era mai apropiat de al ei – era ciudată. Jane clătină din cap. Nu voia să meargă undeva cu bărbatul acesta, voia să se ducă cu domnul Withers. Ieșea cu persoana nepotrivită! Dar acceptase deja și, după grandiosul ei discurs privind respectarea angajamentelor, nu avea de ales, trebuia să meargă înainte cu diabolicul plan.

El ridică din umeri.

– În cazul acesta, mă duc să îmi schimb costumul, spuse el. Tu nu te schimbi?

Jane privi în jos, pe lângă ea.

– Să mă schimb, domnule? Nu am alte haine.

El pufni.

– Vrei să spui că o să umbli prin oraș îmbrăcată așa?

– Da. Te stânjenesc cumva hainele mele?

– Nu, zise el, oftând resemnat.

Jane se încruntă. Era un individ tare ciudat.

– Revin cât ai clipi, spuse el, îndepărtându-se în grabă.

Până când Jane reuși să descifreze sensul expresiei emfatice și inexacte, el ajunsese la jumătatea coridorului, îndreptându-se către locul unde se aflau celelalte haine ale lui, presupuse ea, privindu-i

silueta care se contura plăcut. Poalele hainei lui se mişcau înainte şi înapoi în mers. Părul castaniu îi era scurt; câteva smocuri aurii îi atingeau gulerul. Semăna cu un ofiţer de marină în uniformă. Se întrebă dacă şi el traversa mările, asemenea fraţilor ei.

El merse în spatele cortinei. Jane clătină din cap. Nu îl văzuse la nicio adunare în Bath, deşi mama ei o dusese la foarte multe. Nu recunoscuse pe nimeni din cei pe care îi văzuse mai devreme ca făcând parte din grupul de oameni pe care îi întâlnea de obicei în oraş, deşi, se gândea ea, aceştia alcătuiau probabil un grup nou, aflat în vacanţă.

Privi din nou în jurul ei. Confuzia faptului că se trezise între faldurile cortinei se mai estompase. Cu toate acestea, erau destule alte lucruri ce nu aveau niciun sens pentru ea. Participanţii la serata de mai devreme erau o adunătură de oameni foarte ciudaţi, partenerul ei de dans nefiind o excepţie. Vorbeau diferit, şi nu era vorba de accente, pe care le recunoscuse ca provenind din sudul Angliei, Kent, Somerset, Londra, ci mai degrabă de cuvintele pe care le foloseau. Oamenii aceia foloseau prescurtări şi expresii pe care le înţelegea dacă stătea să se gândească, dar pe care nu le mai auzise niciodată. Un dansator de lângă ea spusese la un moment dat că „Cheryl era pusă pe harţă în seara asta", expresie care îi plăcuse, deşi nu o înţelegea pe deplin.

Şi decorul acelei săli o îngrijora. De exemplu, unul dintre tablouri. Înfăţişa un domn zâmbind în faţa a ceea ce părea să fie catedrala din Bath. Pictorul redase trăsăturile omului, lumina şi peisajul cu o asemenea fidelitate încât părea că acesta mai avea puţin şi se ridica să îi vorbească. Încă nu îşi dădea seama de unde venise muzica; nu văzuse nici măcar o vioară, un violoncel sau un pian, deşi sunetele fiecărui instrument continuau să-i răsune în urechi, iar volumul fusese atât de puternic, încât muzica nu putea să fi venit din altă parte decât din interiorul camerei. Totodată, încăperea mirosea a parafină sau a vreun alt agent mortal de igienizare; era cel mai curat aer pe care-l respirase vreodată. Niciun

cămin sau fum nu prihănea aerul; cu toate acestea, camera era încălzită. Înălță din sprânceană, nedumerită.

Un individ îmbrăcat în pantaloni scurți veni spre ea și îi înmână o hârtie.

– Bună treabă, scumpo. Indicațiile pentru mâine. Încă o repetiție.

Jane luă hârtia și o cercetă. Era o listă de nume, locuri și numere, scoasă la o tiparniță de calitate. Data din susul paginii afișa un număr absurd, închipuit.

– Nu știu ce înseamnă asta, domnule, spuse ea și îi întinse hârtia. Pentru ce anume repet eu?

Omul se întoarse către ea și se încruntă.

– Cum te numești? întrebă bărbatul și se uită pe niște hârtii din mâna lui.

– După cum le-am spus și celorlalți, numele meu este Jane Austen.

– Numele real, dacă nu te deranjează.

Jane ridică din umeri și nu mai spuse nimic.

– Cu ce agenție lucrezi? o întrebă el privind-o bănuitor.

– Nu știu despre ce vorbiți, îi răspunse Jane amabilă.

Omul își consultă hârtiile. Clătină din cap.

– Tu trebuia cumva să te afli aici? Cum ai intrat?

– Am venit din culise. Nu știu cum am ajuns în clădire.

La aceste cuvinte, omul păru să se înfurie, căci o apucă de braț.

– Ești una dintre fanaticele acelea ale lui Austen, nu-i așa? Ai venit să ne spui că am cusut greșit costumele. Irosești timpul unor oameni cu adevărat ocupați. Aceasta este una dintre cele mai ambițioase producții din ultimii ani. Trebuie să pleci.

– Dar trebuie să îmi aștept partenerul de dans, spuse ea ezitând.

Nu voia să-l abandoneze pe Fred într-un mod atât de nepoliticos; nu era necivilizată și până și un individ enervant cum era el merita să știe ce se întâmplase.

– Nu mă priveşte. Ai noroc că în seara asta a fost repetiţia actorilor în roluri secundare şi a figuranţilor. Dacă era Jack Travers aici, nu mai lucrai în oraşul acesta vreodată. Ai face bine să dispari, până nu chem agenţii de pază.

O împinse către ieşire.

Jane se cutremură. Nimeni nu i se adresase vreodată în felul acela, darămite să o bruscheze astfel!

– Vă rog, trebuie să-mi anunţ... partenerul, încercă ea, însă omul o împinse dincolo de uşă, în întuneric. Uşa se închise în urma ei, urmată de ecoul clinchetului zăvorului în negura nopţii. Jane se întoarse şi bătu în uşă, dar nu primi niciun răspuns.

Se răsuci să înfrunte noaptea şi privi împrejur. Ocoli clădirea şi dădu de o altă uşă, aflată în faţă. O încercă, dar era încuiată. Rămase în faţa clădirii, nemişcată. Aşteptă să iasă Fred, dar se scurseră probabil treizeci de minute, iar el nu apăru. Din interiorul clădirii nu răzbăteau zgomote sau lumini. Toată lumea părea să fi plecat.

Voia să mai aştepte, dar părea în zadar. Era evident că Fred plecase spre următoarea destinaţie fără ea. Pe lângă toate acestea, ceasul trebuia să fi ajuns la o oră îngrozitoare, iar mama ei probabil că îşi smulgea părul de pe cap. În cele din urmă, înţelese că trebuia să renunţe.

Jane porni pe aleea care ducea către oraş, încercând să se orienteze. Văzu în depărtare turla întunecată a catedralei Sf. Swithin, înălţându-se spre ceruri. Porni către ea. Ajunse în dreptul scărilor din piatră şi privi în jurul ei. Un drum pietruit ducea către podul Pulteney. Îl urmă, apoi făcu la stânga şi traversă podul. Râul Avon curgea dedesubt cu un freamăt discret. Se grăbi de-a lungul străzii Great Pulteney. Casele mari, înşiruite una lângă alta, se înălţau ca nişte umbre albastre şi întunecate. Ajunse în dreptul Casei Sydney, aşa că făcu iar la stânga, îndreptându-se spre apartamentul ei. Oftă uşurată. Cel puţin mulţimea preocupată de mai devreme se împrăştiase. Nu era nimeni pe stradă.

Jane bătu la ușa principală. Nu primi niciun răspuns.

– Margaret! strigă ea în dreptul ferestrei de la etajul unu; menajera nu răspunse, în schimb un bărbat deschise fereastra.

– Ce dorești? strigă el, făcând-o pe Jane să tresară.

Omul nu purta altceva decât lenjerie de corp și, judecând după fereastra în dreptul căreia stătea, se afla în dormitorul ei.

Se scărpină în cap.

– Sunt Jane Austen, domnule! strigă ea către el. Aici locuiesc. Vă rog, dați-mi drumul să intru.

– Te rog să pleci. V-am spus de atâtea ori, fanaticelor, dacă mai veniți aici noaptea, chem poliția.

– Nu înțeleg nimic, îi spuse Jane. Mi-e frig. Te rog, lasă-mă să intru. Sau, cel puțin, cheam-o pe Margaret – îmi va deschide ea.

Își dădea seama că avea o expresie năpăstuită.

Omul oftă.

– Ascultă. Deși îți admir pasiunea pentru ea – și, apropo, găsesc că ai nimerit costumul la fix –, încerc să administrez un hotel aici și, dacă vei continua să strigi, îmi trezești clienții.

Închise fereastra și trase perdelele. Jane bătu iar în ușă.

– Acum sun la poliție! strigă omul.

Jane păși înapoi în stradă, clătinând din cap. Mintea i se învârtea, ametită. Aștepta lângă Casa Sydney preț de o oră. Nimeni nu veni, nici nu plecă. Începu să plouă și picăturile reci o cutremurară. Jane tremura în întuneric; trebuia să găsească adăpost, sau avea să se transforme într-o statuie din gheață. Își luă gândul de la Casa Sydney și porni înapoi spre podul Pulteney, apoi către Sf. Swithin, biserica tatălui ei. Se cățără pe fereastra cu ramă din fier care nu se închidea bine, cea din spatele bisericii, și intră înăuntru. Găsi un teanc de perne din catifea roșie, folosite la rugăciune, și le răsfiră pe podea. Marmura rece o înfioră, dar imediat ce puse capul jos, energia tensionată de peste zi se disipă și oboseala puse stăpânire pe trupul ei. Închise ochii și în scurtă vreme dormea.

Capitolul doisprezece

Pe Jane o trezi o împunsătură în umăr. Deschise ochii. Un domn în vârstă, cu un guler de preot, o împungea cu un baston.

– Vrei niște iarbă, drăguță? șopti acesta.

Jane se frecă la ochi. Lângă preot era o femeie în vârstă.

– Termină odată cu iarba aia! Ești obsedat, spuse femeia.

Din felul în care îl privea și care exprima decenii de resemnare, Jane înțelese că era nevasta lui.

– Tu crezi că toată lumea se droghează.

Pastorul ridică din umeri.

– Pare că nu i-ar strica nițică. Se întoarse către Jane. E un tip, arată mai ciudat, își face veacul în stația autobuzului treizeci și nouă. Îl cheamă Scab. E de treabă, am auzit. Te rezolvă el.

– Îl știți pe George Austen? întrebă Jane. A fost preot aici. E tatăl meu.

Pastorul clătină din cap.

– Poate înainte de vremea mea. Nu vreau să mă port necreștinește, dar am chemat poliția.

Jane se ridică îngrozită.

– Din cauza mea? Cum ai putut face așa ceva?

– Îmi pare rău, spuse preotul. Te-am văzut dormind acolo și m-am panicat! De aia îți zic de Scab și de iarbă. Mă simt prost că am chemat poliția. M-am gândit că mă revanșez. Îți place iarba?

Jane strânse din pleoape.

– N-aș ști ce să spun.

– Vezi, Bill, vorbi femeia. Nu este o drogată!

Îl scuturã pe bărbat de braț. Purta o rochie din stofă imprimată cu floarea-soarelui. Aceasta flutura în adierea brizei dimineții, care intra pe fereastra lăsată deschisă de Jane.

– Da, Pert, mulțumesc, spuse pastorul, închizând fereastra cu o grimasă. Îmi dau seama acum. Dar cum era să știu când am dat cu ochii de ea întinsă pe podea?

Își așeză o mână pe umărul lui Jane.

– Ca să recapitulez: am chemat poliția. Poate că m-am pripit. Dar să privim partea bună a lucrurilor. Acum că știi, ai timp să pleci înainte să ajungă aici. Eu n-aș tărăgăna.

Ușile masive din stejar ale bisericii se deschiseră. Doi bărbați îmbrăcați în negru intrară, apoi se opriră și priviră împrejur.

– Da' repede au ajuns! spuse pastorul.

Jane sări în picioare.

– Aceia sunt jandarmii?

– Să fiu sincer, cred că unul e sergent, zise pastorul. Miji ochii să vadă mai bine, pe când cei doi veneau către ei. Dar, da.

– Ce mă fac? implorã Jane.

– Fugi! îi spuse pastorul. Poți să ieși prin spate.

Jane se îndreptă spre altar. Țâșni înăuntru, căutând ușa din spate. Pe peretele sacristiei văzu o placă din alamă. Jane trecu pe lângă ea, dar fu nevoită să se oprească la vederea numelui ei.

Jane Austen s-a închinat aici, între 1801 și 1805.

Jane privi inscripția într-o tăcere înmărmurită. Citi încă o dată. Era numele ei. Inima îi bătea cu putere. Clătină din cap; cei doi bărbați în negru intrară în sacristie și Jane nu avu de ales, trebui să abandoneze plăcuța și să scape, fugind pe ușa din spate a bisericii.

*

Jane se pomeni înconjurată de lumina zilei şi fu surprinsă de imaginea ce se aşternea în faţa ochilor ei.

Semăna cu Bath, în cea mai mare parte. Casele din piatră de culoarea mierii se înşirau de-a lungul străzii Northgate, ca întotdeauna. Vedea Pump Room, înfiptă cu încăpăţânare la poalele dealului din faţa ei. Structuri ameţitoare din metal şi sticlă se ridicau însă în jurul fiecărei clădiri, cu zecile, făcându-i ochii să lăcrimeze. O trăsură din metal verde trecu în viteză pe lângă ea. Se mişca singură, nu era trasă de cai. Jane ţipă, făcu un salt din calea ei şi îmbrăţişă o balustradă din fier, ca să se protejeze. Un bărbat în pantaloni din piele neagră, cu părul mov, veni la ea şi-i întinse un afiş. Bucata de hârtie era de un roz imoral şi strălucea ca un diamant.

– Marşul pentru drepturile transsexualilor, mâine, la ora patru, spuse bărbatul. Să porţi costumul, e bestial! adăugă el şi arătă către rochia ei din muselină.

– Cerurile să ne apere! exclamă Jane.

Îl ignoră pe bărbatul în izmene, arătând cu mâna către ceva mult mai necuviincios.

– Ţi se văd gleznele, doamnă! exclamă ea către femeia care trecea pe lângă ei.

Aceasta purta o fustă până deasupra genunchilor, care-i lăsa rotulele expuse obscen sub pielea palidă. Cum de ajunsese biata de ea atât de departe, pe străzi, fără să fie huiduită sau răpită? Jane îşi acoperi ochii cu mâinile. Femeia strâmbă din nas către ea şi-şi văzu de drum. Jane se simţi cuprinsă de ameţeală la cele ce le vedea. Ce se întâmplase cu lumea?

– Tu, de colo! Stai pe loc! strigă o voce venind din spatele ei.

Poliţiştii din biserică apăruseră în capul străzii şi alergau spre ea. Jane ţipă şi o rupse la fugă. Alerga spre sud, folosindu-se de lumina slabă a soarelui ca să se orienteze. Indicatorul stradal arăta Northgate, ca de obicei, dar acum era agăţat pe peretele unei

clădiri imposibil de înalte, din fier. Făcu la stânga, ca să intre pe aleea ce scurta drumul către podul Pulteney, dar aleea nu mai era. Se lovi de un perete din cărămidă. Își frecă țeasta, se răsuci amețită, apoi continuă drept înainte, spre Pump Room, singurul lucru pe care îl recunoștea. Jane învățase rapid orașul după ce se mutaseră. Încă de când era copil, dovedise o pricepere aparte în descifrarea hărților și în orientarea în spațiu; creierul ei avea un apetit special pentru forme, nume și numere. Știa fiecare piatră de pe fiecare alee abjectă, coloanele fiecărui salon idiot, zugrăveala din fiecare ceainărie sufocantă. Acum însă era dezorientată, memoria ei înregistrând insultă după insultă. Nimic nu mai era la locul lui.

Însă în timp ce ea căuta să găsească poteci ce nu mai erau acolo și se izbea de clădiri pe care nu le mai văzuse, cei doi bărbați aflați pe urmele ei se orientau pe străzi cu o îndemânare nemaipomenită. Ocoleau fiecare colț de stradă în viteză și fiecare groapă din asfalt cu ușurință și, deși ea avusese un avans considerabil, aceștia se apropiau, ajungând acum la mai puțin de șase metri distanță. Jane continuă să alerge, încercând să-și stăpânească panica. Să fie reținută de poliție, în acest loc confuz, care era și nu era Bath, era o situație cât se poate de neplăcută.

Privi către esplanadă și exclamă surprinsă la vederea unui chip cunoscut.

– Tu! strigă Jane.

Era femeia de cu seară, cea care asistase la apariția ei între faldurile cortinei. Se schimbase de rochia cea sclipitoare, iar acum purta o cămașă și pantaloni bărbătești. Ochelari mari, cu lentile întunecate, îi acopereau jumătate din chip. Femeia se încruntă și își continuă drumul. Jane fugi după ea.

– Așteaptă! Trebuie să mă ajuți! o imploră ea.

– Ba nu trebuie, îi răspunse aceasta peste umăr.

Intră într-un grup de femei adunate în faţa Pump Room, iar Jane o urmă în mulţime. Îşi acoperi ochii la vederea genunchilor şi a piepturilor descoperite şi îşi croi drum prin mulţimea stranie. Marea de oameni se despărţi în două, ca să facă loc femeii care mergea flancată de doi bărbaţi purtând sacouri şi mai nimic altceva. Jane apucă mâna femeii şi o trase pe o alee de lângă intrarea principală în Pump Room.

– În regulă, ce doreşti? spuse femeia cu un oftat; erau la adăpost de privirile poliţiştilor şi ale celorlalţi. Un selfie? Un autograf? Un video de „La mulţi ani" pentru bunica ta? Îţi dau orice vrei dacă promiţi să mă laşi în pace după aceea.

Jane privi în jur agitată, dar, spre uşurarea ei, nu văzu nici urmă de poliţişti. Ridică din umeri, clătinând din cap.

– Nu ştiu ce sunt lucrurile acelea pe care le-ai menţionat, dar nu vreau nimic din toate astea.

Femeia răsuflă resemnată.

– La naiba. Am avut de-a face cu tot soiul de admiratori de-a lungul timpului, dar tu îi întreci pe toţi. Ce vrei, atunci?

Jane făcu un pas înapoi, examinând-o pe femeie.

– De ce tot fugi de mine? o întrebă. La fel ai făcut şi astă-noapte.

Femeia îşi duse mâna în dreptul buzelor.

– Ia să vedem. Întâi apari din neant, între faldurile cortinei, spuse ea. Apoi mă urmăreşti prin oraş ca un hărţuitor. Apoi te miri că eu, sau oricine altcineva în toate minţile, caut să te evit? continuă ea, înălţând o sprânceană.

Jane dădu din cap.

– Îmi permiţi să mă explic? Apoi poţi pleca după bunul-plac.

Femeia o măsură din cap până-n picioare şi ridică din umeri. Jane continuă.

– Am adormit şi, când m-am trezit, oraşul era schimbat, spuse ea. Oamenii poartă haine mai puţine şi clădirile sunt făcute din

sticlă şi din fier. Nimic nu mai este unde trebuie şi, acum, poliţia e pe urmele mele. Mă aflu într-o stare de confuzie totală. Te rog, ia-mă de aici. Fac orice. În schimb, te ajut, dacă pot.

Femeia continuă să o privească pe Jane şi păru să cântărească oferta. Îşi încrucişă braţele şi zise:

– OK.

Jane se îndreptă de spate, surprinsă de schimbarea neaşteptată de situaţie. Oare ce spusese de o făcuse să se răzgândească?

– Mă ajuţi?

– Te ajut, răspunse aceasta. Dacă mă ajuţi şi tu, desigur.

– Sigur, spuse Jane.

Era convinsă că nu avea prea multe de oferit, dar era cea mai bună soluţie pe care o avea ca să nu fie prinsă, aşa că avea să-şi facă griji în privinţa asta mai târziu.

– Cum te cheamă?

Femeia făcu ochii mici.

– Vorbeşti serios? Nu ştii cine sunt? Îşi scoase ochelarii de soare şi adoptă o poziţie precum Venus în, ei bine, în Apariţia lui Venus. Dar acum?

– Nu te recunosc, rosti Jane.

– Pentru numele lui Dumnezeu, făcu femeia exasperată şi uşor iritată. Sunt Sofia Wentworth.

Întinse mâna şi Jane o scutură.

– Jane Austen, spuse Jane.

Capitolul treisprezece

Pentru Sofia Wentworth, situația începea să prindă contur, ca atunci când montezi un obiectiv de calitate pe un aparat de 35 mm. Când femeia aceea apăruse între faldurile cortinei, cu o noapte înainte, se gândise că era o halucinație a propriului ei creier, privat de oxigenarea corespunzătoare, din cauza respiratului în pungă. La o examinare mai atentă însă, era clar că apariția femeii în grămada de catifea neagră nu fusese rezultatul hipoxiei, ci pozna vreunui producător, dornic să dea lovitura, apelând la una dintre cele mai folosite metode: camera ascunsă. Totul era cât se poate de evident acum.

Se cutremură la amintirea telefonului penibil pe care i-l dăduse impresarului. Probabil că acesta știa de farsă. Ea fusese cea care sugerase realizarea unui segment de legătură – Jane Austen, „din culise" – ca element suplimentar, pentru DVD. La prima vedere, producătorii refuzaseră, dar acum înțelegea că și asta făcuse parte din aranjament. Ea nu trebuia să știe, astfel încât interpretarea ei să fie cât mai naturală. Firește, le plăcuse ideea. Acum, sperau să obțină efectul maxim filmând-o pe Sofia țipând și, ca să își atingă scopul, angajaseră o actriță care să o interpreteze pe Jane Austen sărind din dosul cortinei și speriind-o. Dat fiind că Sofia nu țipase la apariția „fantomei", mai făceau o încercare în dimineața aceea, ca să obțină filmarea pe care o doreau.

Sofia își vedea de treaba ei, reacomodându-se cu orașul ei de baștină, când actrița aceea venise spre ea, pe strada Stall. Sofia se gândi că actrița aleasă să o interpreteze pe Jane Austen exagerase în anumite privințe. Lucrul acesta o irita. Să nu fie în stare să găsească o actriță măcar mediocră pentru protagonista acestei farse era o insultă la adresa Sofiei și o confirmare a lipsei generalizate de respect față de talentul ei. Nu avea cine știe ce pretenții – și o absolventă a cursurilor de vară de la Casa Actorilor ar fi fost suficient –, dar femeia aceasta mai mult ca sigur că nu avea în CV decât audiții ratate pentru reclame la șampon, atât de lipsită de subtilitate era. Cum îndrăzneau!

Sofia se hotărî să se amuze puțin. Dacă producătorii îi arătau atât de puțin respect, le va plăti cu aceeași monedă. Conștientă fiind de costurile de producție și de personalul necesar pentru filmarea acestei farse, îi va duce cu zăhărelul, irosindu-le cât mai mulți bani pe cameramani ascunși, costume, figuranți și scenariști. Nu va clipi ea prima. Va merge la cacealma și le va face jocul, purtându-se cu femeia din fața ei ca și cum ar fi fost de mult răposata îndrăgită autoare a literaturii englezești. Producătorii urmau să-și scarpine scăfârliile nedumeriți, în timp ce aveau să filmeze metri întregi de peliculă absolut nefolositoare. Și mai bine încă, dacă filmările erau bune, Jack se va bucura.

– Și zi așa, ești Jane Austen, spuse Sofia.

– Așa este, răspunse impostoarea; ochii îi fugeau în toate părțile, peste clădiri, străzi, oamenii care treceau pe lângă ele.

– Și ai fost de acord să mă ajuți, corect? întrebă Sofia; nu avea de gând să-i permită să se sustragă înțelegerii.

– Desigur, răspunse femeia, cu vocea tremurându-i. Cum pot să-ți fiu de folos?

– Fă-mă să arăt bine, șopti Sofia, în așa fel încât vorbele acestea să nu fie surprinse de camerele ascunse, indiferent unde ar fi fost acelea. Urmărește-mă cu atenție. Dacă ajung sub lumina unui

reflector nepotrivit, condu-mă către un loc mai flatant. Am mai lucrat cu semiamatori şi înainte. Ştiu cum să salvez producţia aceasta dezastruoasă. Dar trebuie să te dedici rolului. Trebuie să joci de parcă ai fi Jane Austen.

– Dar sunt Jane Austen, spuse femeia.

– Perfect! Cu mai multă convingere! Ideea este că eu trebuie să fiu atrăgătoare, frumoasă, senzuală. Haide, putem s-o facem, îi zise Sofia cu o mângâiere de încurajare.

– Aşa sper, răspunse femeia care o interpreta pe Jane Austen.

– Bun, foarte bine. Sofia se îndreptă şi vorbi din nou cu voce normală. Şi acum ce urmează, Jane Austen?

– Hainele mele, spuse Jane, arătând către rochia ei de epocă. Dintr-un motiv sau altul par să atragă foarte multă atenţie.

– Bună idee, zise Sofia. Aşteaptă aici. Te salvează Sofia.

Părăsi aleea şi porni înapoi la deal. Jane rămase pe loc şi strigă în urma ei.

– Ai de gând să te întorci?

Sofia se întoarse, aducând cu ea o sacoşă cu haine.

– Îmbracă-te cu astea, îi spuse.

Sperase să-şi îmbrace noua protejată într-un costum şic de la Harvey Nicholls, ceva still Hepburn, dar singurul magazin deschis era un second-hand de pe strada Stall. Vânzătoarea îi oferise un costum maroniu, cu imprimeu exotic.

– Să înţeleg că aceste haine corespund modei şi mă voi integra dacă le port? întrebă Jane cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Vei arăta fabulos, o încredinţă Sofia.

Avea să arate complet caraghios, dar nu putuse găsi altceva într-un timp atât de scurt.

– Schimbă-te aici, adăugă ea şi îi indică un morman de lădiţe din lemn ce zăceau pe alee.

Jane se ascunse în spatele mormanului şi dezbrăcă rochia.

– Acestea sunt haine bărbăteşti.

– Şi femeile poartă pantaloni acum, îi explică Sofia, continuând jocul.

Privi către cer. O cameră de supraveghere montată pe peretele clădirii era îndreptată către ele. Sofia se purtă ca şi cum nu ar fi văzut-o, dar îşi răsuci umerii şi ridică bărbia în aşa fel încât să fie surprinsă din cel mai bun unghi al său.

– Am mai purtat pantaloni, domnişoară Wentworth. L-am jucat pe regele George în Oribila Istorie a Angliei, o piesă pe care am interpretat-o cu fraţii şi cu sora mea.

– Te rog, spune-mi Sofia.

Nu voia ca publicul şi Jack să o audă chemată pe numele de familie. O făcea să pară distantă. Şi bătrână.

– Ce ciudat, observă Jane. Şi oamenii de aseară se adresau unii altora pe numele de botez. Îmi păstrez lenjeria pe mine? întrebă ea.

– Aşa ne chemăm între noi aici, cu numele mic, spuse Sofia. Da, păstreaz-o. Sofia se întreba ce abordare era mai bună. Trebuia să lase impresia că nu ştia că totul era o înscenare, în vreme ce, în secret, transmitea informaţii încărcate de sens, folositoare, care aveau să o reapropie de soţul ei.

Jane îşi ridică pantalonii şi îndesă cămaşa în ei. Îşi acoperi pieptul cu cămaşa.

– E bine aşa? întrebă, în timp ce chipul ei exprima, în continuare, confuzie.

Sofia o măsură din cap până-n picioare. Trupul ei micuţ dispărea sub straturile de poliester bej înflorat. Coafura de epocă se menţinuse, cu buclele micuţe încadrându-i faţa. În ansamblu, părea un clovn intrat la apă.

– Arăţi minunat, îi spuse Sofia cu convingere.

Îi răsuci talia pantalonilor atât cât permiteau. Apoi trase cu ochiul la marginea aleii. Privi când în stânga, când în dreapta.

Drumul era liber, pentru moment. Nici urmă de poliție. Îi făcu semn lui Jane să o urmeze și porniră împreună pe strada Railway.

– Așadar, începu Sofia, în timp ce mergeau spre gară, ai înviat carevasăzică?

Privi în jur, căutând camerele de filmare. Nu văzu niciuna; mai mult ca sigur că erau ascunse. Spera să nu fie vreuna în tufișuri. Filmările de jos nu o avantajau deloc.

– Poftim? spuse Jane.

– Sau poate că ți-au prelevat ADN-ul de pe vreo bonetă? pufni Sofia.

Încerca să o ajute pe tânăra actriță, care părea să fie destul de neexperimentată în arta improvizației, însă noua ei tovarășă nu părea să înțeleagă, așa că Sofia dezvoltă subiectul.

– Te afli într-o eră diferită. Mă întrebam cum ai ajuns aici.

Femeia reacționă mai bine de această dată și o privi alarmată pe Sofia.

– Ce eră este asta? întrebă ea.

Sofia făcu o pauză și zâmbi. Așadar, venise timpul dezvăluirilor. Era un moment esențial în desfășurarea narațiunii, așa că trebuia să îl joace bine.

– Ce eră crezi tu că este? întrebă ea pe un ton relaxat.

– Este anul 1803, răspunse Jane, ca la un semnal.

Își spuse replica destul de bine, cu precauție și cu o oarecare îndoială.

Sofia dădu din cap, deschise gura și răspunse:

– Mă tem că nu. Este anul 2020.

– Cerurile să ne aibă în pază! exclamă Jane.

Făcu ochii mari și merse pe loc, în cerc. Apoi închise ochii, se așeză și păru să leșine.

Sofia o scutură de umăr și-i suflă peste față. Femeia își reveni.

– Data de pe hârtie. Noaptea trecută, îi spuse ea Sofiei.

– Ce hârtie? întrebă Sofia.

Se întrebă dacă să-i spună să se ridice, dar se purta ca şi cum vestea o tulburase peste măsură – ceea ce era de înţeles – şi Sofia nu voia să îi întrerupă procesul creativ.

Jane îi povesti despre hârtia ce îi fusese înmânată cu o noapte înainte.

– Lista pentru repetiţie? Da, era datată. Este anul 2020, răspunse Sofia.

Interpreta lui Jane Austen se cutremură. Sofia începea să se bucure de spectacol. O subestimase pe această actriţă. Ea făcuse dezvăluirea cu solemnitate, iar acum tânăra răspundea cu o interpretare convingătoare, de neîncredere şi de groază. Deşi aceasta era o filmare „din culise", cel mai probabil executată cu o cameră mai puţin performantă, pe Sofia nu o deranja. Publicul renunţa la orice îndoială în faţa unei trăiri autentice, iar povestea aceasta, a unei persoane care trăise cu două sute de ani în urmă, captivă în zilele noastre, avea să mişte şi cele mai insensibile inimi.

Capitolul paisprezece

Jane se aplecă şi trase aer în piept. Deşi nu mâncase nimic altceva de câteva zile, în afară de biscuiţii pe care-i luase cu ea în călătoria spre Londra, simţi dintr-odată nevoia să depună acea masă frugală pe alee. Încercă să reţină o asemenea reacţie până când i se confirmau faptele.

– Este imposibil, se adresă ea femeii care ceruse să fie numită Sofia.

Devenea din ce în ce mai greu de ignorat faptul că se întâmplase ceva cu oraşul Bath, aşa cum îl ştia ea. Cu toate acestea, se agăţa de speranţa că visa ori nu auzise bine.

– Nu te cred, încercă ea.

Sofia opri un trecător, un alt bărbat în pantaloni scurţi.

– Iertaţi-mă, domnule. În ce an suntem? întrebă ea.

– Te cunosc? răspunse bărbatul. Îşi ridică ochelarii. Ai apărut la Roata Norocului?

Sofia îşi acoperi chipul cu mâna.

– Nu. Anul, domnule, insistă ea.

– 2020, răspunse omul pufnind indispus, ca şi cum tovarăşa lui Jane i-ar fi adresat o întrebare neroadă.

Îşi aşeză ochelarii la loc şi se îndepărtă.

Sofia se întoarse către Jane.

– Vezi? îi spuse.

Jane se cutremură. Situația era cât se poate de neplăcută. Sofia scoase un ziar dintr-un coș de gunoi și-i arătă. Și iată din nou! Pe prima pagină era fotografia unui bărbat ținând un discurs. Imaginea părea la fel de vie precum cea care o tulburase pe Jane cu o noapte mai înainte. Sofia îi arătă data imprimată în susul paginii: 2020.

Jane fu scuturată de un fior și luă din nou în considerare posibilitatea eliminării conținutului stomacului. Se holbă la Sofia. Poate că doamna Johnstone și trupa ei de bârfitoare puseseră la cale o mare farsă, sperând să exploateze la maximum nenorocirea abătută asupra familiei Austen. Cu cât era mai mare scandalul, cu atât mai mare era distracția. Era, desigur, o strategie neobișnuită, să depună un asemenea efort doar pentru a avea despre ce vorbi, să confecționeze ziare și să plătească actori, dar alternativa – respectiv ca această femeie să grăiască adevărul – era și mai absurdă.

O altă trăsură din metal trecu în viteză pe lângă ele cu un zgomot înfiorător, la fel, fără cai care s-o tragă. Chiar dacă era dispusă să ia în calcul ideea călătoriei în timp, cum făcuse asta? De ce mecanism se folosise pentru a realiza această lucrare greu de conceput atât la nivelul minții, cât și al trupului? Oare doamna Sinclair făcuse asta? Să creadă așa ceva era mai ridicol decât toate celelalte variante luate împreună. Că o persoană neîngrijită din Cheapside, mirosind a varză, să fie, în fapt, o vrăjitoare atât de puternică! Și că mâzgăliturile de pe dosul foii lui Jane erau... o vrajă? Că deschisese, din căminul ei plin de verze, un portal prin care o trimisese pe Jane în viitor?

Își reluară drumul și Jane studie peisajul din jurul ei, căutând explicații raționale. O a treia trăsură din metal trecu în goană pe lângă ele. Avea o posibilă explicație pentru asta. Ceea ce crezuse că era o trăsură fără cai era, de fapt un tren cu aburi. Jane și tatăl

ei merseseră cu o locomotivă Murdoch aproape cincizeci de metri, pe şinele din Londra, când ea avea douăzeci de ani. Aburul care se ridica în nori grei, cenuşii, din coşul acesteia o intrigase pe Jane, care ceruse insistent conductorului să-i detalieze cum funcţiona. Uimit, omul îi spusese tatălui ei că fiica lui era impertinentă şi că aceea nu era o întrebare demnă de o doamnă, aşa că tatăl ei împrumutase de la biblioteca ambulantă o carte despre locomotive şi Jane se familiarizase cu funcţionarea acestora. Propulsia misterioasă a acelei trăsuri putea fi pusă cu uşurinţă pe seama motorului cu aburi. Era drept că niciun fir de abur nu se ridica din trăsurile acelea, dar Jane bănui că erau probabil franţuzeşti sau vreun alt model.

Putea să explice şi aspectul schimbat al oraşului. Poate că se făcuseră renovări din sticlă şi metal la care ea nu asistase, întrucât cutreiera pădurile. Probabil că făcuseră aceste transformări radicale extrem de rapid, căci ea fusese chiar ieri pe strada Stall, dar cum oraşul Bath se străduia constant să fie primul în toate, îi vedea în stare pe localnici să ridice edificii moderne şi măreţe într-o singură zi.

Pe când căuta cu privirea noi elemente care să explice situaţia într-un mod raţional, un huruit puternic trecu pe deasupra ei. Ridică privirea către cer. Zgomotul era făcut de o pasăre care era acoperită nu cu pene, ci cu oţel alb, strălucitor. Era lungă cât blocul de douăzeci şi patru de apartamente al Casei Sydney. Pasărea traversa văzduhul la sute de metri înălţime. Era al doilea exemplar al acestei specii pe care îl vedea în acea dimineaţă. Da, întregul raţionament se prăbuşea în faţa acestei apariţii. Nu exista nicio explicaţie logică pentru pasărea aceea gargantuescă, de o mie de ori mai mare ca un struţ, care se deplasa prin văzduh.

Apoi Jane se plesni peste frunte, înţelegând că exista o explicaţie logică pentru absolut tot. Cum să nu! Înnebunise. Din cauza umilinţei şi a condamnării irevocabile la celibat, Jane se

senilizase. Asemenea femeii care își făcea veacul pe strada Stall și compunea poezii de dragoste pentru un șiling, care purta un șal pătat de sos și o cratiță în loc de bonetă, la fel și Jane se retrăsese din negurile sumbre ale celibatului în confortul nebuniei. Nu se îndoia că suferința din iubire reprezenta o forță capabilă să smintească un om. Înțelese că își imaginase totul – călătoria la Londra, pe doamna Sinclair, dansul cu domnul cel drăguț. Totul era o păcăleală a minții ei, o reacție de apărare împotriva singurătății.

Acum că își identificase psihoza, ce trebuia să facă? Cum avea să se poarte? Tratamentul la modă pentru doamnele afectate de istericale era să li se ofere o vacanță la malul mării, pentru ca, odată urcate într-un poștalion care se închidea pe dinafară, să fie trimise nu la Brighton sau la Lyme, ci la Bedlam[1]. Jane dorea să evite bucuroasă o astfel de soartă încântătoare. Luă, în schimb, hotărârea să se poarte cât mai natural cu putință, astfel încât să atragă cât mai puțină atenție asupra nebuniei sale. Pretinse că totul era în regulă, declarându-se de acord cu orice spunea noua ei prietenă, Sofia. Spera că aceasta nu era, de asemenea, un produs al halucinației de care suferea, dar, ca să fie sigură, avea să decline politicos orice invitație privind o vizită la Brighton.

– Presupun că dorești să te întorci? întrebă Sofia. În timpul tău?

– Într-adevăr, spuse Jane dând din cap. Nu m-am gândit la asta.

– Trebuie să te întorci, ca să îți scrii romanele.

Jane se opri din mers.

– Romanele mele? spuse ea.

– Da, romanele tale. Cele scrise de Jane Austen?

Jane deschise gura, dar nu rosti niciun cuvânt.

[1] Cel mai vechi spital psihiatric din lume. Fondat de biserică drept azil de binefacere în 1247, a devenit în 1357 prima instituție care a încercat tratarea celor nebuni. (n. tr.)

– Vino cu mine. Sofia îşi continuă drumul pe alee, iar Jane o urmă. Ştiai că voi juca într-o adaptare după unul dintre ele?

– Unul dintre ce, dacă nu te superi? întrebă Jane.

– Unul dintre romanele tale, *Northanger Abbey*.

Jane clătină din cap.

– Te rog să mă ierţi. Din nou, nu înţeleg despre ce vorbeşti.

Ajunseră lângă o căsuţă albă din piatră, cu acoperiş din stuf. Sofia descuie uşa şi o pofti pe Jane înăuntru. Era o căsuţă primitoare, confortabilă, care o făcu pe Jane să zâmbească. Îi amintea de casa parohială din Hampshire, unde crescuse. Nu recunoştea o parte din piesele de mobilier, din fier şi din sticlă, dar salonul avea un şemineu primitor şi o bibliotecă minunat de mare, care ocupa un întreg perete.

– Nu sunt aici de bunăvoie, spuse Sofia, aruncându-şi poşeta uriaşă pe pervazul ferestrei. Aceasta este casa fratelui meu. Dar va fi de ajuns, pentru moment.

Dispăru într-o altă cameră, de unde reveni cu braţul plin de cărţi. Le aşeză pe masă, una câte una.

– Producătorul mi le-a făcut cadou, când am acceptat să joc în film. Eu prefer bijuteriile, dar nu contează. Acestea sunt minunate. Ediţii princeps, cred.

Pentru câteva clipe, tăcerea umplu spaţiul din jurul lor, căci Jane încetase să mai respire. Se holba la cele şase volume de pe masă. Citi titlurile, pe rând. Aveau acelaşi autor.

– Dumnezeule! exclamă ea, nefiind în stare să mai spună altceva; camera se învârtea cu ea.

– Ştiu, spuse Sofia. E grozav, nu-i aşa?

– Pot să mă aşez?

– După pofta inimii, îi răpunse Sofia.

Jane nu înţelese expresia, dar cu toate acestea îşi trase un scaun. Mâna îi tremura. Dintre toate festele pe care i le jucase mintea pe parcursul acestei fantezii nebuneşti, aceasta era de

departe cea mai crudă. Jane accepta bucuroasă ideea că era cuprinsă de nebunie, dar nu şi dacă halucinaţia ei presupunea că obţinuse statutul de autor publicat, visul cel mai drag al inimii ei. Părea o cruzime insuportabilă. Să-şi vadă numele tipărit în felul acesta era răspunsul pe care sufletul ei îl căuta de douăzeci de ani.

Se lupta cu fericirea pe care o simţea în fiecare fibră a fiinţei ei. Chiar dacă o fantezie malefică pusese stăpânire pe mintea ei, îşi permise un moment de răgaz să se bucure de ea. Se lăsă absorbită de gândul că poate nu era nebună; poate chiar rostise o vrajă şi călătorise în timp. Se afla acum într-un moment din viitor, un viitor în care manuscrisele ei nu fuseseră respinse, ci acceptate şi tipărite, în aşa fel încât acum existau pe un raft de bibliotecă, în casa cuiva. Jane se bucură că se aşezase, pentru că simţea cum creierul i se golise şi-i venea să leşine. Clipi şi ridică una dintre cărţi.

Emma
O nuvelă
Jane Austen

Jane deschise cartea. Pe coperta interioară era un portret, desenul în acuarelă, al unei femei în jur de treizeci de ani. Femeia purta o rochie albă ca laptele, iar de sub boneta din dantelă îi răsăreau bucle.

– Dumnezeule! exclamă Jane. Sunt eu.

Nasul se asemăna prea mult cu ciocul unei păsări şi ochii erau prea rotunzi, dar asemănarea era remarcabilă.

– Te-au distribuit bine, murmură Sofia.

Din nou, Jane nu înţelese ce voia să spună, dar atenţia îi era acaparată de lucruri mai importante.

– Nu am pozat niciodată cu o bonetă din dantelă, spuse ea, arătând către desen.

Detaliul era straniu; regulile societăţii prevedeau portul bonetelor din dantelă de către femeile măritate. Jane examină cu mai

multă atenţie portretul şi recunoscu tuşele ample, inimitabile ale unui artist bine cunoscut.

– Cassandra l-a pictat! exclamă Jane.

Era nedumerită. Nu-şi amintea să-i fi pozat Cassandrei pentru acel portret, dar era sigură că aceasta îl executase.

– Cum?

– Cine este Cassandra?

– Sora mea, răspunse Jane.

– Desigur, ştiam asta, spuse Sofia, umflându-şi pieptul; sânii ei voluptuoşi înfloriră în încăpere, iar femeia ridică din umeri. Mergem?

– Unde să mergem? întrebă Jane, închizând cartea.

– Undeva unde am putea găsi indicii.

– Indicii? repetă Jane.

Privi din nou către carte, aflată încă sub influenţa bizară a momentului.

– Da, răspunse Sofia, încuviinţând. Cum să facem să te trimitem înapoi în epoca ta.

Capitolul cincisprezece

– Credeam că mi-am atins capacitatea de a fi surprinsă mai devreme, spuse Jane, dar tocmai am depăşit-o.

Ajunseseră la o casă terasată, albă, modernă, în stilul King George, aflată pe strada Brown. Judecând după umbra cenuşie lăsată de soare, Jane estimă că trebuia să fie ora trei după-amiază. Observă că soarele din fantezia ei se prezenta la fel de întunecat şi de trist precum cel din realitate. Jane privi faţada clădirii. Pe un panou deasupra uşii stătea scris: „Trăiţi experienţa Jane Austen". Jane trase aer în piept.

– Acela este numele meu, pe clădire, spuse ea.

Era încă ameţită de la vederea cărţilor pe care, după toate aparenţele, le scrisese; şi acum, asta.

– Nu-i aşa că e grozav? întrebă Sofia. M-am gândit că vom putea aduna nişte informaţii despre viaţa ta. Va da bine la cameră.

Jane scutură din cap, cu creierii vâjâindu-i. Cum şi de ce exista o clădire cu numele ei pe ea? Oare ce era înăuntru?

Intrară pe o uşă albastră.

– Acela este salonul meu! exclamă Jane.

Foaierul cuprindea şezlongul vechi şi uzat al familiei Austen, fotoliile franţuzeşti şi armoarul doamnei Austen. De ce era mobilierul lor în locul acela? Cum ajunsese acolo? Era foarte straniu să

vadă bunurile familiei ei instalate în clădirea aceea străină, recreând salonul lor, ca la o expoziţie.

Jane simţi iar că i se goleşte mintea şi că o cuprinde ameţeala, aşa că se aşeză pe şezlong ca să-şi revină.

– Tu, de colo, în pijamale! strigă o voce la ea, dintr-un colţ al camerei. Nu te aşeza acolo!

Femeia veni spre ele, cu o privire mânioasă. Purta o rochie purpurie care nu-i venea bine şi o bonetă albă.

– Dacă-mi permiteţi, interveni Sofia, acestea nu sunt pijamale, este un costum de safari! Este vintage.

– La fel şi şezlongul acela, i-o întoarse femeia, pe un ton ridicat. Nu aţi văzut inscripţia? Este o comoară. E inestimabil, adăugă ea, încruntându-se. Jane Austen a şezut chiar pe canapeaua aceea.

Jane privi către canapea. Femeia nu minţea, trebuia s-o recunoască; întotdeauna se aşeza acolo, când era în salon, şi tot acolo stătuse ultima oară când fusese acasă. Încă se vedea pe braţul acesteia urma în formă de semilună de când picurase ceară, citind noaptea târziu. O cuprinse un amestec de fascinaţie şi de nelinişte. Cu cât detaliile care ieşeau la iveală erau mai reale, cu atât mai tulburător devenea visul în care se trezise.

– Aveţi dreptate. Iertaţi-mă, doamnă! spuse Jane, suficient de dezmeticită în acel coşmar încât să nu îşi uite manierele.

Se ridică.

– Două bilete, vă rog, i se adresă Sofia femeii, zâmbind.

– Următorul tur pentru vizitatori începe în zece minute, răspunse aceasta. În timp ce primea banii de la Sofia, o studia pe Jane. Ne cunoaştem? o întrebă ea.

Părea să privească pe lângă Jane, pe peretele din spatele acesteia.

– Nu cred, doamnă, îi răspunse Jane.

– Iisuse! exclamă Sofia, privind şi ea spre peretele din spatele acesteia.

Jane se cutremură la auzul blasfemiei, dar o găsi întemeiată când se răsuci să privească şi ea. Pe peretele din spatele ei, la înălţimea capului ei, o privea acelaşi portret de pe coperta interioară a romanului ei, reprodus aici în mărime naturală. Cu excepţia nasului acvilin şi a hainelor diferite, figura în persoană a lui Jane se potrivea cu precizie imaginii din tablou. Jane cea reală afişa aceeaşi expresie uimită precum cea din portret.

– Pe toţi sfinţii, chiar că te-au distribuit bine, murmură Sofia încă o dată.

– Tot nu ştiu ce vrea să însemne asta, spuse Jane, dar înţeleg sentimentul.

În vreme ce portretul din interiorul cărţii era decupat la nivelul umerilor, acesta înfăţişa mai mult din silueta ei. Jane observă că purta rochia albă ca laptele, din muselină, cumpărată de la Maison du Bois, cea care îi evidenţia strălucirea ochilor, cea în care domnul Withers nu apucase să o vadă. Privirea îi fu atrasă de un nou detaliu, spre partea inferioară a tabloului. În acest portret, purta un inel. Un anou din aur îi cuprindea degetul inelar, iar pe acesta se odihnea o piatră turcoaz. Piatra de formă ovală strălucea într-o nuanţă caldă de albastru. Trase aer în piept. Se simţea atrasă către inel, ca şi cum acesta ar fi fost însufleţit. O şi nedumerea. Nu avea şi nici nu avusese vreodată o asemenea bijuterie. Ieşea în evidenţă pe degetul ei, în tablou, nu ca o notă discordantă, ci ca un element de noutate. Îl înregistră ca pe un alt detaliu bizar al halucinaţiei ce pusese stăpânire pe ea, dar se surprinse întrebând-o pe femeia în rochie purpurie, împotriva a tot ce îi dicta raţiunea, cu privire la originea acelei bijuterii.

– Ştiţi cumva al cui este inelul acela? adresă Jane întrebarea.

– Este inelul ei, răspunse femeia. Îl purta tot timpul.

Jane se scărpină în cap.

– De unde îl avea? insistă ea. Cine i l-a dat?

Marjorie ridică din umeri.

– Nimeni nu ştie, de fapt. Nimeni nu ştie cum a ajuns în posesia ei. Originile lui rămân îngropate în mister.

Jane clătină din cap, adăugând informaţia pe lista lucrurilor tulburătoare pe care le descoperise în această reverie nebunească. Rămase cu privirea fixată asupra inelului, incapabilă să se desprindă chiar şi atunci când Sofia o prinse de braţ, trăgând-o cu blândeţe de acolo. O apăsau chestiuni mult mai urgente, dar existenţa acelui inel, pe degetul ei, în portretul în acuarelă, dintr-o casă ce purta numele ei, era unul dintre lucrurile ciudate din ansamblul tulburător de elemente de care mintea ei nu putea să se desprindă.

– Experienţa Jane Austen este pe cale să înceapă, anunţă femeia cu bonetă. Vă rugăm să formaţi o coadă în dreptul uşilor duble.

Jane şi Sofia merseră lângă uşi. Ele două erau singurii vizitatori.

– Bine aţi venit la Experienţa Jane Austen, spuse femeia; după cum se vedea, tot ea era şi ghid. Şi bine aţi venit în Bath, continuă ea, oraşul care i-a fost casă lui Jane Austen.

– Lucrul care îmi place cel mai mult la Bath este strada ce duce afară din oraş, pufni Jane, iar femeia se încruntă din nou în direcţia ei.

– Te rog, fă linişte, îi şopti Sofia, sau vom fi date afară.

Femeia continuă.

– Numele meu este Marjorie Martin şi voi fi ghidul dumneavoastră în această călătorie înapoi în timp, în Anglia victoriană, în timpul vieţii celei mai mari scriitoare din câte au existat.

– Îţi dau voie să o placi pe această femeie, îi spuse Jane Sofiei.

Marjorie se întoarse cu faţa către uşile duble. Le deschise ceremonios. Fură întâmpinate de o încăpere întunecată.

– Nu văd nimic, spuse Jane.

– Aşezaţi-vă! Amândouă, vorbi Marjorie.

Gesticulă către un trenuleț cu vagoane descoperite. Jane și Sofia bâjbâiră prin întuneric și, în cele din urmă, reușiră să se așeze în cel de-al treilea vagon. Marjorie se așezase în față. Apăsă un buton și trenulețul porni.

– Cerule! exclamă Jane când trenul se puse subit în mișcare.

– Adevărat, rosti Marjorie. Suntem singura atracție din Bath care dispune de un montagne russe.

– Trenulețul acesta ne va smuci așa tot drumul? întrebă Sofia. Simt că mi se face rău.

– Dacă vomitați, vi se percepe o taxă de curățenie în valoare de cincizeci de lire, spuse Marjorie.

– Cincizeci de lire! exclamă Jane. Atâta este un salariu pe un an.

– Da, nu e drept, spuse Sofia. Nu pot fi făcută responsabilă pentru siguranța conținutului stomacului meu. N-am băut decât un cocktail mimosa, la micul dejun.

Trenul intră în următoarea încăpere, care era mărginită, de ambele părți, de vitrine din sticlă. Marjorie atrase atenția asupra primei vitrine, la trecerea trenulețului prin dreptul acesteia.

– Priviți, spuse ea. Începem cu începutul. Boneția de botez a lui Jane Austen.

O boneție din muselină, ticsită cu trandafiraşi brodați, era expusă pe un suport din lemn.

– Aceea nu este boneția mea de botez, spuse Jane.

Marjorie se întoarse și o privi încruntată. Sofia o împunse cu cotul în coaste.

– Stăpânește-te, îi spuse Sofia. Femeia aceasta nu este actriță. Este un om obișnuit. Ne poate da afară.

Jane se scărpină în cap și se învoi să păstreze tăcerea.

– Una dintre activitățile preferate ale lui Jane era să pregătească ceaiul, continuă Marjorie; trenulețul ajunse în dreptul celei de-a doua vitrine, în care era expus un serviciu de ceai.

– Din nou, incorect, spuse Jane iar, de data aceasta în şoaptă. Şi acela nu este serviciul meu de ceai.

Înţelegea că trăia o fantezie pe care mintea ei o născocise, însă, cu toate acestea, continuă să comenteze în faţa atâtor detalii ale vieţii ei, expuse la întâmplare şi fără exactitate.

Următoarele vitrine cuprindeau un ansamblu de pălării şi de mănuşi, biroul lui James, o pereche de ciorapi ai Cassandrei, o carte de rugăciuni a tatălui ei şi alte linguriţe şi cesti de ceai.

– Recunoşti ceva? o întrebă Sofia.

– Da. Nimic nu îmi aparţine. Stai puţin, spuse Jane. Dacă îmi permiţi, Marjorie, te rog. Ce este panglica aceea?

O panglică cu lăţimea de doi centimetri şi jumătate şi lungă de şaizeci de centimetri, din mătase ce fusese cândva roz, dar care acum era îngălbenită de vreme, atârna pe o bară din lemn în ultima vitrină.

– O panglică de prins părul, răspunse Marjorie ridicând din umeri. Nu are cine ştie ce semnificaţie. Femeile îşi prindeau părul.

O, cât de mult greşea. Jane recunoscuse panglica imediat. Urme negre de arsură împodobeau capetele panglicii care legase, cândva, foile manuscrisului Primelor impresii. Doamna Austen o scosese înainte să pună hârtiile pe foc. Capetele ei fuseseră atinse de flăcări înainte ca Jane să o salveze din infern. În altarul acela teatral, panglica aceea de mătase o tulbură pe Jane mai mult decât toate celelalte articole adunate la un loc. Făcea eforturi să accepte că ea însăşi conjurase un asemenea detaliu în fantezia ei. Trenul se opri cu o nouă smucitură.

– Am ajuns la sfârşitul vizitei, spuse Marjorie. Şi acum, gustarea din partea casei.

Marjory le întinse câte un disc maroniu, rotund, pe care se distingea o siluetă deformată în care, când miji ochii, Jane îşi recunoscu propriul chip.

– Noroc, spuse Sofia, îndesând discul maroniu în gură.

Jane o urmări și făcu la fel. Cerculețul acela solid i se topi în gură. Jane închise ochii și făcu un pas înapoi.

– Te simți bine? o întrebă Sofia.

– Ce mănânc?

– Ciocolată.

Jane auzise de existența acesteia, dar nu avusese niciodată fonduri suficiente să își procure ea însăși.

– Îți place?

– Este cea mai bună parte a acestei vizite, spuse ea.

Ieșiră și se opriră pe strada John. Jane se gândea la ce văzuse înăuntru, ajungând la concluzia că, poate, autodiagnosticul ei de nebunie necesita o privire mai atentă. Erau toate acestea o halucinație? Începu să șovăie în convingerea ei. Propria ei experiență pe tărâmul smintelii era foarte diferită de cele pe care le cunoscuse. În vreme ce poeta cu hainele murdare de supă de la Pump Room vorbea doar cu sine însăși, într-o lume doar a ei, Jane interacționa cu oameni în carne și oase. În vreme ce aceeași femeie nu părea să simtă mirosul de pește putrezit care se ridica la câțiva metri de ea, din șanț, Jane gustase ciocolata care i se topise în gură. Atinsese cărțile acelea, pipăise stofa care le învelea copertele. Inspirase mirosul vanilat al paginilor lor. Toate cele cinci simțuri îi erau intacte și ascuțite. Nimeni din cei cu care vorbise nu o tratase ca pe un copil și nici n-o mângâiase pe creștet; nu îi oferise nimeni o plimbare până la Brighton. Toți oamenii aceștia interacționaseră cu ea ca și cum ar fi fost o persoană care își păstrase controlul asupra propriilor simțuri, o trataseră ca și cum ar fi fost lucidă și în toate mințile.

Îndrăzni să spere că poate exista o oarecare posibilitate ca nebunia să nu fi pus stăpânire pe ea, ci, mai degrabă, cu o minte sănătoasă, rostise într-adevăr o vrajă ce o trimisese prin timp, în anul 2020, unde reputația ei de scriitoare era de un asemenea calibru încât existau muzee ridicate în onoarea ei. Exista o posibilitate infimă, dar reală.

Capitolul şaisprezece

Plecară de la muzeu. Sofia o ascultă pe cea care pretindea a fi Jane Austen povestindu-i presupusa ei călătorie din anul 1803 până în prezent, drumul până la Londra, unde vizitase o casă dărăpănată, vorbindu-i despre mama ei, care îi arsese un manuscris, despre preferinţa vrăjitoarei pentru verze. Epopeea o fascina şi, deşi Sofia nu înţelegea necesitatea unor detalii atât de amănunţite, cel puţin era captivată. Actriţa îşi amintea porţiuni considerabile de dialoguri, nume, întâmplări şi date. Era bine pregătită. Sofia citise în adolescenţă toate romanele lui Jane Austen. Le adorase şi recunoştea că era în secret un fan al poveştilor romantice de epocă, astfel încât, în ciuda întregii situaţii, concepute pentru a fi o elaborată farsă filmată de o cameră ascunsă, îi făcea o deosebită plăcere să asculte toate acele întâmplări şi se lansă cu entuziasm în propriul ei rol.

– Înainte, toate acestea erau locuinţe, spuse Jane, arătând către un şir de magazine alimentare şi de haine, de la marginea străzii; construcţii rigide din ciment luaseră locul renumitelor case din piatră ale oraşului.

– Bath a fost bombardat în timpul războiului, interveni Sofia, ca la un semnal.

– Ce război? Până la urmă am fost atacaţi de micul caporal? Nu poţi să te încrezi în francezi.

– Cel de-al Doilea Război Mondial. A fost bombardat de naziști. Ne plac francezii acum. Oarecum.

– Întreaga lume a fost în război? exclamă Jane.

– Roagă-l pe fratele meu să îți spună mai multe, când ajunge acasă. Între altele, este și profesor de istorie; găsește el o carte de istorie plictisitoare, care te adoarme instantaneu.

O berlină neagră, ruginită, trecu pe lângă ele.

– Unde sunt caii? întrebă Jane. Cum merge?

– Înăuntru, răspunse Sofia, făcând cu mâna către mașină. Este un utilaj care face... ceva, explică ea, apoi strânse din pleoape.

Jane nu păru să înțeleagă, dar dădu din cap.

– Mie îmi place să merg pe jos, spuse ea. Mă plimb zilnic, chiar și pe ploaie.

– Nu ai nicio șansă pe aici, spuse Sofia. N-a mai plouat de șase luni. Anglia este afectată de secetă.

– Este cumva sfârșitul lumii? întrebă Jane.

– Posibil, răspunse Sofia cu gravitate.

Își continuară drumul. Sofia căuta ceva sofisticat de spus, pentru a menține conversația activă. Actrița care o interpreta pe Jane era încă sub imperiul scenei „Sunt o romancieră renumită".

– Ce altceva ai mai observat să fie diferit, în prezent? o întrebă Sofia.

– Lumea miroase a parafină.

– Parafină? Vrei să spui benzină. Acesta este un motiv de îngrijorare.

Sofia pufni. Ar fi vrut să îndepărteze discuția de știință și istorie, deoarece acestea îl plictiseau teribil pe Jack.

– Spune-mi mai multe despre vrăjitoare, zise ea, apelând la un subiect mai interesant.

– Numele ei este doamna Sinclair. Am vizitat-o la ea acasă, în Londra. Mai există Londra? întrebă ea.

– Mai există, îi răspunse Sofia. Și „vraja"?

– O am aici, spuse Jane, apoi căută în buzunar şi scoase o bucată de hârtie.

Sofia o cercetă. Cineva – dintre cei de la recuzită, mai mult ca sigur – făcuse nişte mâzgăluri pe o bucată îngălbenită şi pârlită de pergament.

– Nu înţeleg ce scrie.

– Scria foarte urât, spuse Jane.

Sofia răsuci bucata de hârtie în toate poziţiile, căutând un indiciu sau o rază de inspiraţie. Nu reuşi să descifreze niciun cuvânt.

– Cei de la recuzită au făcut asta?

Jane fu dezamăgită.

– Speram ca asta să se întâmple mai des. Ca tu să ştii ce este de făcut.

Sofia clătină din cap.

– Nu înţeleg ce scrie, îmi pare rău, zise ea şi îi întinse hârtia.

– Sunt blocată aici? întrebă Jane.

– Nu ştiu, răspunse Sofia. Poate. Te ia cu leşin?

După toate aparenţele, actriţa aceasta avea un talent special pentru efectele speciale de ordin fizic. Genunchii lui Jane se înmuiară şi aceasta se prăbuşi la pământ. Sofia veni în grabă lângă ea şi o cuprinse de subsuori. Părea o exagerare pentru scena respectivă, dar o executa atât de convingător, încât Sofia o lăsă să îşi trăiască momentul. Privi către o altă cameră de supraveghere de deasupra lor şi răsuci umerii lui Jane în aşa fel încât amândouă să intre în cadru.

– Te simţi bine? o întrebă cu voce blândă.

– Nu îmi voi mai revedea fraţii şi pe tata. Nici pe mama, spuse ea, părând cu adevărat oropsită.

Sofia o tamponă pe frunte cu mâneca şi intră în joc.

– Haide, haide! Te ajut eu. Linişteşte-te acum, Sofia e aici, o alintă ea.

Jane își ridică privirea către ea.

– Femeia care mi-a dat... ei bine, vraja – pot să o numesc vrajă?

– Sigur, de ce nu? răspunse Sofia.

– Pare un cuvânt nerod. Încă îmi este greu să cred că a avut vreo putere, cu atât mai puțin puteri magice. Era o biată peștitoare.

– „Vrajă" este un cuvânt grozav, spuse Sofia, încuviințând. Publicul îl va adora.

Era sigură de asta; lucrurile mistice adăugau întotdeauna mister și romantism unei povești.

– Cine? întrebă Jane. Publicul?

– Nu contează, răspunse Sofia, dând ochii peste cap. Așadar... vraja?

– Da. Ei bine, doamna Sinclair – femeia care mi-a dat vraja – mi-a spus că este reversibilă.

– Excelent.

– Doar că nu mi-a spus ce trebuie să fac pentru asta. Înțelegi, pentru mine, întreaga situație a părut absurdă. Acum îmi doresc să fi fost mai atentă.

– OK.

Sofia ridică din umeri. Trecuse prea ușor cu vederea porțiunea aceea a improvizației.

– Amintește-mi, te rog, cine este Sinclair?

– Peștitoarea. Din Londra. Când am întâlnit-o, mi-a spus: „Dintotdeauna a fost și întotdeauna va fi cineva ca mine în locul acesta". Mi s-a părut un lucru ridicol la momentul acela, așa că nu i-am dat prea multă atenție. Acum încep să cred că însemna ceva.

Sofia își aminti. Casa în paragină, verzele. Acesta era un teren alunecos în ceea ce privea menținerea interesului publicului. Oamenii se plictiseau să asculte vorbindu-se despre lucruri ce se petrecuseră în afara ecranului. Cu toate acestea, încercă să păstreze fluxul povestirii și sugeră o posibilă acțiune.

– Atunci, ce-ar fi să te întorci acolo? Să vezi care e treaba?

– Unde să merg?

– La Londra.

Sofia o conduse pe Jane în camera de oaspeţi din casa fratelui ei. Se făcuse noapte şi nu venise nimeni să-i spună ce era de făcut. Nu sărise nimeni din tufişuri să strige „Te-am prins!" Nu venise după ele niciun curier din partea producătorilor, care să-i returneze banii pe biletele de intrare la „Experienţa Jane Austen". Ea le păstrase, pentru orice eventualitate. Producătorii păreau hotărâţi să continue farsa, iar ea le făcea bucuroasă jocul. Cu blândeţe, Sofia încercase, odată cu lăsarea întunericului, să-i dea de înţeles actriţei care o interpreta pe Jane Austen că era de ajuns pentru ziua respectivă şi că era momentul să plece, dar femeia privise împrejur pierdută, părând gata să plângă.

– Nu am unde să mă duc, spusese ea. Dacă mă arestează poliţia?

Sofia nu ştia ce infracţiune comisese actriţa care o interpreta pe Jane de se temea că putea fi arestată, dar nu putea risca să eşueze întreg proiectul dacă actriţa părăsea oraşul – ajunseseră deja foarte departe. Hotărâse că era cea mai bună soluţie să o ţină lângă ea. După ce îi oferi o supă la conservă, pe care o găsise în cămară – Sofia fu chiar mândră de ea, reuşise să o încălzească la microunde fără să distrugă aparatul –, o conduse pe Jane în camera de oaspeţi.

– Poţi dormi aici, îi spuse.

Sofia intră în cameră şi aprinse lumina, de la întrerupătorul de lângă noptieră.

– Ce este asta? întrebă Jane fascinată, arătând către sursa de lumină.

– Este o lampă de birou.

– Lampă de birou, repetă Jane.

Apăsă butonul de la baza lămpii, imitând-o pe Sofia. Lampa se stinse, cufundând încăperea în întuneric. Apăsă din nou şi aprinse

lampa. Repetă gestul. Camera se lumina, apoi se întuneca, se lumina, apoi se întuneca.

Sofia o apucă de mână.

– Hai să o lăsăm aprinsă, ce zici?

Jane încuviință.

– Extraordinar, murmură ea, de parcă s-ar fi aflat în fața unei minuni.

– Poți dormi în asta, îi spuse, întinzându-i o cămașă de noapte din mătase roz.

Jane cercetă rochia.

– Coși mult mai bine decât mine, spuse ea. Deși, asta nici nu e greu.

– Păstrează-ți complimentele pentru Donatella Versace, îi spuse Sofia, așezându-se pe pat. Eu trebuie să fiu la filmări la ora șase dimineața. Au nevoie de tine pe platouri, mâine?

– Cine sunt „ei" și ce înseamnă „pe platouri"?

Sofia răsuflă, obosită de starea prelungită de confuzie pe care această actriță era hotărâtă să o păstreze.

– Poți să ieși din personaj, să știi, îi spuse, aplecându-se înspre ea. Aceasta este o proprietate privată. Producția nu ar îndrăzni să instaleze camere aici.

– Doamnă, îți repet, nu înțeleg o iotă din cele ce îmi spui, răspunse Jane.

Sofia oftă.

– Interpretare metodică? Înțeleg. În regulă, îți respect procesul creativ.

După toate aparențele, era nevoită să continue farsa pentru încă o vreme.

– Ar trebui să ajung la Londra cât mai curând, spuse Jane. Să caut informații despre doamna Sinclair. Dacă îi găsesc casa, poate descopăr indicii despre cum să anulez vraja.

– Sigur, fă ce vrei, îi spuse Sofia.

Nu înţelegea scopul discuţiei. Echipa din spatele camerei ascunse sigur nu avea să o urmeze până la Londra pe această simpatică figurantă. Interesul lor era Sofia Wentworth, vedeta de cinema. Cu toate acestea, îi făcu pe plac actriţei, căci nu dorea să strice un moment dramatic de improvizaţie ca acela.

– Fratele meu călătoreşte uneori la Londra, îi spuse ea. Întreabă-l mâine-dimineaţă, poate te ia cu el.

– Minunat. Dar oare se cuvine? Să călătoresc cu un bărbat care nu îmi este rudă, cu care nu sunt logodită?

– Poţi să mergi la Londra în costum de baie, nimănui nu-i pasă.

Actriţa asculta nedumerită.

– Adresa este Aleea Russia numărul 8, în cartierul Cheapside. O cunoşti?

– Cheapside? Adică EC2. Dă-mi hârtia aceea, ca să ţi-o notez.

Jane îi dădu o altă bucată de hârtie pe care o avea la ea, ce conţinea o adresă din Londra, scrisă cu un stilou cu cerneală, model vechi. Sofia o luă şi scrise codul poştal pentru Cheapside.

– Ce este acela? şopti Jane, arătând către mâna Sofiei.

– Acesta? Este un pix.

– Îmi dai voie? ceru ea cu o voce încărcată de respect.

Sofia încuviinţă şi-i întinse pixul. Jane îl aşeză pe colţul unei pagini şi mâzgăli ceva. Rămase uimită.

– Unde e cerneala? întrebă ea şi aduse pixul mai aproape de ochi, ca să-l cerceteze.

– În interior, răspunse Sofia. Este mult mai practic decât o pană, nu-i aşa?

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Jane, care ţinea pixul ca pe o pepită de aur.

– Păstrează-l, îi zise Sofia.

– Nu pot, rosti Jane. O pană ca aceasta, care se alimentează singură cu cerneală, trebuie să coste o avere.

– E al tău.

Jane exclamă de uimire, cuibărind pixul în căuşul palmelor.

– În regulă, acum trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe, spuse Sofia. Ai tot ce-ţi trebuie?

– Sunt bine, mulţumesc, răspunse Jane, continuând să privească pixul.

Schimbul de replici i se păru Sofiei surprinzător, dar nu neplăcut. Interpreta lui Jane părea foarte hotărâtă să continue farsa, în ciuda insistenţelor Sofiei că nu existau camere de filmat în casa fratelui ei. Cu toate acestea, nu o deranja. Nu îşi dădea seama exact de ce, dar pe această actriţă o înconjura un aer cu totul special. Ceea ce numise mai devreme „joc actoricesc slab", acum i se părea cu totul altceva. Jane păruse realmente surprinsă la vederea lămpii şi a pixului. Manifestase interes faţă de tot ceea ce spunea Sofia, pe când cei mai mulţi oameni se plictiseau imediat ce ea deschidea gura. Părea să facă parte din categoria aceea enervantă a celor care îndrăgeau oamenii. Cu toate acestea, Sofia îşi impuse să păstreze o atitudine distantă şi profesională, să nu se ataşeze prea mult, pentru că ea, Sofia, era un star de cinema, iar această Jane era o necunoscută, angajată de un studio de film să facă o glumă pe seama ei. Cu puţin noroc, urma să îşi petreacă noaptea acolo, iar a doua zi dimineaţă avea să plece, iar ea nu avea să o mai vadă vreodată.

– În cazul acesta, noapte bună, Jane Austen, spuse Sofia.

– Noapte bună, Sofia, răspunse Jane.

Sofia ieşi, închizând uşa în urma ei.

Capitolul șaptesprezece

Fred stătea la o masă în hanul Black Prince, golind cea de-a treia bere a serii.

Cu patru săptămâni în urmă, sora lui, Sofia, apăruse la ușa sa și-i dăduse viața peste cap. Era prima oară în ultimii trei ani când primea vești importante de la ea; aceasta călătorea în jurul lumii, de pe covorul roșu pe platourile de filmare, și interacțiunea lor se limita la schimbul de mesaje scurte și amuzante cu prilejul sărbătorilor și al zilelor de naștere, caracterizate în principal de lipsa oricărei emoții autentice. Așa se purtau toți în familia lor, făcând apel la umor și la băutură. Când aflase despre separarea de soțul ei (de pe internet), încercase, pe jumătate convins, să o sune, dar ea nu răspunsese, lucru pentru care fusese recunoscător, căci habar nu avea ce ar fi trebuit să spună în cazul în care ea i-ar fi preluat apelul.

În ultimele săptămâni, de când locuia în casa lui, reușise să-i strice casetofonul, să-i zgârie mașina, să-i bea tot vinul și, cumva, să răstoarne orez în fiecare sertar al dulapului din bucătărie. Încă mai călca pe boabe de orez noaptea, când se trezea.

Se întorsese în oraș ca să filmeze o producție de epocă – o adaptare după un roman de Jane Austen, de parcă toate cărțile acesteia s-ar fi petrecut în Bath – și-i ceruse voie să stea la el,

pentru că niciun hotel din oraș nu se ridica la nivelul standardelor ei. Solicitarea îl tulburase. Sofia nu era o actriță oarecare. Era o vedetă de film și ultima oară când îi văzuse fața fusese pe un afiș de nouă metri, în Piccadilly Circus. Ea nu stătea la rude, stătea în apartamente prezidențiale și pe iahturi, așa că dorința de a înnopta în căsuța în care crescuseră părea cu mult sub gusturile ei și sub cota ei de piață. Fred încercase să o liniștească și să o asigure de calitatea hotelurilor din Bath; la urma urmei, orașul găzduise împărați romani și regi, de peste două mii de ani, iar hotelurile dispuneau de suficiente camere decente, cu prețurile aferente, care te făceau să îți dea lacrimile.

– Niciuna nu se ridică la nivelul meu, insistase sora lui. Vreau să stau aici.

Se scărpinase pe față și fixase podeaua cu privirea. Nu o văzuse niciodată pe magnifica lui soră mai mare atât de obosită și de modestă. Tot nu apucaseră să discute despre separarea ei de soț, iar el nu avea nicio intenție să aducă vorba despre asta.

– Atunci, ar fi bine să stai aici, spusese el, în cele din urmă, înțelegând că ea era de neclintit.

În momentul acela, ea făcuse un gest surprinzător. Îl îmbrățișase. Își amintea scârțâitul gecii ei din piele, ca o foaie de celofan când o faci ghemotoc, în timp ce îl strângea în brațe. Mirosea a parfum franțuzesc și a bani. Îl ținuse așa aproape un minut, fără să rostească vreun cuvânt. Nu îl mai îmbrățișase – și probabil nici pe altcineva, dacă era să presupună – de foarte multă vreme. Totul fusese foarte ciudat.

– Să nu spui cuiva despre asta, că te las fără boașe, îi spusese apoi printre dinți.

Următorul lucru, se pomenise că era figurant pe platourile de filmare a noului ei proiect.

– O să fie amuzant, îi spusese ea când avansase ridicola propunere. Avem ocazia să fim din nou apropiați, ca frații.

Fred izbucnise în râs; în mod obişnuit, Sofia nu ştia cum să se ţină mai la distanţă de familia ei, iar acum voia să îl aibă pe unul dintre ei în preajma ei la serviciu. Se întâmpla ceva. „Te rog?" adăugase ea când el pufnise la auzul propunerii. Acel „te rog" era mai important decât cererea în sine. Sofia nu spunea niciodată „te rog". „Ar fi drăguţ să văd un chip cunoscut pe platouri", mormăise ea, fixând iar podeaua. Nu o văzuse niciodată pe sora lui altfel decât plină de încredere, morocănoasă sau încrezută. Când, în cele din urmă, acceptase să o însoţească la filmări, un sentiment de uşurare traversase chipul acesteia, aşa cum nu mai văzuse vreodată până atunci.

Nici nu acceptase bine, că îşi şi regretase decizia. Trecuseră deja două săptămâni de când fusese iniţiat în lumea ridicolă a filmului. Filmările păreau să presupună, în general, să te afli în treabă şi, din când în când, să ţipe la tine câte o persoană cu o pereche de căşti pe cap. Recuzitorii îl îmbrăcaseră într-un costum de epocă, la care se adăugau o redingotă şi pantaloni de călărie. Protestase, pe motiv că era caraghios, dar aceasta era, totodată, partea care îi făcea, în secret, cea mai mare plăcere. Le vorbea adeseori elevilor lui eminenţi despre războaiele purtate de Napoleon şi bănuia, de asemenea, că era foarte chipeş îmbrăcat în hainele acelea, poate chiar semăna cu un erou care se lupta cu piraţii. Îi spuseseră că personajul lui era un ofiţer de marină şi-i dăduseră chiar şi o sabie din plastic, pentru a-i completa imaginea. Când nu-l privea nimeni, o agita prin aer.

Platourile colcăiau de femei frumoase – precum cele din care erau alcătuite fanteziile, femei care apăreau în reclame şi pe paginile revistelor, care văzute de aproape păreau a fi de pe altă lume, cu trupurile lor zvelte şi trăsăturile ascuţite, aproape extraterestre, ale feţelor. Însă orice plan măreţ cu privire la vreo idilă înfiripată pe platouri, de care erau pline revistele mondene, se evapora imediat ce vorbea cu ele. Nu erau interesate decât de un lucru – Sofia.

Fie voiau să afle ultima bârfă privind despărțirea ei, fie voiau să îi fie prezentate. Refuzase să se lase antrenat în prima situație, dar fusese destul de naiv, la început, încât să-i prezinte surorii lui vreo două dintre acele femei. Regretase aproape instantaneu. Prima femeie îi dăduse Sofiei o pelicula cu emisiunea ei, cea de-a doua îl ignorase cu totul pe Fred după aceea, lucru ce contravenea intereselor lui.

Sorbi din bere. De aceea, când o cunoscuse pe Jane, îl înfuriase. Ea nu vorbise deloc despre interpretare, dans, pelicule, impresari, scene, publicitate, conținut crescut de proteine și redus de carbohidrați sau influență. Nu avusese nimic din falsitatea celorlalte, care se prefăceau interesate de el doar ca să ajungă la Sofia. De fapt, atitudinea ei fusese chiar la polul opus. Nu făcuse nici cea mai mică încercare să își disimuleze antipatia față de el. Fusese de-a dreptul ostilă. Trăia încă sub impresia interacțiunii cu ea și se simțea tulburat. Îl enervase. Era năucitoare.

Fred așeză berea pe masă, un pic cam prea hotărât. Paul îl privi și oftă.

– OK, spuse acesta. Ai invitat-o să ieșiți împreună. Te-a refuzat, zise el, sorbind la rândul lui din băutură.

– Nu m-a refuzat. Am invitat-o și a acceptat, îl contrazise el.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Paul.

Fred ridică din umeri.

– Pe urmă a fugit, mormăi el.

Paul se îndoi de spate, ca o balama, chicotind pe ascuns. Era profesor de educație fizică și sănătate la aceeași școală unde preda și Fred. Metoda lui favorită de predare, la orele de educație sexuală, era să le arate elevilor fotografii cu părțile corpului afectate de gonoree.

– Ai terminat de râs? îl întrebă Fred și își dădu ochii peste cap.

– Iartă-mă, spuse Paul, care redeveni serios și se îndreptă de spate, apoi ridică paharul. Un toast. În cinstea femeii care a fugit. Îi urez mult noroc!

Întinse paharul să ciocnească cu Fred. Acesta nu făcu nicio mişcare. Paul râse şi ciocni paharul lui de al lui Fred.

– Sunt foarte fericit în momentul acesta, îi spuse Paul. Este enervant ce noroc ai la femei. Îmi place această Jane. Păcat că a fugit de tine. Mi-ar fi plăcut să-i strâng mâna. Prima femei care a refuzat „ochii aceia sexy". Nici măcar nu depui vreun efort. Femeile îţi cad la picioare.

– Ba nu, spuse Fred.

– Ba da, îl contrazise Paul, dând din cap. Ai expresia aceea îngândurată, preocupată, autodistructivă după care înebunesc femeile. Şi ai un păr minunat, ca sora ta. Nici măcar nu trebuie să încerci. E destul să stea lângă tine, îşi aruncă părul peste umăr şi jocul a început, pentru toate vârstele. Nimeni nu îşi dă pletele peste umăr lângă mine.

– Eşti însurat, îi spuse Fred.

– Asta e şi mai rău, spuse Paul. Nici măcar Nadine nu face asta, iar ea este obligată prin lege, observă el, vorbind despre nevasta lui. Ce ironie, adăugă cu un oftat. Prima femeie de care eşti interesat fuge de tine.

– Nu sunt interesat, se apără Fred.

– Vezi să nu, i-o întoarse Paul. Te-aş crede bucuros, dar ai avut de-a lungul anilor nenumărate admiratoare, iar aceasta este prima despre care vorbeşti.

Mai luă o gură de bere, apoi se întoarse spre Fred ca să-i vadă reacţia.

– Încă una? întrebă el.

Fred privi în jos; îşi golise paharul.

– Mersi, rosti şi ridică din umeri. De ce nu?

O întrebase pe Sofia de trei ori deja, iar aceasta îi confirmase că nu aveau nicio repetiţie în seara aceea, până când, în cele din urmă, îi ceruse să înceteze să mai întrebe şi-i spusese că se purta ciudat. Fred şi Sofia moşteniseră amândoi vâna creativităţii de la

tatăl lor, un poet ratat și un bețivan. Sofia o îmbrățișase, dar Fred o îngropase adânc, astfel încât aceasta se manifesta uneori, în cele mai neașteptate momente. Era mai sigur să predea.

– Fred. Suntem prieteni de pe băncile facultății, vorbi Paul, apoi lăsă paharul și-și drese glasul.

Fred îl privi stânjenit. Simțea că avea să urmeze o declarație de iubire bărbătească.

– Pentru că mi s-a făcut milă de tine, spuse el, sperând să abată discuția într-o direcție mai puțin serioasă. Nu te băga nimeni în seamă.

– Nu mă pricep la sentimentalisme, așa că nu te aștepta la cine știe ce discurs.

– Sunt bine, vorbesc serios, Paul. Voi fi în regulă, insistă Fred, un pic cam tare.

– Știu asta, prietene, eu vorbeam despre altceva. Ce naiba!

Îl privi cu o expresie de îngrijorare prefăcută.

Fred înghiți și-i făcu semn să continue.

– Despre ce vorbeai, atunci?

– Dacă nu e prea mare deranjul, vrei să fii nașul lui Maggie?

Paul era mândru, plin de speranță.

– A! spuse Fred.

Se așteptase să fie invitat la o vânătoare prost organizată, în pădurile de lângă Bath, prilej cu care unul dintre ei s-ar fi ales cu un glonț în fund, sau la un weekend de băute la Praga, rezervat pe grabă, unde fiecare din ei și-ar fi pierdut câte un pantof și demnitatea. Așa arătau, de obicei, invitațiile pe care i le făcea Paul. Dar asta? Să fie protectorul celei mai prețioase și mai frumoase creaturi, ale cărei activități de bază erau să bea lapte și să miroasă îngerește? Zâmbi.

– Sunt flatat, Paul, îți mulțumesc. Maggie este o copiliță minunată.

– E grozavă, nu-i așa? rosti Paul cu un zâmbet.

Fred încuviinţă şi ridică paharul.

– În cinstea lui Maggie, rosti el.

– În cinstea naşului ei, răspunse Paul, ridicând la rândul lui paharul.

– Fred? se auzi o voce de femeie şi amândoi ridicară privirile.

– Bună, spuse Fred.

Două femei, ale căror chipuri le recunoştea vag, se îndreptau către ei. Căuta cu disperare să-şi amintească numele lor.

– Laura, de la Sf. Margaret, se îndură una din ele. Am concurat împotriva voastră la Competiţiile între Profesori.

Firește.

– Laura, bună, spuse Fred. Ne-aţi bătut măr, din câte-mi amintesc.

– Nu voiam să ne lăudăm, dar, da, spuse ea râzând.

Fred îşi aminti: Laura, doamna efervescentă, care se transformase într-o dominatoare care nu se oprea din ocări pe terenul de netball[1]. Aproape că îl făcuse pe Paul să plângă.

– Netball-ul este un sport dificil. V-aţi descurcat destul de bine.

– Cred că arbitrul ar fi trebuit să acorde nişte penalizări, spuse Paul. Meciul nu a fost cinstit.

– Cum aşa? întrebă Laura.

Avea văpăi în privire, înfricoşându-l pe Fred. Îşi aminti un moment din timpul meciului, când aceasta îi smulsese mingea, cu un urlet sălbatic.

– Voi aţi fost foarte bune, iar noi, foarte slabi, spuse Paul. Nu e cinstit. Trebuia să primim un avantaj.

Femeia din spatele lui zâmbi. Fred şi-o aminti – Simone, oare?

– Eu sunt Simone, spuse ea.

– Atacant, nu-i aşa? întrebă Fred.

[1] Sport feminin asemănător cu baschetul (n.tr.)

Era o jucătoare elegantă și marcase multe goluri. Ea încuviință.

– Ce planuri aveți pentru seara aceasta? îi întrebă Laura.

– Ne înecăm amarul, spuse Paul, apoi îi aruncă o privire lui Fred, care îl înghionti. Au! adăugă el.

– Noi ne pregăteam să mergem la Infernos, spuse Laura, vorbind despre un renumit club de noapte, din apropiere – când îl părăseau, cei mai mulți clienți păreau că exemplifică avertismentul privind excesul consumului de alcool. Este noaptea „două găleți la prețul uneia".

– Ce este în găleți? întrebă Fred.

– Alcool, răspunse Laura, cu un ton plin de satisfacție; ridică pumnul ca atunci când marca un gol.

– Grozav, spuse Paul. În spiritul tradiției profesorilor bețivani.

Simone zâmbi din nou, de această dată lui Fred. Paul păru să observe și-l privi pe Fred cu subînțeles.

– Haideți cu noi, spuse Laura. Vă învăț niște mișcări, vă explic unde greșiți cu pașii, pasele și aruncarea.

– Ne-ar face plăcere, spuse Paul.

– Ne mai gândim, zise Fred.

– Sigur. Noi plecăm acum, poate ne vedem acolo, mai târziu.

– În regulă, răspunse Paul.

Femeile își luară la revedere și plecară. Paul se întoarse către Fred.

– OK, ajunge cu smiorcăiala, spuse el. N-ai văzut cum îți zâmbea? Nu Laura, monstrul netball-ului, cealaltă.

– Simone, spuse Fred.

– Exact. Mergem la Infernos.

Fred râse și clătină din cap.

– Nici vorbă. Ai nevastă și copil.

Paul scutură din cap.

– Nadine mi-a cerut să fac asta, spuse el. Când a auzit povestea comică a suferințelor tale, mi-a cerut să fiu secundul tău în seara asta.

– O ofertă tentantă, oftă Fred. Cred că mai degrabă rămân aici. Mulţumesc, Paul. Poate altă dată.

– Eşti sigur? întrebă Paul, fixându-l cu privirea preţ de o secundă.

– Sunt sigur, răspunse Fred.

– O, slavă Domnului, oftă Paul. Pentru o clipă m-am temut că mergem la Infernos. M-a cuprins mahmureala numai gândindumă la asta.

– Eram sigur, râse Fred.

– În regulă, amice, spuse Paul, apoi zâmbi şi se lovi cu palma peste buzunar, căutând cheile. Ne vedem mâine?

Fred clătină din cap.

– Mâine merg la Londra. Mă întâlnesc cu elevii din Franţa, cei care vin în cadrul programului de schimb academic.

– Vai! Distracţie plăcută, amice! Pe joi, atunci.

Executară un salut stânjenit, pe care îl ratară prima oară, lovind pumnul, apoi Paul plecă.

Fred privi în jurul lui, la cârciuma pe jumătate goală, şi se îndreptă către bar. Oare să meargă la clubul de noapte? De unul singur? Se putea dovedi o noapte grozavă. Ar fi dansat şi ar fi băut dintr-o găleată.

Cum rămase să rumege ideea, încă o bere se transformă în trei beri, apoi se împiedică de aparatul de jocuri mecanice, la ora trei dimineaţa, astfel încât barmanul trebui să-i ceară să plece.

Fred se declară de acord. Era o cerere îndreptăţită.

Împleticindu-se în drum spre casă, Fred, gânditorul cu normă întreagă, cu ambiţii modeste şi păr minunat, care, până noaptea trecută, avusese întotdeauna noroc la femei, trecu, în cele din urmă, pragul uşii. Văzuse mai devreme că, începând cu miezul nopţii, la televizor se difuza un maraton Alien. Splendid. Ce nevoie avea de femeia aceea, când avea parte, la televizor, de cinci

filme despre carnaje intergalactice? Dădu din cap, înțelegând cât de genial era acest plan. Până dimineață, totul avea să fie bine, iar el urma să uite de femeia aceea enervantă.

Televizorul din camera musafirilor nu avea să o deranjeze pe Sofia. Făcu o primă oprire în bucătărie și găsi în frigider o sticlă de Moscato roze, pe jumătate goală. Luă sticla și continuă să străbată încăperile împleticindu-se, lăsând-o din mână pentru o clipă, cât să-și desfacă și să-și dezbrace cămașa, pe care o aruncă în aer, unde ateriză pe una dintre elicele ventilatorului din tavan. Desfăcu și cureaua pantalonilor, pe care îi lăsă să alunece pe podea, la jumătatea drumului. Ca să poată acorda întreaga atenție celor cinci filme cu extratereștri, era imperios necesar să nu fie împiedicat de veșminte.

Pretinse că avea un bici – cureaua – care deveni apoi un șarpe imaginar pe podea. După toate acestea, ridică sticla și porni în pași de dans la etaj, unde intră în camera de oaspeți, în chiloți.

Aprinse televizorul. Filmul începuse, dar extratereștrii nu își făcuseră încă apariția.

Splendid.

Bău o dușcă din sticlă, înțelegând de ce rămăsese pe jumătate neterminată, apoi se apropie de pat, mergând cu spatele, și se așeză pe capul cuiva.

Capitolul optsprezece

Jane se trezi. Încercă să strige, dar greutatea uriașă de pe capul ei înăbușea sunetul. Totodată, îi bloca vederea și o împiedica să respire. Lovi obiectul neidentificat cu pumnul. Acesta se deplasă, iar ea îndepărtă cearșaful și sări din pat, trăgând aer în piept. Prin întuneric desluși conturul unei siluete. Pipăi în jur, căutând ceva să se apere; apucă o gheată de pe podea și îl izbi pe intrus cu ea peste cap.

– Ce înseamnă asta? strigă ea, izbind încă o dată.

– Au! strigă silueta. Capul meu!

– Cine ești și ce cauți aici? întrebă Jane.

– Asta e casa mea! bâigui vocea îngreunată de băutură. Ce cauți tu aici?

Sofia dădu buzna în încăpere. Aprinse flacăra magică din tavan și lumina inundă camera. Jane era lângă pat, în cămașa de noapte roz; privi scena. Un bărbat în stare de ebrietate, cam la treizeci de ani, se clătina îmbrăcat doar în chiloți, frecându-și capul. Tabloul înrămat de pe perete înfățișa o scenă dinamică, însă, spre deosebire de un tablou obișnuit, unde personajele erau încremenite în poziții statuare, protagoniștii acestuia se mișcau.

– Acest individ depravat a încercat să profite de mine, spuse Jane, arătând spre bărbatul în chiloți.

Bărbatul se holbă la ea și ridică brațele.

– Ușurel! Eu am venit să mă uit la televizor, spuse el.

Jane pufni și îl privi mai atent. Bărbatul era o apariție extravagantă de mușchi și piele; obrajii i se îmbujorară, ofensați de priveliște. Ochii li se întâlniră și Jane își feri privirea.

– Tu ești! strigă el. Femeia de la repetiție.

Jane îi privi chipul. Avea dreptate, dansaseră împreună. Inima îi tresări cu putere.

– Ce surpriză, spuse el și se clătină. Trebuie să ți se pară foarte ciudat.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule, răspunse Jane; își aminti cât de antipatic îi era.

– Înțelegi, dacă nu voiai să ieși cu mine, era suficient să spui. Nu mă deranja. Nu trebuia să mă lași baltă.

Bărbatul se prinse de clanța ușii, ca să se sprijine, și aproape căzu.

– Jane, acesta este fratele meu, Fred. Fred, ea este... colega mea, Jane.

Jane și Fred se priviră unul pe altul. Jane simți iar că îi frig obrajii. Trase cearșaful de pe pat și se înfășură în el.

– În regulă. Spectacolul s-a terminat, spuse Sofia, care îl prinse pe Fred de braț. Fred, tu poți continua petrecerea de unul singur, în camera ta. Îl împinse afară din cameră, apoi se întoarse spre Jane. Ești bine?

Jane încuviință.

– Nu s-a luat de tine, nu-i așa? Nu pare să fie genul.

– O, Doamne, nu! Doar m-a speriat. Sunt bine, mulțumesc.

– Bun. Îmi cer scuze pentru asta. Fred este un om obișnuit, nu e actor. Nu va intra în joc.

Jane o privi nedumerită.

– Nu face chestia asta, „sunt Jane Austen", cu el, spuse Sofia. Sper că n-a vomitat pe tine.

Jane scutură din cap şi Sofia îi spuse noapte bună. Jane se aşeză înapoi pe pat şi rămase privind tavanul. Bărbatul acela agasant – cel care refuzase să danseze cu ea, cel care o tachinase şi o necăjise – era fratele Sofiei. El locuia în casa aceea!

Încercă să nu se mai gândească la cât de mult o iritau toate acestea şi încercă să doarmă.

A doua zi dimineaţă, Jane stătea în baie, cuprinsă din nou de uimire. Palatul Kensington se pare că avea o baie în interior, dar să vadă cu ochii ei apa curgând o făcu să privească toaleta timp de patruzeci de minute. Sofia plecase la serviciu mai devreme, după ce îi lăsase un rând de haine curate şi îi explicase cum funcţiona cascada din cadă. Ea numise asta „duş".

– Acesta este pentru apă fierbinte, iar acesta, pentru apă rece, îi spusese Sofia, arătând către robinete.

Le răsucise, ca să îi arate cum funcţionau. De deasupra se pornise să curgă o apă aburindă. Jane privise cu gura căscată la minunea din faţa ei.

Acum, încerca singură. Răsuci spre stânga robinetul pentru apă rece şi urmări şuvoiul care cădea de sus. Mai văzuse robinete şi înainte, la pompele de apă, dar din acelea apa venea în picături galbene care nu se comparau cu şuvoiul elegant, cristalin, ce se revărsa din discul argintiu. Apoi răsuci robinetul pentru apă caldă, puţin câte puţin, după cum îi arătase Sofia. Puse degetele sub apă şi simţi cum aceasta se încălzea. Mai răsuci puţin spre stânga şi baia se umplu de aburi.

În apartamentele lor din Casa Sydney aveau o cadă de baie pe care Margaret o umplea în fiecare duminică cu apă fiartă în oală. Tatăl ei, fiind capul familiei, o folosea primul. Apoi mama ei, urmată de Cassandra. Fiind cea mai mică, Jane era ultima. Până când venea rândul ei, apa era deja pământie. Acum privea către şuvoiul ce curgea aburind, imaculat, şi care era cu totul al ei. Mai

încercă o dată apa. Era mai caldă decât tot ce cunoscuse vreodată. Trase aer în piept, apoi scoase cămaşa de noapte şi o aşeză pe scaun. Rămase în mijlocul sălii de baie, goală, şi îşi imagină că era Cleopatra, pregătindu-se să se scalde în lapte de capră. Intră în cadă şi se aşeză sub apă. Şuvoiul cald se rostogoli pe spatele ei. Umerii îi fură străbătuţi de un fior. Se sprijini de perete, în timp ce apa aluneca peste trupul ei.

– O! exclamă ea. Este necuviincios!

Ieşi de sub apă şi rămase în aerul rece. Tremura, dar nu se întoarse sub duş. Se temea că va rămâne acolo pentru vecie.

Văzu clanţa mişcându-se. Apoi uşa se întredeschise.

– Această încăpere este ocupată! strigă Jane, cuprinsă de panică.

Se acoperi îngrozită, întorcându-se cu faţa la perete. Încercă să ia prosopul de unde îi arătase Sofia, dar nu era la îndemână. Se gândi să se întoarcă cu faţa şi să se întindă după prosop, dar risca să se expună vederii.

– O, vai! Scuze, se auzi o voce de bărbat.

Fred! Fratele Sofiei se îndepărtă imediat şi închise uşa. Jane sări afară din cadă şi inspectă clanţa. Dedesubt era un disc micuţ din alamă, pe care îl răsuci, încuind uşa cu un clic. Încercă uşa de trei ori. Era încuiată. Se aşeză pe podea, îngrozită. Niciun bărbat nu-i văzuse vreodată umerii măcar, darămite altceva. Jane îşi trase sufletul, apoi începu să se îmbrace. Îşi permise să se desprindă pentru câteva clipe de oroarea momentului stânjenitor, ca să privească încurcată hainele pe care i le lăsase Sofia: o cămaşă şi pantaloni bărbăteşti. Le îmbrăcă. Se simţeau straniu pe piele. Acum, femeile purtau pantaloni nu ca să interpreteze un rol într-o piesă, ci în viaţa de zi cu zi. Oare femeile se purtau ca bărbaţii acum? Cum aveau s-o trateze oamenii, îmbrăcată astfel? Ar fi putut avea trei proprietăţi şi câştiguri de douăzeci de mii pe an. Căzu pradă gândului ademenitor, până când auzi târşâitul unui scaun pe podea venind din camera alăturată şi realitatea

prezentului, cu ruşinea de mai devreme, reveniră. Fred. Bărbatul acela groaznic reuşise să-i compromită confortul încă o dată. Sperase ca acesta să fi părăsit deja casa, dacă nu ţara, ca o dovadă de cavalerism, dar nu, el era tot acolo.

Deschise uşa şi-l văzu. Zăcea pe scaun, cu fruntea sprijinită de masa din sufragerie. Jane se strecură pe uşă, sperând să treacă pe lângă el fără să fie văzută, însă acesta îşi înălţă capul chiar când ajunse în dreptul lui şi privirile li se întâlniră. Jane se întreba cât apucaseră să vadă acei ochi, mai devreme, în sala de baie. Simţea cum i se încing obrajii.

– Încă o dată, scuze, spuse el cu o voce tulbure.

– Sunt de-a dreptul îngrozită, domnule. Oripilată.

El clătină din cap.

– De ce nu ai încuiat uşa?

– Nu ai auzit apa curgând, să îţi dai seama că era ocupat? protestă ea.

El se ridică în picioare.

– Foarte bine, atunci să mă vezi şi tu gol. Aşa, vom fi chit, rosti el şi începu să-şi desfacă cureaua.

– Nici vorbă! strigă Jane. Încetează!

El încheie cureaua la loc.

– Nu? Atunci, altceva ruşinos. Vrei să mă împiedic şi să cad? Să mă baţi cu vreo legumă? Aş putea să mănânc ceva din gunoi?

Jane se abţinea să zâmbească; sentimentul neplăcut de cu noapte revenise, dar ea îşi depăşi stânjeneala, amintindu-şi cât de mult o enerva.

– Arăţi diferit, îi spuse el.

Jane prinse cămaşa cu mâna, devenind dintr-odată conştientă de ea.

– Acestea sunt hainele Sofiei. Nu sunt potrivite?

Fred scutură din cap.

– Nu e vorba de haine. Părul tău. Arată altfel.

Jane își pipăi părul cu mâinile. Aburul din baie îl relaxase, redându-i aspectul natural. Buclele grecești, pe care le pregătea cu sfințenie în fiecare seară, dispăruseră. Părul ei, acum întins, cobora până la mijlocul spatelui, cu excepția șuvițelor ce-i încadrau chipul și pe care le ținea mai scurte, fiind mai ușor de ondulat. Le dădu pe acestea peste urechi.

– La repetiție, părul tău era coafat în stilul perioadei, spuse el. Arătai ca un personaj din secolul al XIX-lea.

Jane dădu din cap.

– Și acum cum arăt? întrebă ea cu voce șoptită.

El ridică din umeri.

– Ca o femeie, spuse, apoi tuși. Ți-a scăpat unul, zise și arătă către brațul lui Jane.

Ea privi în jos, acolo unde arăta el; un nasture de la manșeta cămășii rămăsese desfăcut.

– Da. N-am putut să-l închid, explică ea.

– Nu știi să te îmbraci singură? întrebă el sec.

– Mă îmbrac singură în fiecare dimineață, protestă ea.

Ce crezuse, că era vreo prințesă, pe care o îmbrăca o slujnică? Se grăbi să-i liniștească temerile.

– Cămașa asta are foarte mulți nasturi, explică ea dintr-o suflare.

Fred veni către ea.

– Ce faci? îl întrebă ea repede.

El veni și mai aproape, încât îi simțea respirația pe umărul ei. Încremeni; privirile li se întâlniră, apoi el își plecă ochii. Nu rosti niciun cuvânt, ci prinse nasturele alb, perlat, între degete. Jane îl privea. Îl strecură prin butonieră. Jane nu știa încotro să privească. Era mișcată de tandrețea gestului, dar și de faptul că un bărbat pe care îl găsea atât de enervant putea fi atât de delicat față de ea. Se forță să respire normal, să nu mai fie așa de agitată. Se rugă de sine să vorbească stăpânit, să nu lase să se vadă efectul pe

care apropierea lui îl avea asupra ei, dar nu găsi nimic de spus în acel moment.

– Dacă are vreo importanţă, n-am văzut mai nimic la duş, spuse el blând. Încheiase nasturele şi îi lăsase mâna lui Jane înapoi, pe lângă trup.

– Sunt foarte ruşinată, domnule, spuse ea scuturând din cap. Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

Era sinceră şi spera să-l consoleze; fusese învăţată despre grozăviile trupului femeiesc, despre obscenităţile şi ororile acestuia.

– N-am văzut nimic de care să te ruşinezi. Dimpotrivă, aş spune.

Jane încuviinţă, , prea stânjenită pentru a-l privi.

– Ai treabă la Londra, astăzi? întrebă ea, dornică să schimbe atmosfera, care o speria.

– Merg la Paddington, spuse el.

– Te pot însoţi?

El o privi, neînţelegând.

– Vrei să vii cu mine?

– Da. Este vreo problemă? Te asigur că nu voi fi o povară.

El o privea fix.

– Cum doreşti. Eu nu am nicio problemă, spuse Fred repede şi scutură din umeri.

Ideea călătoriei la Londra în compania unui bărbat era cel puţin suspectă; acum, o înspăimânta gândul că urma să îl incomodeze pe acest enervant membru al sexului opus, acest specimen îngrozitor. Ziua avea să fie ciudată şi nu dorea să meargă cu el. Totuşi, nu vedea nicio altă cale să ajungă acolo. Trebuia să îndure această situaţie neplăcută pentru a-şi spori şansele de întoarcere acasă.

– Cum mergem acolo? întrebă Jane.

– Cu trenul, îi răspunse el, apoi se scuză şi ieşi din cameră.

Jane rămase aşteptând lângă uşă. El reveni după un minut. Ceva se schimbase în aspectul lui.

– Eşti gata? o întrebă el.

Jane îl cercetă cu privirea.

– Tocmai te-ai pieptănat?

Părul nu-i mai cădea pe faţă, fiind aranjat într-o parte şi răsucit peste urechi.

– O femeie mi-a făcut observaţie că era dezordonat. Am vrut să o împiedic să mă mai cicălească, răspunse el.

Ea refuză să recunoască faptul că îi stătea bine. Cu părul dat într-o parte, chipul lui nu era atât de neplăcut pe cât îi păruse la început. Nu îi spuse însă nimic din toate acestea.

– Bravo ţie, îi zise în schimb. Aşadar, ai un pieptăn.

Fred dădu ochii peste cap, fără să rostească vreun cuvânt, şi o conduse pe uşă, afară.

Capitolul nouăsprezece

Sofia stătea așezată în scaunul de machiaj, zâmbind nervos. Ultimele două săptămâni fuseseră animate doar de probe de costume și dans. Astăzi începeau adevăratele repetiții. Toate luminile erau aprinse. Tehnicienii își verificau fotometrele, obturatoarele, manometrele. Lucrul cel mai important, Jake era pe undeva pe acolo. Auzise pe cineva spunând că venise cu avionul de la Los Angeles, cu o noapte în urmă. Trecuseră cinci luni de când îl văzuse ultima dată; iar acum, peste câteva minute, avea să stea lângă ea din nou. Sofia își impuse să se liniștească.

Era pentru prima dată într-un deceniu când producția îi alocase, într-un mod jignitor, machiorul care se ocupa de întreaga distribuție, o altă nedreptate pe care o suporta doar ca să petreacă timp lângă soțul ei. Artistul, un bărbat cu o înfățișare prietenoasă, pe nume Derek, intră în cabina de machiaj și se prezentă.

– Doamnă Wentworth, vă ador de când aveam doisprezece ani, spuse acesta.

Sofia se încruntă; porneau pe picior greșit.

– Vai de mine, asta e îngrozitor. Câți ani ai acum, băiete? Cât de bătrână mă face asta să par? întrebă ea și își duse mâna la gât.

– Nu asta am vrut să spun! răspunse Derek, tremurând și intrând în panică.

– E în regulă, îi spuse ea, încercând să-l liniştească.

Avea nevoie ca el să rămână calm. La urma urmei, nu îi servea la nimic să-i tremure mâinile în timp ce-i aplica machiajul.

– Nu e nicio problemă. Aşadar, pentru machiajul meu, mă gândeam la un aspect „English rose", spuse ea. Simplu, dar clasic – obraji trandafirii, ochi mari, frumoşi, continuă ea. Ceva specific englezesc, în stilul lui Austen.

– Sună fantastic, doamnă Wentworth, spuse Derek. Din păcate, scenariul cere numai pudră. Fără machiaj.

Sofia făcu o pauză, încremenind.

– Nu înţeleg, spuse ea. Mi s-a părut că ai spus „fără machiaj".

Derek încuviinţă.

– Vrei să spui că echipa de producţie doreşte ca eu, Sofia Wentworth, care am interpretat-o pe Batgirl, care am fost imaginea unui renumit producător de băuturi răcoritoare, să intru pe platouri şi să filmez fără machiaj?

Derek încuviinţă iar şi făcu, precaut, un pas înapoi.

Sofia îşi studie chipul în oglindă.

– Fără fond de ten, fără bază de machiaj, fără rimel – totul este interzis?

– Desigur că nu! Nu este interzis totul, interveni Derek în grabă, râzând uşurat.

– Slavă cerului, spuse Sofia cu un oftat. Asta e bine. Aşadar, ce produse sunt permise, Derek?

– Ar trebui să îţi aplic cremă hidratantă şi gel pentru gene, spuse el cu convingere.

– Gel pentru gene? Ce este asta?

– Nu sunt sigur.

Ridică sticluţa şi o studie, aplecând-o; un lichid transparent alunecă dintr-un capăt în altul al fiolei.

– Derek, aceea parcă e apă.

– De acord, spuse el, din ce în ce mai puţin convingător.

– Şi crema hidratantă?

El îi prezentă flaconul cu o mână tremurândă.

– Este cremă cumpărată de la supermarket? întrebă ea îngrozită; el citi eticheta şi încuviinţă, precaut. Am folosit deja cremă hidratantă, una care costă două sute de lire flaconul. Conţine animale marine zdrobite, nu glumesc, rosti ea, apoi făcu o pauză. Vrei să spui că voi apărea cu chipul complet descoperit, cu cearcănele expuse vederii tuturor? Cu petele şi imperfecţiunile la vedere? Nu e suficient că apar într-o rochie hidoasă, purpurie, care mă dezavantajează întru totul? Ce mai vor de la mine? Primul meu născut?

Asta nu avea să se termine cu bine pentru nimeni. Dacă riscase să-şi îngroape cariera apărând în rochia aceea idioată, acum nu mai era nicio îndoială cu privire la rezultat. Să apară în faţa lumii cu chipul dezgolit, să i se vadă ridurile? Ar fi ajuns de râsul tuturor.

– Jake nu va accepta aşa ceva, spuse ea.

– A fost ideea lui, răspunse Derek.

– Poftim?

Sofia se cutremură, încercând să aleagă ce oroare să gestioneze mai întâi – că publicul urma să o vadă, pentru prima dată de la despărţire, fără machiaj, sau că soţul ei avea să o vadă aşa.

Jack. O, Doamne! Avea să vadă fiecare pată, fiecare rid, fiecare semn de oboseală, fiecare vinişoară de sânge, fiecare cută şi imperfecţiune. Dacă şansele de a-şi recâştiga soţul fuseseră mici înainte, acum dispăruseră cu totul.

– Derek. Nu ştiu dacă tu înţelegi ce putere transformatoare are machiajul.

– Te rog să mă crezi, doamnă Wentworth, ştiu, spuse el, apoi ridică un pământuf, ca pentru a-i reaminti care era meseria lui.

– Exact. Aşadar, înţelegi ce tragedie ar fi, pentru toată lumea, dacă aş ieşi pe scenă aşa cum sunt.

– Nu va fi o tragedie, spuse el cu voce blândă.

– Nu căuta să mă protejezi, Derek. Nu ne face niciunuia cinste. Este o catastrofă, şi tu o ştii prea bine. Ultima oară când am ieşit undeva fără machiaj aveam doisprezece ani. Nu am de gând să reiau obiceiul acum, la treizeci şi opt de ani! Tu nu înţelegi, Derek. Vor râde pe seama mea.

Derek îşi lăsă capul în jos.

– Îmi pare rău, doamnă Wentworth.

Ea privi podeaua.

– Derek, nu ştiu dacă tu ştii, dar soţul meu este regizorul acestui film. Nu l-am mai văzut de cinci luni, de când m-a părăsit după zece ani de căsnicie.

– Ştiu, doamnă Wentworth, oftă Derek, şi-şi puse mâna pe braţul ei.

– Am nutrit fantezia că voi păşi azi pe scenă machiată şi coafată impecabil. Jack mă va vedea şi va înţelege că a făcut greşeala vieţii lui, râse ea. M-am gândit că soţul meu va dori să mă recâştige. Nu mai am nicio şansă acum.

Derek îi atinse iar braţul, părând gata să plângă şi el. Sofia se cutremură. Nu voia să stârnească mila nimănui. Dar el se lumină la faţă.

– Cred că sunt permise şi picăturile pentru ochi.

Sofia râse.

– Mulţumesc, Derek. Ar fi drăguţ.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi el îi picură câţiva stropi în ochi, în timp ce uşa cabinei se deschise şi se auzi o pereche de picioare urcând treptele acesteia.

– Nu te superi, nu-i aşa? răsună vocea unei femei.

Cu ochii plini de soluţie salină, Sofia nu văzu cine se aşezase lângă ea – distingea doar o siluetă neclară – dar urechile prinseră imediat accentul californian. Cunoştea vocea aceea, îşi spuse.

– Derek, cât durează până trece efectul picăturilor? întrebă ea nerăbdătoare.

– Câteva secunde, răspunse el.

Sofia deschise ochii şi se întoarse către scaunul de lângă ea. Privirea îi era în continuare înceţoşată şi acum o şi ustura, căci picăturile i se prelingeau pe obraji, dar, strângând din pleoape, desluşi trupul zvelt al unei blonde naturale, la douăzeci şi ceva de ani.

– Nu ne-am cunoscut, dar sunt o mare admiratoare, spuse ocupanta scaunului, zâmbind larg; dinţii îi erau atât de albi, încât păreau albaştri.

– Mulţumesc, spuse Sofia; strânse iar din ochi, ceea ce îi dădu sentimentul că era un om de ştiinţă nebun, privind la microscop.

– Courtney Smith, spuse tânăra, întinzându-i mâna. Am venit să-ţi urez bun venit la filmări.

Ochii Sofiei se limpeziră brusc, recăpătându-şi claritatea. Strânse mâna zigotului care o detronase de pe poziţia de eroină principală a celei mai profitabile francize din industria filmului.

– Sofia Wentworth, spuse la rândul ei.

Dădură mâna. Sofia simţi o palmă umedă şi moale cuprinzându-i mâna într-o strânsoare alunecoasă.

– Tocmai m-am spălat pe mâini, scuze, spuse Courtney. Mă bucur că lucrăm împreună.

Momentul se prezentase ca unul de bun augur: Batgirl şi cea care o detronase făceau cunoştinţă. Dacă ar fi ştiut, paparazzii ar fi dormit la uşa cabinei.

– Şi tu ai venit pentru machiaj? întrebă Sofia. Conform instrucţiunilor, nu va dura mult.

– Nu, aceasta este cabina de rezervă, pentru actorii din rolurile secundare. Eu am cabina mea, spuse Courtney. Am venit să îţi urez bun venit în filmul meu.

– O, ce noroc pe tine! râse Sofia la auzul comentariului.

Nu o interesase prea mult ce rol avea să interpreteze, atât timp cât Jack era regizorul, dar îşi înghiţise mândria, cu noduri, când i

se comunicase că femeia care îi luase rolul în filmele cu Batman, Courtney Smith, o interpreta acum pe Catherine Norland, personajul principal.

– Ce îi aplici pe față? îl întrebă Courtney pe Derek, cu un zâmbet larg întipărit pe chip.

– Cremă hidratantă, răspunse acesta.

– Tare. Cred că asta este permis. Nu te îngrijora, nu te verific. Ai fost informată cu privire la viziunea „fără machiaj", nu-i așa? Este foarte interesant! rosti ea și își aruncă brațele în aer.

– Da. Eu îmi manifest entuziasmul în interior, răspunse Sofia.

– E grozav că Jack a ales această abordare. Va crește valoarea producției, spuse Courtney.

– Poate n-ar fi rău să-i spui domnul Travers – așa îi place să fie numit, zise Sofia. O pretenție dictată de orgoliu, firește, dădu ea ochii peste cap și zâmbi, dar crede-mă, preferă așa. Te va vedea cu ochi buni.

Courtney dădu din cap cu un zâmbet superior.

– Jack este foarte entuziasmat de lipsa machiajului. Vrea să ne arătăm vârsta reală.

Sofia făcu o pauză, șocată, apoi încuviință.

– Am recepționat mesajul. Clar și răspicat, spuse ea în cele din urmă.

– Trebuie să plec, ne vedem pe platou, zise Courtney veselă, apoi părăsi cabina sărind pe fiecare treaptă.

Derek închise ușa și se așeză lângă Sofia.

– Doamnă Wentworth, trebuie să vă spun ceva, rosti el și se aplecă spre ea. Courtney Smith era machiată.

Sofia râse și se ridică.

– A spus că nu.

– Ba are baza pentru machiaj, corector, fond de ten, rimel, autobronzant, pudră, tot tacâmul. Foarte discret – poate că a folosit un spray –, dar are machiaj pe față.

Sofia îşi muşcă buza.

– O să merg acolo, fără pic de machiaj, în vreme ce o fetişcană cu cincisprezece ani mai tânără ca mine a folosit de toate?

– Mă tem că da, spuse el.

Preocuparea anterioară a Sofiei deveni îngrijorare în toată puterea cuvântului. Derek părea să fie pe aceeşi lungime de undă cu ea. Privi uşa, apoi scutură din cap, îşi puse mâna pe braţul Sofiei şi vorbi pe un ton inocent.

– Doamnă Wentworth, referitor la ceea ce a făcut Courtney – aş putea face la fel pentru dumneavoastră? Nimic extravagant, doar câteva tuşe?

– Este împotriva regulamentului, Derek, clătină Sofia din cap.

Derek ridică din umeri.

– N-aş fi propus aşa ceva dacă ea n-ar fi făcut la fel.

Sofia se scărpină în cap.

– La ce te gândeşti? îl întrebă ea nevinovată.

– Un machiaj „invizibil", spuse el, cu un ton la fel de nevinovat. Mă pricep de minune la asta, adăugă el şi ridică o sprânceană.

– Dar dacă observă Courtney? se strâmbă Sofia. Sigur va spune ceva.

El clătină din cap, zâmbind.

– Nu va spune nimic, doamnă Wentworth, pentru că a făcut acelaşi lucru. Dacă ea spune ceva, spuneţi şi dumneavoastră. Distrugere reciprocă asigurată.

– Nu ştiu ce să zic, rosti Sofia, privindu-l cu prudenţă.

– Daţi-mi voie să fac asta pentru dumneavoastră. Când voi termina, Jack nu îşi va mai lua ochii de la dumneavoastră.

Era singurul argument cu care Sofia nu putea lupta. Fu de acord.

El zâmbi.

– Luaţi loc, doamnă Wentworth, zise Derek, iar Sofia se supuse.

Cam la o lună după ce fusese părăsită de Jack, Sofia zburase din Los Angeles înapoi la Londra, ca să scape de privirile iscoditoare. Avea nevoie de prospeţimea Angliei. O idee cât se poate de proastă, după cum se dovedise, întrucât jurnalişti de la toate tabloidele păreau să se fi instalat pe treptele casei ei din Londra. Într-o zi, cineva sunase la uşă, iar Sofia strigase către jurnalişti să plece, dar nu era un reporter. Era un curier, care îi adusese corespondenţă din partea avocaţilor soţului ei. Acesta îi trimisese actele de divorţ.

Nu făcuse nicio referire la divorţ înainte de asta. Sofia se aşteptase la o separare temporară, dar el se mişcase rapid. Se încuiase în casă şi citise hârtiile într-o stare de şoc. Într-un final, după trei zile de izolare, fără pic de mâncare în casă, îşi dăduse seama că risca să moară de foame, ceea ce ar fi dat naştere unor titluri şi mai înjositoare – „Favorita Hollywoodului moare tristă şi părăsită, sub asediu". Se strecurase afară, să ia cina, dar luând în considerare cele întâmplate ulterior, îşi dorea să fi rămas în casă.

Cineva trebuie să fi avizat presa de scandal că Sofia Wentworth, la scurt timp după ce a primit actele de divorţ, a fost văzută încercând să-şi cumpere mâncare semipreparată de la supermarketul local, ca orice persoană jalnică. Ea nu-şi dorise nimic altceva decât plăcinta lor cu carne, pe care să o mănânce în linişte, cu o sticlă de vin roşu şi un film de groază, de preferat unul în care murea toată lumea, când şi-au făcut apariţia păsările de pradă ale jurnalismului. Când a ajuns la supermarket, era aşteptată de o gardă de onoare a reprezentanţilor presei de scandal.

Unul dintre fotografi i-a spus ceva Sofiei, în timp ce aceasta intra în supermarket, ceva ce nu avea să uite niciodată. Şi atunci, Sofia a făcut ceva ce nu mai făcuse vreodată. A reacţionat.

– Lăsaţi-mă să-mi mănânc plăcinta în pace! a strigat ea către omul cu aparatul de fotografiat.

După aceea, zile la rând, fiecare ziar de scandal şi emisiune de divertisment preluase acele cuvinte. Sofia regretase aproape instantaneu, dar replica îi zburase de pe buze automat; fusese un gest de autoapărare.

– Ce a zis omul acela? o întrebase impresarul ei, ulterior.

Sofia nu dorise să-i spună. Ştia că fotograful rostise acele vorbe ca să provoace o reacţie din partea ei, să obţină o fotografie bună. Însă vorbele lui o atinseseră.

– Ce păcat, spusese acesta, clătinând din cap şi ţâţâind din buze, dezamăgit. Am avut afişul tău pe perete. Acum, nu îmi mai eşti de niciun folos.

Sofia spera ca nimeni să nu observe că se machiase, împotriva regulilor. Oamenii ar fi râs şi ar fi numit-o „divă". Însă niciunul dintre acei oameni nu ascultase asemenea vorbe fiindu-i adresate în faţa unui supermarket. Niciunuia dintre acei oameni nu i se spuse, în public, lucruri pe care, în sinea lor, le gândeau ei înşişi despre sine.

– Am terminat, doamnă Wentworth, spuse Derek.

Sofia deschise ochii.

– Cum vi se pare?

Se privi în oglindă.

Derek făcuse minuni. Ridurile erau estompate, cearcănele, ascunse. Era tot ea, dar se simţea puţin mai frumoasă. Derek eliminase dovezile, asemenea unui geniu al răului, de la locul crimei.

– Derek, eşti foarte talentat!

Tânărul zâmbi.

– N-am făcut decât să scot în evidenţă frumuseţea ta naturală, spuse el.

Sofia tresări şi îşi plecă privirea în podea, simţind vulnerabilitatea revenindu-i.

– Şi dacă Jack tot nu..., spuse ea, fără să termine propoziţia. Dacă tot nu mă vrea?

Derek se aplecă şi-i zâmbi.

– Imposibil, zise el.

Îi zâmbi şi ea, apoi trase aer în piept. El îi atinse braţul.

– Eşti gata?

Capitolul douăzeci

Jane stătea lângă Fred pe o platformă înălțată, construită din piatră. Structura, după toate aparențele, găzduia un fel de peron, unde, în locul poștalioanelor, soseau trenuri. Dedesubt, pe pământ, întinzându-se în ambele direcții, stăteau două șine din oțel. Privelișteа o copleși. Privi spre vest, apoi spre est.

– Aici vine trenul? întrebă ea.

Fred încuviință, apoi își răsuci mânecile cămășii, un gest pe care Jane îl văzuse numai la fermieri. Privi pe furiș, îmbujorându-se, la antebrațele lui dezgolite. Stânjeneala de mai devreme persista; evita să-l privească în ochi. El părea să facă același lucru; se uita pe ascuns, apoi își ferea privirea. Se aplecă apoi să-și lege mai bine șiretul.

– Este a treia oară în dimineața aceasta când îți legi șireturile, spuse ea. E ceva în neregulă cu încălțările tale?

– Nu, zise el, râzând neîncrezător. Nu mi-am legat șireturile de trei ori.

– Ba da, îi răspunse Jane. O dată în bucătărie, o dată pe drum și acum.

El tuși, evitându-i privirea.

– Ți s-au stricat șireturile?

– Ghetele mele sunt în perfectă regulă, mulțumesc, îi spuse el.

Jane îl privi curioasă. Într-adevăr, se purta într-un fel care continua să o nedumerească. Nu își dădea seama dacă ciudățeniile comportamentului lui erau caracteristice acelor vremuri sau acela era felul lui de-a fi. El scoase un cartonaș mic, portocaliu, din buzunar.

– Ce este acela? întrebă Jane.

– Biletul meu, răspunse el.

– Ai nevoie de așa ceva ca să călătorești cu trenul?

– Tu nu ai bilet?

Jane clătină din cap și Fred o conduse în clădirea din piatră, aflată în mijlocul peronului.

– Un bilet până la Londra, vă rog, se adresă Fred unui bărbat aflat într-o cabină din sticlă.

– Cincizeci și șase, vă rog, răspunse acesta. Numerar sau card?

Chipul lui Jane se lumină.

– Cincizeci și șase de șilingi? Ce convenabil! Călătoria cu poștalionul este aproape o liră.

Se căuta în buzunarul pantalonilor. Recuperase o sută de șilingi din rochia albă din muselină, să aibă la Londra, în caz de nevoie. Cu astfel de prețuri, avea destui bani.

Omul de la bilete se încruntă.

– Cincizeci și șase de lire.

Jane se prinse de bara de susținere care traversa cabina.

– Cincizeci și șase de lire, repetă ea. Ce sminteală mai este și aceasta?

– Care este problema? întrebă Fred.

– Omul acesta îmi cere cincizeci și șase de lire pentru călătoria la Londra. Pentru cincizeci de lire îl plătesc pe regele Angliei să mă ducă acolo într-o caleașcă din aur. Cu el în loc de cal. Nu am atâția bani.

– Nu ai bani, nu ai bilet, scumpo, îi spuse omul din cabina de sticlă.

Jane privi podeaua, stânjenită.

Fred clătină din cap.

– Vorbeşti serios că nu ai bani?

– Nu atâţia, îi răspunse ea şi se îndreptă spre ieşire. Presupun că mă voi întoarce acasă.

Fred se strâmbă.

– Nu fi prostuţă. Ţine.

Băgă mâna în buzunar şi scoase două bancnote roşii, fiecare dintre ele marcate „cincizeci“.

– Sfinte Dumnezeule! Eşti vreun sultan, domnule? Nu pot accepta! exclamă ea, cu ochii măriţi; o sută de lire depăşea alocaţia ei pe un an întreg.

El clătină din cap.

– Mi-i dai altă dată.

– Nu ştiu cum aş putea returna vreodată o asemenea sumă, spuse ea, de două ori mai ruşinată.

– Ne gândim cum rezolvăm asta mai târziu, rosti el.

Strecură bancnotele pe sub geamul ghişeului. Bărbatul îi întinse un bilet portocaliu, ca al lui Fred. Acesta luă biletul şi diferenţa de bani şi i le dădu lui Jane.

– Păstrează restul, îi spuse.

– Nu pot face asta, răspunse ea îngrozită.

– Păstrează-i, insistă el. S-ar putea să ai nevoie, rosti, apoi îndesă iar mâna în buzunar. Poftim, ţine şi un card Oyster[1], în caz că vrei să iei metroul. Va trebui să îl alimentezi însă.

Jane luă cardul mic, albastru, care nu semăna nici pe departe cu o stridie[2], ori cu vreo altă creatură marină, şi îl întoarse pe toate părţile. Nu ştia la ce folosea, dar nu voia să pară idioată, aşa că îl puse în buzunar, împreună cu biletul de tren şi cu restul de bani.

– Mulţumesc, Fred, îi spuse, cu adevărat recunoscătoare.

[1] Stridie (în engleză în original) (n.tr.)
[2] Stridie (în engleză în original) (n.tr.)

Era impresionată de generozitatea lui. Toate interacţiunile lor anterioare fuseseră marcate de iritare, de tachinări şi de zeflemeli; de unde venea această bunătate? De ce îi dăduse o sută de lire din banii lui? Se gândi că încă se simţea rău pentru cele petrecute în cursul dimineţii.

Reveniră pe peron. Se auzi un sunet de claxon asurzitor, urmat de pocnetul repetitiv al metalului lovind peste metal. Se întoarse să identifice sursa zgomotului. O formă alungită, purpurie, aluneca pe şine. Pe partea laterală se putea citi Căile Ferate Great Western. Jane făcu un salt înapoi, îngrozită, convinsă că nicio forţă din univers nu putea opri acel lucru. Dar de oprit, se opri, iar uşile se deschiseră ca prin magie. Din vagon coborâră oameni, vreo treizeci, îmbrăcaţi în straiele bizare ale acelor vremuri.

Fred urcă în tren. Jane îl urmă. Mirosea a metal. De o parte şi de alta se întindeau şiruri de scaune, ca într-o mică sală de teatru. Jane văzu un loc liber şi se aşeză lângă un domn într-o haină gri. Fred ridică din umeri şi se aşeză pe rândul din spatele ei. Uşile fermecate se închiseră singure.

Sub picioarele ei se auzi din nou scrâşnetul metalului pe metal şi monstrul purpuriu se avântă înainte, părăsind peronul. Jane privea pe fereastră schimbarea peisajului. Trenul prinse viteză când ajunseră la marginea oraşului. Case, străzi şi magazine deveniră copaci şi câmpii; zidurile năruite din piatră din timpul invaziei normande continuau să separe câmpurile, la fel ca anul 1803 şi cu şapte secole înainte.

Când se apropiau de Windsor, trecură pe lângă un stejar magnific. Jane îl privi uimită. Era acelaşi stejar pe care îl văzuse cu prilejul ultimei ei călătorii la Londra; acum, părea să aibă şaizeci de metri. Se gândi la toate lucrurile la care acesta fusese martor.

Jane ştia că vremurile schimbau în permanenţă, că lucrurile fuseseră cu totul altfel şi înainte de timpurile din care venea ea. Şerbi, arderi pe rug, mierle în plăcinte, de exemplu, erau

frecvente în Evul Mediu, iar pe tronul Angliei, în vremurile de demult, şezuse tot o femeie. Era de aşteptat ca anul 2020, faţă de 1803, să aducă cu sine progrese similare. Însă cum anume, mai exact, se manifesta acest progres? Un lucru era clar, oamenii secolului XXI eradicaseră muncile manuale, înlocuindu-le cu magia. O cutie metalică spăla rufele. O alta, vasele. Lumina se aprindea prin magie şi tot magia făcea trăsurile din metal să se deplaseze.

Jane privi în jurul ei. Pe scaunul din faţă, o tânără în pantaloni scurţi privea către o cutiuţă din metal pe care o ţinea în palme. O tot apăsa şi îi zâmbea, o pipăia şi râdea călduros privind-o, ca şi cum aceasta ar fi amuzat-o şi i-ar fi adus alinare în acelaşi timp. Părea să se poarte cu aceasta ca şi cu un copil adorat.

Apoi cutiuţa sună; tânăra o privi încruntată şi o ridică la ureche. „Nu pot vorbi acum, sunt în tren", spuse ea, vorbind către cutiuţă. Jane scutură din cap, nedumerită. Cu cine vorbea femeia? După o clipă, aceasta îndepărtă cutiuţa de lângă ureche şi începu să o împungă şi să o pipăie din nou.

La început, Jane se gândise că oamenii din secolul XXI controlau aceste cutiuţe metalice. Acum, nu mai era la fel de convinsă. Bărbatul care îi vânduse lui Jane biletul de tren se supunea cutiuţei din cabina lui. După ce Fred îi dăduse banii, acesta se adresase cutiuţei din mâinile lui şi aceasta îi oferise un bilet şi nişte bani pe care omul îi dăduse înapoi lui Fred. Cu cât studia mai mult aceste cutiuţe, cu atât Jane începea să creadă că nu oamenii le controlau, ci invers.

Jane era atât de fascinată, încât îi era greu să decidă ce anume o impresiona mai mult, ceea ce se întâmpla în interiorul compartimentului sau dincolo de ferestrele acestuia.

– Pari foarte încântată, îi spuse Fred surprins. E doar un tren.

– Sunt, recunoscu Jane. Am inventat atâtea lucruri minunate. Nu eşti de aceeaşi părere?

– Ba da, chicoti el, dar nu am mai văzut pe nimeni atât de cucerit de un biet tren.

– Ce treabă ai la Londra? îl întrebă ea.

– O zi de dezvoltare profesională. Şi, da, este tot atât de plictisitor pe cât sună.

– Nici vorbă. Ai o profesie? Asta nu mi se pare deloc plictisitor.

– Am o profesie, râse Fred. Sunt profesor. Predau engleză şi istorie.

– Minunat, spuse Jane. Trebuie că ai o răbdare de sfânt, adăugă ea. Eu n-aş putea niciodată instrui copiii.

El ridică din umeri.

– Sunt zile şi zile.

– Profesia ta îţi aduce bucurie, domnule?

– Bucurie? rosti el râzând, apoi păru să reflecteze asupra întrebării. De fapt, da.

– Minunat, repetă Jane, zâmbind.

Stânjeneala dintre ei nu dispăruse, crescuse chiar, adăugându-i-se ruşinea de a fi acceptat bani din partea lui şi devenindu-i astfel îndatorată. Erau însă atâtea lucruri în jurul ei care-i captau atenţia şi admiraţia, încât descoperi că prima ei călătorie cu trenul la Londra nu era atât de neplăcută pe cât se temuse. Privi din nou pe fereastră.

Trenul îşi încheie călătoria în Paddington, oprind într-o gară imensă.

– Mergem? spuse Fred, smulgând-o din visare.

Jane privi împrejur. Toţi ceilalţi călători coborâseră; vagonul era pustiu. Creierul ei încă vâjâia. Bestia din metal străbătuse sute de kilometri peste ţinutul patriei în doar o oră şi ceva. Jane descinse din interiorul monstrului purpuriu şi i se alătură lui Fred pe peron. Un indicator anunţa Peronul nr. 8. Opt peroane! Asta însemna că cel puţin opt asemenea reptile cutreierau ţinutul. Jane îşi ridică privirea

şi rămase cu gura căscată. O cupolă uriaşă din sticlă şi metal se înălţa deasupra ei. Din toate părţile, oamenii treceau în grabă spre numeroasele peroane din piatră, iar trenuri soseau şi plecau, lansându-se cu viteză înainte sau oprindu-se cu zgomot. Totul se petrecea cu o repeziciune fantastică. Jane simţi că i se usucă gura.

Fred o conduse spre ieşire. Părăsiră gara, ajungând pe strada Praed. Privi în jur, copleşită de schimbări, de clădirile noi din sticlă şi metal, de oameni.

– În regulă, eu merg în partea aceea, spuse Fred, indicând vestul. Tu te descurci de-aici?

– O, spuse Jane, luată prin surprindere.

– Ştii încotro să o iei? o întrebă văzându-i expresia. Pot să stau cu tine, dacă vrei.

Jane nu găsi nicio scuză ca să-l reţină. El nu avea cum să ştie că ea era un călător misterios prin timp, venită din anul 1803, care avea nevoie de asistenţă în căutarea unei vrăjitoare prin Londra secolului XXI.

– Mă descurc, minţi ea, apoi îşi îndreptă umerii, sperând că gestul avea să îi insufle mai multă încredere. Nu te deranja, adăugă ea. Tu ai evenimentul acela. Mergi. Mă descurc.

– Ne revedem aici, la unu, spuse el.

– Ora unu? După-amiază?

Fred încuviinţă. Ea ezită, simţindu-se vinovată. Spera să ajungă la doamna Sinclair acasă, să anuleze vraja şi să se întoarcă în anul 1803. Nu avea nicio intenţie să revină la Paddington.

– Da, bine. Ora unu, minţi încă o dată, ferindu-şi privirea. La revedere, Fred, rosti ea solemn; aceasta avea să fie, foarte probabil, ultima dată când îl vedea.

– Pa, spuse Fred, apoi plecă.

Jane şi-l alungă din minte. Ajunsese la Londra. Acum, trebuia să se întoarcă acasă. Îşi ridică privirea spre cerul înnorat, ca să se orienteze.

Mai fusese pe strada Praed și înainte, în anul 1801, cu Henry, când venise la el în vizită. De atunci, avuseseră loc niște schimbări. La stânga ei erau trei cutii din metal roșu, de dimensiunile unor cămări, a căror destinație îi era necunoscută. La dreapta se ridicau două clădiri de o înălțime greu de imaginat. Oamenii treceau grăbiți pe lângă ea, în valuri, mai mulți decât văzuse vreodată la un loc. Ochii îi erau agresați de culori strălucitoare și mai multe decât putea cuprinde. Auzul îi fu asaltat de zgomote greu de identificat: clicuri, claxoane, fluierături. Se mândrea cu educația și cu agerimea minții ei, dar fiecare obiect și fiecare om se mișcau mai repede decât putea ea anticipa. De partea cealaltă a străzii văzu o bancă din lemn. Porni spre ea, când auzi un claxon. Jane se întoarse. O trăsură din metal, uriașă, venea în goană spre ea. Se feri din drumul ei în ultima clipă.

Șoferul acesteia scoase capul pe o ferestruică.

– Vacă proastă! strigă acesta către ea.

Jane țipă înspăimântată și se așeză pe bancă. Degetele mâinilor o furnicau din cauza șocului.

Stătea singură în mijlocul Londrei, încercând să-și croiască drum printr-un oraș care se afla cu două sute de ani înaintea ei și alcătuia o listă a felurilor în care putea fi ucisă – găsi câteva zeci. Lăsând la o parte provocările călătoriei pe care dorea să o întreprindă spre est, cel mai mare risc era acela că avea să piară pe parcurs. Era destul de periculos să părăsească banca pe care se așezase, darămite să-și găsească drumul spre Cheapside.

Capitolul douăzeci şi unu

Peste drum, un bărbat în nişte pantaloni şifonaţi se străduia să descuie cu o mână uşa unui magazin, în timp ce pe braţul celălalt încerca să ţină în echilibru un teanc de cărţi. Avea o haină roşie şi o claie de păr cenuşiu. Apucă teancul de cărţi sub braţ şi răsuci cheia. Cărţile alunecară şi căzură pe stradă.

Jane merse lângă el.

– Daţi-mi voie să vă ajut, spuse ea.

Adună cărţile împrăştiate pe jos şi i le dădu librarului. Deasupra, de pe o inscripţie veche, elegantă, pe care stătea scris Librăria Clarke, se scorojea vopseaua.

– Mulţumesc, răspunse omul, întinzând braţul să ia cărţile de la Jane.

O carte se desprinse iar şi îşi începu prăbuşirea. Jane o prinse la jumătatea drumului.

– Bună mişcare! Intră, te rog!

O conduse în librărie. Ceea ce văzu înăuntru era uimitor. Spaţiul era mic, nu mai mare decât un dormitor, dar omul îl exploatase la maximum. Pe pereţi, din tavan până la podea, se aliniau rafturi. Cărţile se revărsau din fiecare raft, în valuri glorioase de culoare roşie, galbenă şi albastră. Coloane de cărţi se înălţau de pe podea până aproape de tavan. Semăna cu o peşteră sau cu o capelă mică,

subterană, alcătuită în întregime din cărți. O umezeală dulce umplea încăperea și mirosea a cerneală și a lemn.

– Un magazin de cărți! exclamă Jane; nu mai văzuse până atunci un loc dedicat exclusiv acestora.

– Într-adevăr, răspunse el râzând, urmărind-o cum privea în jur, cuprinsă de uimire. Iei una? spuse el.

– Nu, mulțumesc, zise Jane.

Își plimbă ochii, pofticioasă, peste rafturi. Trecurseră trei zile de când nu mai citise și, de obicei, citea câte o carte pe zi. Ar fi devorat câteva, dar cărțile erau scumpe și trebuia să chibzuiască cu înțelepciune banii pe care îi primise de la Fred.

– Vreau să spun, să o primești, adăugă omul, văzându-i șovăiala. Drept mulțumire că m-ai ajutat. Numele meu e George.

Îi întinse mâna. Jane încă nu se obișnuise cu obiceiul acesta al oamenilor, de a se prezenta cu numele de botez, dar zâmbi. Și pe tatăl ei îl chema George.

– Jane, răspunse ea și îi scutură mâna; pielea omului avea moliciunea caracteristică oamenilor în vârstă, ca a tatălui ei. Ești foarte amabil, dar nu pot primi, spuse Jane.

– Sigur că poți și trebuie să o faci, răspunse bărbatul, pentru că ai salvat o comoară de la pieire în noroi.

Ridică una dintre cărțile recuperate de Jane. Pe copertă se vedea titlul, *Tess of the d'Urbervilles*.

– Ediția a doua, spuse George. Îți place să citești?

– Da, răspunse Jane.

Privea cărțile de pe raftul cel mai apropiat și abia dacă recunoștea unu din zece titluri. Era încântată. De obicei, când intra într-un magazin cu cărți, era dezamăgită, căci deja citise tot ce vedea acolo. Aici, i-ar fi trebuit ani întregi pentru a citit toate cărțile acelea.

– Ce preferi? Ficțiune? Romane de groază, științifico-fantastice, de dragoste?

Jane încremeni, curioasă.

– Științifico-fantastice?

Bărbatul o conduse în faţa unui raft de lângă fereastră. Jane citi titluri pe coperte colorate în culori nemaivăzute.

– Ai citit-o pe aceasta?

Îi întinse o carte intitulată Dune. Jane clătină din cap.

– Am citit foarte puţine cărţi din genul acesta.

– Este un roman clasic, zâmbi el.

În partea din spate a librăriei se zărea un fotoliu confortabil; spătarul şi braţele erau acoperite de o piele verde, decolorată de afectuoasă uzură.

– Eşti bine-venită să iei loc şi să citeşti, spuse George. Îmi vei ţine companie.

Jane se bucură. În loc să stea pe o bancă, plângându-şi de milă, putea să stea în acest magazin din secolul XXI, citind o carte.

– Aveţi... aveţi ceva de Jane Austen? întrebă ea dintr-odată.

– Desigur, deşi ea nu se încadrează la literatura ştiinţifico-fantastică.

O conduse pe Jane în cealaltă parte a librăriei, în dreptul unui indicator scris de mână, cu vopsea roşie: Autori clasici. Jane fremăta de nerăbdare. George îi întinse un volum micuţ, având coperte cartonate. Pânza roşie care le îmbrăca se decolorase uşor spre portocaliu şi titlul era scris cu litere mici, aurite. *Mândrie şi prejudecată*, de Jane Austen. Jane îşi trecu degetele peste titlu.

– Este cea de-a şaptea ediţie, dacă nu mă înşel. Tipărită în 1912.

Jane încuviinţă şi nu spuse nimic, fermecată de obiectul din mâinile ei. Deschise cartea. Cotorul pârâi şi dintre file se ridică o aromă înălţătoare de migdale. Paginile erau fragile, ca şi cum ar fi fost uitate în soare.

– Am recuperat-o dintr-un liceu din Walthamstow, spuse George. Renovau biblioteca. După cum se vede, exemplarul acesta n-a avut o viaţă prea uşoară.

Jane dădu prima pagină. Într-un colţ, cineva scrisese: *proprietatea lui Hilary Dawe, 12F.* Jane rămase pe loc, privind notiţa.

– Cine este persoana aceasta? întrebă ea şi îi arătă inscripţia.

– Cred că este unul dintre elevi, răspunse acesta. Cartea face parte din programa şcolară.

– Programa şcolară?

– *Mândrie şi prejudecată* se studiază în şcoli. Tu n-ai citit-o, la liceu?

Jane trase aer în piept, strângând şi mai tare cartea în mâini. Se gândi ce să răspundă.

– Poate că am citit-o. Nu îmi mai amintesc.

– Toţi copiii din Anglia, care studiază limba engleză, trebuie să fi citit măcar un roman de Jane Austen.

Toţi copiii din Anglia. Jane se holba la el.

– Îndăznesc să spun că şi foarte mulţi copii din State.

– State?

– America, răspunse el.

Jane se holbă din nou, vreme îndelungată, până când ochii i se uscară din cauză că nu mai clipise. Locul ei în această lume nouă, în această librărie, căpăta o dimensiune cu totul nouă. Câţi oameni auziseră de ea? Câţi îi citiseră cărţile?

Jane închise cartea şi mai citi o dată titlul. Ce era cu această „mândrie şi prejudecată"? Murea de curiozitate să ştie despre ce scrisese. Îşi schimbase stilul? Oare, mai nou, în loc de întâmplări din provincie scria despre piraţi – cei plini de mândrie? Acesta să fi fost motivul pentru care faima ei ajunsese atât de departe? Deschise cartea şi începu să citească. Citi un paragraf, apoi încă unul. Trase aer în piept.

Nu o întâmpină nicio poveste inedită cu piraţi. Paginile nu erau înnobilate de un stil nou, proza nu era contemporană. Acestea nu erau cuvinte noi, scrise într-un timp din viitor, în caz că reuşea să se întoarcă în epoca ei; citise cuvinte ca acelea de nenumărate ori. Cartea pe care o ţinea în mâini spunea povestea unei tinere pline de viaţă şi isteaţă, dar fără avere, care respinge cererea în căsătorie a unui bărbat înstărit, din cauza părerii nefavorabile pe care şi-o formează despre el, la momentul în care se cunosc. Era povestea

Primelor impresii, manuscrisul refuzat de Cadell şi pus de mama ei pe foc. Cumva, istoria îşi găsise drum către un editor mai îngăduitor sau unul cu gusturi mai bune. Făcuse impresie, dacă era predată în şcoli. Îşi simţi sângele pulsând în vene, animat de o nouă înflăcărare.

Dumnezeu ştie ce înţelegea George din întreaga situaţie. Era de presupus că el habar nu avea că persoana care ţinea în mâini volumul deteriorat de vreme era autoarea, călătorind prin timp, care scrisese cuvintele din paginile lui. Tot ce vedea el era o femeie care respira precipitat şi ofta, străbătând covorul cu paşi nervoşi, când înainte, când înapoi.

– Îţi place? Este a ta, spuse el.

– N-aş putea, răspunse Jane.

– Trebuie, rosti el. Oricine are o asemenea reacţie în faţa unei cărţi trebuie să o păstreze pentru totdeauna. Insist.

Jane îşi plimbă privirea peste celelalte titluri din raft. O *Colecţie a Operelor lui Shakespeare*, lângă *Piesele de teatru* ale lui Sofocle; *Povestirile din Canterbury*, ale lui Chaucer, ocupau un loc de cealaltă partea a romanului ei. Jane clătină din cap. Romanele ei stăteau lângă opere ale titanilor literaturii. Reluă mersul nervos pe covor şi suspinele.

– Mai am şi alte titluri ale lui Austen, îi spuse George. Scoase un alt volum de pe raft: *Parcul Mansfield*.

Jane deschise iar, la întâmplare, şi citi pe nerăsuflate. Dacă era posibil, romanul acesta era şi mai interesant decât cel de dinainte. Pe măsură ce îl citea, Jane îşi analiza stilul, constatând o dată în plus frazele însufleţite şi spiritul alert care zburdau pe pagină, atât de diferite de scrierile contemporanilor ei pe care încercase să-i emuleze, vorbele ei încăpăţânate făcându-şi însă loc la suprafaţă, de fiecare dată. Totuşi, deşi îşi regăsea stilul, nu recunoştea povestea. Era istoria unei alte tinere, Fanny, inteligentă, dar săracă, care trăia sub tutela unor rude înstărite. Jane citi trei pagini fără întrerupere. Se

așeză, dornică să vadă ce ajunsese, făcându-se comodă, ca să se bucure de carte.

– O ceașcă de ceai? întrebă George. Sunt încântat să am un cititor atât de pasionat în librărie.

Jane acceptă cu un zâmbet. Ce emoție deosebită era aceea, să citească ceva ce nu scrisese încă! Se întoarse la prima pagină și începu:

Cu aproape treizeci de ani în urmă, Miss Maria Ward din Huntingdon, posesoarea unei averi de numai șapte mii de lire, avusese norocul să-l farmece pe domnul Thomas Bertram de la Mansfield Park...

Pe măsură ce creierul ei se lăsa pătruns de cuvinte, Jane închise cartea la fel de rapid pe cum o deschisese și o așeză înapoi pe raft.

– Ești bine, Jane? întrebă George.

Jane fixa podeaua cu privirea. Aceasta era o emoție de care se putea lipsi bucuroasă. Cum putea citi ceva ce nu scrisese încă? Nu era corect. Să stea acolo, mândră de o carte la care nu muncise încă, nu era doar o mândrie deșartă, era periculos. Nu exista decât o singură soluție: trebuia să se întoarcă acasă și să o scrie. Jane îi întinse cartea lui George.

– Nu vrei romanul lui Austen? se miră acesta.

Ea clătină politicos din cap, apoi scoase din buzunar o bucată de hârtie.

– Cunoașteți acest loc, domnule?

George citi:

– EC2? Da, știu unde este.

– Pot ajunge și altfel, decât să merg pe jos?

– Da, dacă ești curajoasă.

Jane se lumină la față.

– Cum?

– Cu metroul.

Capitolul douăzeci și doi

Sofia păși pe platou. Un mașinist zâmbi când trecu pe lângă el, spre încântarea ei, iar un asistent de producție o salută și o conduse pe platoul de filmare. Se văzu nevoită însă să se desprindă de zâmbetele lor aprobatoare când îl zări, de cealaltă parte a camerei, pe bărbatul pe care îl iubise aproape din clipa în care îl văzuse pentru prima dată.

Jack citea, cu o expresie concentrată, replicile zilei, așezat în scaunul lui de regizor. Sofia îl privi cu atenție. Cele cinci luni de separare nu îi afectaseră chipul atrăgător și părul îi era la fel de bogat, deși se apropia de vârsta a doua. Arăta mai degrabă ca un star de cinema, decât ca un regizor. I-ar fi stat mai bine în costum, așezat confortabil în fotoliul unui avion privat, decât într-un scaun de birou, îmbrăcat într-un tricou bej. Sofia trase adânc aer în piept. Aceasta avea să fie partea cea mai bună a acelei zile, înainte ca el s-o vadă. Când ea îi putea privi chipul adorat și să-și imagineze, pentru o clipă, că nu erau despărțiți, ci se întâlneau să ia cafeaua împreună. Era prea matură pentru reacții atât de copilărești, lăsându-se cotropită de doruri juvenile, dar, pe de altă parte, iubirea nu avea vârstă. Știa că avea să simtă la fel și la optzeci de ani.

Deveni conștientă de șoaptele din jurul ei; regizorul de platou și electricienii priveau și arătau cu degetul. Era momentul

care dădea naştere unei poveşti grozave – artistul şi muza reuniţi, pentru cel de-al treilea act al unei poveşti fermecătoare.

Jake îşi ridică privirea din scenariu, apoi o coborî. O ridică din nou şi întâlni privirea Sofiei. Aceasta încerca să îşi potolească bătăile inimii. Zâmbi cu un zâmbet firesc şi căută să-şi controleze respiraţia. Jake se ridică şi se îndreptă spre ea. Sofia îşi ridică poalele rochiei şi porni spre el. Se întâlniră în mijlocul scenei.

– Hei, spuse Jack; nu zâmbea.

Sofia făcu o pauză, descumpănită pentru o clipă.

– Hei şi ţie, răspunse ea, sperând că nu îşi trăda emoţia.

– Trebuia să te fi anunţat careva. Deocamdată nu avem nevoie de tine. Nu sunt mulţumit cum pică lumina pe Courtney. Făcu o pauză, apoi continuă. Nu i-am văzut să aducă echipamentul de 2K, de dimineaţă. Ţi-am spus că vreau efectul de reflexie a luminii în toate cadrele.

Sofia tresări. Cu aceste cuvinte o întâmpina după cinci luni de tăcere? Îşi impuse să rămână calmă. Acum nu era vorba despre ea, era vorba despre munca ei. Se concentră asupra situaţiei. Era clar că neliniştile uzuale ale lui Jack reveniseră. Reflexia luminii, când aceasta scălda din belşug fiecare cadru, dădea naştere unor imagini deosebite, era adevărat, dar le dădea, totodată, un aspect comercial, care nu se potrivea tuturor subiectelor, mai ales acestuia. Northanger Abbey avea nevoie de o atmosferă gotică, foarte umbroasă, pe care operatorul lui Jack ştia cum să o creeze. Efectul de lens flare avea să facă din fiecare cadru o reclamă modernă a unei băuturi carbogazoase. Sofia se cutremură pentru Jack, dar se bucură, totodată: oare faptul că o văzuse stârnise agitaţia aceea în el? Să-i atragă atenţia că greşea în privinţa luminilor? Nu. Se hotărî să îi facă pe plac.

– În regulă, reflexia luminii să fie, spuse ea. Merg să vorbesc cu cineva.

– Poftim? Nu, vorbeam cu el, spuse Jack, chicotind, şi arătă către un asistent de operator din spatele ei, care monta un obiectiv la o cameră de filmat mare, neagră.

– Desigur, firește, răspunse ea, simțindu-se ca o idioată; operatorul zâmbi şi se îndepărtă. Ce mai faci? îl întrebă ea pe un ton vesel, căutând să își păstreze dispoziția plăcută.

– Sunt ocupat, spuse el. Ne-au anulat două locații. John mi-a făcut-o, producătorul executiv din State, sunt sigur. Are ceva cu mine. Dacă pelicula asta sfârşeşte ca „filmul săptămânii", nu e vina mea.

Sofia dădu din cap, cu mintea înfierbântată, aşteptând ca el să o întrebe despre ea. Încercă să nu se lase afectată de atitudinea lui; aşa era mereu la filmări – foarte direct, foarte profesional.

Când îl cunoscuse pe Jack Travers, Sofia avea douăzeci şi cinci de ani. Fusese distribuită în rolul Batgirl, din filmul Batman, rol ce îi adusese faima, iar filmul îl avusese ca regizor pe Jack. În prima zi de repetiții, Jack o ignorase cu desăvârşire. Interacționase frecvent cu Peter, actorul care îl interpreta pe Batman, schimbând călduros cu acesta impresii despre baseball, prefăcându-se, în glumă, că îl loveşte pe actorul de o statură impresionantă.

Dar Sofiei nu-i adresase niciun cuvânt.

Când ea îi pusese o întrebare despre personajul pe care îl interpreta, acesta se scuzase politicos, pretinzând că avea nevoie la baie. Asta o înfuriase pe Sofia; nu avea de gând să tolereze un asemenea comportament. După o săptămână în care fusese ignorată cu desăvârşire, aceasta întrebase pe unul şi pe altul, îi aflase adresa şi luase un taxi până la vila lui cocoțată pe dealurile Hollywoodului.

Îi bătuse în uşă.

– Care e problema ta? îl întrebase imediat ce acesta venise la uşă.

El o măsurase cu privirea de sus în jos, sincer surprins să o vadă acolo.

– Care e problema mea? întrebase el, râzând amar. Cât timp ai la dispoziție?

O poftise înăuntru. Casa lui părea desprinsă dintr-un tablou de Escher, o fantezie pe mai multe niveluri, cu mai multe aripi. Îi oferise o băutură pe care o turnase dintr-o sticlă ce părea sculptată în gheață, într-un pahar din cristal masiv, cu fundul din aur. Sofia pufnise la vederea unor asemenea extravaganțe. Ea crescuse într-o căsuță cu trei camere, în Somerset.

– Problema mea este că habar nu am ce fac, spusese el, pe când turna în pahare.

Sofia se înecase de râs, aproape să scuipe băutura pe masa geometrică din marmură.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că habar nu am cum se filmează un lungmetraj.

Ea îi privise chipul, pe care se citea angoasa.

– N-am fost decât de două ori pe platourile de filmare. O dată, în vizită la tatăl meu. A doua oară, când am turnat Short Stack.

– Ce este Short Stack?

– Scurtmetrajul meu, spusese el, umflându-și pieptul.

– N-am auzit de el.

– A obținut niște premii, protestase el.

Terminase de pregătit și băutura lui și ciocnise paharul cu al ei. Ciocnise și ea, politicoasă, cercetându-l din nou. Băutura cremoasă, fină, îi alunecase pe gât, făcând-o să se simtă ca și cum interiorul trupului îi strălucea. Oamenii cu bani întotdeauna aveau cele mai bune băuturi.

– Scuză-mă, cum e posibil să fi fost pe platourile de filmare doar de două ori? întrebase ea, râzând. Eu am fost deja de... calculă din memorie, de șapte ori anul acesta. Și e abia iunie.

– Lăudăroaso, îi spusese el. Tata mi-a făcut rost de proiectul acesta.

Tatăl lui era Donald Travers, membru de vază al Hollywoodului anilor '70. Câştigător al Oscarului pentru regie şi, din câte auzise Sofia, unul dintre cei mai aroganţi şi mai antipatici indivizi din industrie.

– Filmul are un buget de 85 de milioane de dolari, pufnise Sofia. Cum de au... Scutură din cap. Nu contează.

Mai văzuse asta şi înainte, un student la arta cinematografică primea un film datorită poziţiei tatălui acestuia.

Sofia îl privise pe Jack cum ia o nouă înghiţitură din pahar. Îi tremura mâna. Nu-şi putea alunga zâmbetul amuzat de pe chip, cu toate acestea voia să îl ajute. Nu voia să-şi rateze debutul la Hollywood din cauză că regizorul avea o cădere nervoasă.

– Îţi voi spune un secret, domnule Travers, îi zisese ea. Regia este partea cea mai uşoară a muncii de filmare.

– Ce vrei să spui cu asta? pufnise el către ea.

– Când am fost în Anglia, am lucrat la un spectacol pentru copii. Regizorul obişnuia să bea – era un tip de treabă, dar o dată a adormit pe platou şi nu l-am putut trezi. Eram în urmă cu filmările şi producătorul ne-a spus să continuăm. Aşa că asta am făcut. Asistentul de regie s-a ocupat de cadrele necesare, operatorii au continuat să filmeze, actorii şi-au jucat rolul. Am făcut ce era necesar, în absenţa regizorului. Ba chiar am terminat mult mai devreme. Episodul acela a câştigat un premiu BAFTA pentru emisiunile dedicate copiilor. Un operator şi un asistent de regie buni sunt tot ce-ţi trebuie ca să faci un film. Dacă îi ai pe aceştia doi, tot ce trebuie să fii în stare să rosteşti pe platou este să-ţi fie adusă cafeaua.

El o fixase cu privirea timp îndelungat.

– Eşti bine? întrebase ea, când tăcerea se prelungise.

– Cine eşti? vorbise el în cele din urmă, privind-o cu o expresie de uimire. Cum de ştii toate astea? Eşti prea frumoasă pentru a şti toate astea.

„Fiindcă pentru asta trăiesc", spusese ea, dar nu cu voce tare.

Era adevărat, iubea toate acestea, confruntările din platou, truda şi supărările. Se pregătea pentru fiecare film ca pentru o bătălie. În tinereţe, mergea la centrul de închiriat casete video şi pleca de acolo cu braţul plin. De vineri seara până luni dimineaţa, cu draperiile trase, devora filme clasice, filme noi, operele maeştrilor cinematografiei ruse, filme ale titanilor italieni. O amuza impresia pe care o lăsa tuturor, aceea că interiorul ei nu se potrivea cu exteriorul, aspectul fizic nu corespundea minţii ei. Apoi însă, amintindu-şi de toţi oamenii pe care îi întâlnise şi îi cunoştea, era vreodată altfel?

Îl privise şi văzuse că el continua să o fixeze cu privirea, cu o expresie pe care o recunoştea: dorinţă. Îl privise în ochi şi înghiţise. Era deosebit de arătos. Pentru o secundă, Sofia se simţise intimidată, apoi îşi amintise că şi ea era deosebit de frumoasă. Îi privise ochii albaştri, chipul zâmbitor. Îşi muşcase buza.

A doua zi, Jack îşi concediase operatorul, un individ în vârstă şi morocănos, care îi submina autoritatea, şi angajase un operator tânăr, neamţ, care tocmai câştigase un premiu în Europa, la recomandarea impresarului Sofiei. Ca să fie treaba completă, îşi înlocuise şi asistentul de regie cu o doamnă care părea mai degrabă femeie de afaceri, recomandată de Sofia. Aceştia continuau să facă şi azi parte din echipa lui, iar Sofia devenise placa lui de rezonanţă şi prietena lui.

În acea primă noapte petrecută în casa lui Jack, nu se sărutaseră, abia dacă se atinseseră – dar vorbiseră ore în şir despre filme şi când, în cele din urmă, chemase un taxi să o ducă acasă, Sofia ştiuse că acela era începutul a ceva mai mult decât un film. Pe parcursul următoarelor luni, Sofia se îndrăgostise teribil,

iremediabil. Nu îşi amintea nimic altceva din perioada aceea, în afara timpului petrecut alături de el. Cu siguranţă îşi pieptănase părul, îşi spălase hainele, continuase să respire în tot acel timp, dar era ca si cum sistemul de operare al minţii ei hotărâse că toate acele activităţi erau nesemnificative, fără importanţă, şi le înlăturase. Tot ce îi rămăsese din acele timpuri era el zâmbind, râzând cu ea, în sfârşit sărutând-o.

Rememorarea acelei prime întâlniri fu spulberată de un zgomot de materie zdrobită – Jack muşcând dintr-un baton proteic lângă ea. Era o marcă americană, preferata lui, iar echipa de producţie îi trimisese probabil o cutie întreagă. Jack mestecă, apoi emise un râgâit uşor, pe care îl acoperi cu pumnul. Gestul o dezgustă şi îi făcu plăcere în acelaşi timp; nu îl văzuse niciodată râgâind în prezenţa unui străin. Prin acea acţiune, deopotrivă dizgraţioasă şi familiară, cel puţin o trata ca şi cum ar fi fost în continuare apropiaţi.

Încercă să găsească ceva de spus prin care să-l facă să se simtă mai bine, să îi distragă atenţia de la neplăcerile ivite la locul de muncă.

– Cum mai e Aston Martin-ul? Îmi simte lipsa? întrebă ea.

Privirea lui se însufleţi şi lăsă deoparte telefonul.

– Am recondiţionat-o la un service, în Los Feliz. Să vezi cum arată jantele.

Vorbi pe îndelete despre noul sistem de evacuare şi despre cum torcea acum motorul. Sofia oftă, mulţumită că încă îi ştia pasiunile. Încuviinţă, zâmbind, în timp ce el vorbea, străbătută din când în când de fiorii extazului, pentru că îl avea din nou, pentru câteva minute, cu totul şi cu totul al ei.

Apoi Courtney veni lângă ei.

– Salutare, le spuse ea, apoi o privi pe Sofia cu mare atenţie. Strânse pleoapele şi păru să o examineze din diverse unghiuri.

Sofia înghiți cu noduri, amintindu-și efortul secret de reconstituire depus de Derek. Courtney deschise gura și Sofia se îmbărbătă să facă față dezvăluirii – machiajul ei nepermis, dezvăluit tuturor –, dar o închise imediat, fără a rosti vreun cuvânt, răzgândindu-se. Sofia răsuflă ușurată.

În schimb, Courtney zâmbi, schimbând abordarea.

– Sofia, scuză-mă, dacă nu te superi! rosti ea și arătă spre podea. Stai pe locul meu. Suntem în urmă, nu-i așa?

– O, Doamne, scuze. Sigur, cum să nu, spuse Sofia.

– Înțelegi, Sof? Suntem ocupați, spuse Jack. Avem treabă.

– Desigur, vorbim mai târziu, spuse ea precipitat.

Se simți dintr-odată ca un copil de treizeci și opt de ani. Simți nevoia să le reamintească tuturor că ea făcea filme de cincisprezece ani. Un asistent de platou o conduse afară de pe scenă.

Se așeză pe margine, pe un scaun, urmărind repetiția. După un minut, Courtney păru să privească în direcția ei. Asistentul reveni.

– Iertați-mă, acela este scaunul domnișoarei Smith, îi spuse el.

– O, nicio problemă, răspunse ea ridicându-se. Arată-mi scaunul meu.

El o fixă cu privirea, apoi căută în jur.

– Nu aveți unul, rosti băiatul, părând îngrozit.

Privi și ea în jur și văzu că spunea adevărul. Patru scaune regizorale erau așezate lângă monitoare, cu numele acestora înscrise pe spătar. Pe unul stătea scris Courtney Smith, pe altul Jack Travers, iar pe celelalte două erau numele a doi producători. Niciun scaun cu numele Sofia Wentworth.

– Dă-mi voie să îți aduc un scaun!

Băiatul dispăru și reveni cu un scaun, unul foarte frumos, rezistent, din piele și cu rotile. Sofia îi zâmbi.

– Mersi.

Nu se așeză, ci se îndreptă spre cabina de machiaj.

Un sentiment de jenă fierbinte, tulbure, îi clocotea în piept. Îşi simţea ceafa înţepând-o, transpirată. Poate că punga maronie din hârtie era încă pe undeva, pe acolo; putea respira în ea. Se simţea foarte ruşinată pentru că jucase rolul femeii îndrăgostite, încercând să îşi salveze căsnicia pe platoul de filmare. Ar fi fost bine dacă ar fi funcţionat, dar Jack nu dăduse nicio atenţie eforturilor ei. Păruse preocupat doar de munca lui, aşa cum era şi firesc de altfel. Ajunse la marginea platoului şi acolo dădu peste Jack, singur, citind scenariul, lângă un monitor mai mic. Se blestemă pentru că alesese drumul acela şi dădu să-l ocolească, dar el o văzuse deja.

– Unde pleci? o întrebă.

Sofia înghiţi cu greu, încercând să pară degajată, deşi îi venea să plângă.

– Înapoi la cabină, spuse ea. Îmi place acolo. E bârlogul meu, glumi ea.

Jack încuviinţă şi îşi coborî privirea înapoi în paginile pe care le citea. Ea înghiţi şi trecu mai departe.

– Sofia! o strigă, în timp ce se îndepărta.

Ea se întoarse către el.

– Arăţi grozav, să ştii, îi spuse Jack, ridicându-şi ochii din hârtii.

Privirile li se întâlniră. El îi zâmbi, iar ea recunoscu acel zâmbet; era cel pe care i-l adresa adesea când se cunoscuseră, un zâmbet uşor strâmb, din colţul gurii, neruşinat şi dulce. Dintr-odată, îi apăru cu zece ani mai tânăr, plin de energie. El se sprijini de peretele din spatele lui şi o măsură rapid, deliberat, din cap până în picioare. Nimeni altcineva n-ar fi observat, dar ea ştiu – pentru că ea îl ştia bine pe el – că îi evaluase trupul, încercând să-şi dea seama dacă rămăsese, sub costum, cum şi-l amintea, cu numai cinci luni în urmă. Nu se schimbase, iar următoarea privire pe care i-o aruncă îi confirmă că el înţelesese asta.

– O, mulțumesc, îi răspunse cât putu mai firesc, apoi se răsuci pe călcâie și își continuă drumul.

Așteptă până când fu sigură că nu se mai afla în raza lui vizuală și abia atunci zâmbi. Nu știa dacă Derek era obișnuit să primească bacșișuri indecente, dar astăzi, netăgăduit, avea să primească unul.

Capitolul douăzeci și trei

Jane cucerea Londra pas cu pas. Se apropia de un beci imens, din cărămidă și metal. Deasupra, pe o inscripție, citi cuvântul *Metrou*. Ținea în mână cardul pe care era tipărit, cu litere albastre, cuvântul *Oyster*, pe care i-l dăduse Fred mai devreme. Un bărbat aflat într-o cabină de bilete îi luase patru lire din banii pe care îi mai avea și adăugase, cumva, valoarea acestora pe cardul acela, sau cel puțin așa pretindea. O privi printre pleoapele strânse când îl întrebă:

– Cât de lung este tunelul acesta?

Apoi însă îi explicase, într-un limbaj administrativ, cum trebuia folosit cardul.

– Așezați cardul în dreptul cercului. Se va deschide poarta, îi spusese el, vorbind rar, ca pentru cineva încet la minte, lucru pentru care ea se simți profund recunoscătoare. Urmați linia maro până la Oxford Circus, iar acolo schimbați și urmați linia roșie. Peronul acela, îi arătă el unde să coboare. Sunteți pentru prima dată la Londra? o întrebă el zâmbind.

– Prima dată după multă vreme, răspunse ea.

Jane coborî, căutând din priviri cercul la care se referise omul acela. Nu știa exact ce dimensiune avea sfera pe care trebuia să o identifice. Cât o tigaie? Cât un lac?

Ajunse în dreptul unui şir de porţi metalice. Pe una dintre ele se vedea un cerc galben, cât palma unui adult. Jane aşeză cardul în dreptul cercului. O poartă se deschise, ca prin magie, invitând-o să treacă. Jane trecu în grabă. Poarta se închise cu zgomot în urma ei şi Jane îşi apucă, din reflex, posteriorul cu mâinile. Poarta aceea semăna cu porţile cu arcuri de la ferme, care se mişcau printr-o voinţă proprie. Respiră uşurată că nu fusese prinsă între fălcile acesteia.

Tot mai mulţi oameni intrau pe porţile acelea diabolice din spatele ei. Un domn nu se dovedi la fel de norocos. Se izbi de poartă, care se închise în faţa lui, şi dădu ochii peste cap de durere. Blestemă şi protestă către un domn îmbrăcat într-o uniformă. Frica ei crescu. Nici oamenii din secolul XXI nu se puteau pune cu porţile. Îşi ridică privirea. Deasupra ei atârna un panou cu un labirint de indicatoare. Pe unul stătea scris Linia Bakerloo şi avea o linie maro dedesubt. Jane îşi aminti instrucţiunile omului din cabina de bilete şi urmă indicatorul acela. Cutremurându-se la gândul a ceea ce o aştepta, se pomeni acaparată de un val de oameni şi purtată înainte aproape pe sus, picioarele abia atingându-i pământul.

În faţa ei, oamenii înaintau, apoi păreau să dispară pur şi simplu, deşi se mişcau mult prea încet pentru o cădere în neant. Jane se apropie cu emoţie şi rămase cuprinsă de uimire în faţa unei scări ce se deplasa singură, ducând oamenii la un nivel inferior. Rămase pe loc, privind. Oamenii se aşezau pe drăcovenia aceea mişcătoare cu o indiferenţă îngrijorătoare. Dinţi uriaşi, metalici, apăreau la începutul fiecărei trepte. Fălcile argintii străluceau în lumina galbenă a tunelului, ca o dantură perfectă a unei bestii din metal. Cum făceau oamenii de scăpau neînghiţiţi? Se opri, îşi ţinu respiraţia şi păşi. Avusese în vedere o treaptă anume, dar evaluase greşit şi se pomeni lângă un domn în vârstă, într-un costum cadrilat.

– Se poate? i se adresă acesta.

– Iertaţi-mă, domnule, spuse Jane. Nu sunt de prin părţile locului, adăugă ea şi sări pe treapta următoare. Lucrurile acestea sunt periculoase.

Scara mişcătoare coborî preţ de câteva clipe lungi. Curând se afla la aproape zece metri sub pământ. Privi în jos. Scările se apropiau de sfârşit. Treptele dispăreau în pământul care se aşternea din nou drept în faţă. Se temu iar că avea să fie înghiţită. Oamenii dinaintea ei păşiră pe pământ fără să-şi ridice măcar privirea.

– Acu-i acu', se adresă ea domnului în vârstă.

Trase aer în piept şi treptele se îndreptară. Închise ochii şi păşi pe teren solid.

– Bravo, tuturor! le spuse ea celor dinainte; bătrânul în costum cadrilat scutură din cap; ceilalţi nu o băgară în seamă, văzându-şi de drumul lor.

Urmă indicatoarele liniei maro şi ajunse pe un peron subteran. Un tren alb cu roşu, mai mic decât cel care o dusese departe de Bath, trase lângă peron. Uşile se deschiseră singure, la fel ca şi cele de dinainte. Jane urcă şi se prinse de o bară ce cobora din tavan până în podea. Uşile se închiseră şi trenul porni. Intră într-un tunel, cufundând lumea exterioară în întuneric.

Jane îşi ridică privirea şi fu orbită de lumina care răzbătea dintr-o casetă. Privirea îi fu înceţoşată de puncte roşii. Oftă şi închise ochii. În timp ce aştepta să i se adapteze vederea, îşi reaminti să fie mai atentă data viitoare, să nu mai privească direct în aceşti mici aştri incandescenţi; erau peste tot.

Jane cercetă oamenii din jur. Din nou, aproape fiecare om avea o casetă dreptunghiulară, subţire, pe care o ţinea cu drag în mâini, privind-o cu o atenţie netulburată. Le zâmbeau acestor cutiuţe, vorbeau către ele, le adorau. Jane scutură din cap, plină de curiozitate la minunile pe care aceste recipiente dreptunghiulare păreau să le conţină. Privi către una şi descoperi o piesă de teatru

în plină desfășurare. Rămase consternată și speriată. Actori minusculi se mișcau în interiorul cutiuței, gesticulând și vorbind între ei. Clătină din cap și se trase înapoi, în stare de șoc. Și mai multă magie! Începea să înțeleagă de ce oamenii acordau atâta atenție acestor cutiuțe fermecate.

Apoi le studie chipurile. Ori vagonul era plin de negustori de flori, ori oamenii nu mai considerau sulemeneala indecentă.

O femeie într-o haină cu buline își vopsea buzele cu roșu. O alta, care citea o carte, își conturase ochii cu negru, precum Cleopatra. O a treia își expunea partea superioară a sânilor. Un domn într-un costum de ocazie, cu dungi, le arunca priviri furișe, apoi se uita din nou către cutiuța din mâinile lui. Oare cum interacționau bărbații și femeile în secolul acesta? Oare lucrurile se schimbaseră? Mai era căsătoria scopul suprem? Înainte să apuce să aprofundeze aceste considerații antropologice, trenul ajunse în stația Oxford Circus, iar Jane coborî.

Imediat își dori să se poată refugia înapoi în siguranța și căldura vagonului. În fața ochilor ei se dezlănțuia un alt haos, mai mulți oameni decât și-ar fi imaginat vreodată forfotind zgomotos în spațiul acela limitat. Trupuri nenumărate urcau și coborau din vagoane, îndreptându-se în toate direcțiile, precum șobolanii încercând să părăsească vasul ce se scufunda. Când își ridică privirea, în căutarea indicatoarelor, Jane fu luată pe sus de valul de oameni, purtată înainte, indiferent că voia sau nu. Îi atrase atenția un indicator cu roșu. Se luptă să se desprindă din mulțime și îl urmă.

Călători cu alte două scări rulante, expunându-se pericolului, mai traversă un tunel și ajunse la linia roșie. Sosi un tren. Jane urcă și găsi un loc. Nici nu apucă bine să-și revină, că trenul și ajunse în stația St. Paul. Coborî din nou. Respiră, descumpănită de ritmul alert, de zgomote, de căldură și de oameni. Luă din nou scările rulante, de această dată în sus. Atinse din nou cercul cu cardul, trecu printre porți și se trezi expulzată în lumina zilei.

Imediat ce privirea i se obişnui, zări faţada catedralei Sf. Paul, care părea să se înalţe din pământ până în bolta cerurilor. Pentru o clipă, crezu că se întorsese în 1803. Structura barocă i se înfăţişa privirilor neschimbată, dar apoi se întoarse şi dădu cu ochii de monştrii din metal şi sticlă care o înconjurau din toate părţile. Vagoane uriaşe, cu două etaje, încărcate cu oameni, treceau pe stradă. Bestii metalice, fără cai, se deplasau în toate direcţiile, emiţând sunete de avertizare şi de agonie.

Dacă, pentru o clipă, se amăgise că revenise în timpul ei, gândul eronat se limpezi cu totul când fu ademenită de următoarea clădire. Mirosul de pâine caldă venea până în stradă, iar ea se îndreptă către acesta, cu stomacul strâns de foame.

Deasupra uşii, litere albe, strălucitoare, pe un fond portocaliu, anunţau *Sainsbury's*. Uşile fermecate se traseră într-o parte şi în alta când ajunse lângă ele. Nasul ei mergea pe urma aromei de pâine caldă, dar privirile îi fură inundate de cel mai grotesc şi îmbelşugat spectacol de mâncare pe care îl văzuse vreodată. Părea să fie vorba de un fel de piaţă acoperită, care semăna cu cea care avea loc în lumea ei, pe strada Stall, însă era de cel puţin zece ori mai mare. Într-o parte, un câmp de fructe şi de legume exotice înflorea pe o scenă imensă. Un munte de portocale se revărsa dintr-o ladă uriaşă din lemn. Jane văzuse o portocală într-un tablou al reginei Elisabeta. Mere ce atârnaseră pe crengile a mii de pomi alcătuiau un alt munte. Din loc în loc se vedeau grămezi impresionante de salate. Vitrine frigorifice înalte cât peretele expuneau privirii rafturi pline de ambalaje din carton cu denumiri în limba italiană. *Bellissima Gourmet Pizza*, citi pe una dintre ele. Cutii mari cu gheaţă cuprindeau şiruri de eglefini, somoni şi alte animale marine pe care le ştia doar din cărţi, caracatiţe, raci şi homari.

Alei nesfârşite, mărginite de alte rafturi, erau încărcate de cutii şi pachete cu alimente deshidratate, biscuiţi, sticle, sosuri, cereale. Porni la întâmplare pe un culoar şi pe puţin o sută de pachete de

zahăr în ambalaje colorate îi asaltară privirea. Un perete întreg de dulceață. Dacă mai avusese vreo umbră de îndoială că acesta era un vis, acum se convinse că era călătoare prin timp. Nici în cele mai extravagante fantezii ale ei nu ar fi fost capabilă să născocească așa o revărsare de alimente. Simți nevoia să se așeze.

– Te ajut cu ceva, drăguță? o întrebă o femeie într-o bluză portocalie.

– Ce este aceea? întrebă Jane, arătând către buzunarul de pe piept al cămășii, unde se vedea un nume înscris pe o placă micuță.

– Este ecusonul cu numele meu. Mă numesc Pam.

Jane rămase surprinsă de concizia și de temeritatea prezentării. Acum, oamenii își purtau numele la vedere, pe haine, și intrau în vorbă cu tine înainte de a fi fost făcute prezentările.

– De ce nu păzește nimeni zahărul? o întrebă ea descumpănită pe Pam, care o privi curioasă în timp ce Jane continuă să meargă pe culoar. Și de unde vine tot laptele acesta? Unde sunt vacile?

Pam privi către vitrinele cu rafturile încărcate de sticle cu lapte.

– Sincer, habar nu am. Nu m-a mai întrebat nimeni așa ceva.

Se întoarseră împreună în dreptul rafturilor cu zahăr. Jane ajunsese în Eldorado, orașul de aur, ținutul îmbelșugat, iar acesta se numea Sainsbury's.

– Pam, ești genială, spuse Jane. Cred că ai abolit sărăcia cu piața aceasta acoperită. Luna trecută, în Bath, cel puțin patru copii au pierit de foame; Jane știa pentru că tatăl ei îi botezase pe fiecare dintre ei, înainte de muri. Acum, există mâncare pentru toată lumea.

– Oamenii încă mor de foame, spuse Pam.

– Cum e posibil așa ceva?

– Nu aici. Am auzit că în Yemen copiii încă mor de foame, dragii de ei.

– Cum e posibil așa ceva? repetă Jane și ridică un pachet cu zahăr.

– Oamenii sunt oameni, rosti Pam, ridicând din umeri.

– Eşti o femeie înţeleaptă, Pam, oftă Jane. Cât costă punga asta cu zahăr? întrebă ea.

– 50 de şilingi, răspunse aceasta.

– Am de ajuns? întrebă Jane.

Îi întinse mâna plină de bancnotele şi monedele care îi mai rămăseseră. Pam încuviinţă. Jane se simţise fericită că renunţase să cumpere o carte, dar nu putea trece pe lângă o asemenea abundenţă de zahăr şi să nu ia şi ea.

– Voi lua un pachet, Pam, rosti ea şi îi intinse banii.

Pam o privi din nou ciudat.

– Plătiţi în faţă, domnişoară. La casă.

Pam îi arătă cum să procedeze. Avu parte de alt haos, alte cutii şi multe alte zgomote, dar, în cele din urmă, reuşiră să finalizeze tranzacţia. Pam aşeză punga cu zahăr într-un săculeţ care purta, de asemenea, numele Sainsbury's inscripţionat pe el şi Jane părăsi magazinul.

Se întoarse pe strada ce trecea pe lângă catedrala Sf. Paul şi făcu un ultim ocol, ca să intre în măreaţa biserică; nu se putea abţine. Cupola maiestuoasă se ridica deasupra ei, iar lumina galbenă, glorioasă, cobora către ea în mănunchiuri de raze în care pluteau particule de praf. Naosul bisericii se întindea de o parte şi de alta ca plămânii unei balene. Văzu câţiva oameni ai secolului XXI înaintând perechi sau câte trei, vorbind în şoaptă, arătând către statui şi picturi, părând nişte pitici pe lângă zidurile monumentale din piatră. Fiecare, pe rând, se oprea şi-şi înălţa privirile către cupola uriaşă şi deschiderea pe care aceasta o ofera, ca o fereastră către ceruri. Şi Jane făcuse asta o dată, când împlinise doisprezece ani şi călătorise la Londra, cu tatăl ei. Simţise nevoia să privească în sus, aşa cum simţeau şi ei, zâmbind soarelui care-i încălzea obrajii, înălţând rugăciuni de mulţumire că ajunseseră cu bine la Londra.

Capitolul douăzeci şi patru

Jane părăsi biserica şi traversă cele trei străzi înspre est, către Cheapside, aşa cum făcuse şi înainte. Se gândea la tot ce-i spusese doamna Sinclair. Cu siguranţă ea nu mai era acolo acum, dar întotdeauna avea să fie cineva ca ea în casa aceea. Mintea îi zumzăia de întrebări. De ce fusese trimisă în timpurile acestea? Făcuse doamna Sinclair o greşeală? Cu siguranţă, şi vrăjitoarele făceau greşeli, la fel ca în orice altă meserie, cu atât mai mult cele care locuiau în Cheapside. Mai presus de toate, o preocupa o singură întrebare: ce era de făcut pentru anularea vrăjii, astfel încât să se întoarcă acasă?

Când ajunse în dreptul străzii Milk, inima începu să-i bată nebuneşte. Taverna de la colţ purta încă numele Duck & Waffle. Aleea din piatră fusese înlocuită cu asfalt, dar localul era aceeaşi construcţie din cărămidă de la 1803. Îşi continuă drumul. Biserica militară şi depozitele erau tot acolo, mai îngrijite decât înainte, dar se păstraseră. Cu excepţia drumurilor recondiţionate, imaginea era aproape identică celei pe care o ştia.

Grăbi pasul, cuprinsă de nerăbdare. Dădu colţul şi intră pe Aleea Russia.

Clădirea dărăpănată în stil Tudor nu mai era. Jane clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Verifică adresa cu cea pe care i-o scrisese Sofia pe bileţel, cu acele litere şi numere bizare.

Se afla la locul potrivit, dar clădirea nu mai era acolo. Pe locul ei se ridica un bloc cu cinci etaje, din ciment şi sticlă. La parterul clădirii părea să funcţioneze un restaurant; un panou albastru, la intrare, afişa Pizza Express. Jane făcu un pas înapoi, bulversată. Fusese convinsă că avea să afle casa neschimbată; toate celalalte case de pe stradă erau acolo. Trebuia să fie o greşeală.

Jane intră în restaurant.

– Pentru o persoană? i se adresă o femeie.

– Iertaţi-mă, vă rog, spuse Jane. Aici este Aleea Russia numărul 8?

– Da, răspunse femeia. Doar dumneavoastră sunteţi?

– Ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu clădirea care era aici?

– Eu lucrez aici doar de două luni. Nu ştiu nimic, răspunse femeia. Ce doriţi să comandaţi?

Jane o privi pe femeie, încercând să-şi reţină lacrimile. Salivase de foame cu puţin înainte, în magazinul alimentar, dar acum îi pierise pofta de mâncare.

– Te las să te hotărăşti, spuse femeia şi se îndepărtă.

Jane se aşeză la o masă. Nu înţelegea. Traversase Londra secolului XXI şi scăpase cu viaţă. Îşi câştigase dreptul să se afle în faţa acelei case şi să o găsească intactă, după ce supravieţuise labirintului de la metrou, porţilor demonice şi vizitiilor turbaţi ai monştrilor din metal care umblau fără cai. Jane simţea că ameţeşte când ospătăriţa îşi făcu din nou apariţia.

– Îmi pare rău, spuse Jane. Tot nu ştiu ce vreau să comand.

– Am venit să îţi spun că aceasta este o construcţie nouă. Mi-a spus superiorul meu.

Jane se ridică.

– Mulţumesc. Şi ce s-a ales de casa care era aici înainte? întrebă ea.

– S-a prăbuşit. Anul trecut.

– Nu se poate! exclamă Jane. Casa aceea trebuia să existe aici pentru totdeauna.

– A scris şi la ziar, spuse femeia.

– Dar am străbătut tot drumul până aici, zise Jane, simţind lacrimile care i se adunau în ochi. Sunt în impas.

Femeia o atinse pe braţ.

– Şi eu am venit de pe alte meleaguri. Nu cunosc pe nimeni. Sunt tristă, rosti femeia, care vorbea cu un accent puternic, rusesc; cu chipul prelung şi pometii reliefaţi, semăna cu Ecaterina cea Mare. Dar apoi mi-am făcut prieteni. Da?

Jane zâmbi şi-i mulţumi femeii. Îi spuse că nu îi mai era foame şi ieşi. Se opri la colţul străzii şi respiră adânc. Nu mai avea nicio nădejde.

– Vrei să ne faci o fotografie? auzi pe cineva întrebând.

Se întoarse să vadă cine vorbise. Era un bărbat la vreo douăzeci şi cinci de ani; arăta către el şi către o femeie care stătea lângă el.

– Da, răspunse Jane, neştiind ce se dorea de la ea, dar uşurată că îi fusese distrasă atenţia de către un chip zâmbitor; bărbatul îi întinse o cutiuţă strălucitoare din metal.

– Toată lumea are aşa ceva, rosti Jane. Regret, nu mă pricep să le folosesc, adăugă ea.

– Uite, îi spuse el, venind lângă ea şi ţinând obiectul ridicat în faţa lui.

Acesta afişa o ramă ca de tablou. Partenera bărbatului stătea lângă zidul clădirii de la numărul 8, pe Aleea Russia. Apărea în cadru. Bărbatul apăsă un buton şi imaginea rămase fixată, ca prin farmec, în rama aceea. Era tabloul femeii care stătea lângă zid, în faţa lor.

– Capturează momentul! exclamă Jane, iar bărbatul râse, cu blândeţe, fără răutate. Este o amintire, continuă ea. O surprinzi şi o păstrezi în buzunar.

– Ţine-l aşa, spuse bărbatul, ridicând obiectul şi fixând braţele lui Jane în poziţia corespunzătoare, astfel încât acesta era orientat din nou către tovarăşa lui.

Jane încremeni la atingera mâinilor lui, sperând ca acesta să nu bage de seamă. O îndreptă pe Jane în aşa fel încât femeia să apară în mijlocul cadrului. Apoi merse lângă aceasta şi, când se aşeză aşa cum dorea, îi făcu semn lui Jane.

– Clădirea de pe locul acesta s-a prăbuşit anul trecut, spuse el.

– Am auzit, răspunse Jane.

Apăsă un buton alb, pe suprafaţa cutiuţei, cum îl văzuse pe el făcând, şi se auzi un clic. Bărbatul veni repede lângă ea.

– Minunat, spuse el, privind fotografia din toate unghiurile.

– O încercare reuşită, poate, zise Jane. Este prima dată când fac asta, adăugă ea şi îşi umflă pieptul cu mândrie.

El râse iar, cu sinceritate.

– Te-ai descurcat foarte bine, spuse el, zâmbind către Jane. Îţi doresc o zi frumoasă!

– Şi vouă, le zise ea, în timp ce ei se pregăteau să plece. Iertaţi-mă, domnule, îmi puteţi spune cât e ceasul?

Omul privi către cutiuţă.

– Douăsprezece şi jumătate, spuse el.

– Mulţumesc, îi răspunse Jane.

Îi rămâneau cincisprezece minute să ajungă cu metroul înapoi la Paddington. Era cea mai bună şi singura soluţie pe care o avea; rămasă fără opţiuni în Cheapside, trebuia să se întoarcă la Fred. Se cutremură la gândul că avea să îl revadă; nu se gândise că îl va mai vedea vreodată, dar nu avea de ales. Porni către catedrala Sf. Paul, pregătindu-se pentru o nouă călătorie îngrozitoare cu scările blestemate. Traversă piaţa din faţa catedralei şi coborî încă o dată în adâncurile pământului. Ajunse în dreptul barierelor metalice şi bagă mâna în buzunar, să scoată cardul pe care trebuia să-l aşeze în dreptul cercului pentru a deschide porţile cele fermecate,

dar nu îl găsi. Își răsfiră degetele și pipăi încă o dată printre faldurile buzunarului. Acesta însă era gol. Jane se încruntă. Cumva, îi căzuse din buzunar.

Se îndreptă către cabina din sticlă să cumpere un alt card, apoi se opri. Nici banii nu mai erau în buzunar. Băgă mâinile din nou și întoarse buzunarele pe dos. Întreg conținutul acestora dispăruse: cardul, banii. Cât de nesăbuită fusese! Pierduse tot fără să își dea seama. Nu mai avea decât punga cu zahăr. Jane se mustră pentru neatenția ei. Își duse mâna la gât, să-și treacă degetele peste colier, așa cum făcea adeseori, când reflecta, dar nu găsi nimic acolo.

Jane își cuprinse gâtul cu mâinile. Căzu în genunchi, căutând în jurul ei. Cruciulița de la Frank dispăruse. Cum de reușise oare să-și piardă lănțișorul? Poate că îi căzuse undeva, pe drum. Poate dacă se întorcea acum îl găsea undeva, pe drumul spre Aleea Russia. De când nu-l mai avea? Își aminti că se jucase cu el când mergea pe strada Milk. I se strânse stomacul. Bărbatul care o rugase să le facă o fotografie îi pusese mâna pe umeri. Simți că i se face rău. O jefuise!

Jane urcă scările înapoi spre piața din fața catedralei Sf. Paul, cuprinsă de o amețeală teribilă. Ziua petrecută în Londra, care începuse atât de bine, acum se sfărâma în bucăți. Clătină panicată din cap, neștiind ce să facă, ajungând, în cele din urmă, la singura opțiune pe care o avea. Porni pe jos către nord-vest.

Nu lăsă schimbările care interveniseră s-o abată din drum. Piccadilly Circus era tot acolo, așa cum era și Tamisa, deși acum, trebuia să recunoască, mirosea mult mai bine și era traversată de trei poduri noi. Palatul Westminster fusese recondiționat în stil gotic. Ajunse la Oxford Circus. Piața era acum mărginită, pe toate laturile, de construcții uriașe din cărămidă și sticlă. Pe fiecare ușă și de după fiecare colț apăreau fără încetare oameni. O vitrină

afişa cărţile ei. Respiră adânc şi se grăbi într-acolo. Librăria prezenta cărţile ei pe un suport special, alături de portretul ei. Cel mai aglomerat magazin din Londra expunea cărţile ei în vitrină!

Privi către ceas. Arăta două şi un sfert. Oftă. Două şi un sfert! Întârziase cu mai bine de o oră peste ora stabilită, iar ea era abia la jumătatea drumului. Alergă, încercând să nu se gândească la inutilitatea gestului ei. Chiar dacă ghicea corect drumul, până ajungea la Paddington ar fi fost cu cel puţin două ore peste ora stabilită cu Fred. Supărarea ei se transformă în panică. Era destul de grav că nu aflase cum să se întoarcă acasă, dar acum se confrunta cu o situaţie şi mai neplăcută. Dacă rata întâlnirea cu Fred, rămânea în noua Londră singură, fără bani, fără mâncare şi fără o poveste convingătoare. Se cutremurase gândind că avea să-l revadă, cât de stânjenitor ar fi fost şi cum nu-şi dorea să mai fi petrecut timp în prezenţa lui, dar acum toate acestea i se păreau raiul comparativ cu perspectiva rămânerii de una singură.

Ce şanse avea ca el să o fi aşteptat? Îl dezamăgise deja o dată, plecând după ce stabiliseră să iasă împreună. Un bărbat în toată firea, care avea un program, nu aştepta să fie lăsat baltă pentru a doua oară.

După un timp care păru nesfârşit, Jane ajunse din Strada Praed în Paddington, roşie la faţă şi suflând din greu. Pe călcâi i se desprinsese o bucată de piele, acolo unde pantofii Sofiei o roseseră. Ignoră durerea şi continuă să alerge.

În timp ce alerga de-a lungul străzii, aruncă o privire către banca pe care se aşezase mai devreme. Văzu un bărbat cu braţele încrucişate, tremurând. Jane oftă.

Era Fred. Din motive care-i scăpau înţelegerii, o aşteptase.

Capitolul douăzeci și cinci

– Ai întârziat două ore, îi zise el când se apropie.

– Mulțumesc, rosti ea, fiind singurul lucru pe care putu să i-l spună; se îndoi de mijloc, respirând cu greu.

– Am pierdut trenul, continuă el.

– Îmi pare rău. Îți mulțumesc că m-ai așteptat. Mă bucur că nu ai plecat, îi spuse; vorbea serios.

– Te-ai rătăcit? o întrebă el cu o voce tăioasă.

– Nu.

– Sunt doar cincisprezece minute de la Sf. Paul până aici, cu metroul, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Pe chipul lui se citea un amestec de emoții: frustrare, desigur, dar mai era ceva. Era oare ușurare?

– Am crezut că m-ai lăsat iar baltă, spuse el în cele din urmă.

– Nu, se grăbi Jane să răspundă, dar nu avea veşti bune; era roşie la față, de ruşine. Am mers până aici.

El se întoarse să o privească.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Mi-am pierdut cardul Oyster. Cardul tău, de fapt.

– Și nu ai cumpărat altul? Ți-am lăsat destui bani.

Jane lăsă capul în jos.

– Am pierdut banii. Și biletul de retur. Am pierdut tot.

Fred o fixa cu privirea, nevenindu-i să creadă. Jane simţi că vocea începea să-i tremure.

– Am fost jefuită, înţelegi? Mi-au luat banii, cardul Oyster, lănţişorul. Casa nu mai era acolo. Am rămas blocată aici.

Ochii i se înceţoşară. Se simţi umilită; era foarte supărată pe ea însăşi, dar nu-i păsa. I se făcu ruşine, dar îi păsa atât de puţin de persoana aceea, încât nu îşi făcea griji. Îşi dorea doar ca oamenii să nu o fi văzut. Se întoarse şi începu să alerge înapoi pe stradă.

– Nu fugi! strigă el în urma ei.

– Pleacă. Mă descurc eu, îi spuse ea.

– Nu, nu te descurci, rosti el; o ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

Jane clipi, dorindu-şi să nu plângă, dar nu o ajută cu nimic. Lacrimi fierbinţi, ruşinate, i se rostogoliră pe obraji. Aşteptă să audă reproşurile şi dispreţul lui Fred. În schimb, chipul lui părea fixat într-o expresie îndurerată.

– E în regulă, sunt doar bani, spuse el.

– Tu nu înţelegi, spuse ea, scuturând din cap.

El întinse braţele – pentru ce, voia să o îmbrăţişeze? –, dar Jane tresări şi el le retrase. Îi oferi în schimb o batistă.

– Mulţumesc, bălmăji ea, acceptând-o.

Îşi şterse ochii. Nu-i venea să creadă că plânsese în faţa acelui bărbat nesuferit, căruia acum îi datora bani, un card de transport, viaţa ei. Şterse cât de multe lacrimi putu. El se aşeză pe o bancă şi-i făcu semn să stea lângă el.

– Ţi-e de vreun folos? întrebă el arătând către batistă.

– Îşi face treaba, răspunse Jane. Este un bun absorbant de lichide, adăugă, apoi îi întinse batista.

– Păstreaz-o, spuse el. Sau cel puţin spal-o înainte să mi-o înapoiezi.

Jane nu se putu abţine să zâmbească.

– În regulă, îi răspunse.

– Ce ai cumpărat de la Sainsbury? întrebă el, arătând către sacoşa portocalie de care Jane uitase.

– O, o pungă de zahăr, spuse Jane şi o scoase din sacoşă să i-o arate. Am plătit foarte puţin pentru el; n-am găsit niciodată zahăr atât de ieftin.

– Urmăreşti preţul zahărului? întrebă Fred cu un zâmbet ironic.

– Tu nu? îl întrebă Jane.

– Nu, dar poate că ar trebui, răspunse el. Este clar că ratez nişte ocazii.

– Iartă-mă, l-am cumpărat cu banii tăi. Poftim, ia-l, îţi aparţine, spuse Jane ridicând către Fred pachetul cu cristale dulci.

El scutură din cap.

– Nu aş îndrăzni să te las fără zahăr.

Părea că avea mereu o expresie uimită când o privea, dar nu era lipsită de un zâmbet. Ea o interpretase întotdeauna drept dispreţ, dar acum nu mai era atât de sigură, întrebându-se dacă nu cumva era vorba despre altceva. Nu îşi dădea seama ce anume, dar fie el se mai înmuiase, fie ea îl privea diferit.

– Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi trenul, spuse ea, îmbujorându-se.

– Pleacă altul peste o oră, rosti el, ridicând din umeri.

– Îmi pare rău pentru că ţi-am irosit o sută de lire şi pentru că ţi-am stricat batista, continuă ea.

– Te rog, nu-ţi mai cere scuze, spuse el, apoi o privi iar, zâmbind într-un fel care o făcea să i se usuce gura.

– Cum a fost întâlnirea ta? îl întrebă.

– Un dezastru. Trebuia să fac ceva inteligent şi am eşuat lamentabil.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, apoi se răsuci spre el, pregătită să-l asculte.

El aruncă o privire spre genunchii ei, apoi vorbi:

– Am organizat un schimb de studenţi cu o şcoală parteneră din Normandia.

– Schimb de studenţi? se miră Jane.

– Un student din şcoala noastră locuieşte cu o familie din Franţa şi merge la şcoală acolo, timp de câteva luni. Vizitează locuri istorice, Parisul, învăţă un pic de franceză. Un student francez vine aici şi află mai multe despre obiceiurile noastre – face ceai, vizitează Turnul, învaţă să stea la coadă în mod corespunzător. Este amuzant, iar studenţilor le place. Câţiva studenţi şi profesori francezi au sosit în această dimineaţă, iar eu trebuia să îi întâmpin.

– Dumnezeule, acum suntem prieteni apropiaţi cu francezii. Facem schimb de studenţi şi aşa mai departe, observă Jane.

– Ei au cea mai bună brânză, zâmbi Fred. În orice caz, doamna Cluse, profesoara noastra de franceză, mă însoţeşte de obicei la aceste întâlniri, dar astăzi nu se simţea bine, aşa că am mers singur, ca reprezentant al departamentului de istorie. În afară de „bonjour"[1] şi „croissant"[2] nu vorbesc niciun strop de franceză, iar când am ajuns acolo am descoperit că nici ei nu vorbesc o boabă de engleză.

– O, vai! exclamă Jane.

Nu înţelegea nimic din ce-i spunea, dar îi simţea căldura şi umorul cuvintelor. Vorbea relaxat, zâmbind şi gesticulând. Jane se miră de schimbare. Interacţiunile lor fuseseră până atunci mereu tensionate, însă părea că atunci când vorbea despre altceva decât persoana ei – când nu vorbea despre animozitatea şi tulburarea dintre ei –, el părea o cu totul altă persoană. Era ca şi cum ea ar fi stârnit în el neliniştea aceea, care dispărea atunci când vorbea despre subiecte mai frivole. Nu era mâhnită, doar intrigată.

– Doamna Cluse va fi foarte supărată pe mine pentru că am impresia că am stricat totul. *Sacré bleu*[3], Fred, îmi va spune. Eşti un

[1] Bună ziua (în franceză în original) (n. tr.)
[2] Corn – produs de patiserie (în franceză în original) (n.tr.)
[3] La naiba! (în franceză în original) (n.tr.)

neghiob, zâmbi el. Tot ce trebuia să fac era să le dau niște indicații cu privire la atracțiile turistice din Bath, în schimb cred că am provocat un incident internațional între britanici și francezi. Am încercat să comunic cu ei printr-un limbaj propriu al semnelor. Totodată, am vorbit într-o engleză cu accent franțuzesc, gândind că mă vor înțelege.

Își prinse capul în mâini, într-un gest de ironică agonie. Jane râse cu blândețe.

– Un dezastru diplomatic, spuse ea.

– I-am insultat, continuă Fred. Acum, trei francezi se plimbă prin Londra și Dumnezeu știe ce fac. Sper că nu am declanșat un război. Cred că va trebui să încep să numesc chipsurile cartofi prăjiți din nou și să boicotez importurile de brânză, adăugă el și ridică o sprânceană.

– Sunt tot acolo de unde ai venit tu? Studenții și profesorii din Franța? întrebă Jane.

– Presupun, rosti Fred și ridică din umeri. Mănâncă de prânz și, pe lângă asta, nu știu unde altundeva să meargă.

– Mi-ar plăcea să-i cunosc pe acești francezi ai tăi, spuse Jane.

– Pe aici, zise Fred după ce se uită la ceas.

O conduse pe o alee. Mergeau spre nord, către vechiul oraș Westbourne Green. Ajunseră în dreptul unui șir de case cu acoperișuri ascuțite, lângă strada Westbourne Park. La colțul străzii era un restaurant ce servea ceai și prăjituri. Fred o conduse pe Jane înăuntru.

– Bună, rosti o voce bărbătească, cu accent franțuzesc, când intrară.

Un bărbat corpolent, așezat la una dintre mese, se ridică. Vorbea cu blândețe, grăbit, și privea cu sfială către Fred. Lângă el stăteau doi adolescenți în uniforme școlare.

– *Bonjour monsieur*[1], spuse Jane; se îndreptă către el, iar acesta îşi ridică privirea încărcată de speranţă către ea. Dumneavoastră sunteţi profesorul, domnule? continuă ea în franceză; Fred o privi înmărmurit.

– Da, domnişoară, zâmbi încântat bărbatul. Claude Poulan, la dispoziţia dumneavoastră, răspunse el, de asemenea în franceză.

– Bine aţi venit în Anglia, domnule Poulan. Francezii sunt cât se poate de bine-veniţi aici.

– Mulţumesc, rosti bărbatul, râzând cu poftă. Dar, te rog, spune-mi Claude.

Jane se întoarse către Fred, vorbind în engleză.

– Ce să-i spun?

Fred îi zâmbi, clătinând din cap.

– Nu ai ceas sau telefon, dar vorbeşti perfect franţuzeşte.

– Franceza lui e perfectă, ridică Jane din umeri. A mea lasă de dorit.

Se întoarse către Claude.

– Unde locuieşti, în Franţa, Claude? îl întrebă ea.

– Bretania, răspunse el.

– Minunat. Încă o numesc „Mica Britanie" ?

– Da. Şi dumneavoastră sunteţi profesoară, domnişoară? o întrebă el.

– O, Doamne, nu. Nu am nici răbdarea, nici abilităţile necesare, răspunse Jane. Domnul Fred este un profesor desăvârşit, din câte am auzit.

Îi zâmbi lui Fred, care scutură din nou din cap, căutându-i privirea.

– Habar nu am ce ai spus, dar sună grozav, răspunse el, apoi îşi drese glasul.

– Spune-i, te rog, domnului Fred că îmi cer scuze, vorbi Claude. Vreau să îi explic. Trebuia să vină o altă profesoară, domnişoara

[1] Bună ziua, domnule (în franceză în original) (n.tr.)

Rampon. Ea vorbeşte engleză, dar s-a simţit rău, aşa că a rămas la hotel. Acum, i-am făcut pe toţi să-şi piardă vremea.

Jane îi prezentă situaţia lui Fred.

– Ţi-ai pierdut vremea, Fred?

Fred clătină din cap. Nu fu necesar ca Jane să-i traducă lui Claude. Bărbatul corpolent zâmbi uşurat, îi scutură mâna lui Fred, apoi îl sărută pe amândoi obrajii. De câte două ori.

– Ooo, ia-o mai uşor, uriaşule, râse Fred.

Pierdură următoarele două trenuri înapoi către Bath.

Când, în sfârşit, urcară în cel de la ora şase şi optsprezece minute seara, soarele apusese. Se aşezară unul lângă altul. Monstrul din metal părăsi peronul, străbătând încă o dată ţinuturile vestice. Fred privea pe fereastră.

– În noaptea aceea, am fost gonită din sală, spuse Jane; Fred încetă să mai privească pe fereastră şi se întoarse către ea. Un domn mi-a cerut să plec. Te-am căutat, dar nu am putut intra înapoi; el scutură din cap. Am aşteptat cel puţin o oră în faţa clădirii.

– Şi eu te-am căutat, spuse el şi zâmbi.

Între ei coborî tăcerea; nu se auzeau decât roţile trenului, sub picioarele lor, şi sunetul vântului suflând pe lângă ferestre.

– Locul acela, unde trebuia să ajungi azi, de ce era atât de important? întrebă el după o vreme.

– Era acolo ultima oară când am fost la Londra. Dar acum nu mai este, răspunse ea. Speram să găsesc nişte informaţii.

– Ce fel de informaţii? întrebă el, scuturând din cap.

Jane ezită, întrebându-se cum să răspundă fără să ignore instrucţiunile Sofiei.

– Informaţii despre cum să fac să mă întorc acasă, spuse. Imediat ce voi şti cum să fac asta, te voi lăsa în pace.

Fred îşi întoarse iar privirea spre fereastră.

– Vrei să pleci?

– Da, răspunse Jane. De fapt, nu, dar trebuie.

El dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Trenul îşi continuă drumul în viteză prin ceea ce părea a fi un tunel de dealuri albăstrii şi stele. Jane privi şi ea pe fereastră, către cer, şi zâmbi. Stelele arătau la fel ca în timpul ei. Cu ochii la stele, pierdu noţiunea timpului; când, în cele din urmă îşi întoarse atenţia înapoi în vagon, privi către Fred şi văzu că acesta adormise. Îi privi chipul; era relaxat, senin. O şuviţă de păr îi alunecase pe faţă, părul pe care îl pieptănase pentru ea de dimineaţă. Clătină din cap, cu ochii fixaţi asupra acelui bărbat din secolul XXI care, la început, i se păruse foarte enervant – încă i se părea, în multe feluri – şi se întrebă dacă nu cumva totuşi îl judecase greşit.

El se mişcă prin somn şi ea crezu că se va trezi, dar el continuă să doarmă liniştit. Simţi ceva greu pe picior şi privi în jos. Mâna lui alunecase pe lângă corp şi se oprise pe genunchiul ei.

Jane îşi înăbuşi un strigăt de surpriză. Se simţi ruşinată şi şocată şi îi cercetă din nou, cu atenţie, chipul. Era clar că el dormea şi nu îşi dădea seama ce făcuse. Jane nu ştiu cum să reacţioneze. Îi simţea mâna, podul palmei, degetele, atingându-i genunchiul şi coapsa. Încercă să nu tresară. Dacă îi atingea mâna sau îşi retrăgea piciorul, el s-ar fi putut trezi şi atunci ar fi ştiut unde fusese mâna lui şi ce efect avusese asupra ei. Alese să o lase acolo, să nu o mişte deloc şi, când el se va trezi, ea nu va spune nimic despre asta.

Continuând călătoria, cu Fred adormit lângă ea, câteva evenimente se prezentară drept subiecte vrednice de reflecţie pentru Jane. Călătorise prin Londra cu două sute de ani în viitor. Îşi văzuse romanele la vânzare, în vitrinele librăriilor. Ambele subiecte erau captivante şi de natură să-i mobilizeze atenţia, aşa că fu surprinsă să descopere că lucrul care îi zăbovea în gânduri, de la Maidenhead la Bath, era timpul petrecut în compania bărbatului care dormea lângă ea şi felul în care o făcea să se simtă mâna lui odihnindu-se pe piciorul ei.

Capitolul douăzeci și șase

Când ajunse acasă, în seara aceea, Sofia fu surprinsă să o găsească pe Jane acolo.

– Ești încă aici?

– Da, răspunse Jane. N-am reușit să mă întorc acasă.

Sofia păru derutată.

– Mă întreb cât va mai dura această farsă, atâta tot. Trebuie să fi epuizat bugetul până acum, murmură ea.

– Da, păi, n-am găsit nici urmă de casă, se încruntă Jane.

– Ce casă?

– Casa doamnei Sinclair. În Londra.

– Ai fost la Londra?

Pe chipul Sofiei se citea surpriza.

– Cu fratele tău, încuviință Jane.

Impuse obrajilor să nu se înroșească. Aceștia nu o ascultară. Îi povesti Sofiei despre dispariția din peisajul londonez a casei respective, despre jaf, despre scările cele amenințătoare.

Sofia își turnă un pahar de vin și dădu din cap.

– Așadar, îți menții povestea.

– Mi-am văzut romanele în vitrina unei librării, spuse ea, încuviințând.

– Da, desigur, rosti Sofia, apoi se așeză la masa din bucătărie și goli paharul pe nerăsuflate; expiră prelung, apoi își scutură

umerii şi dădu din cap. Sunt profesionistă. Mai pot continua farsa asta pentru încă o zi. Pe care?

Cele şase romane ale lui Jane erau încă pe masă. Sofia ridică *Persuasiune* şi i-l arătă.

– Ai văzut-o pe asta?

Cartea făcu apoi două lucruri care aveau să le alimenteze discuţiile şi acţiunile multă vreme după aceea. Mai întâi, cartea se cutremură şi se prefăcu în praf între degetele Sofiei. Jane încremeni de uimire. Sofia ţipă.

După aceea, praful se adună şi dispăru în văzduh. Cele două femei, într-un mimetism aproape perfect, repetară reacţiile anterioare.

Jane se holba la mâna Sofiei, care rămăsese întinsă şi goală, nimic altceva nemaiexistând acolo unde fusese cartea, în afară de aer. Sofia se holba şi ea la mâna ei, iar cu cealaltă îşi umplu paharul. Îl goli, fără a-şi lua ochii de la mâna care ţinuse mai înainte cartea.

– Ai văzut ce s-a întâmplat? o întrebă pe Jane, cu o voce surprinzător de liniştită.

– Cartea ţi-a dispărut dintre degete, răspunse Jane, la fel de calmă.

– Mai devreme, în mâna mea era un obiect solid. Acum, nu mai este.

– Sunt de acord cu această observaţie, rosti Jane cu o voce tremurândă.

– Ce uşurare, spuse Sofia. Credeam că poate mi s-a părut mie. Poţi să-mi explici ce se petrece? întrebă, privind sub masă.

– Nu ştiu, răspunse Jane.

Spunea adevărul. Capul i se învârtea.

– Ce faci?

– Caut cartea ta sub masă, răspunse Sofia, fiind singurul lucru pe care îl putea face. Poate că am scăpat-o.

– Nu ai scăpat-o, îi spuse Jane.

– Poate că, dacă fac asta... Sofia flutură din mână, mişcând degetele... o aduc înapoi.

Scutură ambele mâini. Cartea nu apăru. Se ridică şi începu să străbată camera cu paşi mari. Jane o urmări cu privirea şi simţi cum o cuprinde ameţeala.

– Să începem cu începutul, vorbi Sofia, cu acelaşi ton surprinzător de calm. Cei de la efecte speciale au făcut cartea să dispară?

– Nu ştiu ce înseamnă asta, spuse Jane.

– Corect. Fac ei tot felul de lucruri pe calculator în prezent, dar nici chiar ei nu pot face materia să dispară, continuă Sofia. Am exclus halucinaţiile cauzate de alcool, pentru că şi tu ai văzut ce s-a întâmplat. Eşti beată?

Jane scutură din cap. Sofia se opri din mers şi izbi cu mâinile în masă.

– Îţi voi adresa acum o întrebare şi vreau să fii sinceră, spuse ea.

– Te rog, răspunse Jane.

– Eşti sau nu o actriţă care pretinde că este Jane Austen, în cadrul unei farse filmate de o cameră ascunsă, pusă la cale de producătorii filmului în care joc? întrebă ea şi o privi pe Jane drept în ochi.

– Nu sunt, răspunse Jane. Ce faci acum?

Sofia se aşezase pe un scaun şi îşi aplecase capul între picioare.

– Îmi împiedic capul să explodeze. Îţi sugerez să faci la fel.

Jane îşi aşeză capul între genunchi. Craniul îi ardea. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Cu excepţia momentului în care călătorise prin timp, într-un mod asemănător.

– Atunci, explică-mi. Cine crezi că eşti? întrebă Sofia după un moment.

– Sunt Jane Austen, răspunse Jane.

– Înţeleg. Aşadar, să-mi aplec capul între picioare n-a funcţionat, rosti Sofia, îndreptându-şi spatele. Revin la tactica anterioară.

Îşi umplu pentru a treia oară paharul, apoi arătă cu degetul către Jane.

– Încerci să îmi spui că asta n-a fost opera echipei de efecte speciale pe calculator? Tu chiar ai apărut din văzduh între faldurile cortinei?

– Nu ştiu ce înseamnă „efecte speciale pe calculator".

– Te aştepţi să cred că eşti Jane Austen? Scriitoarea care a trăit cu două sute de ani în urmă?

– Da, răspunse Jane. După cum am spus.

– Romanciera care a scris *Northanger Abbey*. Adaptarea cinematografică ambiţioasă şi blestemată în care joc.

– Deşi am înţeles foarte puţin din cele spuse de tine, mă simt nevoită să răspund „da".

– Şi ai ajuns aici, cum?

– Ţi-am spus, o vrajă şi...

– Vrăjitoarea, verzele şi aşa mai departe, spuse Sofia, fluturând din mână. Toate alea erau adevărate?

– Da.

– Când ai apărut, în spatele cortinei, cum s-a întâmplat asta?

– E greu de spus, răspunse Jane. A fost asemănător cu ceea ce s-a petrecut cărţii mele.

– Praful şi dispariţia?

– Da, zise Jane.

Sofia scutură din cap.

– Nu eşti actriţă? Nicio creaţie computerizată?

– Nu cred că sunt.

– Nu eşti un desen animat?

– Nu, din câte ştiu.

Jane începu să înțeleagă că era posibil ca, pe durata scurtei perioade de când se cunoscuseră, Sofia Wentworth să fi înțeles cu totul altceva decât ceea ce se petrecuse în realitate.

– Nu m-ai crezut înainte? Când am spus „numele meu este Jane Austen"?

– Am crezut că ești o actriță, recunoscu Sofia. Una destul de slabă, adăugă ea.

– Acum mă crezi?

Sofia bău vinul din pahar. Jane aștepta un răspuns.

– Ceea ce doresc să cred este că ești o actriță trimisă să îmi joace o farsă, pe care, în schimb, plănuisem să o manipulez în așa fel încât să mă pun într-o lumină favorabilă ca să îmi recâștig soțul. Am crezut că apariția ta din neant, ca și dispariția cărții au fost trucuri artistice. Sofia oftă. Uite care e treaba. Când s-a întâmplat, a fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut. Praful a devenit un trup omenesc. Scuză-mă un moment.

Sofia se ridică și luă o nouă sticlă cu vin. O destupă și își umplu din nou paharul. Apoi deschise ușa de la intrare. Jane se uită în urma ei. Sofia privi printre pleoapele strânse către cerul înstelat și duse paharul la buze. Sorbi și înghiți. Jane se temu că va leșina la jumătatea înghițiturii, căci păru că se înecase și nu mai respira, dar își reveni și continuă să bea, până goli paharul. Se întoarse în casă.

– Pe scurt. Tu ești Jane Austen. Ai rostit o vrajă primită de la o vrăjitoare și ai dispărut din lumea ta, apărând aici, între faldurile cortinei. Să mă oprești dacă îmi scapă ceva.

Jane nu făcu nicio observație.

– Am ceva de pierdut dacă încetez să te bănuiesc și accept această poveste ca fiind adevărată?

– Nu văd decât avantaje, dacă mă crezi, răspunse Jane.

Sofia încuviință. Se ridică în picioare și-și drese glasul.

– În numele tuturor, Jane Austen, îți urez bun venit în secolul XX!

– Cred că suntem în secolul XXI.

– Corect. Ce planuri ai, pe durata ședерii tale? întrebă Sofia.

– Să găsesc o cale prin care să mă întorc acasă, răspunse Jane.

– Ai dreptate, rosti Sofia și strânse din umeri. Acum, că avem răspunsul la această întrebare, ajungem la următoarea.

– Care este aceea? întrebă Jane.

– De ce a dispărut un roman scris de tine, pur și simplu, în văzduh?

Capitolul douăzeci și șapte

A doua zi, de dimineață, Sofia și Jane au pornit împreună spre centrul orașului Bath, în căutare de indicii.

– Apropo, soțul meu este stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră...ceva-ul tău, spuse Sofia, când intrau pe strada Railway. Câte „stră" am zis?

– Opt, răspunse Jane.

– Nu e bine, spuse Sofia.

– Câte trebuie să fie? întrebă Jane.

– Nu știu. Dar nu opt. În orice caz, sunteți rude.

Jane încremeni.

– Vrei să spui că o rudă de-a mea, un descendent, sânge din sângele meu, trăiește acum?

– Da. E și foarte arătos, răspunse Sofia.

– Este un descendent direct al familiei mele? Familia Austen din Hampshire?

– Chiar aceea. Este rudă cu tine, Jane. Tocmai despre asta vorbesc. Are treizeci de scrisori de-ale tale, într-o cutie de pantofi, în podul nostru, în Londra.

– Nu înțeleg. Soțul tău are scrisorile mele? De ce?

– I le-a lăsat mama lui. Sunt obiecte de colecție.

Jane căzu pe gânduri.

– Al cui copil este? Mai exact, al cui descendent?

Era stă-strănepotul ei? Avea să se întoarcă în epoca ei, să se căsătorească şi să aibă un copil, care, după generaţii de căsătorie şi reproducere atentă, va produce un descendent splendid pe nume Jack? În cazul acesta, cu cine avea să se căsătorească?

– James, cred, răspunse Sofia.

– Da, dădu Jane din cap dezamăgită. Am un frate pe nume James. Înţeleg.

– Jack este stră-stră-stră etc. nepotul tău, cred, cugetă Sofia.

Dezamăgirea o cuprinse pe Jane. Totuşi, asta nu însemna că nu existau şi alţii.

– Există vreo asemănare între noi? Aş putea să-l întâlnesc?

– Pe cine?

– Pe soţul tău, spuse Jane. Locuieşte aici, în Bath?

– Nu. Ne-am separat, zise Sofia, apoi înghiţi în sec, cu privirea plecată.

– O! exclamă Jane îngrozită. Îmi pare rău.

– Nu trebuie, răspunse Sofia.

Jane apucă să vadă tulburarea pe chipul acesteia, înainte să se întoarcă. Era o expresie complexă, de speranţă şi de durere. Jane nu ştia ce să spună. Nu mai cunoscuse vreodată pe cineva a cărei căsnicie să se fi destrămat. Cunoştea destui oameni care rămăseseră înlănţuiţi de un altul, în mizerie, trădare şi ură, dar pe nimeni care să fi părăsit patul conjugal sau ai căror parteneri să-i fi abandonat.

– Ai putea să vii pe platou, la filmări? întrebă Sofia, forţându-se să zâmbească. Este o ecranizare după un roman de-al tău. Acolo îl găseşti pe Jake.

– Fil-mări?

– E ca o piesă de teatru, dar mai fantezistă.

Jane se simţi atât de copleşită de plăcere, de confuzie şi de interes, încât simţi nevoia să se aşeze.

– Cred că mi-ar plăcea să văd asta, spuse ea.

Intrară într-o clădire din piatră din centrul oraşului şi urcară la etajul al doilea cu scările rulante.

– Am mai mers cu aşa ceva, spuse Jane cu bucurie. Priveşte-mi tehnica.

Sări pe o treaptă, clătinându-se uşor.

– Nu e rău, spuse Sofia.

O conduse pe Jane într-o încăpere largă, unde se aflau rafturi încărcate cu cărţi.

– O bibliotecă. Jane zâmbi. A cui este?

– E publică, îi spuse Sofia. A tuturor.

Conceptul era unul cu totul nou pentru Jane. În timpurile ei, un bărbat venea în sat cu un cărucior plin cu cărţi pe care le puteai împrumuta pentru o săptămână. Bibliotecile interioare erau particulare şi aparţineau celor înstăriţi. Fratele ei, Edward, moştenise una spectaculoasă din partea familiei Knights şi, când îl vizita, Jane petrecea ore nesfârşite printre rafturile lungi, devorând rândurile de cărţi. Fratele ei nu citea.

– Sunt uimită de numărul cărţilor în secolul acesta, spuse Jane.

Un bărbat în haine zdrenţuite se apropie şi o împunse pe Sofia cu un braţ slăbit.

– Ai fost minunată în *Doctor Jivago*! spuse el; omul emana un miros de cartofi vechi.

Sofia dădu ochii peste cap.

– Deşi nu îmi stă în fire să refuz un compliment, aceea a fost Julie Christie.

– A fost minunată în filmul acela. Facem o poză împreună?

O cuprinse pe Sofia cu un braţ, întinzându-l pe celălalt în faţa lor.

– Nu ai un aparat de fotografiat? întrebă Sofia.

– Nu, răspunse omul. Îşi coborî braţul. Ce zici de un autograf?

– Nu ai hârtie. Nici pix.

– Asta aşa e, spuse el, apoi rămase cu privirea pierdută.

Sofia oftă.

– Mergem la recepţie. Dacă faci rost de nişte hârtie între timp, îţi dau un autograf când ne întoarcem. Îmi face mereu plăcere să întâlnesc un admirator.

Sofia o conduse pe Jane mai departe.

– Eşti o femeie cunoscută, observă Jane. Îmi amintesc acum că am văzut de mai multe ori oamenii oprindu-se şi arătând spre tine, pe stradă.

– Sunt actriţă, Jane, încuviinţă Sofia.

– Ce grozav! Un biet actor care se umflă în pene pe scenă. O joci pe Ofelia? Pe Electra?

– Le-am jucat, răspunse ea cu un zâmbet. Apoi am devenit cunoscută şi am început să joc roluri de ingenuă, eroine sexy şi târfe cu inima de aur. Acum, că am ajuns la treizeci şi cinci de ani, interpretez mahalagioaice şi bunicuţe.

– O! Dar ai o meserie, nu-i aşa? Primeşti o indemnizaţie pentru asta?

– Indemnizaţie? Jane, am şase piscine la proprietăţile pe care le deţin. În cele mai multe n-am înotat nici măcar o dată.

Jane clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Nu am cunoscut până acum o femeie care să îşi câştige singură traiul. Există şi alte femei care au meserii? Sau doar actriţele?

Sofia ridică din umeri.

– Desigur. Femeile sunt doctori, avocaţi sau adună gunoiul. Pot face orice doresc. Primesc mai puţini bani decât bărbaţii, pufni ea, dar sunt plătite.

Fratele lui Jane, Edward, care se scobea în ureche apoi mânca orice găsea acolo, fusese adoptat la vârsta de doisprezece ani de o familie fără copii, familia Knights, veri cu tatăl lor. Jane îl întrecea cu mult pe Edward în privinţa cunoştinţelor de matematică, limbi

străine, inteligență și abilități, dar Edward deținea avantajul de a fi bărbat, iar acesta era un aspect mai important decât toate celelalte. Până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, Edward moștenise trei domenii, de pe urma cărora obținea o rentă de zece mii de lire anual. Când Jane împlinise aceeași vârstă, nu moștenise nimic. În ziua în care își exprimase, cu voce tare, dorința de a-și câștiga propriul venit, Edward o numise prostituată. Ultima oară când vorbise cu fratele ei fusese prin intermediul unei scrisori pe care i-o trimisese, în care îl întreba cu privire la o recentă vacanță a acestuia la Ramsgate. Edward îi răspunsese că fusese o călătorie minunată și că, dacă ar fi avut loc în trăsură, ar fi invitat-o să-i însoțească.

Jane o privi pe Sofia, prietena ei care câștiga bani, cuprinsă de admirație și de neliniște. Oare cum se simțea, știind că era independentă, nu o povară pentru altul? Cum era să nu fii îndatorat nimănui?

Sofia o conduse pe Jane în spatele încăperii, unde, la un birou, era așezată o femeie. Sofia o salută.

– Unde putem găsi *Persuasiune*, vă rog?

Femeia privi cu atenție un ecran din fața ei.

– Cine este autorul?

Sofia încremeni.

– Autorul este Jane Austen.

Femeia râse.

– Nu, Jane Austen nu a scris un roman cu acest titlu.

Jane făcu ochii mari. Memorase cele șase titluri din prima clipă în care Sofia îi arătase cărțile. Deveniseră pentru ea la fel de neprețuite precum numele unor copii.

– Verificați în calculator, vă rog, insistă Sofia.

– Nu e nevoie. Jane Austen nu a scris un roman cu titlul acesta. Dar, ca să vă fac pe plac... Făcu ceva pe ecranul din fața ei, apoi îl întoarse către Sofia. Vedeți?

Sofia îl privi și se încruntă.

– Doar aşa, din curiozitate, câte romane a scris Jane Austen?

Femeia din spatele biroului ridică din umeri, ca şi cum răspunsul ar fi fost cât se poate de evident.

– Cinci.

Sofia îi mulţumi.

– Să mergem, i se adresă lui Jane.

Lângă bibliotecă era un magazin unde se vindea cafea. Eliza, cumnata lui Jane, îi scrisese de la Paris despre astfel de locuri. Sofia îi făcu semn către o masă şi scaune.

– Stai acolo, o să iau câte o cafea pentru noi. Trebuie să mă dezmeticesc, îi spuse ea. Ceea ce se petrece este un dezastru, adăugă ea.

Merse la tejghea, apoi reveni şi se aşeză lângă Jane.

– Îmi dau seama că este în neregulă ceva, spuse Jane, dar nu ştiu ce anume.

– Jane. Cartea ta a dispărut. Nu ai mai scris *Persuasiune*! Scriseseşi şase cărţi. Acum, sunt doar cinci. Am jucat odată într-un film despre călătoriile în timp. Am interpretat rolul unei fete care era vecină cu un bărbat pe nume Rob. Acesta putea să călătorească în trecut şi înapoi, în diferite perioade de timp, între anii '60 şi prezent. Cu fiecare astfel de călătorie, Rob schimba, fără voia lui, evenimentele şi deznodămintele în cealaltă dimensiune temporală, pentru toată lumea. Un individ cu care vorbise în trecut, de exemplu, a sfârşit prin a ucide mai mulţi oameni în viitor, iar o altă persoană, care nu mai apucă să-şi cunoască frizerul pentru că îl întâlneşte pe Rob în schimb, avea parte numai de tunsori catastrofale de atunci încolo.

Făcu o pauză şi strânse din umeri.

– Filmul nu a fost cine ştie ce, sincer vorbind. *Variety* l-a numit „o slabă încercare a genului", dar nu despre asta e vorba.

– Dar despre ce e vorba? întrebă Jane.

– Este vorba despre faptul că acțiunile lui Rob într-o dimensiune temporală influențează ceea ce se întâmplă în cealaltă dimensiune. El a continuat să călătorească astfel, schimbând lucruri și anulând evenimente, până când, într-un final, s-a anulat pe sine însuși și, dacă nu mă înșel, chiar universul, se holbă Sofia la Jane.

– Asta nu sună bine deloc, spuse Jane.

Sofia încuviință.

– Dacă mai rămâi aici, asta este ceea ce se va întâmpla.

Sosiră cafelele. Jane sorbi din a ei și se strâmbă. Lichidul maroniu, fierbinte, îi alunecă pe gât, strangulând-o din interior.

– Gustul amar al acestei băuturi îmi face gura pungă, spuse ea. Totuși, simt nevoia, în mod bizar, să continui să beau.

– E cafea, Jane. Taci și bea-o, îi răspunse Sofia.

Sorbi cu poftă din propria ei ceașcă. Jane făcu la fel și se simți vibrând ca o albină. Băutura i se părea dezgustătoare, dar, într-un fel, o umplea de bucurie; părea cumva să limpezească lucrurile. Își îndreptă din nou gândurile asupra situației în care se aflau. Momentul în care cartea se transformase în praf, între degetele Sofiei, o tulburase, nu prin caracterul său magic, întrucât, deși deranjant, acesta nu fusese cu mult diferit față de alte lucruri bizare la care fusese martoră. Adevăratul sentiment de groază venise din gândul că un lucru scris de ea, care fusese tipărit și distribuit în lumea întreagă, încetase dintr-odată să mai existe.

– Ce putem face? o întrebă pe Sofia.

– Nu știu. E posibil ca pagubele să fie deja mult prea mari.

Sofia făcu loc pe masă și ridică o farfurioară.

– Farfuria aceasta ești tu, în dimensiunea ta temporală, spuse ea și așeză ceremonios farfurioara la un capăt al mesei. Ești o femeie din anul 1803. La un moment dat, în timpul vieții tale, scrii niște romane. Acestea sunt tipărite și continuă să fie publicate, două sute de ani mai târziu. Aceasta este povestea ta, în

timpul vieţii tale, rosti ea, apoi îşi plimbă degetul pe masă, trasând o linie. Dar ceşcuţa aceasta eşti tu, acum.

Ridică de pe masă ceaşca.

– În loc să-ţi urmezi destinul, scriind aceste cărţi, ai venit aici, spuse ea şi aşeză ceaşca la o oarecare depărtare de farfurioară. Ai dat naştere unei noi înşiruiri de evenimente, ai creat o nouă linie temporală.

Jane privi către ceaşcă, apoi către farfurioară şi înapoi către ceaşcă. Clipi.

– Cu cât stai mai mult în această lume, cu atât mai puţin probabil este să te întorci în propria ta dimensiune. Dacă nu te întorci în lumea ta, nu vei scrie cărţile care te-au făcut cunoscută.

Sofia ridică braţele.

– Nu ştiu ce a fost în capul meu, să te duc la muzeu. Jane, nu înţelegi? Ieşind în lume, interacţionând cu oamenii, ai alterat cursul istoriei. Nu ar fi trebuit să te las să mergi la Londra. Una dintre cărţile tale a dispărut deja. Vor urma şi altele. Şi, dacă continui în felul acesta, vor dispărea toate. Şi tu vei dispărea.

Îşi puse mâna pe braţul lui Jane, coborând vocea.

– Este o situaţie destul de încurcată, spuse Sofia. Îţi va lua ceva timp să înţelegi.

– Dacă nu mă întorc în anul 1803, nu voi scrie acele cărţi, zise Jane.

– Sau vei înţelege foarte uşor.

Jane îşi luă ceaşca şi sorbi din nou din cafea. Lichidul amărui îi învălui limba şi-i persistă pe cerul gurii. Părea să îi învioreze întreg trupul, iar mintea îi zbârnâia ca un clopoţel. Avea senzaţia că sălta uşor în scaun.

– Ce se poate face? întrebă tresărind.

Sofia ridică la rândul ei ceaşca.

– Trebuie să te ducem înapoi în timpul tău.

– Dar doamna Sinclair nu mai este. Cum facem asta?

– Nu știu, dar privește cu atenție în jurul tău, căci aceasta este ultima oară când părăsești locuința.

Jane privi împrejur, la lucrurile din cafenea. Cutia metalică, aceea care producea cafeaua, strălucea de pe tejghea, mesele și scaunele din lemn erau răspândite peste tot, în perechi sau câte trei, iar domnul fără adăpost, din bibliotecă, moțăia într-un colț.

– Nu sunt sigură la ce anume ar trebui să privesc cu atenție, spuse Jane.

– Este doar o expresie, Jane, răspunse Sofia, oftând. Încercam să fiu teatrală. Nu trebuie să te uiți la nimic.

Îi cuprinse capul între palme, aducându-i privirea de la lucrurile dimprejur înapoi către ea.

– Am vrut să spun să te oprești din a te îndrăgosti de acest secol. Nu înțelegi? Ai mers în lume, ai vorbit cu oamenii, ți-ai văzut cărțile, ai călătorit cu metroul! Ai făcut o fotografie... cu un telefon! Cu cât ajungi să îți placă mai mult aici, cu atât mai puțin probabil este că vei pleca! Te vei întoarce acasă la Fred și nu mai ieși nicăieri! Nu putem risca să-ți reduci și mai mult șansele de întoarcere acasă!

Jane încuviință.

– Dar dacă rămân închisă în casa fratelui tău, cum aflăm ce trebuie făcut ca să mă întorc acasă?

– Nu mai poți ieși din casă, spuse Sofia, care își bău cafeaua și se ridică hotărâtă.

– Ce este? întrebă Jane.

– Eu voi rezolva asta, Jane. Este odiseea mea. Eu te voi duce acasă.

Jane dădu din cap, descumpănită.

– O, sunt onorată. Îți mulțumesc.

– Nicio problemă. Acum, închide ochii, te voi însoți acasă.

Jane și Cavalerul ei în Armură Strălucitoare porniră spre casă.

Capitolul douăzeci şi opt

A doua zi dimineaţă, Sofia i-a împuiat urechile lui Jane cu o listă lungă de reguli şi de cerinţe menite să o împiedice să îşi anuleze propria existenţă şi, dacă îşi amintea bine, şi pe a universului.

– Regula numărul unu: nu ai voie să ieşi! declamă Sofia, în timp ce-i oferea o farfurie pe care aşezase nişte pâine prăjită, unt şi un ou fiert.

– În grădină pot ieşi? întrebă Jane, arătând spre fereastră.

Rupse o bucăţică de pâine prăjită, o puse în gură şi începu să mestece încântată. Pâinea aceasta era mult mai pufoasă decât cea cu care era obişnuită în familia Austen, pâinea făcută de Margaret, fata din casă, şi care avea consistenţa asemănătoare cu a unei pietre.

– Da, dar încearcă să nu dai prea multă atenţie lucrurilor înconjurătoare. Nu studia stâlpii de telegraf. Nu privi peste gard, în curtea vecină. Nu ştim ce se poate întâmpla, ce stimuli te-ar putea afunda şi mai adânc în această direcţie a distrugerii romanelor.

Se deplasa de colo colo, prin bucătărie, aşezând cutii metalice în dulap.

– Ai putea descoperi electricitatea, te-ai putea îndrăgosti de ea şi ai putea să hotărăşti că vrei să rămâi aici, explică ea, ascunzând un alt obiect. Apoi, hopa, nu mai pleci şi toate romanele tale au dispărut!

– Ce este electricitatea? întrebă Jane.

– Vezi? Deja manifești interes. Din fericire pentru tine, nu știu, așa că nu sunt tentată să îți explic. Acceptă ca noi toți că este prezentă în viețile noastre, ne este de folos și treci peste asta!

– Și ce să fac toată ziua, dacă nu am voie să manifest interes față de nimic? Mă uit la pereți?

– Dacă vrei, răspunse Sofia, apoi rămase locului. Asta îmi amintește de altceva. Să nu pornești televizorul.

O amenință cu degetul, în timp ce rostea aceste cuvinte, pe un ton șoptit, înfricoșător. Jane o privi descumpănită.

– Tablourile mișcătoare, explică Sofia.

– Acela se numește televizor? Cât de interesant. „Tele" vine din greacă și înseamnă „departe". „Vizor" sau „viziune" vine din latină și înseamnă „a vedea". Este reconfortant să văd că tradiția acestor combinații stângace s-a păstrat în limba engleză.

– Da, ei bine, destul despre asta, spuse Sofia. Regula numărul doi: nu mai găsești lucruri interesante. Promite-mi că nu te vei uita la televizor.

– Promit, răspunse Jane; era o promisiune ușor de ținut, deoarece, și dacă găsea vreunul dintre televizoarele acelea, se îndoia că ar fi știut să îl folosească.

Sofia termină de ascuns lucruri și se așeză la masă, lângă Jane.

– Aș putea citi? întrebă Jane. Să-mi treacă timpul.

– Cred că nu e niciun pericol în asta, spuse Sofia și merse lângă bibliotecă. Ia să vedem, zise ea și citi titlurile. Nu ai voie să citești decât opere care existau în epoca ta. Iată!

Scoase două volume groase și i le întinse lui Jane.

– *Predici pentru tinerele femei*, de James Fordyce, citi Jane, și *Opere complete*, de William Shakespeare. Atât? Asta e tot?

– Pentru moment. Mai presus de toate, nu ai voie să le citești pe acestea.

Adună celelalte cinci romane ale lui Jane: *Emma*, *Raţiune şi simţire*, *Mândrie şi prejudecată*, *Northanger Abbey* şi *Parcul Mansfield*.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea apoi, văzând-o pe Jane că se încruntă.

– Am citit puţin din *Parcul Mansfield*, spuse ea, apoi înghiţi în sec. Ieri. Într-o librărie, în Londra. Puţin, o pagină sau două. Trei, cel mult.

– Austen! strigă Sofia. Unde ţi-au fost minţile? Probabil din cauza asta s-a întâmplat totul! Este extrem de important. Regula numărul trei: nu ai voie să îţi citeşti romanele.

Aşeză cărţile într-o vitrină, alături de o sticlă cu vin acoperită de praf. Încuie uşa şi puse cheia în buzunar.

– Să sperăm că va funcţiona.

Jane privi teancul de cărţi din spatele geamului de sticlă.

– Când te întorci acasă?

– Cât pot de repede, răspunse Sofia.

Fred ieşi din baie, cu privirea tulbure. Nu avea decât un prosop în jurul brâului. Le văzu pe Sofia şi pe Jane la masă şi tresări.

– Cum de eşti trează? o întrebă el pe Sofia; zâmbi scurt, nervos, către Jane. Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, Fred, răspunse Jane.

Era tot ce putu rosti în situaţia aceea. Nu văzuse niciodată, până atunci, pieptul dezgolit al unui bărbat. Acum, văzuse acelaşi bărbat de două ori, în două zile.

– Trebuie să fiu pe platouri la ora şase dimineaţa, îi explică Sofia lui Fred. Ascultă, Fred, Jane o să mai stea aici pentru câteva zile, de acord? Nu o să te incomodeze deloc.

– Bine, răspunse Fred puţin cam prea repede. Mi-e totuna, adăugă el tuşind.

Ridică din umeri şi prosopul îi alunecă din jurul taliei. Îl prinse stânjenit, înainte să cadă. Privi către Jane, iar ea îşi feri privirea. Era convinsă că obrajii ei aveau culoarea sfeclei.

– Unde este ibricul? întrebă el privind către blatul de bucătărie, unde stătea de obicei vasul strălucitor, din metal, cel pe care Sofia îl ascunsese în dulap.

– S-a stricat, răspunse Sofia. Îţi bei cafeaua la şcoală. Apropo, spune-mi titlul unei cărţi despre călătoriile în timp!

Fred o privi încruntat.

– *Maşina timpului*, de H.G. Wells. De ce?

– În ce an a fost scrisă?

– Nu ştiu, 1850?

– Îmi pare rău, nu merge, răspunse ea; Fred o privi nedumerit. Nu contează, spuse Sofia.

Fred ridică dintr-o sprânceană, întorcându-se apoi spre Jane.

– Ai nevoie de ceva, ca să îţi fie şederea mai plăcută? întrebă el. Ce îţi place să mănânci?

Jane scutură din cap.

– Mâncarea e minunată, mulţumesc.

– Ca să vezi! exclamă Sofia către Fred. Acum eşti ospitalitatea întruchipată! Pe mine nu m-ai întrebat niciodată ce îmi place să mănânc.

Fred o ignoră.

– Nu ai haine de schimb? N-am văzut nicio geantă, continuă Fred.

– I-am dat eu nişte haine, vorbi Sofia.

– Rochia mea este spălată de cutia aceea albă, adăugă Jane, arătând către maşina de spălat aflată lângă chiuveta din bucătărie, care se învârtea, huruind; rochia ei albă din muselină se vedea în spatele uşiţei din sticlă, învârtindu-se într-o mare de clăbuc şi spumă. Nu ştiu ce fac femeile cu cele şapte ore pe zi care le rămân, spuse ea bucuroasă.

Fred râse binevoitor, apoi se scuză.

Sofia aşteptă ca el să plece şi se întoarse către Jane.

– Nu poţi spune astfel de lucruri, Jane, şuieră ea. Trebuie să pară că faci parte din timpurile acestea.

Jane se încruntă, neînţelegând.

– Te-am văzut materializându-te între faldurile cortinei, explică Sofia. Este misiunea mea acum să te ajut să te întorci în timpul tău. Dar dacă mai spui cuiva că vii din secolul al XIX-lea sau că eşti Jane Austen, te vor lua cei de la Serviciile Secrete, pentru experimente.

Jane continua să o privească intrigată, mai nedumerită chiar decât înainte.

– Nu am folosit un exemplu potrivit, scuturã Sofia din cap. Doar să nu-i spui lui Fred că eşti Jane Austen – îţi aminteşti ce am discutat mai devreme? Călătoriile în timp nu sunt un lucru obişnuit. De fapt, sunt cât se poate de neobişnuite. Fred habar nu are cine eşti cu adevărat. Crede că eşti o actriţă din filmul meu. Dacă îi spui că ai venit din anul 1803, va crede că eşti scrântită.

Jane se albi la faţă, înţelegând în sfârşit. Într-adevăr, Sofia îi spusese să-şi ascundă adevărata identitate, dar nu înţelesese cu adevărat de ce.

– Am vorbit mereu cu el ca şi cum ar fi ştiut că vin din trecut; îşi aminti de conversaţiile pe care le avusese cu Fred şi se cutremură. Ce o fi crezând despre mine?

Sofia ridică o sprânceană.

– De ce, ce i-ai spus?

– Am comentat îndelung pe marginea preţului la zahăr, între altele, spuse ea şi îşi cuprinse capul între mâini.

– Nu îţi face griji, rosti Sofia.

– Dar cum trebuie să mă port în preajma lui? întrebă ea cu vocea cuprinsă de disperare.

– Nu intra în panică. Aceasta a fost, probabil, ultima dată când l-ai văzut. Totuşi, dacă mai eşti nevoită să interacţionezi cu el, aminteşte-ţi povestea noastră: eşti o actriţă. Din secolul XXI.

– Sunt o actriţă, încuviinţă Jane. Din secolul XXI, repetă ea.

– Cunoşti expresia „Când eşti la Roma"? întrebă Sofia.

– Sigur. Sf. Augustin, AD 390.

Sofia se strâmbă.

– Pentru moment, ce-ar fi să te „porți ca romanii"?

– Voi urmări și imita obiceiurile vremii, spuse Jane.

– În orice caz, nu va fi o problemă, dat fiind că nu mai părăsești casa.

Sofia își luă rămas-bun de la Jane și închise ușa în urma ei.

Fred își făcu apariția câteva minute mai târziu. Purta o cămașă albastră.

– Plec la muncă, spuse el, vorbind în felul acela relaxat în care vorbea toată lumea.

De multe ori, creierul ei căutase să înțeleagă sensul unor expresii care populau limbajul acestor timpuri. „Mai iute ca glonțul" era una care îi plăcuse, deși fusese nevoie de douăzeci de secunde de gândire, cu privirea fixată în depărtare, pentru a înțelege.

– Sofia a plecat deja? o întrebă Fred.

Jane încuviință. Îi studie chipul, căutând urme de stânjeneală. Care era situația între ei? Nu era sigură. Tensiunea se mai disipase după călătoria la Londra, dar ostilitatea existentă înainte nu dispăruse. Erau prieteni acum? Categoric, nu. Dar continua să-i fie antipatică? Era greu de spus.

– Te-a lăsat singură în casă, pentru tot restul zilei? o întrebă Fred. Nu au nevoie de tine la filmări?

Jane ezită, luată prin surprindere de întrebare și căutând o explicație.

– Nu mă simt bine, minți ea; tuși, cu speranța că zgomotul însoțitor era destul de convingător pentru o răceală. Trebuie să stau în casă. O să fiu bine. Am o carte.

Explicația păru să țină, pentru că imediat după aceea el se oferi să facă focul.

– Trebuie să stai la căldură, îi spuse.

În ciuda protestelor lui Jane, el ieşi în grădina din spatele casei.

– Rămâi acolo, îi porunci.

Jane îl urmări pe fereastră cum alese un buştean de peste o jumătate de metru dintr-o piramidă de lemne ridicată lângă peretele casei. Îşi răsuci mânecile şi aşeză lemnul pe o buturugă. Ridică o secure deasupra capului, apoi o lăsă să coboare. Buşteanul fu spintecat în două. Muşchii feţei i se contractau şi se relaxau în timp ce repetă operaţiunea de încă trei ori.

Jane fu surprinsă de o amintire, a tatălui ei, pe când ea avea doisprezece ani. Capacul unui borcan cu morcovi muraţi se înţepenise, în sufrageria din Hampshire a familiei Austen, iar Jane şi mama ei se contraziceau cu privire la metoda cea mai bună de eliberare a legumelor din captivitatea lichidă. Jane susţinea o metodă ştiinţifică, respectiv încălzirea capacului în timp ce borcanul era ţinut la rece, pe când mama ei prefera să-l lovească de marginea mesei. Încercase fiecare metoda ei, dar capacul se încăpăţânase să rămână închis, de parcă ar fi fost lipit. În acel moment, în sufragerie intrase tatăl lui Jane – atras, fără îndoială, de dulceaţa tonului discuţiei dintre Jane şi mama sa – şi le luase borcanul. George Austen, pe atunci un bărbat la şaizeci de ani, ridicase borcanul şi, fără încălzire şi fără să facă vreo observaţie, răsucise capacul, deschizându-l ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru cu putinţă. Jane văzuse muşchii braţului tatălui său încordându-se, tatăl său, cel pe care până atunci îl ştiuse drept un pastor erudit, blând şi delicat. Jane înţelesese atunci pentru prima dată că bărbaţii şi femeile alcătuiau două grupuri distincte, iar tatăl ei făcea parte din primul.

Fred aduse lemnele sparte în casă şi îngenunche înaintea căminului. Aşeză cu pricepere lemnele de foc: întâi surcelele, apoi, împrejur, bucăţile mai mari. Aprinse o scânteie dintr-o cutie pe care o scoase din buzunar. Coborî băţul de chibrit lângă lemne

şi îl ţinu acolo, urmărind flăcăruia. Focul nu se aprinse din prima, aşa că el ţinu mâna pe loc şi aşteptă. Jane îl privea uimită. În cele din urmă, lemnele fură cuprinse de flăcări, dar el era tot acolo, privind limbile fierbinţi, portocalii, cum îi jucau printre degete. Acest lucru o sperie pe Jane. Nu îşi dădea seama dacă el făcea asta intenţionat, dorind să se asigure că focul se aprinsese cum trebuie, însă el păstră mâna acolo mult mai mult timp decât era necesar, iar acest lucru îi evocă o latură a lui care o dezarmă. Simţi în el o aplecare către întuneric, un soi de nesăbuinţă sau dorinţă de autodistrugere care o fermeca şi o îngrozea. În cele din urmă, el îşi retrase mâna.

Focul se înteţi rapid şi, în curând, în încăpere se făcu simţită o căldură pătrunzătoare. Jane îi mulţumi, neştiind însă cât de emfatică să fie.

– Mulţumesc, un foc nu e uşor de făcut, spuse ea.

– Cu plăcere, răspunse el.

– În noaptea în care am dansat, îmi amintesc că ai spus că nu te pricepi la nimic, spuse ea. Dar ai făcut un foc foarte bun, adăugă.

– Unele lucruri le fac bine, spuse el, încuviinţând, apoi zâmbi fără să o privească.

Jane înghiţi, neştiind ce să răspundă. Încercă să nu respire prea zgomotos.

– Să te faci bine, Jane, spuse el, atingându-i cotul, apoi îşi luă la revedere.

Jane era tulburată de amestecul inedit de sentimente pe care interacţiunile cu el îl stârneau în ea: tachinare, întuneric şi tandreţe. Acum părea distant şi plictisit de prezenţa ei, ironizând-o sau neacordându-i atenţie, pentru ca în clipa următoare să fie răbdător şi atent, anticipându-i nevoile. Nu reuşea să înţeleagă un astfel de comportament. Îşi impuse să nu se mai gândească la asta, la misterul felului în care se purta cu ea, întrucât nu schimba cu

nimic încurcătura în care se găsea. Să cugete asupra intenţiilor unei persoane atât de diferită de ea era un lucru cu totul inutil, când atenţia ei ar fi trebuit îndreptată asupra întoarcerii acasă.

Focul pârâia în cămin şi Jane se uită la ceas. Acele arătau ora şapte dimineaţa. Jane oftă şi, în lipsa unui plan, speră ca Sofia să fie în stare să găsească o cale prin care să o trimită înapoi în 1803. Trebuia să-şi petreacă timpul făcând ceva, aşa că se aşeză în fotoliu şi deschise *Predicile* lui Fordyce.

Capitolul douăzeci și nouă

Jane termină de citit *Predicile* lui Fordyce pentru a treia oară la rând. Le consultase și înainte, când avea nevoie să adoarmă, dar acum, că le citi cu atenție, constată că aveau un mare potențial pentru comedie. Cele două volume ale tratatului, pline de predici privind moralitatea și castitatea tinerelor femei, abundau de sfaturi pertinente. Însă după ce le citi pentru a treia oară, capacitatea ei de a se amuza se epuiză și o cuprinse disperarea când văzu că era abia ora unsprezece.

Jane nu intenționa să nesocotească recomandările Sofiei. Își dorea cu toată sinceritatea să facă după cum i se spusese, să nu interacționeze în niciun fel cu progresele secolului XXI, astfel încât să nu se anuleze pe ea însăși, romanele sale și apoi universul, după cum prevestise Sofia. Avu o grijă deosebită să ignore lumânările care se aprinseră pe perete și care luminau mult mai intens decât orice lumânare pe care o văzuse vreodată. Fu foarte atentă să nu se minuneze în fața cutiei metalice din bucătărie, care îngheța apa și păstra alimentele reci. Își petrecu dimineața reprimând orice sentiment de admirație, de fascinație sau de dorință de a înțelege cum funcționau minunile și progresele timpului în care ajunsese, pentru a nu se îndrăgosti de locul acela și a nu dori să rămână, distrugând astfel totul.

Pentru asta avea nevoie de disciplină, nu glumă. Lumea o fascina pe Jane. Dezasamblase ceasul cu pendul când avea opt ani, pentru a vedea cum funcţiona; mama ei o declarase insolentă şi distructivă. Să ceri cuiva care rostise primul cuvânt la opt luni şi învăţase să citească la doi ani să nu manifeste curiozitate faţă de lumea din jurul ei echivala în inutilitate cu a cere unei leoaice înfometate să mai aştepte.

În plus, ce rău era în asta? Sofia susţinuse că orice interes pe care Jane l-ar manifesta faţă de secolul în care ajunsese ar fi făcut-o să se îndrăgostească de acele vremuri, ajungând să altereze cursul istoriei, dar o privire mai atentă era necesară. Cu siguranţă, nu orice obiect din viitor era o ameninţare la adresa lui Jane; un simplu tur al casei, pentru a nu muri de plictiseală, nu putea face rău. Jane îşi promise să nu privească prea atent. În orice caz, imediat ce Sofia avea să descopere cheia întoarcerii acasă, urma să se întoarcă la 1803. Jane dădu din cap, mulţumită că se hotărâse să comită o infracţiune minoră şi lăsă *Predicile* din mână.

Începu din bucătărie, care semăna cu bucătăriile din vremea ei, un loc unde se depozita şi se pregătea mâncarea, deşi acum se foloseau mai multe echipamente şi niciun servitor, ca în trecut. Deschise cutia mare, albă, cea care păstra alimentele reci fără gheaţă. În interior văzu cărnuri şi legume în ambalaje de diferite forme şi dimensiuni. Examină o sticlă. Era dintr-un material transparent, care însă nu era sticlă. Ce era substanţa aceea din care păreau alcătuite toate sticlele şi recipientele, care avea transparenţa sticlei, dar era mult mai subţire şi mai uşoară şi degaja un miros slab de muşchi de turbă? Clătină iar din cap în faţa acestor oameni şi a invenţiilor lor. Creaseră atâtea lucruri care să le facă viaţa mai uşoară şi să câştige timp, dar, cu toate acestea, erau mereu grăbiţi şi preocupaţi.

Lăsând sticla, Jane se minună încă o dată de abundenţa alimentelor. Gustă din fiecare felie de carne. Arome de tot felul îi

invadară gura. Usturoiul era făcut să fie purtat în jurul gâtului, pentru a ține vampirii la distanță, nu se punea în mâncare. Gustă din fiecare sos, făcând astfel cunoștință cu și mai multe condimente, punându-le apoi la loc. Încercă să miște cutia răcitoare din loc, dornică să-i vadă spatele, ca să înțeleagă cum păstra alimentele reci, dar aceasta era înfiptă în podea cu rezistența unui copac, așa că abandonă ideea când simți că începea să o doară spatele.

Cercetă apoi rochia albă din muselină, care zăcea înmuiată în interiorul celeilalte cutii care acum încetase să se mai învârtă din propria ei voință. Încercă să scoată rochia de acolo, dar nu reuși cu niciun chip să deschidă ușa. Renunță, de teamă să nu supere cumva cutia din metal. Deschise pe rând sertarele și ușile dulapului, descoperind tacâmuri și vase pentru gătit, unele având forme și dimensiuni nemaivăzute până atunci, altele ca pe vremea ei. Foarfecile erau la fel. Dădu drumul la apa din baie și trase apa la toaletă. Rămase impresionată de claritatea apei care umplu cuva.

Își continuă drumul, ieșind în hol. Deschise prima ușă pe care o întâlni și rămase uimită; crezuse că ducea în sufragerie, dar dădea, în schimb, în dormitorul lui Fred. Închise ușa și rămase pe hol. Nu voia să-i invadeze intimitatea. Cu toate acestea, ce avea să găsească acolo? Nu avea nicio curiozitate privind lucrurile personale ale lui Fred; nu dorea să descopere niciun secret ascuns, dar voia să vadă cum arăta dormitorul unui bărbat. Nu intrase niciodată în camera de dormit a unui bărbat, nici măcar în ale fraților ei, și găsi că era o datorie literară în a oferi o descriere corectă, în caz că avea vreodată să scrie una. Cei doi erau așteptați să se întoarcă acasă la căderea serii; nu dăuna nimănui să arunce o privire. Împinse ușa cu piciorul. Aceasta se deschise.

Cei patru pereți alcătuiau o încăpere largă și aerisită de la parter. Ferestrele dădeau spre grădină. O plapumă de culoarea oului de rață acoperea un pat indecent de mare și un scaun din piele maro, aflat într-un colț, găzduia o cămașă și o pereche de

pantaloni bărbăteşti. Lângă fereastră era o comodă cu sertare. Jane deschise primul sertar şi descoperi un teanc gros de hârtii. Paginile erau acoperite cu rânduri negre, precum cele tipărite. Deasupra acestora era o scrisoare. Jane o ridică.

Stimate domn,

Găsiţi alăturat primele 10 000 de cuvinte din romanul pentru tineret, Land's End. *Ataşez un plic pentru returnarea manuscrisului. Vă rog să mă anunţaţi dacă sunteţi interesat să citiţi şi restul.*

Jane privi scrisoarea încruntată. Îşi aminti când tatăl ei trimisese romanul ei, Primele impresii, lui Cadell şi dezamăgirea pe care o trăise la primirea răspunsului acestuia.

Jane lăsă scrisoarea. Sub ea văzu titlul unui roman. Trase încet aer în piept. Duşumeaua scârţâi; se întoarse şi privi către uşă, vinovată, dar nu era nimeni acolo. Casa era pustie, cu excepţia ei şi a unui manuscris. Îl deschise la prima pagină.

Capitolul unu
Era ora patru după-amiaza, în acea zi de marţi când George Drummond înţelese. Pocnitorile nu erau cele mai bune animale de casă.

Jane încremeni. Fred scrisese un roman! Se aşeză în cadrul ferestrei şi începu să citească, grăbit şi cu interes. Paginile erau acoperite de expresii pe care nu le mai auzise până atunci şi de destule cuvinte care îi îmbujorară obrajii. Dar imediat ce se acomodă cu ritmul frazei şi cu limbajul modern, fu captivată de poveste. O femeie se îmbolnăvise. În disperarea lui de a-şi salva mama, fiul acesteia participa la un maraton, organizat pentru adulţi, pe o distanţă considerabilă, ca să facă rost de bani să o

trateze. Jane dădea pagină după pagină, dornică să afle dacă băiatul îşi îndeplinise scopul, dacă sfârşise cursa, dacă îşi salvase mama. În scurt timp ajunsese la jumătatea romanului.

– Bună, Jane, auzi o voce.

Jane se răsuci, îngrozită. Proprietarul manuscrisului stătea în cadrul uşii. Jane înmărmuri.

Zâmbetul de pe chipul lui păli când privirea îi căzu pe mâinile ei.

– Ce faci acolo? întrebă el.

Jane încercă să găsească o explicaţie.

– Îmi pare rău. Am pierdut noţiunea timpului, spuse ea. Îşi aminti că trebuia să respire; se simţea copleşită de groază şi de ruşine. Ce e cu tine acasă? Nu mă aşteptam să te întorci aşa curând.

– Am venit să mănânc de prânz. Şi să văd cum te simţi.

El clătină din cap şi o privi cu sfială, apoi îi luă manuscrisul. Ea tresări când el îi luă paginile din mâini.

– De ce nu l-ai trimis? întrebă ea; nu se putu abţine, în ciuda ruşinii că fusese prinsă.

– Poftim?

– Manuscrisul. De ce nu l-ai trimis domnului din scrisoare?

El nu răspunse. Jane se lăsă de pe un picior pe altul. Rămaseră aşa, în linişte, până când el spuse:

– Trebuie să mă schimb.

Jane tresări la auzul tonului lui – nu era supărat, era liniştit. Îi veni să plângă.

– Dumnezeule, da. Îmi pare foarte rău. Iartă-mă.

Fred nu rosti o vorbă în timp ce ea trecu pe lângă el şi ieşi, iar el închise uşa în urma ei. Jane se aşează la masa din bucătărie, ruşinată ca un copil mustrat. Fred ieşi din camera lui purtând pantalonii şi cămaşa de pe scaun.

– Fred, permite-mi să îmi cer iertare, spuse Jane.

El trecu pe lângă ea fără să o privească.

– Nu intra în camerele oamenilor fără să le ceri voie, rosti el cu voce blândă.

– Da, răspunse ea. Îmi pare rău.

El ieşi din casă fără să îşi ia la revedere. Jane se întoarse în fotoliu şi deschise din nou *Predicile*. Dădu pagina la cea intitulată Cumpătarea la femei şi o citi în întregime.

Capitolul treizeci

Oricât ar fi încercat, Jane nu reuşea să îşi alunge din minte imaginea lui Fred când o descoperise. Îşi spuse din nou că nu îi păsa câtuşi de puţin ce credea el despre ea, cu toate acestea însă îşi dorea ca stânjeneala dintre ei să fie cât mai mică, întrucât locuiau în aceeaşi casă şi nu era un moment propice pentru ea să fie alungată.

Fred spusese că avea să revină pe seară. Jane se instalase în fotoliu şi fixa uşa de la intrare cu privirea, aşteptând întoarcerea lui. Acesta sosi, în cele din urmă, mult mai târziu. Jane se ridică, aşteptând ca el să salute. Fred îşi dezbrăcă haina maro. O salută din cap, dar nu rosti nicio vorbă şi merse direct în camera lui. Politeţea şi indiferenţa salutului o deranjară. Tăcerea era o provocare mai mare decât furia; ar fi preferat ca el să strige la ea.

Jane îl urmă pe hol.

– Fred, te rog, dă-mi voie să îmi cer iertare din nou.

Fred închise uşa, iar ea rămase în hol.

– Ştiu că ceea ce am făcut este de neiertat, îi spuse ea din spatele uşii. Sunt o persoană îngrozitoare, oribilă.

Spera ca asta să fie suficient pentru a-l împăca. Aşteptă lângă uşă. El nu deschise.

– Dacă vrei să ştii, romanul tău mi s-a părut minunat, oftă Jane.

De dincolo de uşă nu veni niciun răspuns. Jane îşi pierdu nădejdea şi se întrebă cât avea să mai dureze până i se va cere să plece. Se întoarse la James Fordyce, aşteptând ca soarta să-i fie hotărâtă. După o secundă, Fred apăru în cadrul uşii. Balansa nervos un picior, cu privirea în podea.

– Ţi-a plăcut? întrebă el după un moment de tăcere.

Jane lăsă cartea.

– Povestea mi-a frânt inima, spuse ea direct. În cel mai bun fel cu putinţă. M-a făcut să trăiesc suferinţa cititorului.

– Suferinţa cititorului? se încruntă el. Ce este asta?

– Suferinţa pe care o simte cineva, dar nu se poate opri din citit. Ochii şi mintea îmi erau epuizate de cât citisem, dar am continuat să dau pagină după pagină pentru că trebuia să aflu ce s-a întâmplat în continuare.

El zâmbi. Inima lui Jane tresări uşor.

– Cu toate acestea, a fost ceva ce nu am înţeles în povestirea ta, spuse ea cu entuziasm.

Expresia lui Fred se schimbă în dezamăgire.

– Nu are sens. Povestea mea nu are niciun sens.

Inima lui Jane se prăbuşi de asemenea, dându-şi seama ce repede stricase totul cu o singură observaţie imprudentă.

– Nu, îmi cer iertare, se grăbi ea să spună. Ceea ce am vrut să spun... O, Doamne, se mustră Jane. Ea, mai mult decât oricine, ar fi trebuit să ştie să nu critice munca altuia, să nu exprime o părere – oricât de pertinentă – care avea puterea de a-l distruge pe celălalt. Povestea a fost scrisă genial şi sensibil. Te rog, uită că am spus ceva, îl imploră ea.

În curând, avea să i se ceară să plece dacă mai continua în felul acela.

– Nu, te rog, spune-mi. Vreau să ştiu, zise el. Ceva nu merge. Mă simt blocat. Nu pot să mai scriu, adăugă el, cercetându-i chipul cu o privire rugătoare.

Jane se cutremură. Își căută cuvintele cu foarte mare grijă. Le cunoștea puterea; știa că în ea zăcea o latură ascunsă, neplăcută – natura ei necruțătoare.

– Nu am înțeles de ce a dansat copilul cu mama lui, spuse ea; spera ca el să nu îi adreseze și alte întrebări.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– Nu contează ce vreau să spun. Ce știu eu? Sunt o femeie neroadă, nu trebuia să fi spus nimic.

– Dar ai spus, așa că, te rog, explică-mi.

Își așeză mâinile în șolduri și expiră.

– În povestea ta, așa cum ai scris, mama îl roagă pe copil să danseze cu ea, iar el o ascultă.

Fred încuviință.

– Și ce este în neregulă cu asta? întrebă el.

– Nu pare a fi în firea personajului băiatului.

Dumnezeule! Lui Jane nu-i venea a crede că spusese asta. Îi denigrase povestea; acum îi distrugea personajele. Se simțea precum o fiară periculoasă a cuvintelor, ca o vrăjitoare rea, distorsionând povestea lui pe care, cu toată sinceritatea, o găsise minunată.

– Vorbim despre asta cu altă ocazie? încercă ea cu vocea pierită.

Fred râse, încrucișând brațele pe piept.

– Nu. Ce știi tu despre scris? întrebă el.

– Nimic, desigur, răspunse Jane. Aceasta este părerea mea, probabil că am interpretat greșit, atâta tot.

– Chiar dacă este așa, continuă, rosti Fred.

Jane trase aer în piept și se lansă în descrierea personajului principal cât putu de repede.

– Scena dansului nu pare autentică. Băiatul este furios pe mama lui, nu-i așa?

– Nu, își iubește mama. Este o femeie minunată.

Jane scutură grăbită din cap.

– De acord. Băiatul îşi iubeşte mama, spuse ea. Ea îl îmbrăţişează adesea, îşi aminteşte felurile lui preferate de mâncare, îi sărută rănile când se loveşte şi-i cârpeşte hainele, deşi el nu-i mulţumeşte niciodată, îi ascultă poveştile chiar şi atunci când este epuizată de peste zi. Dar asta nu înseamnă că el nu poate fi supărat pe ea. El o acuză pe ea de faptul că tatăl lui i-a abandonat.

Fred se lăsă într-un fotoliu şi căzu pe gânduri.

– Mă înşel, spuse Jane. Îmi cer iertare, n-ar fi trebuit să spun nimic.

– Nu ştiu, spuse Fred şi o privi, părând să-i cerceteze chipul cu atenţie. Te rog, continuă, spuse el şi aşteptă ca ea să vorbească.

Jane vorbi pe cel mai cald ton, realizând că acum încerca mai mult să repare situaţia, pentru a evita să ajungă în stradă. Ţinea în palme sufletul unui alt scriitor şi îşi reaminti că trebuia să se poarte cu grijă.

– Deşi mama lui îl ascultă, îl îngrijeşte, îl hrăneşte, băiatul nu se poate abţine. Este furios din cauza plecării tatălui şi îşi descarcă supărarea asupra cui poate, asupra părintelui care a rămas. În ziua despre care vorbim, este ziua mamei lui, aşa-i?

– Da.

Fred se scărpină pe cap, iar Jane încuviinţă.

– Mama copilului îi spune ce îşi doreşte de ziua ei. „Nu vreau cadouri. Nu vreau tort", zice ea. „Ceea ce îmi doresc este să dansezi cu mine. Voi îmbrăca rochia şi pantofii cei roşii, iar când vii de la şcoală dansăm amândoi pe melodia My Girl. Tot ce îmi doresc este să dansezi cu mine." Ce s-a întâmplat? întrebă Jane văzând expresia lui Fred.

Fred se holba la ea.

– Exact aşa a spus, cuvânt cu cuvânt.

Jane înghiţi în sec. Întotdeauna îşi amintea în felul acesta ce citise, ca şi cum ar fi revăzut cuvintele pe un ecran în minte; observaseră şi alţii, înainte, şi o făcuseră să se simtă stânjenită.

– E uşor să îţi aminteşti cuvintele frumoase, spuse ea repede, ridicând din umeri. În orice caz, băiatul nu doreşte să danseze cu mama lui. El nu mai e un copil mic şi preferă mai degrabă să-şi petreacă timpul alături de colegii lui decât acasă. Rugămintea ei sentimentală îl stânjeneşte. Pretinde că va fi ocupat la momentul respectiv, dar mama lui speră, în sufletul ei, că el va veni. Soseşte ora stabilită şi băiatul nu este acolo. Nu şi-a respectat promisiunea. Mama lui se mustră că nu-şi poate stăpâni lacrimile pentru un lucru atât de neînsemnat, dar nu se poate opri. Îşi scoate pantofii şi se pregăteşte de culcare. Atunci, în ultima clipă, când totul pare pierdut, băiatul apare. Aleargă spre casă şi, în timp ce mama lui îşi târăşte picioarele spre dormitor, dă buzna pe uşă. O cuprinde pe mama lui în braţe şi dansează cu ea. Ea plânge de fericire şi ei simt din nou că sunt o familie.

Chipul lui Fred era schimonosit de durere.

– Şi ce este greşit în asta? întrebă el cu o voce pierită.

Jane îl privi şi trase aer în piept.

– Eu cred că băiatul nu se întoarce acasă. Nu acceptă cererea mamei sale – de ruşine, poate şi ca să o sfideze – şi nu dansează cu ea.

Fred o privea de parcă tocmai l-ar fi acuzat de crimă. Scutură din cap.

– Nici vorbă. Nu se poate întâmpla în felul acesta. Este cumplit.

– Este cumplit. Este trist şi oribil şi este genul de alegere pe care cineva o regretă imediat şi, probabil, pentru tot restul vieţii sale. Despre asta e vorba. Aşa e viaţa, plină de regrete.

– Dar, dacă nu dansează cu ea, îl vom urî.

Fred fixa podeaua cu privirea, cu chipul aprins şi trist. Jane vorbi cu blândeţe.

– Mi-a plăcut foarte mult de băiat. Este un suflet sensibil, cu inima grea de durere. A ţinut mult la sora lui şi şi-a iubit mama.

Fred îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui Jane. Îşi plecă din nou capul, ca un copil când este mustrat, şi Jane ştiu că avea în faţa

ochilor personajul din poveste. Mai mult ca sigur că se afla în încăperea în care avusese loc scena cu pricina. Ea vorbi din nou, la fel de blând.

– Chiar ai alergat la maraton pentru mama ta? Unul pentru adulţi, deşi erai doar un copil?

– A fost un marş de la John o'Groats la Land's End. O cursă de rezistenţă care a durat paisprezece zile.

Jane rămase cu gura căscată.

– Câţi ani aveai?

– Doisprezece. M-am înscris fără ştirea nimănui. Când am apărut la linia de start, au încercat să mă oprească. Dar am fugit. Oamenii de pe margine mă ovaţionau. Eram un băiat care alerga într-o cursă de adulţi. Pentru o vreme, a fost grozav, dar în cea de-a patra zi mi s-a făcut rău. Nu ştiam câtă apă trebuia să bei. Am continuat să merg până m-am prăbuşit. M-am trezit în spital, deshidratat. Un doctor mi-a spus că aproape murisem. Am vrut să mă întorc. Am încercat chiar să fug din spital, dar m-a prins o asistentă, adăugă Fred, apoi râse şi îşi plecă capul.

– Ce distanţă ai parcurs până să te prăbuşeşti?

– Trei sute şaptezeci şi trei de kilometri.

– Ai mers pe jos trei sute şaptezeci şi trei de kilometri?

El încuviinţă.

– Ce sumă voiai să aduni?

– Ţelul meu era de opt sute de lire. Voiam să zburăm în America. Acolo apăruse un tratament nou pentru cancer. Opt sute de lire era preţul biletului de avion.

Jane auzi cuvintele şi le primi cu încântare şi curiozitate. Cum oare zbura cineva în America? Ca o pasăre? Şi prin ce magie se vindeca de cancer cineva? Îşi aminti să nu devieze de la subiect.

– Ai adunat suma? îl întrebă.

– Povestea mea a ajuns în presă. Am adunat douăzeci şi trei de mii de lire.

Era o sumă fantastică. Jane îl privi cu uimire.

– Dumnezeule. Și mama ta ce a spus?

El zâmbi, apoi clătină din cap fără să spună vreo vorbă. Mișcă din picioare și se scărpină iar în cap într-un fel în care, își imagină Jane, o făcea încă de când era mic. În cele din urmă, vorbi.

– M-am purtat îngrozitor cu mama, șopti Fred. Am fost un copil răsfățat. Ea făcea orice pentru mine, iar eu eram răutăcios și distant. Nu am dansat cu ea, apoi a murit. Nu i-am spus niciodată că o iubesc, deși ea mi-o spunea zilnic.

– Erai doar un băiețel. Băieții nu spun niciodată „te iubesc", nimănui.

– Aș fi putut să o spun, măcar o dată. A murit crezând că n-am iubit-o.

Jane scutură din cap.

– Nu spun asta ca să te fac să te simți mai bine, spuse ea. Te rog să mă crezi. Ai traversat Anglia ca să o salvezi. Mama ta a știut că o iubești, adăugă, însă Fred clătină din cap. Are mai mare însemnătate dacă băiatul din poveste nu dansează cu mama lui, șopti ea. Cu cât e mai uman, cu atât îl vom iubi mai mult.

Ochii lui Fred se plimbau cu repeziciune peste chipul ei.

– Mai sunt și alte pagini? Nu am găsit decât jumătate din roman când, cu o lipsă de eleganță care mă bântuie, ți-am invadat spațiul.

– Nu am terminat de scris povestea, răspunse Fred.

– Trebuie să o termini! exclamă Jane. De ce te-ai oprit?

Fred ridică din umeri.

– Nu am știut ce să mai scriu. Poate că anumite scene nu mi s-au părut autentice.

Se aplecă și o lovi ușor, jucăuș, cu pumnul peste braț. Jane se cutremură și roși de tandrețea gestului.

– În plus, știi cât de greu este să ți se publice un roman?

– Am o vagă idee, răspunse Jane.

– Ştii câţi oameni scriu cărţi în fiecare an şi acestea nu ajung nicăieri? Sunt destule cărţi pe lume. Nu mai avem nevoie de încă una.

– Ce gând terifiant!

Fred ridică din umeri.

– A devenit foarte greu. Nu ştiam dacă ceea ce scriam avea vreo valoare. I-am arătat unui prieten, care îmi este şi coleg, câteva pagini, la început. Acesta a făcut câteva observaţii inofensive, constructive, iar eu m-am simţit mic de ruşine şi mi-am promis să nu mai încerc nimic creativ vreodată.

– Acesta este punctul în care trebuie să perseverezi, anunţă Jane. Întotdeauna, cel mai greu este exact înainte de o realizare. Momentul acela în care totul pare zadarnic? Acela este momentul în care trebuie să continui să scrii. Trebuie să ai încredere în intuiţia ta, chiar şi atunci când nu întrezăreşti deznodământul. Nimeni nu poate scrie această poveste în locul tău. Meseria de scriitor este una solitară.

– Şi ce faci când nu îţi mai găseşti cuvintele?

Jane dădu din cap.

– Strângi din dinţi, strângi şi mai tare pana şi continui.

– Pare o agonie.

– Este, răspunse ea. Şi umpli pagina de cuvinte, pe care le citeşti şi te cuprinde disperarea.

– Grozav, râse el.

– Apoi, a doua zi, citeşti din nou ce ai scris şi găseşti două cuvinte care nu sunt chiar de aruncat, continuă ea. Şi inima ta cântă cu o forţă capabilă să zdrobească pietrele, spuse ea, apoi îşi drese glasul, dându-şi seama că începuse să ridice vocea. Aşa am auzit.

El îşi ridică ochii din podea ca să o privească. Când nu-i mai putu susţine privirea, Jane îşi feri ochii.

– Mă voi gândi la asta, spuse el.

– Bun. Aşa să faci, rosti Jane, apoi tuşi din nou.

El îi caută din nou privirea, de această dată afișând o altă expresie.

– Și îți mulțumesc, adăugă. Nu pentru că ai intrat nepoftită în dormitorul meu, ci pentru restul. Pentru că mi-ai citit romanul și pentru că ți-a plăcut. Asta înseamnă ceva pentru mine.

– Cu plăcere, răspunse Jane.

Se scuză că avea o obligație de serviciu și Jane îl privi plecând. Încă nu reușea să înțeleagă cum se petrecuse totul. Puțin mai devreme se aflase prăbușită în hăurile disperării, ostracizată pentru că îi invadase spațiul, și se pregătea pentru a fi alungată. Acum erau din nou prieteni. Nu doar prieteni, camarazi. Bărbatul de lângă ea era și el scriitor, era cineva care cunoștea agonia și extazul creator, care știa, ca și ea, ce înseamnă să stai aplecat asupra paginii, primejduindu-ți sufletul pentru o poveste.

Începu să simtă o tulburare interioară, o instabilitate stranie, pe care nu o mai simțise. Stânjeneala dintre ei era încă acolo, dar mai blândă, și alături de ea apăruse un element nou, mai profund și mai dezarmant. Felul în care începuse să o privească, să se poarte în preajma ei, era cu totul nou și se schimbase, totodată, și felul în care era ea în preajma lui. Deveniseră mai apropiați, ca oamenii care trec prin încercări împreună, ceea ce era adevărat într-o anumită măsură. Dar era, totodată, un element de noutate în interacțiunile lor, ca și cum fiecare ar fi fost precaut față de celălalt, de parcă fiecare ar fi deținut informații și trăiri noi. Totul devenise mai tensionat.

O parte a ei dorea să nu-l mai revadă vreodată, să nu fie nevoită să se confrunte cu ceea ce simțea. Avea alte obiective, alte lucruri de dus la bun sfârșit, precum întoarcerea ei acasă, pentru a-și scrie cărțile. Trebuia să înceteze să se mai gândească la el.

Jane încercă să-și amintească toate acele lucruri care îi displăceau la el și își petrecu următoarele minute încercând să alcătuiască în mintea ei o listă a defectelor lui. Când această încercare nu dădu roade, căută să se distragă altfel. Luă din nou cartea lui Fordyce și

căută să se convingă să citească o nouă predică. Își plimbă ochii peste rândurile textului fără a înțelege ce citea, dar încercă să se convingă că, în cele din urmă, avea să reușească.

Când o întâmpină pe Sofia, în seara aceea, în bucătărie, privirea îi căzu asupra dulapului din sticlă în care aceasta îi închisese romanele, alături de sticlele cu băutură. Se uită cu atenție și descoperi că mai erau doar patru volume pe raftul de sticlă.

Încă un roman dispăruse, Rațiune și simțire.

– Ai luat-o tu? o întrebă pe Sofia, arătând spre locul unde, până de curând, stătuse cartea ei.

Sofia clătină din cap, îngrozită, și apucă o sticlă cu vin.

– Nu înțeleg, spuse ea. Am făcut tot ce trebuia. Ai stat în casă, nu-i așa?

– Da, confirmă Jane.

– Nu ai interacționat cu secolul XXI în niciun fel care ar putea compromite reîntoarcerea ta în anul 1803?

– Nu îmi dau seama ce ar putea fi, spuse Jane. Am vorbit cu Fred și am petrecut întreaga zi în casă.

– Ei bine, aceste două lucruri nu explică în niciun fel catastrofa la care asistăm.

Jane încuviință. Nu făcu nicio referire la faptul că intrase în camera lui Fred, că descoperise manuscrisul acestuia și tot ceea ce urmase. Se îndoia că aceste întâmplări aveau vreo legătură cu încurcătura în care se găseau.

– Îmi pare rău, Jane. Am fost superficială în misiunea mea. M-am concentrat asupra recuceririi soțului meu și a salvării carierei mele. Dar voi lua măsuri chiar acum.

– Nu, Sofia, ai fost minunată. Eu sunt cea care a făcut greșeli.

Jane înghiți în sec, copleșită de vină. Sofia clătină din cap, apoi își înfipse mâinile în șolduri.

– Ce vrei să faci? întrebă Jane îngrijorată.

– Mă întorc la bibliotecă. La una mai mare, de data aceasta.

Capitolul treizeci și unu

Sofia intră în vestibulul bibliotecii Universității din Bristol. Ar fi un eufemism să spunem că se simțea ca într-o altă lume. Clădirea impunătoare, din cărămidă roșie, se înălța pe patru niveluri. Era înconjurată de grămezi de cărți, de microfișe și de bărbați în pulovere tricotate. Această catedrală a literaturii, destinată cărturarilor, nu era tocmai un loc primitor pentru ea. Ultima oară când citise ceva, fusese un articol scris de un jurnalist care cugeta asupra posteriorului ei. Sofia se temea că i se va cere să plece.

Nu fusese așa dintotdeauna. Când era copil, îi plăcea să citească: devorase cărțile lui Judy Bloom, dezlegase mistere cu *Cei Cinci Faimoși* și călătorise alături de Lewis Carroll. Îl acuza întru totul pe Noel Streatfeild pentru obsesia pe care o căpătase pentru pantofi. Odată, într-o vacanță mohorâtă petrecută în Blackpool, se simțise atât de disperată, încât luase cartea de telefoane și citise de la A la M. Mai presus de toate, o iubea pe Jane Austen, însă trecuse atâta vreme de când citise o carte, încât se temea că nici nu mai știa cum se face.

Ajunse în dreptul unui raft de cărți vechi, alese un rând la întâmplare și porni de-a lungul acestuia cu pasul greu, încruntată. Se simțea pierdută. Trecea cu privirea peste titluri.

– Pot să te ajut? șopti o voce de lângă raftul următor.

Sofia căută cu privirea pe deasupra rândului de cărţi de la nivelul ochilor. Vocea îi aparţinea unui bibliotecar care împingea un cărucior plin de cărţi învelite în plastic de-a lungul raftului din faţa ei.

– Nu, mulţumesc, minţi Sofia, apoi continuă să citească titlurile de pe raftul lângă care se afla.

– *Almanahul poeziei ucrainene*, spuse el, arătând către cartea de care Sofia pretindea a fi interesată. O lectură amuzantă. Nenumărate versuri despre cartofi. Trebuie să recunosc, niciodată nu poţi avea prea multe poezii despre cartofi. Ediţia de buzunar e nelipsită de pe noptiera mea.

Sofia se holba la el. Omul purta o cămaşă neagră cu guler şi pantaloni negri şifonaţi, părând demodat şi neîngrijit.

– A, iată-l! Un zâmbet, spuse el. Ştiam eu că glumele mele despre literatura ucraineană nu sunt chiar rele.

– Mă descurc, mulţumesc, spuse Sofia.

Bibliotecarul ridică braţele, în semn de capitulare, şi se întoarse la treaba lui, aşezând cărţile înapoi în rafturi. Sofia merse lângă rândul următor.

– Şi poezia bulgărească e de calitate, continuă bibliotecarul, trăgând cu ochiul printre cărţi. Sunt mai nepăsători în privinţa cartofilor, dar nu le poţi avea pe toate!

Sofia oftă.

– Spune-mi ce cauţi, insistă omul. Îţi dezvălui un secret. Am mai fost aici. S-ar putea să ştiu unde găseşti ceea ce îţi trebuie.

– Nu, răspunse Sofia.

– E ceva indecent? Cauţi o carte deocheată, aşa-i?

– Nu, răspunse Sofia.

– Stai că ştiu! Cauţi *Codul lui da Vinci*! strigă el.

– Nu striga! Suntem într-o bibliotecă!

– Voi striga până îmi spui.

– Bine, cedă Sofia. Caut o carte despre vrăji, rosti şi tuşi.

Ai văzut că n-a fost greu? Nicio problemă, spuse el şi lăsă căruciorul. Apropo, eu sunt Dave Croft.

– Sofia Wentworth.

– Sunt un mare admirator, spuse Dave.

Sofia dădu ochii peste cap şi îi strânse mâna. Dave o conduse pe Sofia la etajul patru. Intrară într-o încăpere îngustă, cu rafturi prăfuite.

– Avem o întreagă secţiune despre vrăjitoare, spuse el cu însufleţire. În vest le-am ars pe toate. Îi întinse Sofiei un volum. *Malleus Maleficarum*, din 1487. O lucrare esenţială, din perioada de apogeu a existenţei acestora. Scrisă de un preot care a fost, după toate aparenţele, destul de pornit împotriva lor. Acesta este ghidul începătorului cu privire la vrăjitoare. Te învaţă cum să le recunoşti, cum să le prinzi, cum să le arzi, spuse el şi îi zâmbi radios.

Sofia luă cartea.

– Aveţi ceva mai practic? îl întrebă.

El înălţă o sprânceană.

– Mai practic?

Ea ridică din umeri şi spuse, pe un ton cât se poate de firesc:

– Cum ar veni, din perspectiva vrăjitoarelor. Cum să faci o vrajă, de exemplu.

– O carte despre vrăji? zâmbi Dave. Vrei să faci o vrajă?

– Nu fi caraghios, râse ea, apoi făcu o pauză. De fapt, vreau să anulez una. O vrajă adevărată. Făcută de o vrăjitoare autentică.

– Vrăjitoarea aceasta are un nume? întrebă Dave.

– Avea, desigur. Numele ei a fost doamna Sinclair, spuse Sofia. Ce s-a întâmplat?

– O, Doamne, scuză-mă, răspunse Dave râzând. Am crezut că glumeşti.

– Ştiu că probabil crezi că m-am scrântit. Că sunt o biată actriţă frumoasă care şi-a pierdut minţile din cauza tragediei şi a scandalurilor, spuse ea şi îşi aranjă mai bine ochelarii de soare.

– Nu cred că eşti scrântită. Ce vrajă îţi trebuie?

– Dacă vrei să ştii, Jane Austen se află în casa mea, rosti ea şi îşi drese glasul.

Omul se holbă la ea şi păru să-şi înăbuşe un zâmbet.

– Jane Austen.

Sofia încuviinţă.

– Scriitoarea cea plină de duh. Locuieşte momentan în casa mea – de fapt, în casa fratelui meu, eu nu cumpăr case atât de mici. Ea a rostit o vrajă care a făcut-o să călătorească în timp şi a ajuns aici. Acum, are nevoie să anuleze vraja, astfel încât să se întoarcă în epoca ei. Da, îmi dau seama cum sună. Nu, nu mă aştept să mă crezi. Vezi, om al cărţilor, mai bine mă laşi în pace. Am de lucru, spuse ea, luându-şi geanta şi eşarfa.

– Hei, nu pleca, spuse Dave. Îmi pare rău.

Ea nu-l băgă în seamă şi se îndreptă spre uşă.

– Cel puţin lasă-mi un număr de telefon la care te pot găsi! strigă în urma ei.

Ea se opri şi se întoarse către el.

– De ce?

El ridică din umeri.

– În caz că găsesc ceva.

– Nu vei găsi, pufni ea; cu toate acestea, veni lângă el şi-i scrise numărul de telefon pe spatele unei coli de hârtie. Iată. Eşti mulţumit acum? Pot pleca?

Îi dădu hârtia, se mustră că venise acolo şi porni din nou către ieşire.

– Stai, aşteaptă! strigă Dave, dar ea ajunsese deja la uşă.

În după-amiaza aceea, Sofia s-a bucurat de prima repetiţie generală alături de Courtney Smith. Încă o dată, Derek o făcuse să arate impecabil cu machiajul lui ca şi inexistent, dar eforturile lui se dovediră inutile când Courtney păşi din nou în cabina de machiaj.

– Ridică-te şi străluceşte, doamna mea, anunţă Courtney cu un accent de Yorkshire destul de convingător.

Sofia analiză pronunţia în mintea ei şi fu nevoită să recunoască, dezamăgită, că era fidelă celor din nord, dificil de reprodus. Simţi cum o împunge invidia.

– Iertaţi-mă. Am vorbit puţin cu Mike, tehnicianul. El vine dintr-un oraş din nordul ţării. M-am gândit să exersez puţin engleza britanică, ca să intru în atmosferă. Ia să-ţi văd costumul, spuse Courtney.

Sofia se întoarse zâmbind. Cel puţin în privinţa asta avea de ce se mândri. Impresarul ei vorbise cu producătorii. Sofia purta acum o rochie foarte frumoasă, mlădioasă, din mătase crem, modestă şi elegantă. Părea o coloană grecească, zveltă şi sclipitoare. Admiratorii ei – şi Jack – aveau s-o adore în rochia aceea.

– Nu sunt sigură, spuse Courtney arătând spre rochie.

– Poftim? râse Sofia. Care este problema?

Courtney ridică din umeri.

– S-ar putea să mă înşel, dar nu cred că rochia aceasta este potrivită pentru acest film.

– Cum aşa? Se încadrează perfect în moda epocii.

– Ştiu, dar nu se potriveşte personajului tău. Doamna Allen este ridicolă, nu un sex-simbol. Se presupune că-i face pe oameni să râdă.

Sofia se strâmbă. Chiar dacă avea dreptate, Courtney era o actriţă, cine se credea să comenteze astfel cu privire la costumul unei alte actriţe?

– Revin, spuse Courtney.

Sofia şi Derek se priviră unul pe altul şi ridicară din umeri. Courtney reveni peste puţin timp, însoţită de o garderobieră care părea îngrijorată. Femeia aducea cu ea o rochie aşezată pe un umeraş.

– Probeaz-o pe asta, spuse Courtney, întinzându-i Sofiei rochia.

Sofia se uită la rochie şi înmărmuri.

– Nici vorbă.

– Este doar o repetiţie. Încearc-o. Dacă nu merge, te schimbi din nou.

Sofia dădu ochii peste cap şi se retrase în dosul paravanului să se schimbe. Ieşi, oprindu-se înainte lor. Derek chicoti.

– Ce este, Derek?

– Este de-a dreptul caraghioasă, spuse tânărul, dar faţa îi căzu când văzu expresia Sofiei. O, nu aşa ar trebui să fie?

Sofia alergă în faţa oglinzii şi îşi cercetă imaginea. Cea mai mare parte a rochiei era alcătuită din catifea verde-limetă. O fundă mov uriaşă, tot din catifea, îi împodobea pieptul. Elementul decorativ pentru cap conţinea fructe autentice. Dacă la început semănase cu un păun, acum arăta ca o broască.

– Este perfectă, declară Courtney.

– Poftim? Nu, glumeşti, răspunse Sofia.

– Arăţi caraghios, confirmă Courtney cu un gest al capului. Este un costum genial. Lumea se va tăvăli de râs.

– Păcat, spuse Sofia, râzând revoltată. Aveam deja o rochie. Mă voi schimba la loc.

– Care este problema? Rămâi aşa, spuse Courtney. Aşa vrea Jack.

Jack. Dumnezeule!

– Sub nicio formă!

– Să-l întrebăm. Mergi şi cheamă-l pe Jack, îi spuse Courtney garderobierei, care se grăbi să iasă, cu o privire înfricoşată.

– Nu îl implica pe Jack în asta! O, bună, spuse Sofia, în timp ce Jack intra pe uşă.

– Uau! exclamă el, după ce intră în cabină.

Se holba la Sofia.

– Exact, spuse Sofia. Mulţumesc.

O încercau două sentimente, uşurare că lui nu-i plăcuse rochia şi jenă că o văzuse îmbrăcată aşa.

– Mă schimb imediat. Am o rochie crem minunată, mă îmbrac imediat, spuse ea şi dădu să plece.

Courtney îi atinse braţul lui Jack.

– Nu, Jack, nu înţelegi.

Sofia clipi auzind cum îi vorbea Courtney. El nu avea să accepte aşa ceva.

– Ce nu înţeleg, domnişoară? i se adresă lui Courtney cu un zâmbet.

Inima Sofiei se făcu grea. Se pare că accepta totuşi.

– Ideea este că personajul Sofiei este unul amuzant. Jane Austen a scris comedii, nu-i aşa? Rochia aceasta va onora mesajul romanului.

Sofia se zbârli. Se afla în mijlocul unei bătălii între două părţi foarte puternice. Pe de o parte, îşi dorea să fie strălucitoare şi atrăgătoare pe ecran, în minunata ei rochie din mătase, să frângă inimi şi s-o eclipseze pe Courtney. Pe de altă parte, o venera pe Jane Austen, dar ca să o cinstească pe micuţa femeie care se afla chiar în acel moment în casa fratelui ei ar fi însemnat să onoreze sugestia acelei copile diabolice. O blestemă în gând pe Jane pentru dilema în care se găsea.

Jack le privi pe amândouă.

– E o idee bună, spuse el. Nu te superi, Sofe, nu-i aşa?

– Presupun că nu, răspunse ea.

Multe lucruri încetau să o mai supere când el i se adresa cu „Sofe". Aşa obişnuia să îi spună în trecut.

– Grozav, spuse el.

– Grozav, repetă Courtney, făcându-i lui Jack cu ochiul şi urmându-l afară din cabina de machiaj.

Sofia rămase pe loc, petrecându-i cu privirea.

*

Cândva, frumuseţea Sofiei fusese una dezarmantă. Pe când avea paisprezece ani, un bărbat se apropiase de ea, pe un peron întunecat. Era beat. „Eşti cea mai tare bucăţică pe care am văzut-o vreodată", îi spusese. El avea pe puţin treizeci şi cinci de ani. Sofia fusese îngrozită. Apoi învăţase să se folosească de asta. Exersase zilnic în oglindă, până când ajunsese să stăpânească un set de expresii, de feluri de a-şi purta trupul în mers şi de a râde. Când împlinise cincisprezece ani, poveşti despre frumuseţea ei străbătuseră întreg satul.

Perfecţiunea chipului o egala pe cea a trupului. Sofia nu era doar suplă, era voluptuoasă. Dacă doriţi să auziţi varianta ştiinţifică, după cum câţiva nutriţionişti din industria filmului o făcuseră, cu voci încărcate de admiraţie, Sofia îşi menţinuse procentul de grăsime corporală la un nivel cunoscut drept ideal, de aproximativ 18%, fără fluctuaţii, cea mai mare parte a acestuia fiind distribută între sâni şi fese. Nu numărase niciodată caloriile pe care le consuma, nu se înfometase şi nu-şi făcuse griji. Dacă îşi făcea mai multe pofte de Crăciun, era atentă ce mânca în următoarele trei zile şi revenea la normal. Nu avea nevoie să facă vreun efort, aşa se născuse.

Ajunsese la Londra în timp-record, numărându-se printre cei mai tineri studenţi care păşiseră pe holurile sacre ale Academiei Regale de Artă Dramatică. Ceilalţi colegi şuşoteau şi arătau cu degetul; spuneau că nu intrase pe merit şi că nu va absolvi. Cu opt luni înainte de finalizarea studiilor, Teatrul Royal Shakespeare luase legătura cu Academia, în căutarea unei actriţe care să joace rolul Ofelia. Sofia participase la audiţii, primise rolul şi îl acceptase. Astfel, colegii ei avuseseră dreptate.

Timp de câţiva ani, apăruse în piese de teatru şi de televiziune, în producţii britanice de calitate, interpretând mereu acelaşi rol, indiferent că personajul era poliţist, avocat sau medic. Era metresa cu inimă de aur, iubita iremediabil distrusă. Prea frumoasă

pentru roluri serioase. Dobândise un trai bun, dar dorea mai mult. Imediat ce strânsese suficienți bani, își cumpărase un bilet, doar dus, pentru Los Angeles. Trei luni mai târziu, era Batgirl.

Din momentul în care Sofia își strecurase trupul în costumul Batgirl, când pielea aceea lucioasă și neagră îi cuprinsese pulpele și sânii, niciun bărbat heterosexual din public (ba chiar și câteva femei) n-a mai fost la fel. Nu era decât un film după o serie de benzi desenate, dar dorința transcende și cel mai ridicol decor. Bronwyn, stilistul, îi vopsise părul roșu – pentru contrastul cu salopeta mulată, neagră – în stilul hollywoodian vechi, ca al Ritei Hayworth. Se dovedise o alegere genială: Sofia deja arăta precum nimeni alta, dar cu părul acela ca jarul încins se înscria cu totul într-o categorie aparte. Rolul ei fusese unul secundar, dar ea se impusese pe întreg parcursul filmului. În lumina reflectoarelor, cu părul învăpăiat alunecându-i pe umeri în bucle voluptuoase, Sofia acaparase ecranul. Se scrisese istorie, se depășiseră recorduri, se născuse o stea.

Sofiei îi plăcuse atât de mult părul roșu, încât îl păstrase. Culoarea aceea devenise cartea ei de vizită, un val senzual de catifea rubinie ce îi învăluia chipul ca nimănui altcuiva.

Apoi, într-o zi, la treizeci și patru de ani, Sofia și-a surprins imaginea într-o oglindă, în lumina zilei. A zărit un rid. Minuscul, imperceptibil pentru oricine altcineva, o linie fină, subțire, care cobora din colțul ochiului stâng pe obraz. Sofia știa că, după standardele lumii obișnuite, era în continuare o tipă bine. Dar viața ei nu se desfășura în lumea obișnuită, ea trăia în reviste și pe panourile publicitare, unde porii erau măriți și ridurile redate la scară. A fixat cu privirea crăpătura fină de pe obrazul ei, încercând să-și păstreze calmul, însă, înainte ca anul să se încheie, o altă linie delicată se alăturase celei dintâi. Pielea începea să își piardă elasticitatea și să atârne pe alocuri. Totuși, sub stratul protector de

fard şi în anumite condiţii de iluminat, încă arăta al naibii de bine, îşi spunea Sofia.

Câteva luni mai târziu, un regizor nu i-a returnat un apel, lucru ce nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Ea se considerase potrivită pentru un rol în viitorul film al acestuia, iubita unui ofiţer de marină aflat în căutarea sinelui. Rolul a fost distribuit unei actriţe cu zece ani mai tânără şi Sofia a simţit că se făcuse de râs. După încă o lună, o casă de modă renunţa discret la contractul de colaborare pe care îl avea cu ea. Sofia a încercat să se liniştească singură, spunându-şi că totul avea să fie bine. În peste zece ani de carieră, mizase totul pe o singură carte; acum, asta se întorcea împotriva ei. Puterea pe care o avusese la paisprezece ani se pierduse, dar avea şi alte lucruri de valoare de oferit, nu?

Sofia stătea în cabina de machiaj, de partea neplăcută a vârstei de treizeci şi cinci de ani, încercând să se convingă că aşa era.

– Ştii de ce se poartă Courtney aşa, nu? întrebă Derek. Rochia verde, lipsa machiajului? Încearcă să te facă să renunţi.

– Poftim? răspunse Sofia, smulgându-se din gânduri şi întorcându-se către el. Nu voi renunţa niciodată, spuse ea cu hotărâre.

Apoi însă se gândi la asta. Dacă renunţa, nu mai trebuia să apară în rochia aceea verde, oribilă. Nu se făcea de râs în faţa camerelor de filmat, îndepărtându-şi publicul şi distrugându-şi cariera. În anumite privinţe, renunţarea era o alternativă atrăgătoare. Însă cum rămânea cu Jack? Ce se întâmpla cu ei, dacă ea renunţa? Probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată. Nu putea face asta. Nu avea să renunţe.

Se întoarse spre Derek.

– Nu renunţ, domnule, îl anunţă ea.

Derek încuviinţă.

– Foarte bine, doamnă Wentworth.

Apoi îşi văzu din nou imaginea în oglindă şi râse trist, regretând aproape instantaneu ceea ce tocmai spusese.

– Dar ce să fac? Nu vreau să mai calc pe platou. Mă îngrozește gândul să apar alături de ea. Este jenant și pare că nu se mai termină. Courtney mă urăște. Mă simt ca și cum aș fi din nou la școală, terorizată de fata respingătoare și urât mirositoare. Cu diferența că aceasta nu este respingătoare și urât mirositoare, ci e frumoasă, mai tânără și miroase chiar plăcut.

Derek o cuprinse pe după umeri.

– Vrei să învingi un agresor?

Sofia tresări, surprinsă de entuziasmul lui.

– Presupun că da, spuse ea precaută.

– Vorbind din perspectiva cuiva care a cunoscut câțiva agresori la viața lui, zise el, aceștia înțeleg un singur lucru – slăbiciunea. Ei îi vizează pe cei slabi. Tu ești slabă?

– Nu cred.

– Nu, nu ești, spuse el cu convingere.

– Așadar, ce să fac?

– Iei atitudine, spuse Derek.

– Cum? Nu pot concura cu ea, rosti Sofia obosită.

– Ba da, poți!

– Dar, cum...?

El o întrerupse.

– Ești o femeie inteligentă. Știi ce ai de făcut.

Sofia se mai privi o dată în oglindă, gânditoare. Se întoarse spre el, dădu din cap și începu să conceapă un plan.

Capitolul treizeci și doi

Jake voia ca fiecare scenă a lui Courtney să fie scăldată în lumină, astfel că, în timp ce un tehnician de lumini politicos din Shropshire alerga de colo colo, în căutarea unei oglinjoare, Sofia stătea la marginea platoului urmărind-o pe Courtney, care își repeta rolul de una singură.

– Sofia, poți, te rog, să te muți? Ești în raza mea vizuală! strigă Courtney.

Toate privirile se îndreptară către Sofia. Aceasta își dădu seama că rămăsese pe gânduri, cu privirea pierdută.

– Vai de mine, îmi cer scuze. Desigur, spuse Sofia și păși în lături, stânjenită.

Courtney termină repetiția și veni lângă ea.

– Iartă-mă că am strigat adineauri, spuse ea zâmbind, cu ochi strălucitori, prefăcuți. Raza vizuală e importantă pentru mine.

– Este în regulă, înțeleg, răspunse Sofia, exprimându-și regretul. A fost greșeala mea, nu eram atentă.

– E de înțeles, spuse Courtney. Îmi dau seama – tu vii din teatru. Raza vizuală nu contează în teatru.

Sofia încremeni.

– Cunosc importanța păstrării razei vizuale.

– Dar vii din mediul teatral, nu-i așa?

– Păi, ba da.

Courtney își dădu părul pe spate.

– Asta este tot ce am vrut să spun. Acum se explică. De ce ai pierdut Batgirl.

Sofia se întoarse spre ea și o privi încruntată.

– Poftim?

– Vreau să spun, vii din lumea teatrului – nu ai pregătire cinematografică, așa că interpretarea ta este teatrală, demodată, râse Courtney. Poate că ești mai potrivită pentru scenă.

Sofia izbucni la rândul ei în râs.

– Crezi că nu am mai primit rolul Batgirl pentru că sunt o actriță care s-a format în teatru? o întrebă, cercetându-i chipul; ce încerca să facă?

Courtney îi zâmbi.

– Firește, răspunse aceasta pe un ton premeditat. Ce alt motiv ar putea fi?

– Mai durează câteva minute până găsim oglinda aceea, doamnelor, spuse un asistent de operator, scărpinându-se în cap. Luați un loc.

Un băiat le aduse scaune și se așezară.

– Tu unde ai studiat? o întrebă Sofia.

– Liceul Beverly Hills, răspunse Courtney cu un căscat.

– Iartă-mă, m-am referit la studiile de actorie. USC[1], The Actors Studio?

– Nu am studii de actorie.

– O!

Sofia ridică din sprâncene.

– Nu a fost niciodată o problemă.

– Nu ai făcut deloc cursuri de actorie? se miră Sofia, sincer intrigată și curioasă, dar insistența ei păru să atingă un punct sensibil.

[1] University of Southern California (n.tr.)

– Mă mândresc cu faptul că nu am studii de specialitate, spuse Courtney. Aşa ceva nu se învaţă. Este instinct.

– Nu crezi că este folositor să studiezi actoria, să îţi însuşeşti metode de interpretare? întrebă Sofia.

– Nu, răspunse Courtney cu un zâmbet larg. Ori ai talent, ori nu ai.

– Eu am studiat cinci ani, spuse Sofia.

– Întocmai, sublinie Courtney. Tu eşti potrivită pentru anumite roluri, eu pentru altele.

– Tu eşti mai potrivită pentru, să zicem, Batgirl? zâmbi Sofia.

– Evident.

Un mic grup de tehnicieni începu să se aplece spre ele, lungindu-şi urechile, în timp ce încercau să ataşeze o oglinjoară unei camere de filmat.

– Chiar mi-am făcut griji când am acceptat acest proiect, zise Courtney. Acum pot să dezvălui acest lucru. Am spus câtorva persoane că stilurile noastre de interpretare nu se potrivesc.

– În ce sens? întrebă Sofia printre dinţi.

– Stilul meu este natural. Al tău este teatral. Ai avut mare noroc de la început, când ai obţinut rolul din Batman.

Sofia o înfruntă.

– Şi ce înseamnă pentru tine interpretare „naturală", draga mea?

– O interpretare naturală este una pe care o simţi, răspunse Courtney. Înţelegi, să intri în pielea personajului. Nu ştiu!

Îşi înălţă braţele ca şi cum depunea o ofrandă.

– Şi tu crezi că eşti actriţa potrivită? întrebă Courtney.

Courtney scuturâ cu putere din cap.

– Sigur că nu! spuse ea, apoi strânse din umeri. Ei bine, dacă ne uităm la rolul pe care îl interpretez eu şi la cel pe care îl interpretezi tu... Ridică iar din umeri, apoi oftă. Tot ce pot să zic este că e uşor să interpretezi un rol. Tu iei totul în serios, eu sunt mai relaxată. Las totul să curgă natural. Şi asta se vede în munca mea.

Sofia părea să fi picat pradă nevrozei lui Courtney, iar acum se pregătea să facă față furtunii. Tânăra începu să vorbească din ce în ce mai grăbit, abia amintindu-și că trebuia să mai și respire.

– Nu este sfârșitul lumii, nu putem fi cu toții cei mai buni.

Din ce în ce mai mulți membri ai echipei se apropiau de camera de filmat, să vadă dacă era nevoie de ajutorul lor pentru fixarea oglinzii. Pe măsură ce își ofereau ajutorul, își îndreptau auzul către conversația aflată în desfășurare.

Sofia trase aer în piept.

– Ce zici să facem un mic pariu? întrebă ea. Ce-ar fi să interpretăm pe rând o scenă, apoi stabilim care din noi este o actriță mai bună?

Courtney izbucni în râs.

– Poftim? Nici vorbă!

– Nu crezi că vei câștiga? ceru Sofia să știe.

Courtney privi împrejur. Întreaga echipă era cu ochii la ele.

– Ba sigur că voi câștiga, izbucni ea. În regulă. Accept pariul, spuse ea.

– Splendid, răspunse Sofia.

Echipa abandonă prefăcătoria de mai devreme și se pregăti să privească, eliberând fără vorbe un spațiu pe platou pentru desfășurarea duelului. Courtney văzu mulțimea adunată și oftă cu o expresie plictisită.

– Bine. Ce scenă interpretăm? Una din Batman, pun pariu, spuse ea, iar mulțimea chicoti.

– Scena este „Umple-mi o găleată cu apă", răspunse Sofia.

– Asta e tot?

Courtney râse către o parte din public. Mulțimea hohoti la rândul ei. Sofia nu își dădea seama câți din echipă erau de partea ei și câți o susțineau pe Courtney. Auzise despre ea că se purtase urât cu mulți dintre ei, emițând pretenții să i se aducă apă de cocos și ursuleți gumați din import, purtându-se ca un dictator

din tinichea, dependent de dulciuri, dar era posibil totuşi ca unii să o îndrăgească, de frică sau pentru că era cea tânără, cea frumoasă.

Sofia înghiţi în sec, sperând că nu făcea o greşeală. Nu ştia dacă mai avea nervi pentru asta.

– Uite un robinet acolo, spuse Sofia şi arătă către marginea îndepărtată a scenei.

– Nu văd, spuse Courtney, care privi nedumerită, mijindu-şi ochii; mulţimea privi odată cu ea. Nu este niciun robinet acolo.

– Se cheamă interpretare, spuse Sofia.

– O, ha! Înţeleg. Este un robinet imaginar. Pun pariu că la fel este şi găleata, am dreptate? spuse Courtney.

– Îţi merge mintea, rosti Sofia. Iată în ce constă provocarea ta. Mergi lângă robinet, umpli găleata cu apă, apoi o aduci aici şi o aşezi la picioarele mele.

– Asta e tot? Fără dialog?

– Fără dialog. Doar să umpli şi să cari o găleată cu apă.

Îşi surprinse tremurul din voce şi îşi impuse să îşi păstreze calmul. Cu puţin noroc, Courtney nu observase. Aceasta îşi dădu ochii peste cap.

– Eu n-am nimic împotrivă.

Îşi scutură braţele, făcu o fandare, îşi întinse gâtul, aplecându-l când pe un umăr, când pe celălalt.

– Îmi fac încălzirea, spuse ea, în chicotele grupului.

Expiră prelung, ostentativ, şi porni cu pas vesel către „robinet", îl porni, aşteptă să i se umple „găleata" şi făcu drumul înapoi la Sofia. Balansa găleata înainte şi înapoi, în mers, fredonând tema muzicală din Batman. Îşi mişca umerii, alunecând pe podea. Pocni din buze şi îi făcu un semn cu ochiul asistentului unui cameraman, care se fâstâci şi începu să-şi facă de lucru cu un fotometru. Interpretarea deborda de drăgălăşenie; echipa chicotea şi fluiera admirativ. Într-un final, aşeză găleata imaginară la

picioarele Sofiei și execută un salut, ca un gimnast la finalul unei probe dificile. Echipa aplauda și ovaționa.

– Acum e rândul tău, spuse Courtney. Nu cred că poți s-o faci fluierând.

– Aici m-ai nimerit, spuse Sofia. Nu știu să fluier. E unul dintre cele mai mari regrete ale vieții mele. În orice caz, mă voi strădui să mă ridic la înălțimea ta în celelalte privințe. Înainte de asta însă, aș dori să îmi spui mai multe despre găleata ta.

– Găleata mea? repetă Courtney.

– Da, găleata în care tocmai ce-ai adus apa. Ce fel de găleată este?

– E o simplă găleată, pufni Courtney. Nu știu.

– E din plastic? Sau din metal?

Courtney ridică din umeri, plictisită.

– La naiba! Plastic.

– Minunat. Ce capacitate are?

– De unde să știu eu? E o găleată închipuită. Ce contează?

– Lumea actorului este una închipuită, draga mea. Mie îmi pasă.

Mulțimea fu străbătută de un murmur, apoi se făcu liniște. Courtney se holbă la ea.

– Nu știu, șase galoane, spuse.

– Șase galoane. O, Doamne. Trebuie să recunosc, mă tem că nu stăpânesc sistemul anglo-saxon al unităților de măsură la fel de bine ca tine. Iată un paradox al sistemului britanic de măsură; în timp ce noi avem țoli și picioare pentru distanță, avem mililitri și litri pentru volum. Nu contează. Presupun că șase galoane înseamnă vreo douăzeci de litri.

– Douăzeci și doi! strigă Derek din mulțime, cu telefonul în mână; Sofia radia.

– Douăzeci și doi! Mulțumesc, Derek. Acum, există o formulă pe care o cunosc: minunatul sistem metric spune că un litru de

apă este echivalentul unui kilogram. Îmi place această acurateţe, ţie nu?

Courtney dădu din cap fără să răspundă.

– Ce nepoliticos din partea mea! Eu ştiu cât reprezintă un kilogram, dar tu nu ştii, desigur. Să vedem dacă găsesc un echivalent pentru tine. Derek, tu ai un nepot, aşa-i? Tânărul adorabil care m-a vizitat ieri.

– Aşa este, răspunse Derek, cu chipul luminat de bucurie. John.

– Cât cântăreşte John?

– Trei livre şi jumătate, aş zice. Cam douăzeci de kilograme.

– Şi câţi ani are nepotul tău?

– Zece.

Un murmur străbătu mulţimea. Courtney se întoarse în direcţia sunetului şi înghiţi în sec. Se întoarse iar către Sofia, de data aceasta cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Zece ani, repetă Sofia. Mă gândesc că găleata în care ai adus atâta apă, Courtney, una capabilă să cuprindă un copil de zece ani, ar putea fi una dintre găleţile acelea albe, cu mâner subţire din metal, pe care le folosesc pescarii ca să depoziteze mărunţaiele peştilor?

Courtney clipi.

– Bine.

– În regulă, atunci. Pot să împrumut găleata ta?

Sofia se ridică şi arătă către podea, lângă picioarele lui Courtney, unde nu era nimic altceva decât aer. Tânăra actriţă îşi rostogoli ochii în cap.

– Chiar te rog.

Sofia ridică găleata imaginară şi merse lângă robinet. Îl răsuci spre stânga.

– „Spre dreapta ca să-nchizi, la stânga să deschizi", cântă ea.

Courtney, care răsucise spre dreapta, înghiţi cu noduri. Sofia aşteptă lângă robinet un minut întreg pentru ca găleata

imaginară să se umple. Courtney zâmbi batjocoritor, bătând din picior. După primele douăzeci de secunde în care apa imaginară curgea în găleată, mulțimea începu să bombăne, apoi să caute în buzunare, de unde scoaseră telefoanele, aparent plictisiți și indispuși, apoi confirmară între ei detalii legate de lumină și de obiective. În vremurile acestea, oamenii nu mai aveau pic de răbdare pentru construirea tensiunii unui moment. Însă în timp ce Sofia continua să aștepte lângă robinetul imaginar, fără să se clintească, nemișcarea și atenția ei îndreptată asupra robinetului invizibil le atrase atenția înapoi. Strecurară telefoanele înapoi în buzunare și făcură liniște; își îndreptară privirile asupra Sofiei și așteptară să vadă ce avea să se întâmple.

– Ai umplut-o până la buză? o întrebă ea pe Courtney, însă fata o privi încruntată.

Sofia închise robinetul, apoi îndoi genunchii cu mare fast. Apucă mânerul găleții cu ambele mâini, strâmbându-se de durere la greutatea acesteia. Trecu găleata în mâna dreaptă și se apucă să străbată platoul, legănând șoldurile la fiecare pas, în ritmul balansului găleții sprijinite pe coapsa ei. Ajunsă la jumătatea platoului, trecu găleata în mâna stângă, întinzând mâna dreapta să o relaxeze. Lăsă găleata să cadă cu un bufnet la picioarele lui Courtney și își șterse fruntea de sudoare.

Murmure și râsete înfundate se ridicau din rândurile audienței.

– Inteligent, spuse Courtney. Prea teatral pentru gustul majorității, totuși.

– Înțeleg că nu te-am învins încă, spuse Sofia cu un gest al capului. Ia să vedem. Mi se pare că am văzut o găleată de genul acesta la bucătărie. Tu, domnule, vrei să verifici? se adresă Sofia unui băiat care porni imediat.

Courtney pufni, dar Sofia îi răspunse cu un zâmbet. Băiatul reveni.

– Splendid! spuse ea şi îl bătu pe spate, apoi se întoarse către Courtney. Tu eşti vedeta filmului, ai onoarea! Arată-ne cum se face.

Îi întinse găleata.

– Nu, mulţumesc, spuse Courtney.

Dădu să plece, dar mulţimea se îndreptă spre uşă, blocând-o, zâmbind şi aşteptând, astfel încât nu putea ieşi. Reveni pe platou.

– Haide, suntem cu toţii învăţăcei ai stilului tău natural de interpretare, spuse Sofia. Iată robinetul acolo. Sau poate că nu vrei? Ţi-e teamă?

Courtney ridică găleata şi merse către un robinet adevărat, care ieşea dintr-un perete din spatele platoului. Răsuci robinetul spre stânga şi apa începu să curgă în găleata adevărată. Courtney îşi umpluse găleata imaginară fix două secunde. În realitate, dură un minut întreg pentru ca aceasta să fie plină.

– Pare că nu se mai termină, nu-i aşa? spuse Sofia.

Courtney apucă mânerul şi ridică. Încleştă mâna, dar găleata rămase pe podea. Se strâmbă. Îndoi genunchii şi încercă din nou, de această dată cu ambele mâini. Chipul i se schimonosi şi ridică găleata. Se clătină de-a lungul platoului, cu dinţii strânşi. Găleata i se izbea de coapsă şi aproape că se împiedică. Ajunse la jumătatea distanţei şi părea că nu mai putea susţine găleata cu mâna dreaptă, găleata care cântărea cât un copil de zece ani, aşa că o trecu în mâna stângă. Deşi încerca cu tot dinadinsul să se abţină, nu reuşi să se controleze şi întinse mâna dreaptă, roşie şi străbătută de durere. Nu ar fi reuşit o interpretare mai apropiată de a Sofiei nici dacă şi-ar fi propus.

Lăsă găleata să cadă la picioarele Sofiei şi plecă în grabă. Mulţimea bătu din picioare şi aclamă, strigând numele Sofiei. Aceasta îşi înăbuşi un zâmbet şi dădu din cap, nedorind să pară o învingătoare care nu ştie să câştige cu eleganţă.

Derek ridică brațul și Sofia îi răspunse la salut.

– Uau, doamnă Wentworth, spuse el.

– În regulă, oameni bun, la treabă! strigă asistentul de regie către mulțimea adunată. Am găsit oglinda. Reluăm în cinci minute.

Mulțimea se împrăștie, dezvăluindu-l pe Jack, aflat lângă cameră. Acesta privi către Sofia cu o expresie amuzată. Inima Sofiei se prăbuși.

– N-am mai văzut așa ceva niciodată. I-ați dat o adevărată lecție, spuse Derek.

Sofia încuviință, cu privirea fixată asupra lui Jack, bucurându-se de zâmbetele lui. Apoi miji ochii.

– Ce lecție i-am dat, mai exact? îl întrebă ea pe Derek.

Acesta strânse din umeri.

– Că tinerețea e apreciată mai mult decât talentul.

Sofia zâmbi, dar nu mai spuse nimic. Jack porni spre cabina lui, iar ea îl urmări cu privirea.

– Doamnă Wentworth, vreau să vă spun ceva, și mă refer în cel mai frumos mod posibil, spuse Derek.

Sofia se întoarse spre el.

– Ce este, Derek?

– Doamnă Wentworth, vă pricepeți să interpretați.

– Mersi, Derek, zise Sofia râzând.

În sinea ei, Sofia știa asta, dar vorbele lui avură asupra ei un efect mult mai puternic decât intenționase el. Avea să reflecteze asupra lor de multe ori, după aceea.

Capitolul treizeci și trei

– Carevasăzică, îți place să citești o poveste bună? o întrebă Fred pe Jane a doua zi dimineață. Ești pasionată și de filme?

– Fil-me? Nu știu ce sunt acestea.

Erau amândoi în sufragerie. Jane citea din nou predicile. Fred râse.

– Nu știi ce sunt filmele? Credeam că joci într-unul.

Jane trase rapid aer în piept, realizând că lăsase să se înțeleagă că era ceva suspect în privința ei, lucru ce ar fi putut conduce la întrebări suplimentare. Încercă să își amintească pe cât de repede putea. Film. Sofia vorbise despre asta, își amintea acum. Ca un spectacol de teatru, dar mai fantezist.

– Da, știu despre film! se grăbi să răspundă, sperând că era suficient să dreagă situația.

Fred râse și clătină din cap.

– Ești ciudată, spuse el.

Nu o spusese pe un ton batjocoritor sau răutăcios și cu toate acestea pe ea o deranjă. Ba, mai mult, o înfurie într-un mod irațional.

– Nu sunt ciudată, mulțumesc foarte mult. Sunt cât se poate de normală, insistă ea, respirând greu.

Firește, ea însăși detesta direcția pe care o luase discuția, conștientă fiind de cât de ciudată era. O scriitoare care călătorise

în timp: pe o scară a lucrurilor ciudate, acesta se situa clar undeva foarte sus. Cu toate acestea, mai mult decât orice, îi displăcea să fie numită „ciudată" tocmai de către el.

Fred râse din nou.

– Sigur, cum spui tu.

Își încrucișă brațele peste piept și se rezemă de tocul ușii. Ea îl privi cu neîncredere și se simți ușurată. Se părea că el nu-i descoperise încă secretul. Totuși, o deranja teribil felul în care o tachina. Ce se întâmplase cu apropierea pe care o trăiseră cu o zi înainte, cu eliberarea și profunzimea pe care le împărtășiseră datorită romanului lui? Dispăruseră și locul lor fusese luat de el glumind pe seama ei, iar ea reacționând cu îndreptățită indignare.

– Vrei să mergem să vedem unul? spuse el, apoi își drese glasul, cu privirea fixată în podea. Adică un film.

Jane îl privi încurcată. Era clar că el o antipatiza și, cu toate acestea, se părea că o invita, din nou, la un eveniment oarecare. Ridică din umeri; probabil că era masochist.

– O! Nu știu, răspunse.

– Putem merge după-amiază, când mă întorc de la școală.

Ea îl fixă cu privirea.

– Ești sigur? Mi-ai arătat foarte clar că te enervez de cum deschid gura.

El îi zâmbi și se scărpină în creștet.

– E drept că mă enervezi de cum deschizi gura. Tocmai de aceea mergem la film. Nu ai voie să vorbești pe parcursul difuzării, spuse el, rânjind către ea.

Jane mijii ochii.

– De fapt, nu. Nu am voie să merg afară, spuse ea pe un ton trufaș.

Spunea adevărul. Sofia fusese foarte categorică în această privință. Era fericită că găsise o scuză ca să-l refuze. Nu voia să iasă cu el, acum că era din nou enervant.

– Asta e frumuseţea, când vine vorba de filme – rulează în interior, spuse el şi tuşi din nou.

– Înţeleg, răspunse ea.

Descoperi că nu mai găsea niciun motiv pentru care să refuze. Era evident că nu îi putea spune adevărul, astfel încât decise că varianta cea mai sigură era să accepte invitaţia.

– În regulă, rosti. Merg cu tine.

– Abia aştept, spuse el.

– Şi eu la fel, nu se lăsă ea mai prejos.

Jane clătină iar din cap, nedumerită că acest bărbat care, deşi în mod clar o găsea antipatică, insista să petreacă timp alături de ea. Nu îi înţelesese niciodată pe bărbaţi şi părea să se afle pe o cale care nu părea să conducă la iluminare în privinţa lor prea curând.

Mai târziu, în aceeaşi zi, păşeau într-un fel de teatru amplasat la colţul unei alei situate în spatele pieţei centrale a oraşului. Intrară în foaier.

– Cine sunt acestea? exclamă Jane, dând cu ochii de o imagine surprinzătoare.

Un grup alcătuit din zece femei, râzând şi vorbind între ele, venea către ea; erau îmbrăcate în rochii din muselină precum cele pe care le purta şi ea, în epoca ei. Purtau bonete, mănuşi şi mantale îmblănite şi chicoteau şi bârfeau aşa cum ar fi făcut-o dacă s-ar fi aflat la un bal sau la o întrunire. Avu impresia că se întorseseră înapoi în anul 1803.

Fred privi în direcţia indicată de ea şi zâmbi.

– Hei, omule. Ce e cu costumele? întrebă el un tânăr care mătura podelele cu o mătură având coada din lemn.

– Găzduim un Festival de film „Jane Austen", răspunse măturătorul. În onoarea noii pelicule ce se filmează în oraş, difuzăm toate filmele făcute până acum după romanele ei.

– Interesant, răspunse Fred. Aceasta este una dintre actriţele care joacă în film, spuse el şi arătă spre Jane.

– Frumos. Ce rol jucați?

– O! Eu, păi...

Jane îl privi cu ochii măriți, încercând să vină cu un răspuns potrivit. Singurul lucru care îi veni în minte fu replica pe care Sofia o învățase să o spună; o rosti cu voce gâtuită:

– Sunt actriță, sunt din secolul XXI, spuse ea.

Omul o privi cu un zâmbet și părea că o aștepta să dezvolte. Ceea ce nu se întâmplă.

– Înțeleg. E secret, nu-i așa? întrebă el. Dacă-mi spui, va trebui să mă ucizi?

Jane îl privea la rândul ei, neînțelegând nimic din ce spunea acesta, apoi dădu prosteşte din cap și speră să fie suficient.

– Bine, atunci, zise el ușurat, întorcându-se la treaba lui.

– Așadar, vedem un film după un roman de Jane Austen? întrebă Fred.

– Da, răspunse Jane, fremătând de curiozitate, apoi, aproape imediat: Nu! Scuze, nu, nu vreau, adăugă ea.

Își dădea seama că reacționase din nou ciudat, dar de data aceasta nu avea încotro. Era acum destul de experimentată în privința pericolelor contactului personal cu realizările ei creative și, cum încălcase deja una dintre regulile Sofiei, ieșind din casă, nu voia să mai încalce încă una, știind la ce riscuri se expunea.

– E în regulă, vedem altceva. Nu ești fan Jane Austen? întrebă el zâmbind. Nu-ți place cum scrie?

– Nu, răspunse Jane, conștientă că asta trebuia să spună pentru a respecta planul. E îngrozitoare.

Fred dădu din cap.

– Presupun că ar fi un pic ca și cum ai fi la muncă.

Cumpără biletele și o conduse pe Jane într-o sală întunecoasă.

– Ce este locul acesta? întrebă ea.

– Sala de cinematograf, răspunse el, râzând resemnat, arătând spre ecran. După cum spuneam, ești ciudată.

Jane îl privi iar încruntată şi se pregătea să-i dea replica, dar se trezi prea uluită de ceea ce vedea în jurul ei pentru a se certa cu el.

O bucată de pânză uriaşă, înaltă de şase metri, era întinsă pe perete, iar pe ea se desfăşura un fel de piesă de teatru, cu lumini şi sunet. Jane căscă gura de uimire. Se aşezară pe scaune şi în sală se făcu întuneric. Mulţimea tăcu; începu filmul. Jane privea actorii mişcându-se pe ecranul acela.

– Este ca televizorul, dar mai mare, îi şopti ea lui Fred.

El se întoarse spre ea chicotind.

– Se poate spune şi aşa.

Povestea se desfăşură scenă după scenă. O navă spaţială străbătea universul, trecând pe lângă planete, pe lângă Soare. Echipajul acesteia rivaliza în aventuri cu eroii Odiseei. Jane sorbea fiecare cuvânt. Într-un moment mai liniştit al acţiunii, privi în jurul ei, în sală. Toată lumea era cu privirile îndreptate spre ecran, ca şi ea, prinsă de vraja lui.

Avu o revelaţie. Alături, într-o sală asemănătoare, femeile în rochii din muselină urmăreau o producţie similară, cu sunete impresionante, actori şi decoruri. Atâta că în sala de alături se proiecta o poveste care apăruse din mintea ei. Jane trase aer în piept. Mintea i se învârtea.

– Înţeleg acum! strigă ea în întunericul sălii.

– Vrei să taci? rosti un tânăr de pe rândul din spatele lor.

– Iertaţi-mă, spuse ea şi se întoarse către Fred. În sala de alături, lumea se uită la un film după o carte scrisă de Jane Austen!

De această dată, mai multe persoane se răsuciră în scaune, deranjate, şi o şuşuiră să tacă. Jane îşi ceru din nou iertare.

– Da, încuviinţă Fred, râzând înfundat şi şoptindu-i: În sala de alături se proiectează un film după o carte de Jane Austen.

Jane trase aer în piept. Mai privi o dată către publicul din jurul ei, cu privirile îndreptate spre ecran, apoi se gândi la femeile în

rochii din muselină şi bonete. Acelea erau acolo datorită ei. Gândul acesta o provoca mental şi îi tulbura sufletul, încât cu greu îl putea cuprinde. Îşi văzuse cărţile tipărite, exista un muzeu în onoarea ei, acum asta... Toate acestea o făceau să înţeleagă că era posibil ca ea să nu realizeze nici măcar pe jumătate ceea ce avea să devină – ce reprezenta în prezent. Jane închise ochii pentru o clipă, apoi continuă să urmărească filmul, într-o tăcere fermecată.

Când povestea luă sfârşit, oamenii se ridicară să plece.

– Ţi-a plăcut? întrebă Fred.

– Putem să vedem încă unul? îl întrebă ea.

– Sigur, chicoti Fred. Oricând doreşti.

– Mulţumesc, îi răspunse Jane. A fost extraordinar.

Era mult prea vrăjită de experienţă pentru a intra în polemici cu el, aşa că se mulţumi să exprime adevărul. Îl privi, aşteptându-se să îl vadă amuzându-se pe seama ei, dar asta nu se întâmplă. Pe chipul lui se citea bucuria.

– Mă bucur că te-am mai scos din casă, spuse el.

Porniră înapoi spre casă, vorbind despre film, despre călătoria navei spaţiale prin univers, despre personaje. Nu se certară; aveau alte lucruri de discutat. Jane simţea o mulţumire stranie.

Mai târziu, el veni la ea.

– Acum, că te simţi mai bine – slavă Domnului, continua să creadă minciuna aceea –, nu vrei să ne plimbăm prin Bath?

– Am mai fost prin oraş, spuse ea.

– Este un oraş frumos, chiar dacă l-ai mai vizitat.

– Mie nu-mi place, răspunse ea; spunea adevărul.

– Ce nu-ţi place? râse Fred. Arhitectura? Sper că nu oamenii, spuse el şi înălţă o sprânceană.

– Deşi nu vreau să vorbesc urât despre oraşul tău de baştină, Bath este cel mai plictisitor loc din Anglia. Câţiva dintre locuitorii lui sunt fermecători, recunosc, se grăbi să adauge.

– Nu e chiar aşa de rău, spuse Fred, sprijinindu-se de uşă.

– Numeşte un singur loc din oraş care este interesant sau atrăgător.

– Ce zici de Pump Room?

– E cel mai rău dintre toate! exclamă Jane. Un loc unde se bea ceai şi se complotează. Un loc pentru bârfitori şi capete pătrate.

Îşi dădu seama că ridica din nou vocea. Îşi coborî privirea.

– O! Mie mi s-a părut un loc plăcut. Bazinul în sine mi s-a părut incredibil, spuse el.

– Posibil, răspunse Jane. N-am de unde să ştiu. Nu am fost înăuntru.

– În acest caz, nu este corect. Nu poţi critica ceea ce nu cunoşti. E la fel de grav ca şi cum ai arde o carte pe care n-ai citit-o.

– Ai dreptate, recunoscu Jane cu amărăciune. Nu e ca şi cum nu am vrut să merg, rosti în şoaptă; privi apoi pe fereastră, sperând că el nu observase durerea din vocea ei şi că acum o compătimea. Nu am avut niciun motiv să merg acolo. Genul meu nu este bine primit în localul lor.

– Îmi vine greu să cred, spuse Fred.

Ea înghiţi cu greu.

– Am fost invitată, o dată, spuse.

El o privi.

– Ce s-a întâmplat? De ce nu ai mers?

– Domnul respectiv... pur şi simplu nu s-a mai întâmplat, spuse ea. Nu sunt bine-venită acolo, se grăbi să adauge, apoi tăcu, impunându-şi să nu mai sufere din cauza unei amintiri deşarte.

– Crede-mă, îi spuse Fred surprins. Nu vei mai spune niciodată că urăşti oraşul Bath după ce vezi Băile Romane. Fundaţia originală are aproape două mii de ani vechime. Împăratul a ridicat-o pentru iubita lui. Mi se pare un gest romantic.

Jane cunoştea foarte bine povestea; i se spusese acelaşi lucru, de multe ori. Citise chiar câteva cărţi care tratau subiectul, Băile

şi istoria lor, despre cât de romantic, de magic şi de minunat era acel loc. Totul era bine şi frumos, dar vorbind despre asta nu făcea decât să-i stârnească amintiri dureroase.

– Nu pun mare preţ pe conceptul de iubire romantică, spuse Jane pe şleau. Romantismul înseamnă prefăcătorie. Florile din seră şi dulciurile nu înseamnă automat respect.

– Sunt de aceeaşi părere, zise Fred. Lucrurile acelea nu definesc iubirea.

Jane se încruntă.

– Atunci, ce defineşte iubirea?

– Iubirea înseamnă să acorzi atenţie celuilalt. Să-i masezi picioarele, când vine obosit după o zi lungă. Chiar dacă picioarele îi miros urât.

– Sună îngrozitor, spuse Jane, deşi, în sinea ei, găsea imaginea înduioşătoare.

– Iubirea este să cunoşti dorinţele ascunse ale celuilalt şi să i le împlineşti, spuse Fred.

Jane înghiţi.

– Vii cu mine undeva? o întrebă el.

– Unde? ceru ea să ştie; inima încă îi bătea cu putere după ultima lui afirmaţie.

– Este o surpriză. Vreau să îţi arăt ceva.

Jane clătină din cap, frustrată, şi nu se mai putu abţine. O înfuria.

– Îmi pare rău, domnule, dar purtarea dumneavoastră mă nedumereşte.

El ridică dintr-o sprânceană, apoi izbucni în râs.

– Cum vine asta? întrebă el.

– Nu reuşesc să înţeleg insistenţa dumitale de a mă invita să te însoţesc în diverse locuri, îi spuse Jane. Ţi-ai exprimat foarte clar antipatia faţă de mine.

– Am făcut eu asta? întrebă el.

– Da, insistă ea tresărind. Mă tachinezi, râzi de mine şi m-ai judecat greşit. Nu ştii cine sunt. Nu mă înţelegi deloc.

– Te înţeleg perfect.

– Ce înţelegi? întrebă ea, mijind ochii.

– Înţeleg că eşti o persoană inteligentă, atât de inteligentă, încât mă sperie, răspunse el.

Jane înghiţi cu noduri.

– Serios? se miră ea.

– Văd o persoană rece, dar cu o inimă caldă. O persoană cu un pronunţat spirit critic, dar pe bună dreptate. Cineva care a suferit şi care acum este defensiv.

Jane se holba la el.

– Cineva care nu are toleranţă pentru nerozi, şi de ce ar avea? Văd pe cineva care iubeşte oamenii, în ciuda faptului că au rănit-o. Văd o persoană optimistă...

– Optimistă? îl întrerupse Jane. N-aş spune.

– Optimistă, da. Cineva care pretinde că urăşte lumea, dar care vede frumosul la tot pasul, în aşa fel încât îşi doreşte să se bucure de o viaţă lungă, să experimenteze, să vadă tot. Fred se scărpină pe umăr.

– Văd o persoană atât de frumoasă, încât îmi taie răsuflarea.

Făcu o pauză şi o privi drept în ochi.

– Ce anume din cele ce am spus este greşit?

Jane fu cuprinsă de uimire şi de un amestec de sentimente atât de tulburător, încât nu putu articula niciun cuvânt. Nu îndrăznea să-l privească în ochi. Frica şi confuzia puseră stăpânire pe ea; nimeni nu îi mai spusese asemenea lucruri. Frumuseţea vorbelor lui o impresionase, iar căldura şi adevărul acestora îi strângeau dureros inima. Privi în tavan, apoi îşi plecă privirea în podea.

Trecu în felul acesta un minut, sau poate o oră. În cele din urmă, el vorbi din nou.

– Aşadar, vii cu mine? întrebă el.

Jane era încremenită în tăcere. Putea totuşi să îşi mişte capul, aşa că dădu din el, încuviinţând. El păru să observe ce efect avuseseră vorbele lui asupra ei, aşa că i se adresă din nou cu blândeţe.

– Ne întâlnim la parter, mâine, spuse el cu vocea uşor răguşită. La douăsprezece fără un sfert, noaptea.

– Douăsprezece fără un sfert noaptea? întrebă ea. De ce la o oră aşa târzie?

– Vei vedea, spuse el şi o privi din nou cu o expresie conspirativă, care o făcu să înghită din nou în sec. Pe mâine-noapte, Jane.

– Pe mâine-noapte, răspunse ea.

Jane reluă predicile şi se forţă să citească. Îşi auzea respiraţia zgomotoasă şi îşi impuse să se liniştească. Simţea că se apropia de ceva periculos – nu ştia ce era anume – şi, deşi voia să se oprească, simţea că nu exista nicio putere în univers capabilă să o împiedice să-l vadă la miezul nopţii următoare.

În seara aceea, Sofia ajunse acasă târziu.

– Îmi pare rău, Jane, drumul meu la bibliotecă a fost un dezastru. Nu am găsit nicio informaţie care să ne ajute cu întoarcerea ta acasă. Tu ai aşteptat răbdătoare, aici, întreaga zi, plictisindu-te, şi ţi-ai încredinţat viitorul şi fericirea în mâinile mele. Am încercat să găsesc ajutor şi am eşuat lamentabil.

– Nu ai eşuat, Sofia, îi răspunse Jane.

Chipul Sofiei era îndurerat.

– Am avut o zi dificilă. Dar îţi promit să mai încerc.

– Mulţumesc, Sofia. Îţi mulţumesc pentru tot.

– Din păcate, nu te vei întoarce acasă astăzi. Mi-aş fi dorit să am veşti mai bune. Va trebui să mai petreci o noapte aici. Încerc mâine din nou. Te rog să nu mă urăşti.

– Sigur că nu, răspunse Jane. Nu te-aş putea urî niciodată.

Privi dincolo de ea, la Fred, care intra în bucătărie. Se întoarse imediat spre Sofia, sperând că aceasta nu observase. Înghiţi în sec.

Era prinsă între teama că şansele ei de reîntoarcere acasă se diminuau şi uşurarea că i se permitea să mai stea măcar o zi.

Un sunet metalic, ca nişte clopote, venind dinspre veşmintele Sofiei, o smulse din visare.

– Ai un clopoţel în buzunar? o întrebă Jane.

Sofia se încruntă.

– O! Este telefonul meu, răspunse ea, se întoarse spre Jane şi strânse din pleoape. Nu mă întreba cum funcţionează.

Scoase din buzunar o cutiuţă subţire, metalică, aşa cum văzuse că toată lumea părea să aibă în acele vremuri, şi o studie.

– Nu cunosc acest număr de telefon, spuse ea, apoi încremeni. Trebuie să fie Jack! Probabil că are un telefon nou. Mi se face rău. De ce mă sună? Făcu o pauză. Mă sună să îşi ceară iertare! Se întoarse către Jane. Repede, ce să îi spun? Ce părere ai de vocea asta? Bunăăă, spuse ea cu vocea îngroşată.

– Pare că suferi de tuberculoză, zise Jane.

– OK, atunci ceva mai subţire, încercă Sofia din nou. Buu-năă!

– E mai bine, cred, spuse Jane.

Cutiuţa continua să sune. Sofia scutură din cap.

– Mă pricepeam la asta. În regulă, asta este. Duse cutiuţa la ureche. Bună, frumosule, murmură ea.

– Doamna Wentworth? întrebă o voce masculină, răguşită.

Vocea răzbătea din cutiuţa metalică. Jane se aplecă spre Sofia, ascultând, cu ochii măriţi.

– Da, cu cine vorbesc?

Sofia elimină răguşeala din voce, revenind la tonul ei obişnuit.

– Dave Croft, de la bibliotecă.

Sofia se lăsă să cadă pe un scaun.

– De unde aveţi numărul meu?

– Dumneavoastră mi l-aţi dat, spuse vocea.

– O! Ce doriţi?

– Să îmi cer iertare pentru mai devreme.

Jane se holba la telefon. Sofia vorbea cu acesta, la fel ca femeia din tren. Cum se auzea sunetul? Oare vocea aceea aparţinea cu adevărat unei persoane? Jane se apropie şi mai mult de dreptunghiul metalic, cu ochii ieşiţi din orbite.

Sofia ridică din umeri şi agită o mână în aer.

– Nu e nevoie. Nu m-am supărat, spuse ea.

– Sper că nu. Pentru că am făcut nişte investigaţii, pe cont propriu. În chestiunea cu vrăjitoarele, zise vocea.

Jane îşi îndreptă spatele în scaun.

– Amuzant, se stropşi Sofia şi dădu ochii peste cap. Ai găsit vrăjitoarea femeii scrântite, bravo!

– De fapt, spuse vocea, da, am găsit-o.

Capitolul treizeci și patru

Sofia păși în biblioteca Universității de Drept din Bristol. Dave, bibliotecarul, o aștepta în vestibul.

– De ce ne întâlnim aici? îl întrebă ea.

– Bună dimineața, spuse el. Doamna Sinclair ne așteaptă înăuntru.

Îi deschise ușa, apoi arătă către hainele ei.

– Straie noi?

– Am vrut să încerc ceva, spuse ea.

Purta o pereche de pantaloni scurți roz și un tricou pe care era posibil să scrie *Bazooka*. Nu era sigură, pentru că nu avea ochelarii la ea. Ochii îi erau, în schimb, acoperiți de o pereche de ochelari de soare cu rame în culorile curcubeului care, era sigură, ofereau un nivel redus de protecție împotriva razelor ultraviolete. Courtney Smith apărea în aceeași ținută pe coperta *Teen Vogue*, ediția din luna precedentă. Pantalonii scurți îi opăreau interiorul coapselor. Sofia înghiți în sec.

– Arăt oribil, nu-i așa? întrebă și își plecă capul.

– Nu. Arăți grozav, răspunse Dave. Ești la modă. Îți stătea foarte bine și înainte. Pe aici.

O conduse către sala principală de lectură. Deasupra se profila acoperișul unei săli de concerte. Sala vastă era mărginită de

separeuri de studiu, de culoare maro, fiecare dintre acestea fiind ocupat de câte un student, dintre care mulți dormeau. Dave o conduse pe Sofia la mezanin pe o scară spiralată din metal. Rânduri de cărți se aliniau de-a lungul încăperii. El scoase dintr-un raft un tom juridic, albastru, și îl deschise, căutând ceva. Sofia îi urmărea ochii alunecând pe cuprinsul paginilor; privirea lui părea blândă și agitată. Clipea cu un tic nervos.

– De ce mă ajuți? îl întrebă ea mijind ochii.

Dave închise volumul și o privi.

– Poftim?

– Nu pari să ai mai mult de douăzeci de ani. Eu am... treizeci. Ai cumva un fetiș pentru femeile mai în vârstă?

– Nu, spuse Dave, apoi râse și reluă căutarea. Și am douăzeci și nouă de ani.

– Nu te pot ajuta cu realizarea scenariului tău, dacă asta te interesează.

– Nu am niciun scenariu, răspunse el.

– Nu mă voi culca cu tine.

– Nu vreau să mă culc cu tine.

– Ba vrei, insistă Sofia. Toată lumea vrea asta.

Dave nu zise nimic.

– Nu-mi spune că ești un tip cumsecade. Îi urăsc pe tipii cumsecade.

Dave lăsă cartea.

– Îți amintești *The Warmest Hearth*[1]?

Sofia își dădu ochii peste cap.

– Telenovela în care am interpretat rolul lui Nanette, pieptoasa fiică a preotului? Am încercat în toți acești ani să o uit.

– A fost serialul de televiziune preferat al mamei mele.

– Îmi pare rău pentru ea, spuse Sofia.

– Nu e nevoie. A murit.

[1] Căminul cel mai primitor (în engleză în original) (n.tr.)

Dave îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţii. Sofia îl plesni peste braţ, dar îi vorbi cu o voce caldă.

– De ce a trebuit să strici totul spunându-mi asta? Şi mama a murit. A fost foarte urât din partea ei, a murit fix când începea să îmi placă de ea. Mi-a cam stricat anul respectiv, spuse ea.

– Şi mie la fel, zise Dave. Nu trece nicio zi de douăsprezece iunie fără să mă gândesc la ea, femeie neroadă. Sau orice altă zi, la drept vorbind.

– Mamele noastre n-au minte deloc.

– Episodul preferat al mamei era acela în care preotul Matthews se îndrăgosteşte de Nanette, spuse Dave.

– A, da. Părintele Matt, preotul cel sexy. Ce scandal a fost! BBC-ul a primit foarte multe scrisori! Oare ce o mai fi făcând Ryan? Acesta este numele actorului care l-a interpretat pe părintele Matt, adăugă ea. Probabil că zace în vreun şanţ. Ar trebui să-i dau un telefon. În orice caz, continuă.

– În fiecare zi, când mă întorceam de la şcoală, eu şi mama ne uitam la *The Warmest Hearth*. Când Nanette şi părintele Matthews, în sfârşit, au... ştii tu...

– S-au împreunat întru cele sfinte? întrebă Sofia.

Dave încuviinţă.

– Mama a fost foarte fericită. Am urmărit episodul şi mama l-a înregistrat. Apoi l-a vizionat încă o dată, de pe casetă, imediat după aceea.

– Casetă video? Încetează să îmi mai reaminteşti cât sunt de bătrână; nu-ţi faci niciun serviciu.

El ridică din umeri.

– În orice caz, acesta este motivul pentru care te ajut.

– Mă ajuţi pentru că am jucat într-o telenovelă atât de veche, încât ai putut-o copia pe casetă video?

– Pentru că i-ai adus mamei mele, atât de afectată de cancer încât pe radiografie trupul ei arăta ca un cufăr plin cu perle, un pic de bucurie înainte de moarte.

Sofia îl privea fix.

– În regulă, pufni ea. Îți dau voie să mă ajuți. Așteaptă. Ca să fie totul foarte clar: eu susțin că Jane Austen se găsește acum în casa fratelui meu. Tu nu mă crezi nebună? întrebă și își plecă privirea.

Dave ridică din umeri.

– Dacă tu spui că ai văzut-o pe Jane Austen, atunci ai văzut-o pe Jane Austen. Dacă spui adevărul, atunci, uau! În casa ta se află una dintre cele mai mari scriitoare ale literaturii britanice. Dacă ești nebună, atunci am o poveste interesantă de spus la cârciumă. Eu ies în câștig oricum.

Ridică din nou cartea și o răsfoi. Sofia îl fixă iar cu privirea.

– Iată! exclamă el, oprindu-se la o anumită pagină. În plus, dacă ai inventat asta, este o minciună sofisticată.

Îi arătă un paragraf în josul paginii și-i dădu cartea. Sofia luă cartea și citi pasajul cu glas tare:

– Rezumat al comunicării: 2 februarie 1810. Emmaline J Sinclair, de pe Aleea Russia nr. 8, Cheapside, v Rex.

Sofia rămase cu gura căscată de uimire.

– Aceasta este doamna Sinclair? Jane spune adevărul?

Dave arătă către însemnare:

– Nu este aceea adresa ei?

– Ba este exact adresa pe care mi-a dat-o Jane. Dumnezeule! Nu știu ce să spun, râse ea, stupefiată. OK, explică-mi. La ce ne uităm?

Dave ridică volumul.

– Ne uităm la o listă a tribunalului. Doamna voastră Sinclair a fost acuzată de o crimă.

Sofia clarifică.

– Judecata unei vrăjitoare?

Dave citi rândurile care urmau.

– Nu. A fost acuzată de furt calificat.

Sofia se încruntă şi clătină din cap.

– Adică?

– A furat nişte haine, răspunse Dave. Pe vremea aceea era mare lucru.

– A fost găsită vinovată? întrebă Sofia.

Dave citi paragraful.

– Nu se menţionează. Trebuie să verificăm în arhive. La parter.

Sofia şi Dave coborâră. Mintea Sofiei fremăta fără astâmpăr. Jane spusese adevărul; doamna Sinclair existase cu adevărat. Se afla în faţa unui mister. Dave o conduse în dreptul unui raft ce cuprindea volume prăfuite ale Tribunalului Penal Central din Old Bailey.

– Este foarte interesant, spuse Sofia. Parcă aş fi un căutător de comori. Dar, în loc de comori, căutăm cărţi.

Dave răsfoi un volum, apoi îl aruncă într-o parte şi luă un altul.

– Îţi place treaba asta, zise ea zâmbind în colţul gurii.

– Întru totul, recunoscu el. Uite.

Se opri asupra unei pagini. Expresia i se schimbă.

– Ce este? întrebă Sofia.

Dave clătină din cap.

– Doamna Sinclair a fost găsită vinovată. A fost trimisă în exil.

– În exil? Unde?

Dave citi mai departe.

– În Australia. Dar a murit. Pe vasul *Earl Spencer*, care o ducea către New South Wales.

– Foarte nepoliticos din partea ei, rosti Sofia şi se scărpină în creştet. Ei bine, acum sunt complet pierdută.

Dave se aşeză pe podea între două şiruri de rafturi.

– Şi eu la fel.

– Eşti dezamăgit, spuse Sofia. Trebuie să recunosc, este cât se poate de frustrant.

– Chiar credeam că am găsit ceva, zise Dave. Voi continua să caut.

Sofia se uită la ceas.

– Trebuie să plec.

El își ridică privirea.

– Și dacă mai găsesc ceva?

– Dacă mai găsești ceva, vino pe platouri.

Dave se îndreptă de spate.

– Vrei să spui... pe platourile de filmare?

Sofia ridică din umeri.

– De ce nu? Îți las numele la poartă.

Dave o privi impresionat.

– Uau! Un platou de filmare adevărat! Unde se petrece magia.

– Nu este chiar așa de impresionant pe cât s-ar crede, spuse Sofia, făcându-i semn cu mâna, ca o vedetă.

– Poate pentru tine. Dar pentru mine... e foarte palpitant! Vor fi acolo vedete!

Sofia dădu ochii peste cap.

– Da, Courtney Smith o să fie acolo.

– M-am referit la tine, spuse el.

– O, răspunse ea. Nu contează.

Se îndepărtă, mascându-și zâmbetul.

Capitolul treizeci și cinci

Courtney luă brațul Sofiei și se apropie de ea.

– Am auzit un zvon, îi șopti zâmbind.

Se găseau din nou pe platou, pentru repetiția după-amiezii. Courtney purta o magnifică rochie de epocă. Sofia îmbrăcase din nou rochia lălâie, verde-limetă. Tensiunea și o agresivitate pasivă clocoteau între ele; păreau să se afle pe punctul declanșării unui conflict deschis, dar, pentru moment, gesturile și tonul erau ținute sub control.

– Ai un admirator secret.

– Serios? se miră Sofia, apoi lovi pământul, prefăcându-se lipsită de interes. Cine?

Nu se putea gândi decât la Jack. Spusese el ceva? Își dădeau cu toții seama? Inima îi tresări.

– Pete te place, spuse Courtney; ridică din sprâncene și o împunse cu cotul, iar Sofia se încruntă.

– Cine este Pete? întrebă ea, stânjenită.

– Pete, administratorul sălii?

Sofia căută în memorie, printre nume și chipuri, dar nu găsi nimic. În cele din urmă, Courtney îi indică marginea platoului. Un bărbat tatuat, la vreo șaptezeci de ani, ieșea din cabina portabilă de toaletă, îmbrăcat într-o vestă reflectorizantă. Marginea

lăsată a pantalonilor dezvăluia partea superioară a unor fese acoperite de eczemă.

– El e. Te place foarte mult. Cred că ar trebui să-i dai o şansă.

Sofia îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, mulţumesc.

– De ce nu? Doar eşti singură. Asumă-ţi un risc. Cine ştie, poate găseşti iubirea.

Courtney o privea cu o expresie sinistră. Sofia îl privi pe Pete, administratorul, cum stivuia nişte scaune. Acesta era probabil un om de treabă, care habar n-avea în ce fel râdea Courtney pe seama lui. Sofia se întristă şi se simţi stânjenită pentru ei amândoi. Spera că aceasta nu-i spuse şi lui ceva în glumă, ca să-l necăjească; omul probabil voia doar să-şi vadă de treaba lui. Dintr-odată, se simţi cuprinsă de o furie incredibilă.

– Îmi pare rău, nu pot, rosti ea foarte convingător. Am deja pe cineva.

Tresări ea însăşi la auzul minciunii, imediat ce vorbele îi părăsiră buzele. Courtney clipi şi se îndreptă.

– O! Mă bucur pentru tine. Cum îl cheamă?

Sofia trase aer în piept. O, Doamne. Spusese un neadevăr şi acum nu mai era cale de întoarcere. Repede, ce nume sexy de bărbaţi existau? Bertie? Reginald? Horatio? Nu, toate erau respingătoare. Încerca să construiască mental o persoană, dar fu salvată de Jack, care veni lângă ele.

– Suntem aproape gata, spuse el, arătând spre cameră. O luăm de la început.

– Jack, ştiai că Sofia are pe cineva? întrebă Courtney.

Sofia se crispă din nou la auzul minciunii. Jack însă o fixă, căutându-i privirea. Chipul lui fusese traversat de o tresărire abia perceptibilă, dar care avea s-o ţină pe Sofia mulţumită pentru tot restul zilei.

– Am, spuse ea, sfidătoare.

– Mă bucur pentru tine, răspunse Jack cu o voce lipsită de orice expresie.

– Spune-i lui Jack cum îl cheamă, insistă Courtney.

Sofia strânse din dinţi, dornică să dezvolte minciuna, pentru că îl punea pe Jack pe jar. Văzându-l însă că o privea cu o expresie ce părea să fie tristeţe, descoperi că nu se putea gândi la niciun nume.

– L-ai inventat? rânji Courtney.

– Nu... eu...

Nu se putea gândi la niciun nume. Nu voia să se gândească la vreunul. Era extenuată de întreaga poveste. Nu putea concura cu o californiană de douăzeci şi ceva de ani.

– Chiar şi iubiţii imaginari au nume, spuse Courtney; ochii ei ca albăstrelele străluceau de bucurie, iar un operator din apropierea lor chicoti.

Apoi, prin mulţime, o siluetă îşi croi drum spre ei. Oamenii se dădură de o parte şi de alta, creând un culoar. Dave Croft îşi făcu apariţia de undeva, dintre ei, unde părea că stătea de o vreme. Veni lângă Sofia şi-i cuprinse umerii cu braţul.

– Bună, spuse el.

Courtney, Jack şi restul echipei păreau să asiste la scena care se desfăşura sub ochii lor cuprinşi de un sentiment general de stupoare. Sofia era la fel de şocată ca toţi ceilalţi, dar avu prezenţa de spirit şi talentul actoricesc să nu se dea de gol.

– Iartă-mă că am întârziat. Am fost reţinut la sală, spuse Dave. Am ridicat o mulţime de greutăţi.

Era îmbrăcat în hainele lui de bibliotecar şi pantofii din piele. Dave se întoarse spre Jack, care rămăsese cu gura căscată. Îi întinse mâna:

– Dave Croft, spuse. Iubitul.

Sofia îşi înăbuşi un hohot de râs. Întreaga scenă era atât de ridicolă şi, totodată, atât de adorabilă, încât nu-şi imagina că o putea cineva crede adevărată. Spre surpriza şi încântarea ei, toată lumea părea să o creadă.

– Jack Travers.

Jack tuşi. Îşi strânseră mâna. Courtney îi privea cu ochii măriţi. Pe tâmplă îi pulsa o venă.

– Desigur, spuse Dave. *Forrest Gump* este unul dintre filmele mele preferate.

– Nu l-am regizat eu, spuse Jack.

– Ştiu, zise Dave, apoi zâmbi larg şi se întoarse spre Courtney. Şi tu eşti?

Courtney căscă gura de surpriză.

– Courtney Smith,.

Dave zâmbi şi-i strânse mâna.

– Încântat de cunoştinţă!

Courtney plecă îmbufnată. Dave se întoarse spre Sofia.

– Eşti liberă, scumpo?

„Scumpo" suna ciudat în gura lui, ca şi cum nu îl mai rostise până atunci.

– Vreau să îţi arăt ceva.

– Nu se poate! izbucni Jack. Avem de repetat o scenă, amice.

– Doar cinci minute, Jack, spuse Sofia. Nu ai nevoie de mine chiar acum.

Plecă, făcându-i semn lui Dave să o urmeze afară. Ştia din experienţă că Jack avea s-o privească îndepărtându-se.

– Îmi pare rău pentru asta, zise Dave, pentru că te-am cuprins pe după umeri şi am spus că sunt iubitul tău. Am spus-o pentru că i-am auzit vorbind. Nu am zis-o pe bune. Ştiu că nu sunt iubitul tău.

– Bun, sper că ştii, spuse Sofia, deşi încă îi venea să zâmbească. Cu toate acestea, îţi mulţumesc. A fost o mişcare foarte inspirată.

Dave zâmbi.

– O!

Dave se suci de pe un picior pe altul.

– Ce voiai să îmi arăţi? îl întrebă ea repede.

El îşi drese glasul.

– Aşa. Priveşte asta, spuse el şi îşi deschise geanta. Am făcut cercetări în legătură cu doamna Sinclair. Scoase o carte şi începu să o răsfoiască. M-am gândit la ce materiale avem în arhivă despre Jane Austen. Biografiile ei sunt puţine. Dickens, Hardy, Tolstoi – avem teancuri întregi de informaţii. Dar în ceea ce o priveşte pe Jane Austen, nu ştim aproape nimic. Este o enigmă.

– Cum aşa? Este o scriitoare foarte cunoscută.

Dave strânse din umeri.

– Nimeni nu s-a gândit să le păstreze. Nu ştiu.

Sofia se încruntă.

– N-am putea să-i cerem ei să ne relateze nişte fapte din viaţa personală? La urma urmei, locuieşte în casa mea.

– Ştiu, răspunse Dave.

Sofia zâmbi. Orice om normal ar fi fost îndreptăţit să o considere scrântită să pretindă că în casa ei locuia o scriitoare din secolul al XIX-lea. El însă nu o făcea. Ceea ce însemna, probabil, că el nu era normal, dar tot era drăguţ din partea lui.

– Dar uite cum stă treaba, adăugă el. Jane Austen din casa ta este o femeie tânără. Nu are cărţi publicate, nu are realizări. Nu s-a făcut cunoscută încă în epoca din care a venit. Nu ne poate oferi informaţiile de care avem nevoie.

Sofia încuviinţă.

– Însă există o sursă de informaţii pe care nu am luat-o în considerare. Pe parcursul vieţii sale, Jane Austen a scris trei mii de scrisori. O sută şaizeci au supravieţuit până în zilele noastre.

Sofia înălţă o sprânceană.

– I-a scris Jane Austen o scrisoare doamnei Sinclair?

– Nu, răspunse Dave, iar Sofia se posomorî. Dar doamna Sinclair i-a scris o scrisoare lui Jane.

– Poftim? spuse Sofia, apoi trase aer în piept. Arată-mi!

El îi întinse volumul gros, albastru. Pe copertă scria *Sotheby's*[1], Catalog Anual. Cartea era deschisă la o pagină care cuprindea anunțurile casei de licitații.

– Aceasta este ca pagina de sport pentru tocilarii din trecut, spuse Dave.

Fiecare rând afișa nume și date.

– Acestea sunt informații referitoare la scrisorile despre care se cunoaște că au fost primite sau trimise de către Jane Austen.

Sofia își plimbă privirea peste pagină și exclamă:

– Uite! Arătă cu degetul un rând pe pagină unde scria: *Doamna Emmaline Sinclair către Jane Austen.* I-a scris lui Jane o scrisoare în 1810.

Dave încuviință.

– Înainte să fie trimisă în Australia.

– Și ce facem, în cazul acesta? întrebă Sofia.

– Găsim scrisoarea cu pricina.

– Cât de interesant! Suntem căutători îndrăzneți de cărți! spuse Sofia și îi zâmbi.

El clipi și zâmbi la rândul lui. Apoi își plecă privirea și continuă să caute în carte.

Sofia îl conduse pe Dave în bucătăria de pe platou.

– Ia-ți o cafea înainte să te întorci la bibliotecă.

Se întoarse la Jack și la Courtney pentru a relua repetițiile. Nimeni nu vorbi despre altceva decât unghiuri de filmare și scenariu pe întreaga durată a scenei.

La un moment dat, în timpul repetiției, Sofia privi către bucătărie, unde Dave încerca să-și pregătească o cafea la espresor. Tânărul adăugă boabele de cafea în aparat, dar când apăsă pe buton, nu obținu decât apă fierbinte. Înjură și sări într-o parte.

[1] Cea de-a patra cea mai veche casă de licitații din lume, cu funcționare neîntreruptă, cu 90 de sedii în 40 de țări (n.tr.)

Privi în jur să vadă dacă observase cineva. În cele din urmă, ridică din umeri şi păru să renunţe. Aruncă un plic de ceai în cana cu apă fierbinte şi sorbi. Sofia îl privi şi zâmbi. În vremea tinereţilor ei răpitoare petrecute pe scenă, fusese cucerită de Lancelot, salvată de Robin şi de arcul acestuia, cerută în căsătorie de Hamlet şi sedusă de Tristan. Însă, în ceea ce privea actele de cavalerism, Dave Croft, cu abdomenul lui nelucrat la sală şi pantofii scâlciaţi, prin felul în care se situase de partea ei şi prin ceea ce făcuse, poate că îi întrecea pe toţi.

Trecură câteva ore într-o fericire lipsită de evenimente. Când repetiţia luă sfârşit, Sofia merse la cabină să se schimbe, ca să plece acasă. Când păşi înăuntru, i se tăie respiraţia.

– Când au sosit astea? îl întrebă pe Derek, care spăla pensulele de machiaj într-o chiuvetă.

– Cu vreo douăzeci de minute în urmă. Doamnă Wentworth, sunt minunate!

Derek spunea adevărul. Trei duzini de trandafiri cu coada lungă stăteau frumos într-o vază din cristal. Petalele roşii precum cireşele coapte erau acoperite de rouă şi străluceau în lumina după-amiezii.

– Cine i-a trimis? întrebă el. Nu e niciun bilet.

Sofia nu avea nevoie de vreun bilet ca să ştie cine îi trimisese.

– Jack, răspunse ea.

– Ce culoare frumoasă! spuse Derek. O nuanţă magnifică de roşu. Nu îmi dau seama unde am mai văzut-o. Este acelaşi roşu ca...

– Părul meu, şopti Sofia.

Îşi trecu o şuviţă peste ureche. Sofia privea florile de pe masă cu inima bătându-i cu repeziciune. La începutul relaţiei lor, Jack îi oferea adesea trandafiri ca aceia, în culoarea părului ei. Sofia respira precipitat.

Îi sună telefonul. Pe ecran apăru numele Dave Croft. Dave! Se gândi să răspundă – putea fi ceva important, în legătură cu Jane, dar lăsă să intre mesageria. Dave avea să înțeleagă. Dacă avea noutăți, îi va lăsa un mesaj. Privi ecranul, așteptând. Nu veni niciun mesaj. Ridică din umeri. O va suna din nou. Avea să fie un film grozav. Care i-ar fi putut chiar schimba viața.

Capitolul treizeci și șase

Dacă Sofia ar fi fost întrebată care fusese punctul de cotitură în căsnicia ei, momentul în care lucrurile se schimbaseră, gândul i s-ar fi oprit asupra unei întâmplări petrecute cu patru ani în urmă.

La început, ea și Jack făcuseră totul pentru a fi excepția de la regulă printre căsătoriile de la Hollywood.

– Vom face lucrurile altfel, spuseseră ei, privind, cu expresii superioare, către lista lungă de cupluri celebre care sfârșiseră prin a divorța și angajându-se să facă lucrurile mult mai bine decât acestea.

Activitatea regizorală a lui Jack îi impunea acestuia să rămână în Los Angeles luni la rând, să supravegheze postproducția, să participe la vizionări și la întâlniri. În același timp, Sofia era pusă în avion și trimisă în locuri unde mâna de lucru era mai ieftină, iar în zilele acelea dolarul american valora mult, mai ales în Europa de Est și chiar și în Australia.

Sofia revenea la Los Angeles ori de câte ori putea. O dată l-a găsit pe Jack pe podelele unui studio de procesare video, pradă unui atac de panică – cel mai intens de până atunci – cu privire la montajul continuării filmului Batman. Filmarea avea aproape cinci ore, iar Jack era paralizat de nehotărâre, neștiind la ce scene să renunțe. Sofia a rămas cu el în camera aceea de editare lipsită de ferestre, l-a

liniştit, sugerându-i cu blândeţe la ce scene să renunţe, şi aplaudându-l de fiecare dată când acesta lua o decizie.

În realitate, Jack despica firul în patru. Un regizor priceput lua decizii, chiar dacă nu erau cele mai bune: actul luării deciziei era cel care conta. Sofia era altfel decât el, ea ştia instinctiv ce trebuia să facă. Ştia să spună o poveste dintr-o privire, cu o imagine, cu un cuvânt. Îl privise pe Jack pe podeaua studioului de procesare, tremurând şi gata să izbucnească în lacrimi, şi clătinase din cap, întrebându-se de ce se expunea la aşa ceva, cum de ajunsese el la concluzia că aceea era cariera pe care şi-o dorea? Sofia îl iubea, aşa că îl ajuta de fiecare dată. Finalizaseră montajul împreună.

Filmul avusese succes. Sofia şi Peter exploataseră atracţia care se stabilise între ei în prima peliculă, de această dată scenaristul adăugând o iubire autentică, pe lângă acţiunea obişnuită, complexă, specifică benzilor desenate. Presa de specialitate scrisese recenzii în tonuri elogioase, numindu-l o capodoperă a genului. Filmul a doborât recorduri, înregistrând cele mai mari încasări obţinute vreodată de continuarea unei pelicule, iar Jack era sărbătorit peste tot pe unde mergea.

Cam în perioada aceea lucrurile au început să se schimbe.

Au demarat producţia la Batman 3 aproape imediat. Au încheiat filmările şi se apropia din nou etapa montajului. Jack avea probleme, iar Sofia a stat din nou alături de el, noapte de noapte, în studioul de montaj. Jack i-a cerut să participe la avanpremieră, iar ea a acceptat cu bucurie, aşezându-se însă pe un rând din spate, ca să nu încurce. Îi privea din când în când ceafa, în timp ce pe ecranul uriaş era proiectată varianta finală a filmului. El şi-a relaxat umerii. Filmul era promiţător. Ea a zâmbit, bucurându-se pentru el. Asta însemna că el avea să fie într-o dispoziţie plăcută mai târziu.

Sofia se pregătea să părăsească sala, când unul dintre directorii executivi s-a aplecat spre Jack, şoptindu-i ceva la ureche. Sofia a auzit.

– Covorul se asortează cu perdeaua?

Bărbatul arăta spre ecran, unde Sofia, în rolul Batgirl, apărea în cadru, cu pletele ei înflăcărate unduindu-se pe ecran. Sofia a încremenit. S-a întors spre Jack, cu răsuflarea tăiată, aşteptând să vadă indignarea acestuia în acţiune. Voia să audă cum Jack Travers îl punea la locul lui pe un neisprăvit care îi insultase nevasta.

Jack a părut să stea pe gânduri o clipă şi a privit în jur. Alţi directori din preajmă au râs înfundat. Jack i-a privit.

– Nu, a răspuns, apoi a chicotit.

Asta a fost tot ce a spus. Sala cufundată în întuneric a răsunat de râsete.

Sofia a părăsit cinematograful. Şi-a petrecut dimineaţa următoare în studioul de montaj, făcând ajustări, ajutându-l pe Jack cu tot ce era nevoie. Apoi a mers acasă şi a plâns. Când a ajuns şi el acasă, câteva ore mai târziu, Sofia l-a confruntat.

– Se asortează covorul cu perdeaua? l-a întrebat ea.

Jack a privit-o cu vinovăţie, ca un copil prins când fura o prăjitură. Apoi a devenit sfidător şi furios şi a început să gesticuleze.

– Ce voiai să fac? Ei sunt oamenii cu bani.

– Eu sunt soţia ta, a spus Sofia.

Atunci, el a devenit şi mai vehement. Întreaga presiune ca treaba să iasă bine era pe umerii lui. Ea trebuia doar să îşi facă apariţia, în salopeta ei strâmtă. El lua decizii – sute de decizii – şi trebuia să fie cele bune.

Sofia îi primise vorbele cu groază. Nopţile pe care le petrecuse alături de el, lăudându-l şi încurajându-l, editându-i filmele în locul lui... Trădarea din vorbele lui era mai dureroasă decât orice altceva. El nu era în stare să înlocuiască un bec fără ajutorul ei, la propriu. Cândva, asta i se păruse adorabil; acum, era, pur şi simplu, enervant.

Își promisese să nu-l mai ajute niciodată. Să vedem cum se descurcă fără mine, își spusese. Și ultimul film al trilogiei Batman a avut succes, a depășit recorduri, realizând cele mai mari încasări pentru o trilogie. Au avut loc petreceri; oamenii din lumea lor, în Los Angeles, se purtau cu Jack de parcă ar fi descoperit tratamentul pentru cancer. Sofia a plecat să turneze un film la Praga, în vreme ce Jack a rămas la Los Angeles. Relația lor a înghețat în timp.

În urma succesului trilogiei, studioul a comandat un al patrulea film. Presa de specialitate vehicula salarii de opt cifre pentru regizor și vedetele filmului. Apoi a avut loc o schimbare. S-a constatat că Peter îmbătrânise, era poate prea bătrân pentru a-l mai interpreta pe Batman. Se apropia de cincizeci de ani; pierduse în greutate și pielea de pe gât îi atârna. Zvonurile au început să circule: avea să fie înlocuit; studioul căuta deja un nou Batman.

Sofia îl suna zilnic pe Peter, exprimându-și sprijinul. Acesta avea o echipă imbatabilă de impresari și de agenți, care s-a luptat din răsputeri, iar situația între studio și oamenii lui Peter a atins un punct critic. S-au aruncat vorbe, s-au făcut amenințări și Peter părea gata de plecare.

Până la urmă, nu l-au înlocuit pe Batman. Au înlocuit-o pe Batgirl.

Ca să-l facă pe Peter să pară mai tânăr, l-au distribuit lângă o actriță mai tânără. Imediat ce le-a aflat decizia, Sofia a dat din cap, cu înțelegere. Firește, au înlocuit-o pe ea. Nu pe el.

În ceea ce-l privește pe Jack, acesta s-a arătat indignat, vorbind despre nedreptate și lipsa de loialitate, dar public a păstrat tăcerea. Când niște jurnaliști l-au întrebat ce părere avea despre faptul că soția lui nu mai juca în filmul care le adusese faima amândurora, spusese că nu se cădea să comenteze atât timp cât filmările erau încă în desfășurare, de parcă ar fi fost vorba de un proces și nu ar fi vrut să influențeze juriații. Sofia înregistrase lovitura și o

adăugase pe lista micilor trădări care se succedaseră una după alta. Când Sofia revenise la Los Angeles, se separaseră.

Sofia crezuse dintotdeauna că acesta fusese momentul în care Jack se schimbase. Crezuse că l-ar putea schimba dacă începeau să petreacă mai mult timp împreună, dar se dovedea că ea, Sofia, era cea care se schimbase, pe când Jack era acelaşi care fusese dintotdeauna. Chiar din acea primă noapte, el avusese o idee preconceputăă despre ea.

„Eşti prea frumoasă ca să ştii astfel de lucruri", îi spusese când apăruse nervoasă la uşa lui şi-i spusese cum se regizează un film. La momentul respectiv, luase vorbele lui ca pe un compliment, ceea ce poate că şi fuseseră, dar acum le înţelegea într-o lumină nouă. Era ca şi cum el ar fi acuzat-o de perfidie, de denaturarea faptelor, de un soi de prefăcătorie, ca şi cum ar fi venit la el acasă pretinzând că era într-un fel, pentru ca apoi să se dovedească a fi cu totul altfel – într-un fel pe care el nu-l înţelegea. Ea ştia că Jack o considera frumoasă, dar dacă asta s-ar fi schimbat, el ar mai fi preţuit-o? La început, păruse că o adoră, că are constant nevoie de ea. Sofia era convinsă că Jack o iubise, cel puţin pentru o vreme, dar acum începea să creadă că în iubirea aceea se strecurase şi nişte ură.

Capitolul treizeci și șapte

Cu cât se apropia miezul nopții, când Jane și Fred trebuiau să plece spre acel loc secret, cu atât Jane considera întreaga situația o nebunie. Stătea lângă fereastră, în sufragerie, și-și mușca buzele. Înainte se plece, cu o dispoziție veselă, făcându-i semn cu mâna, Sofia îi promisese din nou că o va ajuta să se întoarcă în anul 1803, asigurând-o că făcuse progrese în misiunea ei. Jane îi mulțumise, copleșită de vină. Sofia era singura ei prietenă și să se strecoare în felul acesta din casă, sfidând-o, nu numai că o făcea să se judece aspru, dar era o greșeală uriașă care o îndepărta de scopul ei, al întoarcerii acasă, în 1803. Dacă părăsea casa, nu o aștepta nimic altceva decât dezastrul.

Cu toate acestea, nu era în stare să-l refuze pe Fred. Se îmbrăcă în cea mai frumoasă cămașă și pereche de pantaloni dintre cele pe care i le dăduse Sofia și își pieptănă părul de mai multe ori, mustrându-se amarnic în timp ce făcea toate acestea. Stingea și aprindea lumina, apăsând distrată întrerupătorul, și era într-o asemenea stare de epuizare nervoasă, încât nici nu observă când Fred intră în încăpere.

– Ce faci? o întrebă el cu o expresie amuzată; purta o cămașă verde, cu mânecile suflecate până la cot, și o pereche de pantaloni negri, iar ochii îi străluceau într-o nuanță tulburătoare de smarald.

Jane puse capăt torturii întrerupătorului.

– Nimic, spuse ridicând din umeri. Admiram veioza aceasta, spuse ea, plimbându-şi degetele peste lampa de pe birou, prefăcându-se că o studiază.

Fred pufni.

– Îţi plac lămpile de birou în general? Sau aceasta în mod special?

– Sunt o admiratoare înfocată a tuturor surselor de iluminat, răspunse ea.

Îşi ridică privirile de pe lampă. Ajunsese într-un moment în care nu mai ştia ce să simtă: iritare în faţa glumelor lui inepuizabile sau groază pentru ceea ce urma să se întâmple. Fu nevoită să accepte un amestec al celor două.

– Mergem?

Porniră pe străzile întunecate către centrul oraşului.

– Unde mergem? întrebă Jane, însă Fred nu-i răspunse.

Ajunseră în dreptul unor porţi din fier. Fred descuie un lacăt greu, lăsând să cadă lanţul care le ţinuse închise. Deschise poarta şi-i întinse mâna. Jane o luă şi el o conduse într-o clădire din piatră. Jane îşi forţă ochii, încercând să îşi dea seama unde erau, dar îi învăluia un întuneric de nepătruns. Mâna lui era caldă; Jane încerca să îşi controleze respiraţia. Mintea îi fugea în toate părţile; nu putea rămâne fixată asupra unui gând mai mult de o secundă.

Trecură pe sub o boltă, păşind într-un tunel adânc, săpat în stâncă. Poteca de sub picioarele lor era accidentată, acoperită cu pietriş. Jane se împiedică de o piatră ascuţită, iar Fred o prinse înainte de a se prăbuşi. O ajută să se redreseze şi îşi continuară drumul.

– Mă conduci spre pieire? reuşi ea să-l întrebe.

– Aproape că am ajuns, răspunse el.

Ajunseră la capătul tunelului şi păşiră într-un spaţiu deschis.

– Suntem din nou afară! exclamă Jane.

Nu vedea nimic, dar aerul era schimbat. Fred îi lăsă mâna şi se îndepărtă.

– Nu mă lăsa aici! îi ceru ea.

– Mă întorc imediat, răspunse el cu veselie.

Jane rămase locului, sperând că nu o va înhăţa vreo fantomă. Vedea la mai puţin de treizeci de centimetri în jurul ei şi nu distingea decât contururi ale unor stânci şi ceea ce părea a fi o coloană. Simţea aerul cald şi umed pe obraji şi pe umeri.

– Dacă nu te întorci imediat, ţip! rosti Jane în spaţiul înconjurător.

– Zece secunde! Aproape că am ajuns, o anunţă Fred, de undeva din apropiere.

Jane numără în gând până la zece. Nu se întâmplă nimic. Deschise gura să ţipe, dar apoi o rază de lumină galbenă pogorî asupra ei. Jane îşi ridică ochii şi fu orbită.

– Dumnezeule! exclamă Jane. Văd mii de punctuleţe.

– Nu privi direct în lumină. Poate era bine să te fi avertizat, scuze.

Ochii lui Jane îşi reveniră şi lumina scălda acum locul. Jane făcu un pas înapoi, cuprinsă de uimire.

– O, Doamne! spuse ea.

Se afla în curtea interioară a unei clădiri cu două etaje. Coloane din piatră de culoarea mierii deschideau drumul, iar de la înălţime îi priveau gargui. În mijlocul curţii nu era iarbă sau piatră, ci un bazin uriaş cu apă verzuie.

– E o baie! exclamă Jane surprinsă.

Fred râse.

– Este baia. Cea mai mare dintre toate.

Fred îndreptă fasciculul de lumină al lanternei mari pe care o ţinea către suprafaţa apei. Aburul se înălţa în cercuri şi fuioare.

– Aceasta este Baia Romană? se miră Jane. De la Pump Room?

Fred încuviinţă.

– Aceasta este baia care a dat numele oraşului. Ce părere ai, îl merită?

Jane privi către izvorul sacru. Era mai frumos decât îşi imaginase.

– Cred că da. Cum de avem voie să ne aflăm aici, în toiul nopţii?

– Nu avem, răspunse el. Şşş, să nu mai spui nimănui. Ea aşteptă ca el să continue. Vezi statuile acelea? întrebă el.

Jane îşi ridică privirea. Acum văzu cu adevărat: statuile care se înălţau deasupra lor nu erau gargui. Erau Nero, Claudiu, Iulius Cezar, sculptaţi în piatră. Priveau către bazin, urmărind scena.

– Sunt desăvârşite, se minună ea.

– Sunt afectate de ploile acide, spuse el. Din timp în timp, restauratorii vin şi le curăţă. Mâine aducem elevii în excursie, să admire rezultatele muncii acestora. Unul dintre îngrijitori îmi e prieten şi el mi-a dat o cheie. Îţi place? întrebă el şi arătă cu mâna către bazin.

– Nu îmi imaginam că arată aşa, spuse ea; nu-i venea să creadă că se afla în locul în care nu i se permisese să intre înainte.

Chipul lui Fred strălucea.

– Romanii au fost constructori nemaipomeniţi, spuse el.

– Nu au fost chiar aşa grozavi, zise Jane. Nu au construit un acoperiş. Toată căldura se evaporă; arătă către bazin, unde aburii se înălţau de pe suprafaţa apei, disipându-se în atmosferă.

– Ba există un acoperiş, dădu Fred din cap.

Jane se încruntă.

– Eu nu îl văd.

– Nu îl poţi vedea de acolo. Trebuie să intri înăuntru pentru asta, spuse el şi făcu un semn din cap către bazin.

– În apă? Imposibil! pufni Jane.

– Este o ocazie unică! râse Fred. Bazinul nu este deschis publicului pentru înot.

Aerul răcoros al nopții deja începea să o înfioare.

– Voi muri înghețată, spuse ea.

– Ba nu, îți promit.

– Se poate intra în siguranță?

– Da. Restauratorii l-au curățat ieri, spuse el.

– Apa este verde.

– Atunci, ai grijă să nu bei din ea, spuse el râzând. Ți-e teamă?

– Deloc, răspunse Jane, îngrozită; căuta cu disperare un motiv. Nu am costum de baie.

– M-am gândit că vei spune asta, zise el. Poftim.

Îi întinse un ghem de stofă. Jane îl desfăcu.

– Ce este asta?

– Un costum de baie, spuse Fred.

Jane îl ridică în dreptul ochilor, îngrozită. Era o bucățică de material ce semăna cu lenjeria de corp.

– Vrei să port asta? întrebă, cu ochii aproape ieșindu-i din orbite. Este obscen.

– O, spuse el; părea îngrijorat. Doamna de la magazin mi-a spus că bunica ei are unul exact la fel.

Îi arătă lui Jane eticheta din carton atașată costumului, care înfățișa o doamnă cu părul cărunt ținând în mâini o minge de plajă, portocalie; era îmbrăcată în costumul de baie.

– Se distrează.

– Pare beată, spuse Jane; poate că aceea era singura cale prin care ar fi putut lua în considerare propunerea lui – dacă ar fi fost amețită de alcool. Promiți că nu mă păcălești, că asta poartă într-adevăr femeile? La plajă. În public.

– Promit, râse Fred.

De când ajunsese în vremurile acelea, Jane văzuse destule femei în pantaloni scurți, cu gleznele și sânii la vedere, încât să știe că el spunea adevărul, dar gândul ca ea să îmbrace haine atât de sumare contravenea tuturor principiilor și obiceiurilor existenței sale.

– Îmi pare rău. Nu pot.

– Promit că nu mă uit, spuse el. De asta îţi faci griji?

– Nu, minţi ea, apoi se întoarse către bazin; suprafaţa apei strălucea; părea opacă.

Fratele ei, Frank, îi scrisese cândva că înotase cu echipajul lui în Praia da Luz, în Portugalia. Descrisese apa ca fiind caldă şi aurie, iar experienţa înotului, ca pe una dumnezeiască. Pretinsese chiar că văzuse o sirenă. O asemenea dovadă de imaginaţie creatoare era rară din partea lui Frank. Familia Austen avea o slăbiciune pentru apă; erau cu toţii fascinaţi de misterele şi de proprietăţile acesteia. Jane le împărtăşea pasiunea, dar până la momentul acela experienţele ei fuseseră exclusiv de natură teoretică.

– Haide, îndrăzneşte, spuse Fred.

Jane ridică iar costumul de baie, cu o grimasă. Preotul se exprimase fără echivoc de la înălţimea amvonului: cea care-şi expunea trupul unui bărbat îşi expunea sufletul unui pericol mortal. Trupul femeii era destinat unui singur bărbat. Odată ce era zărit de alţii, era întinat.

Jane îşi dădea seama că părerile ei în această privinţă erau depăşite comparativ cu moravurile sociale ale timpului în care se găsea, deşi îşi dădea seama că şi Fred, chiar dacă aparţinea secolului XXI, nu era complet imun la gravitatea situaţiei. Deşi acesta interacţionase probabil cu nenumărate persoane îmbrăcate sumar, pe întreaga durată a vieţii sale în secolul XXI, Jane se simţi bine să vadă, după felul în care stătea şi respira, că faptul că avea să o vadă pe ea în haine sumare părea să însemne pentru el altceva decât dacă ar fi văzut o persoană străină. Îşi imagină că stătea înaintea lui, îmbrăcată în costumul acela de baie. Din felul în care îşi aşeză privirea asupra ei, zâmbi politicos, apoi îşi feri ochii, poate că şi el îşi imagina acelaşi lucru.

Jane se foia şi se scărpina în creştet. Apoi Fred îi vorbi cu voce caldă.

– Jane, asta nu trebuie să devină un chin. Am crezut că îţi va face plăcere. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu îţi doreşti. Putem pleca.

Jane îşi dorise dintotdeauna să meargă la băi.

– Nu m-am supărat, spuse ea.

Îşi aminti descrierea amănunţită pe care i-o făcuse el cu o noapte înainte, când spusese despre ea că îşi dorea să vadă şi să încerce tot felul de lucruri. Privi din nou către bazin. Apa verzuie era complet opacă; nu se vedea nimic sub oglinda ei. Îi veni o idee.

– Dacă eşti de acord să nu priveşti până când intru în apă?

– Voi aştepta acolo, în spatele coloanei, încuviinţă Fred. Nu mă uit deloc.

Jane trase aer în piept. Luă costumul de baie şi se retrase într-o peşteră, în spatele arcadelor.

Capitolul treizeci și opt

Jane se dezbrăcă, își strecură picioarele în orificiile pentru picioare și trase costumul pe ea. Se cutremură. Părea mai mic decât la prima impresie și abia dacă o acoperea.

– Ies acum! strigă ea.

– Rămân aici! strigă Fred la rândul lui. Sunt în spatele unei coloane. Nu văd nimic.

Jane trase aer în piept și ieși din peșteră, privind în jurul ei. Nu îl vedea pe Fred. Se grăbi să ajungă lângă bazin și încercă apa cu degetele unui picior.

– E caldă, șopti ea, alungând teama de îngheț.

Când atinse apa, piciorul ei stârni valuri ce se deplasau spre mijlocul bazinului. Strecură și celălalt picior în apă; aceasta îi înfiora pielea. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Trase aer în piept și se scufundă în bazin. Apa verzuie, caldă, îi ajunse la brâu.

Își imaginase locul acesta în reveriile ei, dar realitatea depășea de mii de ori fantezia. Imaginația nu putuse cuprinde senzația apei pe pielea ei. Nu o făcuse să-i simtă mirosul, sărat și dulce. Nu-i revelase crăpăturile fine de pe suprafața statuilor, mușchiul care învelea pietrele, nisipul și noroiul de sub degetele ei. Fantezia nu dezvăluise nimic despre bărbatul în carne și oase care se afla undeva în spatele ei.

– Ai intrat? se auzi vocea lui Fred venind din capătul îndepărtat al arcadelor.

– Am intrat, răspunse Jane privind în jurul ei, dar nevăzând altceva decât umbre şi coloane.

– Întinde-te pe spate! strigă el.

Jane se încruntă, întrebându-se cum să facă asta.

– Nu cred că e posibil, se adresă ea umbrelor.

– Lasă-ţi umerii pe spate! strigă el. Foloseşte-te de mâini şi de picioare ca să vâsleşti.

Ea îşi lăsă capul pe spate. Simţi apa învolburându-i părul pe ceafă. Îşi ridică picioarele şi oftă de plăcere.

– Plutesc! exclamă ea.

– Priveşte în sus! strigă Fred către ea.

Jane îşi ridică privirea şi rămase stupefiată.

– Dumnezeule mare, şopti ea. Deasupra era cerul întunecat. O mie, ba nu, un milion de stele aprinse stăpâneau peste lume, împestriţând aşternutul negru cu diamante strălucitoare.

– Iată şi acoperişul, spuse Fred, iar Jane zâmbi şi simţi lacrimi în ochi.

Întreaga ei viaţă, Jane fusese privită ca o povară, ca o bătaie de cap de care trebuie să te ocupi, drept cineva care nu producea nimic şi doar consuma resursele gospodăriei. Jane ţinea poşetele celorlalte fete, în timp ce alţii dansau, şi supraveghea copiii neastâmpăraţi, pentru ca părinţii acestora să ia parte la diverse evenimente. Îi slujea pe alţii, aşa cum putea, ca să îşi justifice cazarea şi hrana. Romantismul gestului lui Fred o impresionă. Nimeni nu o dusese înainte în acel loc, pentru că nu era vrednică de asta. Jane îşi întinse braţele în lături. Înaintă spre mijlocul bazinului. Cerul se învârti deasupra ei, miile de stele pierzându-şi conturul în dans. Nimeni nu îi oferise o asemenea ocazie de petrecere a timpului; trase aer în piept cu lăcomie, încercând să inhaleze experienţa însăşi.

Se dovedi că inspirase prea adânc, inhalând apă în locul aerului. Tuşi, pierzându-şi abilitatea de a pluti de mai înainte. Îşi coborî picioarele, ca să se stabilizeze, dar nu atinse pământul. Dădu din picioare, căutând fundul bazinului, dar apa era prea adâncă; nu avea sprijin. Plutise până în capătul cu apă adâncă. Tuşi din nou.

– Ajută-mă! Nu ştiu să înot!

Inspirase apă verzuie, cât ar încăpea într-un pahar, şi se înecase. Capul îi intră sub apă. Alunecă adânc în bazin. Apa tulbure îi acoperea vederea. Dădea din braţe, dar nu reuşea să se ridice la suprafaţă. Se scufundă şi mai adânc, înghiţind şi mai multă apă. Spera că Fred auzise chemarea ei. În cele din urmă, degetele ei atinseră fundul bazinului. Suprafaţa apei îi apărea acum ca un acoperiş, la înălţimea unui om deasupra ei. Inhală, prosteşte, înghiţind din nou apă. Închise ochii şi încercă să gândească. Simţea că alunecă într-un somn împăcat.

Apoi un braţ o cuprinse pe după mijloc şi o trase în sus.

Fred o aduse pe Jane la suprafaţă. Ea trăgea aer în piept şi tuşea; apa îi lăsase un gust pământiu şi amar în gură. Fred o ajută să ajungă la marginea bazinului. El se aruncase în apă îmbrăcat.

Jane se agăţă de marginea bazinului, strângând cu putere.

– Am înghiţit apă. Arată mai bine decât e la gust.

Îşi şterse faţa. O durea nasul când respira, degetele îi erau amorţite. Sub apă, undeva, mâna lui era pe trupul ei, susţinând-o.

– De ce nu ai spus că nu ştii să înoţi? o întrebă el.

– Nu ştiu. Mulţumesc, răspunse Jane.

El aşteptă până când respiraţia ei se linişti, revenind la normal.

– Eşti bine? o întrebă. Îmi pare foarte rău. N-am ştiut că nu ştii să înoţi.

Jane dădu din cap.

– Sunt bine, spuse ea. Perfect sănătoasă. Am înghiţit puţină apă, atâta tot.

Îi zâmbi, ca să îl asigure că se simțea bine. El îi întoarse zâmbetul. Fură necesare câteva minute de asigurări continue că se simțea bine până când chipul lui își schimbă expresia de vină cumplită într-una mai relaxată.

– Mă simt foarte vinovat. A fost cât pe ce să te ucid.

– Nici vorbă. Dacă ai făcut ceva, a fost să mă readuci la viață.

Rostise vorbele înainte să-și dea seama.

– Îți mulțumesc că m-ai adus aici, spuse ea. Nimeni n-a mai făcut așa ceva pentru mine. Este minunat.

El o privea fix. Jane deveni conștientă de faptul că una din mâinile lui era pe trupul ei, sub apă. Cealaltă era pe marginea bazinului. Și el păru să realizeze același lucru. Oftă, dar nu făcu nicio mișcare. Înghiți.

– Ești sigură că ești bine? spuse el.

– Te rog, încetează să mă mai întrebi asta, îl opri ea.

Aerul părea să se schimbe în jurul lor; atmosfera se schimbase. Jane îi simțea respirația pe claviculă. Privirea lui coborî și se opri asupra gurii ei.

Cât privea astfel de experiențe, Jane le putea încadra pe ale ei în categoria „limitate". În cei douăzeci și opt de ani de viață, din păcate, niciun bărbat nu-și așezase mâna pe trupul ei, nu o privise în felul acela și nu manifestase vreo intenție să facă ceea ce părea că Fred voia să facă. Îi aruncă o privire și citi pe chipul lui o expresie în aceeași măsură nobilă și îndrăzneață. Inima îi bătea cu putere, iar mintea îi fremăta de gânduri. Se întreba dacă el observa lipsa ei de experiență, inocența din felul în care își purta trupul sau felul în care respira, dacă asta îl dezamăgea, dacă ar fi trebuit să reacționeze în alt fel. Nu părea să fie cazul. El continua să o privească și să-i zâmbească în felul acela care-i făcea inima să bată cu putere. Nimic nu părea să indice altceva decât faptul că el era încântat și, poate, ușor speriat de situația în care se aflau și de ceea ce putea să

urmeze. Ea trase aer în piept şi aşteptă, încercând să-şi amintească să respire.

Din păcate, având un creier ca al unui jucător de şah, întotdeauna anticipând mişcările următoare, descoperi că mintea ei trecu peste părţile plăcute ale situaţiei, analizând acum lucrurile de care trebuia să se îngrijoreze.

Nu o preocupa atât actul în sine, deşi era curioasă şi împietrită de groază şi în privinţa aceea; ceea ce urma îi făcea mintea să se învârtă. Ce urma după ce el făcea ceea ce părea că intenţiona să facă? S-ar fi putut ea întoarce liniştită înapoi, în epoca ei, după ce ar fi ştiut cum era să fie sărutată de el? Îl privi din nou. Odată ce o săruta, ştia în inima ei, aşa inocentă şi de lipsită de experienţă cum era, că i-ar fi fost greu să-l părăsească. Ce minunat trebuia să fie să te laşi cuprins de o astfel de trăire! Totuşi, suferinţele ulterioare nu puteau răscumpăra cele câteva momente de vrajă. Cu siguranţă, nu. Categoric, situaţia era întru totul riscantă.

– Cum de ai ajuns la vârsta asta fără să fi învăţat să înoţi? o întrebă el cu voce blândă şi îşi apropie capul atât de mult, încât o făcu să respire precipitat; Jane se rugă cerului să-i dea tărie.

Căuta o cale prin care să pună capăt acţiunii. Găsi una convingătoare. Închise ochii la cât de imbatabilă era.

– Pentru că sunt Jane Austen, rosti ea.

Vorbele ei avură efectul scontat. Fred se retrase, clipind nedumerit. Avea reacţia oricărei persoane normale la auzul unei asemenea declaraţii. El îi cercetă chipul.

– Poftim? rosti, iar în privire i se citea speranţa că poate auzise greşit.

– Sunt Jane Austen, repetă ea.

– Scriitoarea, spuse el dând din cap, nevenindu-i a crede; o privea pierdut.

Jane încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Înțeleg, spuse el, apoi își retrase mâna de unde o ținuse pe trupul ei și se încruntă.

Oare ce gândea? Că era nebună, pretinzând, într-un acces de rătăcire, că era renumita scriitoare? Sau credea că își bătea joc de el? În orice caz, cuvintele ei își îndepliniseră rolul.

– Nu e nevoie să inventezi lucruri, spuse el.

– Nu am inventat nimic, domnule, răspunse ea.

Dezastrul era complet. El se îndepărtă și mai mult de ea. O ajută să iasă din apă, cu blândețe, cu atenție, așa cum ajuți un copil. O înfășură într-un prosop.

– Am spus adevărul, mai încercă Jane o dată; acum, că momentul trecuse, nu știa de ce simțea nevoia să insiste, dar continuă să o facă.

Fred dădu din cap.

– I-ai spus și Sofiei? întrebă el cu o voce blândă.

– Vin din anul 1803, continuă Jane, deși nu era nevoie. Am călătorit prin timp și am ajuns aici. Nu mă crezi.

Continua să susțină povestea aceasta absurdă, ca să-l îndepărteze. Cu toate acestea, o durea faptul că el nu o accepta.

– Ai profitat de ea. Te duc acasă, spuse el, privind-o cu ochi triști.

Jane voia să se apropie de el.

– Voi pleca imediat ce pun totul la punct, spuse ea.

El dădu din cap. Jane își îmbrăcă hainele peste costumul de baie. Din hainele lui Fred picura apa. Cămașa udă i se lipise de corp. Jane îi întinse prosopul. El clătină din cap.

– Te rog, insist. Vei răci.

El cedă și acceptă prosopul. Se șterse ușor și i-l înapoie. Astfel, Jane observă că el adusese un singur prosop. Orice bănuială că întreaga aventură fusese o încercare din partea lui să se dezbrace și să înoate împreună cu ea o părăsi.

Se întoarseră acasă în tăcere. Fred mergea înaintea ei, suficient de aproape încât ea să nu se rătăcească pe străzile cufundate

în întuneric, dar destul de departe încât comunicarea să fie imposibilă.

Ajunseră acasă. Fred îi ură noapte bună şi închise uşa camerei lui. Jane rămase în camera de oaspeţi în hainele ude şi cu părul ud. Privea fix ceasul de pe perete. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut întoarce acele lui înapoi, înainte de momentul în care îi spusese cine era!

În schimb, închise ochii şi recunoscu în sinea ei, cu tristeţe, un adevăr mai profund. Atitudinea ei faţă de Fred nu fusese doar un act de autoconservare, fusese ceva mai mult. La fel se purtase şi faţă de alţi bărbaţi. Deşi niciunul nu încercase să o sărute, o doriseră şi alţii. Domnul Withers o respinsese probabil pentru că era săracă şi în vârstă, dar ceea nu recunoscuse faţă de nimeni era faptul că şi ea îi respinsese pe alţii, pretendenţi cumsecade, nu foarte înstăriţi, care făceau pereche bună cu statutul ei social. Îi respinsese pe aceşti bărbaţi înainte, când vârsta ei nu reprezenta o problemă.

Jane rămase pe pat, în hainele ude şi cu apa picurându-i din păr, reflectând asupra celor trei sau patru bărbaţi pe care, dacă le-ar fi acordat suficient timp şi linişte, ar fi putut ajunge să-i iubească într-o manieră înţeleaptă, resemnată. Aceştia veniseră către ea plini de speranţă, iar ea îi găsise plictisitori, respingându-i cu dispreţ şi ironie, făcându-i să se simtă incapabili de a o face fericită. O voce slabă din mintea ei o îndemnase întotdeauna să fugă. Aceşti bărbaţi erau acum fericiţi alături de alte femei, aşa cum descoperise mai târziu din scrisori sau din conversaţii întâmplătoare; fiecare dintre aceştia se căsătorise la un moment dat, probabil cu femei care nu-i făceau să râdă atât de mult, dar le acordau mai multă atenţie.

Ea se bucurase întotdeauna de un soi de garanţie a protecţiei pe care o oferea singurătatea, de o dorinţă de a se îndepărta când alţii se apropiau de ea. Se lăsă cuprinsă de un sentiment de

abandon, simțind că poseda probabil o dorință de anulare a propriei sale ființe dacă gândea în felul acela. Sau poate dorea să fie, pur și simplu, lăsată în pace, să umble și să gândească după pofta inimii, să trăiască fără grija altuia. Se întrebă dacă nu cumva asta o făcea să fie o persoană îngrozitoare; probabil că așa era.

Jane scrâșni din dinți; îi dezvăluise lui Fred adevărul cu privire la identitatea ei, iar el nu o crezuse. Se bucură, căci asta făcea decizia plecării ei mai ușor de suportat. Obținuse un rezultat mulțumitor. Nimic bun nu ar fi ieșit din cealaltă perspectivă, o fantezie deșartă pe care se bucură că o înăbușise. Își îndreptă atenția asupra unui subiect mai practic: să o ajute pe Sofia în obținerea mijloacelor necesare întoarcerii ei acasă.

Capitolul treizeci şi nouă

Lui Fred îi plăcea viaţa de profesor. Anumite zile erau precum pietrele preţioase, scânteind de bucurie profesională şi de realizări academice la vederea încântării pe chipul câte unui elev, când ajungea să înţeleagă un concept. Alteori, cea mai mare realizare posibilă era să ajungă la sfârşitul zilei fără victime. Bănuia că ziua aceea făcea parte din cea de-a doua categorie. El şi Paul aveau în grija lor douăzeci şi cinci de elevi în vârstă de doisprezece ani, alături de care mergeau în excursie la băile din oraş, pentru a studia noile lucrări de restaurare.

În timp ce conduceau copiii în clădirea din piatră de culoarea mierii, Fred se gândea cu admiraţie la raţele acelea pe care le vedea de multe ori traversând, cu bobocii după ele, într-un şir adorabil, dar de o precizie militărească. Cum reuşeau? El şi Paul nu aveau deloc parte de un şir de copii adorabili şi pufoşi; în schimb, un cârd abominabil de adolescenţi transpiraţi, gălăgioşi, se târa în urma lor pe străzi, traversând fără să fie atenţi şi ieşind din rând la întâmplare, în diverse direcţii, în acelaşi timp. Nu era decât 9.30 dimineaţa şi Fred era deja răguşit de câte ori repetase, „mergeţi repede, dar cu atenţie!" sau „nu mânca aia!" şi „a fost toată lumea la toaletă?"

Printr-o minune, au ajuns la Pump Room cu acelaşi număr de elevi cu care porniseră la drum. Fred atrase din nou atenţia copiilor

să fie respectuoşi, apoi intrară. Un mic grup, în partea din faţă, erupse gălăgios, unii strigând şi râzând, alţii împingându-se. Fred se grăbi spre ei, ca să-i potolească. În faţa grupului era Tess Jones.

– Tess i-a vorbit urât acelei doamne în vârstă, domnule, o pârî un elev.

Elevul arătă cu degetul către doamna în vârstă, ca şi cum Fred ar fi fost incapabil să o vadă singur. O doamnă cu părul cărunt şi cu o expresie indiferentă, cu o insignă de voluntar purtând însemnele Pump Room, îi privea încruntată.

– Nu-i adevărat, spuse Tess. N-am spus decât „la naiba"!

Doamna în cauză, care auzea ce vorbeau, pufni şi continuă să-i fixeze în acelaşi fel. Fred o luă pe Tess deoparte.

– Ce se întâmplă aici, Tess? ceru el să ştie.

Fata pufni îmbufnată şi privi în jos. Înainte, nu-i făcuse niciodată probleme; părinţii ei se separaseră de curând şi de atunci comportamentul ei o luase razna. Fusese prinsă chiulind de la ore, consumând băuturi alcoolice. Era foarte inteligentă, unul dintre cei mai buni elevi ai lui. Cu numai o săptămână în urmă, prezentase o lucrare formidabilă despre Nero, la ora opţională de istorie, folosind citate şi fără să copieze. Câţiva profesori se pronunţaseră în favoarea exmatriculării ei, dar Fred considerase decizia pripită. Separare. Fred ştia în inima lui ce însemna asta.

– Tess, explică-te, spuse Fred.

– Îmi pare rău, domnule Dub, rosti ea şi ridică din umeri.

Elevii îi spuneau domnul Dub. Cu toţii îl plăceau, în mod special copiii dificili. Paul glumea că era din cauză că citea literatură rusă, avea păr frumos şi-i plăcea să bea, dar Fred ştia că altele erau motivele. Anumite lucruri din copilăria lui continuau să-l tulbure, iar copiii aceia erau atraşi de asta. Întunericul nu-i era străin şi uneori asta îi atrăgea pe ceilalţi.

– Te rog să nu o mai necăjeşti pe doamna aceea, spuse el.

– Îmi pare rău, domnule Dub, repetă ea, încuviinţând.

O trimise la coada şirului. Trebuia să stea cu ochii pe ea.

Fred se simţea epuizat şi, totodată, bucuros de diversiune. Era la şase metri de bazin, dar îşi dorea să poată sta cât mai departe de noaptea ce trecuse.

Jane Austen. Cât de ridicol!

– Ce s-a întâmplat cu Jane? întrebă Paul pentru a doua oară. A fugit iar?

– Poftim? Nu, răspunse Fred. De fapt, ba da, într-un fel.

– De ce? întrebă Paul.

Fred încremeni. Nu putea explica; nici el nu înţelegea ce se întâmplase. Singura explicaţie pe care o avea era că ea inventase povestea aceea ca să scape de el.

– Te-a rănit, amice, îi spuse Paul; îi vorbea cu blândeţe.

– Doar în orgoliu, răspunse Fred în glumă, pentru că nu dorea să dezvolte subiectul; zâmbi.

– Nu îmi mai place de ea, spuse Paul, clătinând din cap. Nu e în regulă să te ducă aşa cu zăhărelul. Chiar şi un diavol chipeş ca tine are sentimente.

Fred nu suferea pentru că fusese respins. Se simţea mult mai rău şi într-un fel mult mai ruşinos. Era trist. Trist că sentimentele pe care crezuse că le avea fuseseră înşelătoare. Acum, trebuia să se împace cu faptul că nimic din ceea ce simţise nu fusese real. Ea nu îi împărtăşea sentimentele. O ştia doar de câteva zile, dar asta făcea situaţia şi mai neplăcută. Când era în preajma ei, în interiorul lui se stârnea o furtună.

Adunară copiii şi se apropiară de bazinul cu apă verzuie din mijlocul curţii interioare. Copiii încetară vorba, privind şi arătând către acesta cu uimire. Bazinul adânc cu apă verde părea altul în lumina zilei, deşi păstra acelaşi farmec. Fred privi suprafaţa apei şi clătină din cap. Jane era ciudată, asta era clar. Dar într-un fel adorabil, nu într-un fel ştiinţifico-fantastic, ce presupunea călătorii prin timp. Era felul distant în care i se adresa cu

„domnule". Era felul ciudat în care vorbea despre sine. Expresia cea mai jignitoare pe care părea să o cunoască era „cap pătrat". Fred pusese toate acestea pe seama personalității actoricești, pe încercarea ei de a păstra aerul epocii.

Dacă era într-adevăr o actriță, era una talentată. Păruse sincer fascinată de toate aparatele moderne. Petrecuse exagerat de mult timp în fața frigiderului și stricase câteva întrerupătoare. Își aminti cum îi spusese profesoarei de dans, cu ocazia primei repetiții, că numele ei era Jane Austen. Păruse cu adevărat consternată când femeia o acuzase că glumea.

Dintr-odată, în curte se auzi un zgomot ciudat. Ca niște lovituri ritmice. Venea de pe acoperiș.

– Ce se aude? întrebă Fred.

Paul clătină din cap.

– Habar nu am...

– Plouă, domnule! exclamă un elev; ceilalți păreau la rândul lor surprinși.

Se priviră unii pe alții, apoi cu toții spre acoperiș.

– Cât a trecut? îl întrebă Paul și arătă spre apa care cădea din cer.

– Opt luni, răspunse Fred.

Ploaia împroșca totul și se scurgea printre crăpăturile zidurilor. Aluneca peste ferestrele vechi, în pământ. Cădea în bazin, stârnind nenumărate cercuri. Copiii săreau și râdeau, scoțând țipete entuziasmate.

– Ajunge, copii, cu toții am mai văzut ploaie până acum! strigă Paul către ei, fără niciun rezultat.

Copiii reacționau în fața ploii ca peste tot în lume, cuprinși de frenezie. Din loc în loc, izbucniră bătăi cu apă. Elevii săreau și alunecau pe podelele umede. Doamna în vârstă de mai înainte, cea în prezența căreia Tess rostise „la naiba", privea îngrozită scena. Fred și Paul mânară copiii la adăpost, sub arcade.

– Cred că vizita a luat sfârşit, spuse Fred, iar Paul încuviinţă.

Adunară copiii, găsiră o cofetărie în apropiere şi se aşezară în jurul meselor. Fred îi numără. Erau douăzeci şi patru. Numără încă o dată şi obţinu acelaşi rezultat. Lipsea un copil.

– Unde e Tess? îl întrebă pe Paul: acesta privi împrejur ridicând din umeri.

Fred merse lângă prietenii fetei şi-i întrebă pe aceştia.

– Unde e Tess? întrebă el din nou.

Nimeni nu ştia. Paul rămase cu elevii, în timp ce Fred se întoarse în grabă afară, înapoi în ploaie.

Acolo, haosul depăşea în intensitate nivelul pe care îl avea, de obicei, o excursie cu elevii. După toate aparenţele, ploaia îi pusese pe toţi în dificultate. Oamenii alergau încolo şi încoace pe străzi şi pe alei, căutând adăpost sub acoperişuri sau arcade, sub năvala puhoiului. Nimeni nu avea umbrelă. Întoarse capul şi o zări pe Tess în mijlocul străzii, nemişcată, având capul răsturnat pe spate şi privind ploaia care cădea. Alesese cel mai rău loc unde să se oprească.

– Pleacă din mijlocul străzii, Tess! strigă Fred către ea.

Fata se întoarse. Plânsese. Umerii lui Fred căzură, dar îi zâmbi.

– O să fie bine, îi spuse. Vino cu mine.

Ploaia cădea peste el, amintindu-i de noaptea ce trecuse. Era posibil ca femeia care se afla în casa lui să fie cu adevărat Jane Austen? Aşa ridicol cum părea, cel puţin era mai bine decât ceea ce credea în momentul acela – şi anume că îl respinsese.

Tess încuviinţă şi porni spre el. Alesese un traseu imprudent, de-a curmezişul străzii, printre maşini. Era în pericol. O maşină vină, ca să o ocolească. Fred îşi aminti că se amuzase la difuzarea unei reclame care avertiza oamenii să conducă prudent, în cazul în care seceta înceta. În stilul calm şi detaşat caracteristic birocraţiei engleze, afişe şi anunţuri radiofonice atrăgeau atenţia asupra faptului că şofatul pe timp de ploaie era periculos din

cauza uleiului scurs pe şosele, care le făcea extrem de alunecoase, provocând accidente grave. Fred se amuzase la momentul respectiv, dar acum avea ocazia să vadă profeţiile în acţiune.

Maşina care viră brusc, ca să o evite pe Tess, pierdu controlul şi se opri într-un stâlp de telegraf. După standardele generale, acela putea fi considerat un accident minor; maşina nu părea să meargă cu mai mult de 8 km pe oră şi abia dacă atinsese stâlpul. Şoferul, din fericire, era nevătămat; ieşise din automobil şi se îndrepta spre Tess, ca să se asigure că ea era bine.

Tess mergea şi ea, pe marginea străzii, când Fred observă că un capăt al firelor electrice din stâlpul de telegraf doborât ajunsese într-o baltă de pe marginea străzii.

– Tess, aşteaptă! strigă Fred.

Ea continuă să meargă, aşa că el se repezi spre ea, smulgând-o repede de lângă balta cu aspect inofensiv, dar foarte periculoasă, electrificată. Cu toate acestea, cu atenţia distrasă de ploaie, de haosul din jurul lui şi de unul sau două gânduri în legătură cu Jane, călcă el însuşi în ea.

În timp ce îi trecea prin minte că aceea nu fusese o mişcare bună, o scânteie păru să-i dea dreptate. Călători prin apă şi pătrunse în trupul lui Fred prin degetul mare de la picior, urcându-i până în piept. Se plimbă prin lichidul din pieptul lui, atinse în treacăt colţul ventriculului stâng, făcu un salt spre umăr, apoi dansă de-a lungul braţului şi-l părăsi prin vârful degetului mare al mâinii drepte, refugiindu-se în pământ prin intermediul stâlpului de telegraf de care Fred se ţinea. Acesta fu propulsat prin aer ca o pasăre, şi se opri în grilajul ferestrei unei clădiri aflate peste stradă.

Capitolul patruzeci

Jane era tristă pentru că îl necăjise pe Fred, dar în contextul extins al situației, făcuse ceea ce trebuia. Nu avea să-l revadă. Privea pe fereastră spre grădina din spatele casei, unde se desfășura o scenă glorioasă. Ploaia cădea grea peste firele de iarbă. Frunzișul îngălbenit părea să fi revenit la viață.

Auzi o bătaie în ușa de la intrare. Jane merse să răspundă; se gândi că poate Sofia își uitase cheile. Spera să nu fie Fred. Deschise ușa. În pridvor, în fața ei, stătea un bărbat în cămașă roșie.

– Ce doriți? îl întrebă ea.

– Numele meu este Rob. Am venit să vă duc la spital.

– Nu înțeleg, spuse Jane.

– M-a trimis doamna Wentworth. Sunt doar un mesager, lucrez pe platourile de filmare. Fratele ei a suferit un accident.

Jane se sprijini de tocul ușii.

– Ce accident?

Prima plimbare a lui Jane cu trăsurile din metal care mergeau fără cai s-a desfășurat fără fast. A călătorit pe locul pasagerului, în vreme ce Rob, mesagerul de pe platou (indiferent ce mai însemna și asta), a condus trăsura către spital. Și-a impus să se minuneze de viteza acesteia, de dimensiunile ei, de aerul ce trecea în goană

pe lângă fereastra deschisă. A comandat minții sale să cugete la felul în care funcționa motorul, fără abur. Dintr-un motiv oarecare însă, începu să se gândească obsesiv la sensul cuvântului „accident" în secolul XXI. De unde venea ea, despre accidente se vorbea doar în șoaptă. Accident însemna că cineva își pierduse un membru, un ochi sau capul. Totuși, cu toate progresele realizate în două sute de ani, și cu toate construcțiile din metal și metrourile, cu siguranță că accidentele grave fuseseră eradicate și dispăruseră precum pasărea dodo. În prezent, „accident" însemna probabil o tăietură într-o hârtie sau o lovitură la degetul de la picior. În mod clar nu putea fi ceva pentru care să te necăjești. Își reproșă că-și irosise prima ei călătorie cu trăsura din metal consumată de astfel de gânduri.

Băiatul în cămașă roșie o lăsă pe Jane la spitalul din Bath, unde un angajat al acestuia o conduse de-a lungul unui coridor. Jane mai fusese o dată la spital, când avea nouă ani și un abces la o măsea. Ea și tatăl ei călătoriseră cu poștalionul până la Winchester, iar tatăl ei o ținuse de mână cât frizerul satului, care deținea și titlul de doctor, îi extrăsese molarul stâng cu o pereche de clești. Din acel moment, Jane căpătase o aversiune față de spitale. Spera că doctorii care îl îngrijeau pe Fred erau mai blânzi, pentru binele lui.

Jane ajunse în sala de așteptare, unde era Sofia. Aceasta o îmbrățișă. Avea obrajii plini de lacrimi.

– Nu știu nimic, îi spuse ea lui Jane. Nu l-am văzut.

– A fost doar un accident, spuse Jane. Sunt sigură că e bine; vocea îi era foarte sigură.

Așteptară amândouă în tăcere. Peste tot erau cutiuțe metalice, sunând și vibrând. Un alt angajat al spitalului, probabil o soră medicală, le însoți după o vreme în salonul unde era Fred. Jane se simți iritată. Nu le întâmpină nicio tăietură de hârtie, niciun deget

rănit. Cu excepţia unui plasture deasupra unui ochi şi a unuia pe braţ, Fred zăcea înaintea lor intact.

Sofia îl îmbrăţişă.

– Ce s-a întâmplat?

Jane rămăsese lângă uşă şi nu se apropie mai mult.

– Am părul ciufulit? întrebă Fred; era îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mâneci scurte, iar Jane îşi plecă privirea în podea.

Sofia îl lovi cu pumnul.

– Am crezut că ai murit. Nu ne-au spus nimic!

– N-am nimic. Nu m-am simţit niciodată mai bine ca acum. Cred că merg direct la sală de-aici, spuse el.

În timp ce Sofia vorbea, Fred îşi îndreptă privirea spre Jane. Îşi întoarse privirea înapoi asupra Sofiei şi nu mai dădu niciun alt semn că înregistrase prezenţa ei acolo. Jane se simţea stânjenită şi nelalocul ei; pătrunsese cu forţa într-un cadru de familie. Regreta că venise.

În salon intră un bărbat. Era chel şi avea ochi căprui, blânzi.

– Care dintre dumneavoastră este sora pacientului? le întrebă el, iar Sofia ridică mâna. Numele meu este doctor Marks.

Jane îl studie pe nou-venit. Se părea că doctorii se îmbrăcau altfel în aceste vremuri. Pe când doctorul lui Jane purta cizme de călărie şi redingotă, acesta era îmbrăcat în pijamale verzi. Pe Sofia nu păru să o deranjeze ţinuta de noapte a doctorului şi-i strânse acestuia mâna. Doctorul se întoarse spre Jane şi-i întinse mâna.

– Iar dumneavoastră sunteţi? întrebă el.

– Jane, răspunse ea. Nu e nicio relaţie între noi.

Strânse şi ea mâna doctorului. Fred o privi din nou.

– Ce s-a întâmplat, domnule doctor? întrebă Sofia.

– Domnul Wentworth s-a apropiat puţin prea mult de nişte fire de curent electric, spuse doctorul Marks.

– Dintotdeauna a fost cam neîndemânatic, răspunse Sofia cu tandreţe. Îl putem lua acasă?

Doctorul privi către o cutie din apropierea patului lui Fred. Aceasta afişa nişte linii luminoase, verzi şi albastre, şi emitea, ritmic, un sunet. Doctorul scrise ceva cu o pană ce se alimenta singură cu cerneală, apoi privi din nou cutia; repetă secvenţa aceasta de câteva ori, privind şi scriind, ca şi cum cutia aceea i-ar fi dictat un cântec pe care el îl nota pe hârtie.

– Am dori să-l mai ţinem aici câteva ore, răspunse el.

– Este absolut necesar? Pare că şi-a revenit, este envervant ca întotdeauna şi arată bine, spuse Sofia; chipul i se strâmbase amuzant, ca să arate că glumea, dar privirea îi era îngrijorată.

– Dorim să rămână, repetă doctorul zâmbind, apoi îşi încheie dialogul cu cutia şi părăsi salonul.

– E frig aici? Fred tremură. Mi se pare că au setat aerul condiţionat prea rece.

– Întotdeauna e frig în spitale, răspunse Sofia.

– Ar putea să-mi aducă o pătură cineva? ceru el.

– Nu sunt slujnica ta, răspunse Sofia.

– Merg eu, interveni Jane; ar fi făcut orice numai să plece din cameră.

– Nu, Jane, e în regulă, spuse Fred; ea îl privi, ca să-i vadă expresia, dar Fred privea în gol.

– Insist, spuse Jane şi plecă.

Sofia se aşeză pe marginea patului.

– Fred, la ce te uiţi? întrebă ea. Fred?

Jane se întoarse. Dintr-un motiv sau altul, Fred privea podeaua. Jane îi urmări privirea. Nu era nimic interesant în direcţia privirii lui, nu era decât podeaua albă şi strălucitoare. Fred nu privea ceva anume. Trupul îi stătea întins pe pat, dar gândurile lui Fred păreau să fi părăsit încăperea.

– Fred? îl chemă Sofia din nou.

Fred îşi lăsă capul pe un umăr şi închise încet ochii. Nu mişca; părea adormit. Sofia îl împunse în umăr, suficient de puternic

încât să-l trezească. El nu se mişcă, ci continuă să doarmă. Sofia alergă după doctor.

– Să vină cineva! strigă ea pe coridor. Ajutor!

O femeie cu părul de culoarea căpşunii intră în salon. Privi întâi către cutia din metal, apoi către pacient.

– Domnule Wentworth? spuse ea; îl scutură pe Fred de umăr. Domnule Wentworth, mă auziţi? Ştiţi unde vă aflaţi? Domnule Wentworth?

Domnul Wentworth nu răspunse.

Capitolul patruzeci și unu

Femeia cu părul de culoarea căpșunii privi din nou cutia din metal. Pe ecranul acesteia clipeau numere colorate, care se schimbau mereu, crescând și scăzând cu repeziciune.

În salon intrară încă două persoane. Și acestea priviră cutia din metal. Pe ecranul acesteia se vedea o linie orizontală, alcătuită din puncte precum cusăturile pe o pătură. Femeia apăsă un buton roșu din perete. În încăpere răsună sunetul unei alarme, care se auzi apoi pe hol. Nu era un ecou, era aceeași alarmă, venind dintr-o altă sursă.

Linia, care mai înainte fusese o înșiruire de puncte, acum se transformase într-o succesiune haotică de văi și de vârfuri ce se deplasau pe ecran la înălțimi și pe distanțe diferite.

– Fibrilație ventriculară, anunță femeia cu părul de culoarea căpșunii, folosind cuvinte provenite din latină al căror sens Jane îl cunoștea, dar așezându-le într-o comunicare pe care nu o mai auzise până atunci. Coborâți patul, ordonă ea.

Una din celelalte două persoane manevră un mâner al patului. Fred, care până atunci șezuse în capul oaselor, acum era întins. Un bărbat le conduse blând pe Sofia și pe Jane spre ușă.

– Vă rog, așteptați afară, le spuse el; ele ieșiră, dar rămaseră lângă ușă, privind.

Femeia cu părul de culoarea căpşunii încălecase peste trupul lui Fred ca pe un cal. Mică şi durdulie, şi pe puţin la şaizeci de ani, sărise cu agilitatea unui arc, iar acum îl izbea cu pumnul în piept. Privi din nou către ecranul acelei cutii. Dintre toate cutiile pe care Jane le văzuse până atunci, aceasta domnea peste toate. Toţi cei aflaţi în încăpere îi ascultau comenzile; le spunea fie să zâmbească, fie să se încrunte. Femeia se încruntă. Îşi aşeză palmele, una peste alta, în mijlocul sternului lui Fred şi începu să apese ritmic. După câteva astfel de repetări, un coleg o atinse pe umăr şi-i făcu semn că prelua el de-acolo. Aştepta lângă pat, pregătit. Jane o privi pe femeia cu părul de culoarea căpşunii, obosită, dar hotărâtă, şi înţelese că aceea nu era deloc o treabă uşoară, să faci pieptul oamenilor să se mişte, în locul lor.

Angajaţii spitalului vorbiră între ei, în şoaptă. Jane nu înţelese mai nimic. O privi pe Sofia, ca să îşi dea seama ce se întâmpla. Chipul acesteia se făcu din roz, pământiu. Toată lumea îl privi pe Fred, apoi către cutie.

– Sofia, ce se întâmplă? întrebă Jane.

– O! exclamă Sofia şi nu mai spuse nimic.

Pe coridor răsunară paşi grăbiţi şi un alt bărbat împinse cu zgomot în salon un cărucior metalic pe roţi, cu multe sertare. Deasupra căruciorului se găseau alte cutii colorate în alb şi albastru. Cel care adusese căruciorul începu să distribuie articole de pe el celorlalţi. Grupul se mobiliză în acţiune. Unul aşeză o mască transparentă peste gura lui Fred şi îi înfipse un balon în gât. Un altul smulse cămaşa de pe trupul lui Fred.

Apoi intră un bărbat cu părul cărunt. Acesta era îmbrăcat în costum. Alţii îl urmară. Fiecare nou-venit părea a fi mai în vârstă decât cei care îl precedaseră. În mai puţin de treizeci de secunde, în salon intraseră vreo doisprezece oameni.

Doctorul Marks intră ultimul. Bărbatul care adusese căruciorul îi dădu două palete negre, care semănau cu fiarele de călcat. Acestea bâzâiau şi piuiau.

– Încărcare la două sute, anunță bărbatul cu căruciorul. Eliberați!

Doctorul Marks așează cele două palete pe pieptul lui Fred. Acestea bâzâiră. Sunetul, cu zgomotul și platitudinea lui, era dezgustător. Trupul lui Fred se arcui pe saltea, ridicându-se câțiva centimetri, apoi se prăbuși la loc, ca o păpușă din cârpe scăpată de un copil.

Grupul privi apoi către cutie. Probabil că aceasta nu le oferi răspunsul dorit, căci bombăniră și discutară între ei. Doctorul Marks clătină din cap. Privi către cele două palete de parcă ar fi vrut să se asigure că acestea funcționau.

– Sofia, ce s-a întâmplat? întrebă Jane.

– Nu-i mai bate inima, răspunse aceasta.

Jane dădu din cap. Nu știa ea prea multe, dar știa că inima era făcută să bată. Sofia părea că încetase să mai clipească și să mai respire. Jane își încleștă mâinile pe scaunul de lângă ea, apoi se mustră pentru ardoarea gestului. Omul acela era doar un prieten. Abia îl cunoscuse, cu două săptămâni în urmă. Era stupid să se lase atrasă în chestiuni ce nu o priveau, dar spera ca Fred să supraviețuiască, de dragul Sofiei.

Sofia îi luă mâna. Jane o ținu, dar numai ca să o încurajeze; ea însăși nu avea nevoie de îmbărbătare.

– Încărcare la două sute, anunță din nou bărbatul cu căruciorul. Eliberați!

Doctorul Marks așează din nou paletele pe pieptul lui Fred. Acestea bâzâiră, pieptul lui Fred se ridică din nou pe pat, pentru ca apoi să se prăbușească.

Priviră cu toții cutia.

– La naiba! exclamă doctorul.

După ce Sofia îi interzisese să mai dea atenție progreselor secolului XXI, Jane se împăcase cu gândul că trebuia să fie indiferentă la minunile din lumea nouă. Acum, în timp ce pe la urechi îi treceau

cuvinte precum „stop cardio-respirator" şi „zece mii de volţi", îşi dorea să n-o fi ascultat şi să fi învăţat până în cel mai mic detaliu despre progresele realizate în medicina ultimilor două sute de ani.

Femeia cu părul de culoarea căpşunii îşi plecă fruntea. Bărbatul cu căruciorul oftă.

Jane înţelese că oamenii începeau să obosească. Nu în acţiunile concrete pe care le executau, care continuau să fie fie prompte şi precise, ci în dispoziţia lor sufletească. Vocea femeii cu părul de culoarea căpşunii nu mai era la fel de convingătoare. Instrucţiunile doctorului Marks nu mai erau la fel de categorice. Asupra celor din încăpere părea că se lăsase un nor, un fel de mâhnire, o îndoială în credinţa lor. Înţelese că acel proces, cu cât se prelungea, cu atât îi scădeau şansele de reuşită. Doctorii aceia şi asistentele nu parcurgeau paşii unei secvenţe infailibile care, atunci când era urmată corect şi corespunzător, conducea la recuperarea pacienţilor lor. Nu, aceştia făceau nişte încercări, fiecare mai riscantă decât precedenta. Cu cât se foloseau de mai multe cutiuţe şi tuburi în încercările lor, cu atât şansele de reuşită se împuţinau.

Mai înainte, când avusese opţiunea să-l părăsească în termenii ei, Jane se resemnase în faţa ideii cu tristeţe, dar şi cu hotărâre. Acum, această opţiune îi era luată – Fred ameninţa să dispară din viaţa ei şi avea îndrăzneala să o facă fără a-i cere părerea. Jane găsea această opţiune inacceptabilă.

– Ce fac acolo, Sofia? o întrebă Jane.

– Îl electrocutează, răspunse Sofia.

– Dar electricitatea este cea care l-a băgat în spital! Nu are nevoie de încă şi mai multă! spuse Jane cu voce ridicată, făcând-o pe Sofia să tresară. Funcţionează, cel puţin? întrebă ea apoi.

Sofia clătină din cap.

– Încărcare la trei sute, anunţă omul cu căruciorul. Eliberaţi!

Doctorul Marks mai aşeză o dată paletele pe pieptul lui Fred. Acesta se ridică şi se prăbuşi la loc. Ochii îi rămaseră închişi.

Doctorul Marks lăsă paletele. Își trecu mâinile peste față.

Și atunci Jane înțelese, așa cum se întâmplă dintotdeauna, de secole, ca oamenii să înțeleagă importanța unui lucru abia când l-au pierdut. Pe întreg parcursul timpului în care îl cunoscuse pe Fred, Jane fusese preocupată exclusiv de problema întoarcerii ei acasă, de necesitatea anulării unei vrăji pe care o considerase eșuată. Dar doamna Sinclair nu făcuse nicio greșeală, înțelese ea acum. Jane nu ajunsese în secolul XXI dintr-o eroare. Vrăjitoarea promisese să o ducă pe Jane la iubirea ei cea adevărată, și asta făcuse.

Moștenirea ei în timpul în care ajunsese, cărțile și reputația ei scriitoricească dispăreau cu adevărat sub privirile ei, pentru că posibilitatea întoarcerii ei înapoi, în timp, în epoca ei, ca să le scrie, scădea cu fiecare zi. Însă riscul neîntoarcerii în epoca ei nu se datora faptului că se îndrăgostise atât de mult de aceste timpuri, încât nu mai dorea să plece; nu erau trăsurile fără cai, metroul sau belșugul de alimente cele care o făceau pe Jane să-și dorească să rămână. Era o persoană. El îi cumpărase un costum de baie și dansase cu ea. Când era copil, încercase să traverseze Anglia la pas ca să-și salveze mama muribundă și aproape că reușise. Acum era pe cale să părăsească această lume fără ca măcar să știe cât de mult îl iubea Jane.

Întotdeauna trebuia să se termine în felul acesta? Promisiunea doamnei Sinclair nu făcuse nicio referire la electricitate sau la vreun mușchi cardiac afectat. Nu spusese nimic despre supraviețuirea lui, odată ce Jane ajungea acolo. Poate că asta îi fusese scris, să-l cunoască cu puțin înainte de moartea lui. Ce cruzime! Și ce trebuia să facă ea în această situație? Să mulțumească zeilor pentru puținul timp petrecut împreună? Să evoce trecutul în șoaptă, cu nostalgie? Jane își dorea ca lucrurile să nu fi stat așa. Dar, la urma urmei, cine era ea în marea schemă a lucrurilor?

În timp ce el murea acolo, sub ochii ei, pe splendida masă de spital a secolului XXI, înconjurat de experți și de vrăjitori care

nu-l puteau însănătoşi, Jane se întrebă dacă ea avea să continue să respire într-o lume în care el nu mai era.

Apoi cutia piui.

Grupul întoarse privirile către ea, ca la comandă. Aceasta piui din nou şi din nou.

– Fibrilaţie atrială, anunţă femeia cu părul de culoarea căpşunii, în jargonul medical al secolului XXI; cineva dădu din cap; un altul zâmbi.

– Trăieşte? întrebă Jane.

– Da! strigă Sofia. Aşa cred.

Doctorul Marks încuviinţă.

– Să-l ducem în sală, spuse el.

Grupul se puse în mişcare, într-o sincronizare perfectă, adunând pături, desprinzând tuburi şi aşezând cutii pe patul lui Fred.

– Unde îl duceţi? strigă Sofia.

– Mai avem de lucru la inima lui, spuse doctorul Marks. Are nevoie de o intervenţie chirurgicală.

Şase oameni apucară de patul lui Fred şi-l împinseră afară din salon, pe lângă Jane şi Sofia. Ochii lui Fred erau tot închişi şi capul i se mişca în mers. Din gură îi ieşea un tub.

– Aveţi grijă la capul lui, şopti Jane, trăgând-o pe Sofia din drum.

Îl duseră de-a lungul coridorului. Dispărură în spatele unor uşi batante. Sofia ţipa către o femeie în pijamale verzi, aflată în spatele unui birou, cerând să i se explice ce se petrecea. Jane rămase în dreptul uşii, privind către locul unde îl duseseră pe Fred. Mai aveau de lucru la inima lui. Acum, şi ea purta ceva în inima ei. Se întreba cum de luase naştere povara aceea în propria ei inimă.

Capitolul patruzeci și doi

Jane se întoarse în sala de așteptare unde se aflaseră mai devreme. Sofia i se alătură.

– Sunt o femeie egoistă, Jane. Mă tem că, dacă îmi pierd fratele, voi face un lucru necugetat, cum ar fi să rămân tristă până la sfârșitul zilelor mele.

Jane îi atinse mâna.

– Trebuie să îți păstrezi calmul, Sofia. Doctorul a zis că operația durează o oră. Abia au trecut trei minute.

– Dacă mă părăsește, nu mai am pe nimeni. Voi muri singură, goală, în pat, ca Marylin Monroe, după o supă cu barbiturice.

Jane încetase de mult să o mai întrebe pe Sofia ce voia să spună, cu trimiterile pe care le făcea la oameni sau la situații despre care ea nu avea cum să știe, așa că se mulțumi să dea din cap și să zâmbească, oferindu-i singura consolare de care era capabilă.

– Eu sunt aici, Sofia. Nu te voi părăsi.

Sofia stătea lângă ea.

– Așa spui acum, răspunse ea. Poate că nu este cel mai potrivit moment, dar doamna Sinclair ți-a scris o scrisoare, în 1810. Înțelegi ce vrei de-aici.

Jane se foi în scaun.

– Doamna Sinclair? Mi-a scris o scrisoare, în anul 1810?

– Scrisoarea s-a păstrat, încuviinţă Sofia. Am găsit o carte despre ea.

– Şi despre ce e vorba în scrisoare? întrebă Jane.

– Nu ştim. Dar am o bănuială.

– Crezi că în scrisoare îmi spune cum să anulez vraja?

– Nu văd despre ce altceva ţi-ar putea scrie. Nu e ca şi cum eraţi prietene prin corespondenţă.

Jane dădu din cap, stupefiată. Mintea îi fremăta de gânduri.

– Mulţumesc, Sofia. Te-ai ţinut de cuvânt.

– Te îndoiai?

– Nici măcar o secundă. Dar cum aş putea să mă revanşez?

– Nu este nevoie.

Rămaseră în tăcere. Jane ştia că ar fi trebuit să fie fericită; acum, avea mijloacele prin care să se întoarcă acasă. Avea să-şi revadă mama şi tatăl; urma să-şi scrie cărţile.

– Asta în cazul în care nu cumva doreşti să nu găsesc scrisoarea, rosti Sofia, după o vreme, cu privirea fixată înaintea ei.

Şi Jane era cu privirea pierdută.

– Ai putea să amâni aflarea scrisorii doamnei Sinclair cu, să zicem, o săptămână? Întreb doar pentru că mi s-ar părea nepoliticos să te las singură, într-o împrejurare ca aceasta, cu cineva drag în spital şi aşa mai departe.

– Sigur, rosti Sofia şi îşi aşeză mâna pe braţul ei. De dragul politeţii.

Jane simţea că Sofia ar mai fi vrut să spună ceva, dar îi fu recunoscătoare că nu o făcu.

Operaţia nu durase o oră. Doctorul Marks veni la ele după patru ore. Jane şi Sofia săriră amândouă în picioare.

– Care este prognosticul, doctore? întrebă Sofia. Şi vorbeşte pe şleau. Am apărut în trei episoade din Spitalul de Urgenţă, unde am interpretat o frumoasă, dar instabilă doctoriţă neurochirurg.

Doctorul Marks miji ochii la ea.

– A trebuit să executăm o ablaţie cardiacă.

– Reîmprospătaţi-mi memoria, ce este aceea o flabaţie? ceru Sofia.

– Electrocutarea i-a afectat sistemul cardiac. Am făcut un studiu electric fiziologic. Nodul sinoatrial nu mai funcţiona.

Doctorul Marks îşi frecă ochii, iar Sofia dădu din cap.

– Vă rog, explicaţi pentru prietena mea, domnule doctor.

Doctorul Marks se întoarse spre Jane.

– O parte din inima lui a fost afectată de accident. A făcut-o să nu mai bată corespunzător. Am inserat un cateter şi am înlăturat ţesutul afectat cu un impuls electric. L-am distrus.

Jane înţelese puţine cuvinte, dar era destul.

– Aţi distrus o parte din inima lui, doctore? întrebă Jane.

– Vorbiţi pe şleau, doctore. Trăieşte? îl imploră Sofia.

– Trăieşte, răspunse doctorul Marks. Inima i-a fost afectată mai grav decât am crezut. I-am montat un cateter.

– Putem să-l vedem?

Doctorul le conduse pe cele două femei de-a lungul coridorului, într-un alt salon. Pe pat, cu ochii închişi, zăcea un bărbat subţire, pământiu. Din gură îi ieşea un tub, ataşat la o cutie din metal, care pompa ceva. Un alt tub ieşea dintr-un bandaj de pe braţul lui şi alte trei din piept. Jane nu-l recunoscu la început şi se întreba de ce le adusese doctorul în salonul acelui biet nefericit.

– Fred! strigă Sofia; alergă lângă el şi-i sărută mâna. Când trebuie să se trezească? îl întrebă pe doctor.

– Speram să-l găsim treaz, răspunse doctorul, apoi îşi frecă din nou pleoapele.

– Care este starea lui? întrebă Jane.

– Am văzut situaţii mai grave, răspunse doctorul. Am văzut şi mai bune. Am făcut tot posibilul.

– Şi acum ce facem?

Doctorul dădu din cap.

– Aşteptăm.

Trecură astfel încă patru ore. Sofia stătea lângă marginea patului, iar Jane în spatele ei. Fred nu se trezi. Rob, tânărul în cămaşă roşie, care o adusese pe Jane la spital, apăru în cadrul uşii. Sofia merse lângă el. Vorbiră ceva, apoi Sofia se întoarse la Jane.

– Întreabă când mă pot întoarce pe platou. Trebuie să repetăm o scenă. Rob mi-a reamintit cu amabilitate că mă aşteaptă cincizeci de oameni şi, dacă nu pot face nimic aici, aş putea merge să repetăm scena, apoi mă întorc. Mi-a reamintit, totodată, că, prin contract, nu am dreptul la timp liber pentru rudele bolnave, continuă Sofia, îndurerată. I-am spus să se care. Nu pot face nimic pentru Fred, dar nici nu am de gând să-l las singur.

– Rămân eu lângă el, spuse Jane.

– Eşti sigură? întrebă Sofia.

– Mergi. Fă-ţi treaba. Dacă se trezeşte, eu... vei afla imediat. Rămân aici până la întoarcerea ta.

– Mulţumesc.

Sofia sărută fruntea lui Fred şi plecă însoţită de tânărul în cămaşă roşie.

Jane se aşeză pe scaunul de lângă marginea patului.

Cutiile dimprejur continuau să bâzâie şi să huruie. Fred avea capul bandajat. Diverse lichide, din mai multe pungi, îi pătrundeau în braţ printr-un tub.

Femeia cu părul de culoarea căpşunii intră în salon. Inspectă cutiile şi făcu însemnări cu o pană ce se alimenta singură cu cerneală. Zâmbi către Jane.

– Aţi fost aici, înainte, spuse Jane.

– Da, răspunse femeia.

– Eu nu sunt de aici. De unde vin eu, mă consider o femeie inteligentă și rațională. Dar aici, în acest loc, între cutiile și tuburile acestea, sunt complet neștiutoare.

Femeia zâmbi din nou.

– Eu sunt sora Elizabeth. Sunt asistenta-șefă.

Vorbea cu accent de Leicestershire, la fel ca Margaret, menajera familiei Austen, un accent cald, consistent și confortabil ca o mâncare bună. Merse lângă una dintre cutii. Era o cutie din sticlă, cu un burduf ca de acordeon în interior. Acesta se micșoră cu un zgomot ca un fâșâit și pieptul lui Fred se umflă.

– Mașina asta respiră în locul lui, spuse sora Elizabeth.

Jane dădu din cap, impresionată. Sora Elizabeth veni în spatele ei. Arătă către o altă cutie.

– Aceasta de aici? Îi monitorizează bătăile inimii.

Jane privi cutia. Pe ecranul întunecat urca și cobora o linie de culoare verde.

– Ce este linia aceea? întrebă ea.

– Sunt bătăile inimii lui, răspunse sora Elizabeth.

Jane zâmbi. O partitură de creste și văi urca și cobora de-a lungul ecranului. În fața ochilor ei bătea inima lui Fred.

– Trebuie să îmi spuneți adevărul, rosti Jane. Intrați aici, priviți cutiile și luați notițe, dar nu spuneți nimic. Trebuie să știu. Va muri?

– Facem tot ce ne stă în putință, răspunse sora Elizabeth.

– Nu mă îndoiesc de asta, doamnă. Știu că acesta este protocolul, să nu faceți promisiuni. Dar eu nu sunt de pe-aici. L-ați tăiat și l-ați cusut la loc. I-ați văzut inima. Nu am văzut de când sunt asemenea lucruri surprinzătoare și formidabile. Cu siguranță, cu toată această magie, va fi bine. Spuneți-mi adevărul, doamna mea, căci altfel îmi pierd mințile.

Chipul sorei Elizabeth se îndulci. Dădu din cap.

– Situația nu arată bine. Chiar dacă își revine, nu avem nicio garanție că nu i-a fost afectat creierul. Nu mai putem face nimic.

– Cum se poate ca aceste cutii magice să nu fie de ajutor? Mă simt neputincioasă. Aş vrea să pot face ceva.

– Ai putea să-l ţii de mână, răspunse sora Elizabeth.

– Ce sunt eu în comparaţie cu aceste maşini magnifice? râse Jane. Cum ar putea asta ajuta?

– Nu ştiu de ce, dar ajută, spuse sora Elizabeth. Pot numi fiecare ventricul şi fiecare arteră. Pot explica mecanismul de pompare, mişcările ritmului sinusoidal, fibrilaţia. Pot numi fiecare muşchi şi fiecare valvă. Dar nu îţi pot spune cum funcţionează inima. Însă ştiu un lucru. Am văzut un pacient cotropit de cancer menţinându-se în viaţă ca să îşi revadă fratele, de Crăciun. Am văzut o femeie bolnavă de scleroză multiplă amânându-şi moartea până la naşterea nepoatei sale. Am văzut un bărbat cu leziune medulară cervicală ridicându-se din scaunul cu rotile ca să-şi conducă fiica la altar. Fiecare doctor şi fiecare asistentă ştie în sufletul său. Semnele vitale cele mai active sunt înregistrate în timpul orelor de vizită. Cei mai mulţi pacienţi mor între 3 şi 4 după-amiaza, singuri, când toată lumea a plecat acasă. Echipamentele pot să resusciteze o inimă, dar nu o pot menţine în viaţă. Asta o poate face doar iubirea.

Jane cuprinse mâna lui Fred între mâinile ei.

– Ai văzut? spuse sora Elizabeth şi arătă spre ecran. Bătăile inimii lui s-au înteţit.

– Cu adevărat? zâmbi Jane.

Sora Elizabeth încuviinţă şi-i arătă pe monitor. Numărul dintr-un colţ al ecranului, care până atunci fusese şaizeci şi cinci, acum arăta şaptezeci şi doi. Aşa se întâmplă când pacientul e înconjurat de cei dragi.

– Eu nu sunt cineva drag, spuse Jane. Sunt o prietenă recentă. Îl necăjesc.

– Monitorul arată altceva.

În următoarele opt ore, Jane nu dădu drumul mâinii lui Fred.

Capitolul patruzeci și trei

Când se întoarse Sofia, Fred încă dormea.

– Jane, poți să-i dai drumul acum, spuse Sofia.

– Nu, până nu primesc instrucțiuni, răspunse aceasta.

– Am vorbit cu sora Elizabeth. Poți să-i dai drumul. Cred că ai nevoie să mergi la baie, după atâta timp. Îl țin eu de mână până te întorci.

Jane îi lăsă mâna și se scuză ca să meargă la baie, unde, pentru câteva momente, nu se mai gândi la Fred, fiind copleșită de uimire în fața celor câtorva zeci de toalete albe, strălucitoare. Își spălă mâinile sub robinetele puternice, apoi se întoarse în camera de spital a lui Fred. Rămase o clipă în prag, căci o văzu pe Sofia șoptindu-i ceva la ureche lui Fred, în timp ce își ștergea o lacrimă. Jane aștepță ca Sofia să se așeze înapoi în scaun, apoi își drese glasul, ca să își anunțe prezența. Sofia zâmbi, își șterse lacrimile și-i oferi scaunul lui Jane.

Neavând nimic de făcut și cum Fred nu dădea semne că urma să se trezească, Sofia se întoarse pe platourile de filmare. Promise să revină imediat ce termina, iar Jane își reluă locul lângă Fred. Îi luă din nou mâna între mâinile ei.

Ziua se apropia de sfârșit și pe chipurile angajaților spitalului se citea din nou înfrângerea. Sora Elizabeth și doctorul Marks îl vizitau frecvent. Fred nu s-a trezit. Ochii i-au rămas închiși.

Jane îi vorbi.

– Fred, nu ştiu dacă mă auzi. Îmi pare rău că te-am rănit. Cutiile bâzâiau şi torceau. Înţeleg dacă nu poţi. Dar aş aprecia foarte mult dacă te-ai trezi.

Ar fi trebuit să fugă de el din ziua în care l-a cunoscut. Prefera să nu-l fi cunoscut decât să simtă durerea pe care o simţea. Se lovi peste picior şi-şi impuse stăpânire de sine. Trăise douăzeci şi opt de ani fără omul acela; va învăţa să o facă din nou. Apoi rosti două cuvinte pe care nu le mai spusese nimănui – nici surorii ei, nici iubitului ei tată sau altui bărbat.

– Te iubesc, rosti ea.

Cu siguranţă că i se păruse; Fred îi strânsese mâna.

Jane adormi. Nu lăsă mâna lui Fred nici în somn.

Jane se trezi, pentru că simţise din nou. De data aceasta, nu mai avea nicio îndoială. Cineva îi strângea mâna. Mai mult, trăgea de ea. Privi către Fred. Deschisese ochii. El se holba la tavan.

Sofia intră şi-l văzu.

– Soră Elizabeth! strigă ea de-a lungul coridorului.

Fred se cutremură, arătând în gol. Ochii îi ieşeau din orbite.

– Nu poate să respire! exclamă Sofia; sora Elizabeth intră în salon şi veni lângă Fred.

– Ba poate, taci acum, spuse sora Elizabeth. E un lucru bun. Înseamnă că nu mai are nevoie de suport respirator, rosti ea şi se întoarse spre Fred. Domnule Wentworth, vreau să îndepărtez tubul acesta. Mă ajutaţi?

Fred dădu din cap către ea, cu ochii umezi, şi încercă să se ridice în capul oaselor. Ea îl ajută să se aşeze înapoi. Jane îl privea cum se zbătea în confuzie şi agonie. Pe chip avea întipărită o expresie de groază.

– Voi îndepărta tubul acum. Am nevoie să tuşeşti.

Fred încuviinţă. Sora Elizabeth extrase rapid tubul. Fred se înecă, se opinti şi scoase un strigăt teribil de durere. Îi dădură

lacrimile. Jane oftă; nu mai rezista mult să îl vadă așa. O bucată de tub slinos își făcu apariția din gura lui.

– Așa, spuse sora Elizabeth. Continuă să tușești.

Mai trase o dată și Fred tuși din nou. Tubul ieși cu totul și el se lăsă pe spate. Sudoarea îi lipise părul de față. Privi în jurul lui, în toate părțile, dar nu rosti niciun cuvânt.

– Fred? îl strigă Jane.

El nu răspunse. Jane se întoarse către Sofia.

– S-a prostit? o întrebă ea.

Sofia ridică din umeri.

– Fred, dacă ești acolo, spune ceva, zise Sofia.

– Am părul ciufulit? vorbi el cu voce răgușită, zâmbind șugubăț.

Sofia îl plesni peste braț. Lovitura se transformă într-o îmbrățișare.

– Ai spus asta deja.

– Ai grijă, îl striveşti! exclamă Jane, iar Sofia își slăbi fratele din strânsoare.

– Mă bucur să te revăd, domnule Wentworth, spuse sora Elizabeth și își așeză mâna pe brațul lui.

– Te rog, după toate prin câte am trecut împreună, spune-mi Fred.

Ea râse, mai verifică o dată fișa medicală și monitoarele și părăsi încăperea. În timp ce ieșea, îi făcu lui Jane cu ochiul. Fred își întoarse privirile către Jane.

– Bună, spuse el.

– Bună, Fred. Ai dureri? îl întrebă ea.

– Nu, spuse el. Mulțumesc.

Jane așteptă ca el să spună ceva despre faptul că rămăsese lângă el. Oare auzise ce-i spusese? Știa? O credea că era Jane Austen din Hampshire, fiica lui George și a Cassandrei Austen? Sau continua să creadă că era o femeie contemporană cu el, care inventa povești

ca să-i facă rău? În loc să răspundă acestor întrebări, Fred tăcea. Jane se mustră pentru grijile ei egoiste. Omul acela trecuse printr-o încercare cumplită; ceea ce se petrecuse între ei era ultima dintre preocupările lui. El îi zâmbi şi se întoarse către Sofia.

– Cum te simţi? îl întrebă ea. Ţi-e frig? Îţi aminteşti că în celălalt salon îţi era frig?

– Într-adevăr, îmi e puţin frig, Sofe, răspunse Fred.

– Lasă pe mine, spuse Sofia şi ieşi.

Fred se întoarse către Jane.

– M-ai ţinut de mână, zise el.

Ea îl privi. Un fior de bucurie o străbătu.

– De ce mi-ai spus asemenea lucruri? o întrebă el.

Ei nu îi era clar la ce lucruri se referea. Se gândea la ce îi spusese în bazin, sau la lucrurile de mai devreme, din spital? Se referea la declaraţia privind identitatea ei, sau la declaraţia de dragoste? Pe prima o auzise cu certitudine; nu era convinsă că o auzise şi pe cea de-a doua.

– Te referi, în bazin? întrebă ea.

– Desigur, răspunse el; era mai uşor de vorbit despre acele lucruri.

– Nu puteam să te mint, spuse ea. Sunt cine sunt. Jane înghiţi, amintindu-şi. Nu contează că nu mă crezi, insistă ea. Sunt cine am spus că sunt. Acesta este adevărul.

– Nu am spus că nu te cred.

Jane îşi impuse inimii să nu mai bată cu atâta putere. Inima nu o ascultă.

– Eşti Jane Austen.

Jane încuviinţă şi-şi drese glasul. Se foi în scaun.

– Într-un fel, am ştiut-o dintotdeauna, spuse el.

– Serios?

– Era ceva ciudat în legătură cu tine, ca să nu spun mai mult, zise el şi zâmbi.

– În orice caz, nu va trebui să îţi mai faci griji în privinţa aceasta, voi pleca în curând, spuse ea; rostise vorbele acelea natural, dar îi cercetă chipul, ca să-i vadă reacţia. Sora ta şi-a dat seama ce trebuie făcut ca să mă întorc acasă. Mi-a fost de mare ajutor, o adevărată eroină.

– Da, aşa e ea.

– Aşa că voi pleca, am nişte cărţi de scris.

– Desigur. Aşa şi trebuie, încuviinţă Fred cu o mişcare a capului, apoi făcu o pauză. Sau poate mai rămâi o vreme? Ştiu că trebuie să te întorci, dar Sofia mă va lăsa să mă descurc singur, cu o sticlă de vin şi o grămadă de pături. Doar o săptămână.

Jane se gândi.

– Cred că aş putea să mai rămân o săptămână. Până te mai întremezi.

Se priviră unul pe celălalt. Felul în care o privea era tulburător, terifiant şi emoţionant totodată.

– Mai am o singură dorinţă, spuse el.

– Dumnezeule mare! Ceri cam multe, domnule, răspunse ea, încercând să-şi păstreze calmul.

– Pot să fiu un adevărat dictator, dacă vreau.

– În acest caz, rosteşte-ţi cererea, spuse ea şi tuşi.

– Aş dori să fac ceea ce am vrut atunci.

Îşi coborî privirea spre gura ei, apoi o privi din nou în ochi. Jane îşi drese glasul.

– Mă tem că cererea dumitale e mai mult o rugăminte, rosti ea cu vocea acum răguşită. Nu eşti cine ştie ce despot, rosti şi îşi atrase atenţia că trebuia să respire.

– Adevărat. Însă acesta este unul dintre lucrurile acelea pe care nu poţi să le ceri cuiva. Din păcate, nu pot face asta decât dacă îmi îngădui. Ce zici?

Ea respiră în sfârşit; ochii li se întâlniră. Jane îşi feri privirea.

– Îmi promiţi că nu-ţi va sta inima din nou? Din cauza efortului.

El râse.

– Promit.

Jane înghiţi.

– În regulă, atunci.

El se aplecă uşor şi-şi aşeză buzele peste ale ei. Să mai fi trăit o mie de ani, să fi scris o sută de romane, Jane nu avea să mai cunoască un sentiment ca acela.

Capitolul patruzeci și patru

În după-amiaza aceea, Sofia s-a întors la spital, iar Jane a plecat de lângă patul lui. Fred și-a luat la revedere cu un zâmbet larg.

Sofia privi în jurul ei. Salonul era decorat cu baloane, flori, felicitări și ursuleți din pluș de la elevii lui Fred.

– Ești un profesor de treabă, domnule Dub, îi spuse Sofia, plesnindu-l peste braț; Fred ridică din umeri, zâmbi și privi spre ușă. Văd că v-ați împăcat, spuse ea; arătă cu capul spre hol, în direcția în care se îndepărta Jane.

Fred își șterse zâmbetul de pe chip și pufni.

– Ce tot vorbești? spuse el, râzând vinovat, un râs pe care Sofia îl cunoștea prea bine.

– Nu face pe niznaiul cu mine, îi spuse ea. Nu sunt proastă.

– Știu că nu ești, zise el, dar nu înțeleg despre ce vorbești.

– Îți place Jane. Despre asta vorbesc.

– Vezi să nu, spuse el.

Își încrucișă brațele peste piept, ca un adolescent. Cablurile atașate de brațele lui se încurcară și se declanșă o alarmă. El își desfăcu brațele, cerându-și iertare asistentei, care veni într-o fugă. Sofia râse și clătină din cap.

– De asemenea, faci chestia aia cu șireturile ori de câte ori îi menționez numele.

– Ce chestie? pufni Fred pentru a doua oară.

– Cum rostesc numele lui Jane, începi să-ţi legi şireturile. Chiar dacă acestea sunt deja înnodate. Te apleci, le dezlegi, apoi le înnozi la loc. Aşa făceai şi când îţi plăcea câte o fată, la şcoală. Ca Molly Parsons! De câte ori rostea cineva numele Molly, tu îţi legai şireturile.

– Vii cu nişte idei, Sofia, dar de data asta te-ai întrecut pe tine însăţi, zise el şi îşi aşează mâinile în şolduri.

– Întregul an ai avut şireturile legate impecabil, cu nod dublu, chiar triplu.

– Prostii.

Sofia ridică din sprâncene şi îşi sprijini bărbia în mână, ca un profesor care aşteaptă răspunsul la o întrebare filosofică.

– Unde e Jane acum?

Fred îşi lăsă capul în jos, fixând cu privirea capătul patului.

– Vezi? Te-ai uitat la picioare! Ha! Te gândeşti la şireturi. Şi nici măcar nu eşti încălţat. Ar trebui să vorbeşti cu cineva despre asta, despre nevoia compulsivă de a-ţi lega şireturile ca să îţi ascunzi sentimentele.

– Sofia, încetează.

– Totodată, zâmbeşti mai des. Asta e drăguţ. Te înţeleg, Fred. E o femeie pe cinste.

El înghiţi.

– V-aţi certat, nu-i aşa? Dar acum v-aţi împăcat. Mă bucur. Trebuie să fi spus ceva îngrozitor dacă a reuşit să te supere, continuă ea şi înălţă dintr-o sprânceană.

– Mi-a spus că e Jane Austen, răspunse Fred.

– E Jane Austen, confirmă Sofia şi aşteptă reacţia lui Fred.

Acesta o privi brusc. Dădu să-şi încrucişeze din nou braţele pe piept.

– Nu face asta. O să declanşezi iar alarma, spuse Sofia.

Fred îşi lăsă braţele pe lângă el, schimbându-şi poziţia pe pat.

– Ce ştii despre asta?

– A apărut lângă mine dintre faldurile cortinei. Sofia râse trist. A fost foarte interesant. Trebuia să fi fost acolo.

– Eşti nebună, spuse Fred.

– Categoric, răspunse Sofia, dar asta nu anulează cele petrecute.

– Care cortină?

– A apărut din neant în faldurile cortinei scenei Centrului Comunitar, unde repetam pentru Northanger Abbey. Erai acolo. Ai dansat cu ea imediat după aceea.

Fred dădu din cap, apoi făcu o pauză.

– Băuseşi mult?

– Deloc, răspunse Sofia. În afară de câteva respiraţii în pungă, eram cât se poate de trează. Nu am visat şi nici nu am avut năluciri. Aş vrea eu să fi fost aşa. Mi-ar plăcea să nu fiu nevoită să asist o scriitoare din secolul XIX, care a călătorit prin timp, să se întoarcă în epoca ei. Am destule pe cap, încercând să-mi recuperez soţul şi cu fratele meu care se ocupă cu electricitatea.

– Îţi dai seama cât de absurd este ceea ce spui? întrebă Fred.

– Întru totul. Dar uite care e treaba. Cred că te-ai gândit la situaţia aceasta cu Jane mai mult decât laşi să se înţeleagă. Şi, deşi îmi spui că sunt nebună, ştii deja că ea este Jane Austen. A fost nevoie doar de puţin timp ca să accepţi asta.

Fred dădu din cap, apoi tăcu din nou.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă el.

– Nu e un lucru pe care să te grăbeşti să-l spui altora – Jane Austen a apărut în faţa mea, dintr-un nor de praf – decât dacă vrei să fii luat pe sus, în cămaşă de forţă. Îţi spun ţie acum doar pentru că văd că ţi s-au aprins călcâiele după ea.

Fred deschise gura, pregătit să protesteze încă o dată, apoi păru să înţeleagă că nu avea niciun rost.

– Spune-mi când ai procesat cele ce am discutat până acum, îi zise Sofia. Mai am multe să îţi spun.

Fred se întoarse să o privească.

– OK?

– Hai să lăsăm la o parte faptul că este Jane Austen, pentru o clipă. Te-ai îndrăgostit de ea?

Fred se foi în pat.

– O... eu..., trase aer în piept, dar nu mai spuse nimic.

– Ştiu deja că între voi s-a înfiripat ceva. Dar ceea ce te întreb este cât de autentice sunt sentimentele tale?

– Mm, spuse el şi privi pe fereastră.

– Ştiu că e prea mult pentru tine, după ce abia ai fost electrocutat şi aşa mai departe, şi nici nu vreau să înăbuş în faşă o poveste de iubire, dar, din păcate, nu prea avem timp.

Fred o privi încruntat.

– Ce vrei să spui?

– Nu trebuie să răspunzi chiar acum. Însă, indiferent dacă tu crezi că este Jane sau nu, se va întoarce înapoi. În anul 1803. Trebuie, ca să îşi împlinească destinul de scriitoare, iar asta se va întâmpla curând.

– Poftim? Nu am timp? Bine, când? se bâlbâi el.

– Imediat ce îmi spune ea. Am descoperit cum să o trimit acasă. M-a ajutat un tânăr de treabă, care poartă pulovere, dar eu am condus misiunea de salvare. În orice caz, ceea ce contează este că se întoarce acasă. Doar dacă nu...

– Dacă nu, ce? întrebă Fred.

– Dacă nu i se oferă un motiv bun să rămână.

Fred oftă.

– Cred că ai făcut-o să se îndrăgostească de tine, cu farmecul tău de băiat prostuţ. Am aflat cum o pot face să se întoarcă acasă şi, dacă nu te aduni, va pleca. Nu va aştepta la nesfârşit. Nu poate. Deşi detest să zoresc o idilă abia înfiripată, mă tem că în situaţia de faţă se impune un impuls.

– Ce fel de impuls? întrebă Fred.

– Trebuie să-i dai un motiv să rămână, răspunse Sofia.

– Dar abia ne-am cunoscut.

– Înțeleg. În condiții obișnuite, te-aș sfătui împotriva gesturilor mărețe, declarative, timpurii. Aproape întotdeauna, acestea sfârșesc în dezastru, rușine și complicații legale – vorbesc din experiență. Dar acestea nu sunt circumstanțe obișnuite. Iar ea nu este o femeie oarecare. Așa că, dacă sentimentele tale au în vedere un astfel de viitor, iubire, copii, fericire până la adânci bătrâneți, îți sugerez ca, în cel mai scurt timp omenește posibil, să îi spui ce simți.

Capitolul patruzeci și cinci

Sofia se întoarse pe platourile de filmare. Se simțea în al nouălea cer. Fred își revenise; primise flori de la regizorul ei. Lucrurile nu puteau merge mai bine. Avea să-i mulțumească lui Jack, într-una dintre zile. Îl lăsa să mai aștepte puțin. Ajunse pe platou și-l salută pe Derek, făcându-i semn cu mâna. Acesta păru surprins să o vadă.

– Te-ai întors deja? De ce n-ai mai rămas la spital?

– Totul e în regulă – Fred e bine și o prietenă stă cu el. M-am simțit ca a cincea roată la căruță, de fapt, așa că m-am întors. Te deranjează?

– Sigur că nu, spuse Derek. Să mergem la cabină.

Încerca să o ia de-acolo. Sofia îl surprinse privind peste umărul ei.

– Ce este, Derek? Ce se întâmplă?

– Nimic, răspunse Derek, dar în timp ce vorbea, privi din nou peste umărul ei, apoi rapid către ea.

Sofia se întoarse să vadă la ce se uita. Lângă espresorul de cafea stăteau Jack și Courtney. Mâna lui Jack era pe fundul lui Courtney. Nu din greșeală sau ca să o dea la o parte din calea vreunui pericol; îi mângâia posteriorul fără vreun motiv anume, altul decât plăcerea lui. Courtney îi șopti ceva la ureche și el zâmbi. Apoi se sărutară. Pe gură. Sofia clipi și începu să se joace cu un cercel.

Nu era primul lor sărut. Courtney se ridicase pe vârful degetelor atât cât trebuia, iar el își plecase capul în direcția potrivită, în așa fel încât buzele lor să se întâlnească în punctul precis, perfect, exersat și bine cunoscut. Mai făcuseră asta și nu părea că obosiseră. Era genul acela de sărut spontan. Sofia clipi de trei ori și-și mușcă buzele, sperând că nimeni nu observase.

– Îmi pare tare rău, doamnă Wentworth, spuse Derek.

Jack o săruta pe Courtney în același fel în care o sărutase înainte pe Sofia. Îi cuprindea posteriorul cu mâna dreaptă, în timp ce își apleca fruntea spre stânga. Înțelese că mișcările acelea nu fuseseră doar pentru ea. Erau mișcări organice, firești, ale trupului, dictate de propriul lui ADN; după câte se vedea, la fel proceda cu toate femeile. Se opri un moment ca să contemple imaginea unică pe care o avea înainte – să-l privească pe bărbatul pe care îl sărutase timp de zece ani sărutând o altă femeie. Nu mulți au parte de așa ceva – trebuia să se considere norocoasă. Jack arăta bine când făcea asta, grozav chiar.

Deveni conștientă de perechile de ochi îndreptate asupra ei – echipa de filmare, oamenii de la catering. Cu toții se uitau la ea cu priviri pe care nu le mai primise până atunci – de milă. Se simți o creatură penibilă – o femeie de treizeci și opt de ani care își privește soțul sărutând o altă femeie.

– Machiajul meu nu corespunde, Derek, spuse ea cu voce limpede, apoi porni spre cabină cu o figură pe care nu se putea citi nicio emoție; Derek o urmă.

– De când se întâlnesc? îl întrebă ea.

– Nu știu, de ceva timp.

Sofia simți că își dorea să moară.

– De ceva timp nu înseamnă mult. Încă se pot despărți.

Apoi sângele îi îngheță în vene.

Își aminti un moment petrecut cu șase luni în urmă. Întoarsă acasă, după filmări la Praga, descoperise pe telefonul lui Jack un

mesaj de la un număr necunoscut. Era un mesaj cu conţinut explicit, sexual. Timp de trei zile, nu spusese nimic. Când, în sfârşit, adusese vorba despre asta, Jack o acuzase că-l spiona. Se certaseră îngrozitor şi, o săptămână mai târziu, el se mutase.

– Sunt împreună de cel puţin şase luni, spuse ea şi îşi coborî capul.

– Îmi pare rău, zise Derek. Dar asta nu e tot, Courtney încearcă să-i facă să te concedieze.

Sofia ridică brusc capul.

– Poftim? Imposibil. Nu mă poate concedia.

Derek clătină din cap.

– Toată lumea ştie. Courtney le spune tuturor că nu merge între voi, că nu există chimie, că nu vă potriviţi.

– Nu ne potrivim! Nu merge? Dar ce poate ea să facă? Uneori, aşa stau lucrurile. Partenerul tău este un actor mai bun. Nu poate să se debaraseze de mine. Eu o să scap de ea. Eu sunt vedeta. Sofia se schimbă la faţă. O!

– Ea este vedeta.

Sofia îşi scărpină obrajii.

– Ea este vedeta.

Se simţea din nou extenuată.

– Mi-a ajuns povestea asta, spuse şi ieşi ca o vijelie din cabină, pornind spre cabina lui Jack.

În drum spre el, îşi pregăti discursul. Îl va lua la rost, îi va cere să-şi ţină amanta în frâu, s-o pună la locul ei. Avea să-i arate cât de lipsit de profesionalism era. Dar când dădu buzna în cabina lui şi-l văzu acolo, îl privi şi se simţi distrusă. Discursurile despre profesionalism şi interesul superior al peliculei îşi luară zborul din mintea ei. În schimb, expulză cuvinte de disperare şi dispreţ.

– Cum ai putut face una ca asta, Jack? se auzi rostind. Îţi baţi joc de mine.

– Îmi pare rău, Sofe. S-a întâmplat, pur şi simplu. Ştii cum e, ne-am îndrăgostit.

Sofia dădu ochii peste cap la auzul clișeului.

– Care e treaba cu florile, atunci? întrebă ea, regretând aproape imediat că vorbise.

– Care flori? A, da. Nu știu.

Ridică din umeri și chicoti, victorios și înfumurat. Sofia își înălță capul la auzul tonului cu care vorbise și la vederea expresiei de pe chipul lui.

Era acolo, o văzuse. I-ar fi scăpat dacă nu l-ar fi privit chiar în acel moment. O expresie fulgurantă trecuse în pas de dans peste chipul lui, când zâmbise. Ce era? O, da! O expresie de triumf. Și de dispreț. Încă putea suci capul oricărei femei și o știa. Nu făcea niciun efort și niciun sacrificiu personal pentru asta, nu oferea din timpul și din emoțiile lui, nu trebuia decât să arunce niște bani cuiva ca să smulgă câteva fire de flori din pământ. Omorâse niște flori, iar Sofia venise alergând. De ce îi trimisese flori? Probabil că el însuși nu știa de ce. Ca să obțină o reacție din partea ei. Ah, înțelese în sfârșit, prostuța de ea. Din cauza bibliotecarului care o cuprinsese cu brațul pe după umeri.

Sofia clătină din cap.

– Și ești fericit că arunci pe apa sâmbetei o căsnicie de zece ani?

– Nu, răspunse el. Nu sunt fericit, dar relația cu Courtney este una serioasă, insistă el.

– Cât de serioasă poate fi? pufni Sofia. E o adolescentă.

– E însărcinată.

Sofia simți că i se face rău. Se împiedică și aproape căzu peste piciorul lui. El se aplecă și o prinse. Hainele lui miroseau a detergent scump; i le spălase menajera. Sofia găsi un scaun și se așeză.

– Sofe. Spune ceva.

O atinse pe umăr. Sofia tresări și-i îndepărtă mâna. O cuprinse o amorțeală.

– În câte săptămâni este? întrebă ea cu voce prietenoasă, ca venind din partea unui coleg obișnuit.

– Poftim? spuse Jack; părea nedumerit.

– Câte săptămâni de sarcină.

– O. Nu ştiu. Douăsprezece, cred.

Zâmbi unui gând. Sofia se chinuia la gândul motivului din spatele zâmbetului lui. Îşi amintise poate un moment prenatal, când merseseră împreună la o ecografie, sau Courtney îl surprinsese cu hainele de bebeluş pe care le cumpărase?

Ei îi spusese, cu mult timp în urmă, că nu-şi dorea copii, deşi Sofia sperase tot timpul că se va răzgândi. Se gândise că îşi va da seama cât era de minunată şi nu va dori să rateze ocazia de a avea o familie cu ea. Anii veniseră şi trecuseră. Prea mulţi pentru a o lua de la capăt cu altcineva; investise prea mult timp.

– Sofe? Eşti bine? o întrebă el din nou.

Ea îşi şterse nasul. Îl privi în ochi.

– Este pentru că e mai tânără? întrebă ea. Pentru că eu nu mai arăt ca acum câţiva ani?

– Sofe. Încă eşti superbă. Sigur că nu.

– Ştiu că sunt, dar nu asta a fost întrebarea. Este din cauză că am îmbătrânit?

– Nu te chinui în felul acesta!

– Aş aprecia un răspuns cinstit, spuse ea. Merit măcar atât.

El dădu din cap.

– OK. Ai îmbătrânit. Nu mai arăţi ca odinioară. Dar nu acesta este motivul, spuse el.

Onestitatea lui o surprinse; era, în egală măsură, recunoscătoare şi îngrozită.

– Uau. În regulă. Să auzim care e motivul, spuse ea şi se aplecă în scaun, fascinată.

El oftă.

– Totul alături de tine devenise foarte dificil, zise el.

Sofia nu se putu abţine să râdă; în timp ce relaţia lor păruse să vină ca o pedeapsă pentru ea, el se bucura de succes după succes. Devenise mai cunoscut şi mai bogat datorită mariajului lor.

– Şi cu ea? întrebă Sofia.

– Cu Courtney totul pare uşor, spuse el.

Sofia se holba la el, încruntată. Atunci, expresia lui se schimbă, părând îngrijorat şi pe chip îi apăru o grimasă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie mustrat.

– Mă urăşti? o întrebă.

Sofia se lăsă pe spătarul scaunului şi nu spuse nimic. Îi studia chipul, observând cât era încă de arătos, cât de atrăgător îl găsea încă. Era gata să-i strige: „Da, firește că te urăsc şi cine m-ar putea acuza?" Pregătise câteva cuvinte în sensul acela, amintindu-şi o listă întreagă de situaţii în care o dezamăgise, o rănise, toate motivele pentru care merita să îl urască. Deschise gura să le rostească, făcu o pauză şi o închise la loc.

În cele din urmă, oftă, obosită, şi clătină din cap.

– Nu, nu te urăsc, veni răspunsul ei.

Era adevărul. Se ridică şi părăsi cabina. Traversă platoul cu lacrimile curgându-i pe obraji. Era prea obosită să-i mai pese că o vedea cineva.

Dacă ei ar fi fost domnul şi doamna Butterworth din Hockessin, Delaware, poate că ar fi făcut un efort. Dacă ea ar fi fost educatoare la grădiniţă, iar el administratorul unui magazin de discuri, care creşteau albine în timpul liber, poate că ar fi avut o şansă. Dacă părinţii lor i-ar fi învăţat despre suişurile şi coborâşurile unei căsnicii, dacă i-ar fi învăţat să reziste când se confruntau cu obstacole, să facă faţă anilor de secetă, când sexul se rărea, când se simţeau mai tot timpul obosiţi, când obligaţiile profesionale îi vlăguiau, poate că ar fi supravieţuit. Poate că ar fi ajuns la cincizeci de ani cu o căsnicie încercată, dar intactă. Dar ei nu erau domnul şi doamna B. din Hockessin, Delaware, erau Jack Travers, regizor, şi Sofia Wentworth, vedetă de cinema. Ei nu erau oameni, erau zei, mai presus de spălatul vaselor şi de discuţiile privind a cui familie avea să primească vizita lor de

Crăciun. Și, când situația devine dificilă pentru zei, aceștia nu caută să se descurce; ei își fac bagajele și pleacă în căutarea perfecțiunii în altă parte. Și deși ea fusese dornică să dea căsniciei lor o nouă șansă, Jack, firește, găsise că era mai ușor să o ia de la capăt, cu altcineva.

Sofia nu-l putea acuza. În timp, avea să se plictisească și de Courtney, când oboseala și dezamăgirile aveau să ia ușurința cu care mergeau lucrurile acum și să o transforme în praf și pulbere.

Avuseseră și ei zile glorioase, mai ales la începutul relației, când deasupra lor cerul părea să fie iluminat constant de artificii. Dar, în realitate, înțelese ea acum cu tristețe, pasiunea și extazul pe care le trăise alături de el veniseră din câte un compliment și o atingere oferite după zile întregi de indiferență. Căsnicia lor se încheiase cu ani în urmă; faptul că, în sfârșit, înțelegea asta nu făcea situația mai ușor de suportat.

Capitolul patruzeci și șase

Sofia o luă pe Jane de la spital și o duse acasă peste noapte. Îi povesti ce se întâmplase și, când termină de vorbit, se așeză pe podeaua bucătăriei.

– Spune ceva, zise Sofia într-un târziu, căci Jane tăcea.

Jane clătină din cap și, în loc să vorbească, se așeză lângă Sofia, pe podea. Sofia se simțea mulțumită că avea puterea să o lase fără cuvinte pe femeia aceea care, în mod normal, avea multe de spus despre o mare varietate de subiecte. Sofia își spuse că nu merita să mai verse nicio lacrimă pentru el, dar descoperi că nu le putea opri și se puse pe plâns ca o neroadă, pe podea. Jane o atinse pe umăr, făcând-o să plângă și mai abitir.

După încă o vreme, Jane vorbi, în sfârșit.

– Iar îți bâzâie buzunarul, spuse ea.

Sofia scoase telefonul și miji, printre lacrimi, un ochi către ecran, unde era afișat numele lui Dave. I se strânse inima. Respinse apelul și oftă.

– Am crezut că e Jack, spuse ea cu amărăciune. Am crezut că sună să se asigure că sunt bine. Sunt o idioată, rosti ea și își șterse lacrimile.

– Nici pe departe, îi spuse Jane.

– Nu mai pot să mă prezint la repetiţii, Jane. Am reuşit înainte, când eram doar separaţi. Dar acum? Clătină din cap. De mâine nu mă mai duc. Nu le dau satisfacţia să mă concedieze. Îmi dau demisia.

– Omul acesta ţi-a distrus căsnicia, spuse Jane. Îl laşi să-ţi distrugă şi cariera?

Sofia râse şi ridică o sprânceană.

– Şi ce propui să fac? Să merg acolo şi să... mă prefac?

– Ceva de genul acesta.

Sofia râse cu tristeţe.

– Şi dacă mă întorc, sunt ridicolă în rolul acela. Am întreţinut fantezia că voi arăta fabulos în filmul acesta, că voi frânge inimi.

– Acesta este scopul tău? Să frângi inimi?

Sofia ridică din umeri.

– La asta mă pricep. Să interpretez personaje sexy, inocente, eroine de vis, spuse ea.

– Nu ştiu ce sunt acelea, dar sună îngrozitor, zise Jane.

– Oricum ar fi, acum sunt prea bătrână pentru astfel de roluri. Ştiu că arăt încă destul de bine. Ştiu că sunt încă... o damă bine – Sofia se cutremură –, dar nu mai sunt personaj de benzi desenate, înţelegi? Nu mai pot juca rolul femeii fatale. Însă doar asta ştiu să fac, şi continui să o fac, deşi mă fac de râs. Nu e nimic mai tragic decât o femeie care se agaţă de tinereţe.

– Atunci, încetează să te mai agăţi, spuse Jane.

– Şi ce să fac?

– Întotdeauna ţi-ai interpretat personajele într-un fel anume, aşa-i? Ai fost mereu tânăra frumoasă care stârneşte interesul bărbaţilor.

– Exact.

– Dar personajul de acum este diferit?

Sofia încuviinţă.

– Atunci, interpretează-l diferit.

– Nu știu cum să fac asta. De obicei, am replici drăguțe, ușoare. Acum, trebuie să rostesc niște cuvinte fără sens, ridicole. Și nu știu cum să o fac. Nu mă pricep.

– Spune-mi care a fost cel mai fericit moment în cariera ta, ceru Jane.

Sofia căzu pe gânduri. Rememoră toate momentele trăite pe covorul roșu, conferințele de presă, limuzinele, admiratorii înfocați.

– Ai fost vreodată într-un oraș numit Barrow? întrebă ea.

Jane clătină din cap.

– Groaznic loc. E în nord. Are un cinematograf mic. Aveam nouăsprezece ani. O interpretam pe Cordelia într-o producție locală a Regelui Lear. Publicul era alcătuit din populația vârstnică a orașului și un grup de mineri care înțelesese greșit și credea că era seara jocului de pocher. Un bărbat a cerut banii înapoi, înainte de începerea spectacolului. Sofia se întrerupse ca să își șteargă lacrimile. Eu mă gândeam la replicile pe care le aveam de rostit. Eram încă la început, nu aveam experiență, dar am încercat să mă pun în locul Cordeliei. Și pe mine mă părăsise tatăl meu, așa că aveam de unde să mă inspir, dar nu asta a fost. Vocea și interpretarea Cordeliei au venit de undeva, din interior. Dintr-un loc aflat dincolo de spectacolele școlare ratate și de felicitările de ziua mea neprimite. Au venit din imaginație.

– De acolo vin cele mai bune interpretări, spuse Jane.

– Mi-am rostit monologul și am murit în brațele lui Lear. Am privit pe furiș către public. Oamenii mă priveau înmărmuriți. Nu se auzea nici musca. Era de parcă fuseserăm transportați într-o altă lume. O nouă dimensiune. Eram desculță și îmbrăcată în zdrențe. Mi-am ridicat privirea. Bărbatul care-și ceruse banii înapoi era în public. Plângea. După spectacol, m-a căutat și mi-a spus că avea să își sune fiica, cu care nu mai vorbise de douăzeci de ani.

– Bravo, zâmbi Jane şi o atinse pe Sofia pe umăr. Ai deja tot ce îţi trebuie ca să interpretezi acest personaj, spuse ea.

– Dar cum? întrebă Sofia.

– Ce fel de lucruri spune doamna Allen? întrebă Jane.

– Prima mea replică este: „Noi, niciunul, nu avem haine potrivite!" Şi m-au îmbrăcat în nişte costume absolut caraghioase. Într-o zi am purtat realmente o barcă pe cap.

– Ce fel de barcă? O fregată? O goeletă?

– Nu ştiu exact. Un remorcher, cred. Şi, de fiecare dată când greşeşte o cusătură la broderie, anunţă pe toată lumea. De ce?

– Femeile sunt renumite pentru faptul că mereu îşi cer scuze, răspunse Jane, ridicând din umeri. O meteahnă de care suferim de când ne naştem.

– Ea este poanta din toate glumele pe care le face, continuă Sofia. Vorbeşte trei minute întregi despre muselină.

Jane se scărpină în cap.

– Cine este personajul acesta pe care l-am creat?

Întrebarea fusese mai mult pentru ea, decât pentru Sofia.

– Poate că se bazează pe cineva cunoscut.

– Cum ar fi? întrebă Sofia. Este acesta un fel discret de a-ţi distruge un duşman? Mărturiseşte, Jane!

Jane făcu o pauză.

– Mă gândesc în urmă, la toate femeile pe care le-am cunoscut. Aveam o vecină, doamna Johnstone. O femeie afurisită. Poate că pe ea am avut-o în vedere când am construit personajul acesta. Doamna Allen este răutăcioasă?

Sofia îşi înclină capul.

– De fapt, nu. Nu este deloc răutăcioasă. E mai mult... tristă.

– A, răspunse Jane şi zâmbi trist. Cunosc acest personaj.

– Cine este?

Jane îşi plecă privirea în podea. În mod obişnuit, când vorbeau, Sofia vedea creştetul capului lui Jane – era mult mai înaltă

decât ea – dar acum, că erau amândouă aşezate, îi vedea bine chipul. Era mai minionă şi mai drăguţă decât o înfăţişa portretul de la muzeu. Ochii ei ca de căprioară priveau intens, părând să străpungă spaţiul dintre uşă şi perete. Oare la ce se tot gândea? Dumnezeu ştie, dar cădea adesea pe gânduri în felul acela.

– Cine este, Jane? repetă Sofia întrebarea.

– Nimeni, răspunse Jane. O femeie oarecare, zâmbi ea. În locul acesta am observat nu cum se schimbă lucrurile, ci cum rămân neschimbate, spuse Jane. Femeile vorbesc mai mult, dar îşi expun trupul. Mame şi spălătorese, cameriste şi ducese în aceeaşi măsură. În timp ce cârpesc şosete sau frământă aluatul, gândurile lor călătoresc departe şi inimile le cântă. Ce profunzimi se ascund în spatele măştilor pe care le afişăm! Nu pot spune cu certitudine, dar cred că acest personaj trăieşte o altă viaţă în inima ei şi sub vorbăria despre ţesături scumpe se ascunde o mare tristeţe.

Sofia dădu din cap şi se ridică.

– Aşadar, cum fac să interpretez acele replici ridicole?

– Replicile acelea sunt ridicole pentru că femeile ajunse la o anumită vârstă sunt ridicole. Aşa au considerat dintotdeauna bărbaţii cu raţiune şi inteligenţă. De unde vin eu, zestrea şi fertilitatea unei femei reprezintă valoarea acesteia. Acum, valoarea ei pare să stea în aspectul fizic. Nimeni, niciodată, n-a menţionat creierul acesteia – inima, câteodată, dar nu creierul. A îmbătrâni este un privilegiu de care nu mulţi se bucură, dar pentru femei este un blestem. Aceea este o femeie care a îmbătrânit. Aşadar, interpreteaz-o ca atare. Cu toată demnitatea şi umilinţa pe care le presupune. Cu toată fericirea de a fi supravieţuit şi cu tristeţea tinereţii pierdute. Cu dezonoarea frumuseţii trecute şi cu eleganţa conştientizării.

Jane se întoarse către Sofia.

– Când te-am văzut pentru prima dată, am rămas înmărmurită. Străbăteai oraşul exultând de viaţă şi de măreţie.

– Îmi pare foarte rău că te dezamăgesc, spuse Sofia.

– Eşti încă şi mai magnifică aşa cum stai aici, pe podeaua bucătăriei, cu inima deschisă. Ai putea să faci din această situaţie o eliberare, şi nu o tragedie? Acum, că apanajul a dispărut, ţi se oferă ocazia.

– Ce ocazie?

– Să rosteşti adevărul. Cândva, ai fost un ornament. Ai fost obiectul dorinţelor altora. Acum ai ocazia să fii liberă.

Sofia îşi şterse lacrimile, clătinând din cap.

– Ca să fac ce?

Jane zâmbi.

– Ca să îţi împlineşti rostul pe pământ.

Capitolul patruzeci şi şapte

Sofia era singură pe platou, în rochia ei verde.

– Unde e toată lumea? îl întrebă ea pe Derek. Stau aici de treizeci de minute. Am transpirat de mi se scurge machiajul invizibil.

Derek strânse neştiutor din umeri şi promise să afle ce se petrecea.

Ajunseseră în ultima săptămână de repetiţii. Sofia aşteptase să fie concediată. Programul zilei cuprindea o scenă importantă, o discuţie între doamna Allen şi Catherine Norland, înaintea unui bal. În piaţa din spatele clădirii Pump Room se adunaseră douăzeci de figuranţi; în ziua filmărilor aveau să ajungă la patru sute.

Derek reveni şi-i şopti.

– Este vorba de Courtney. Refuză să vină pe platou.

– E în cabină? zâmbi Sofia. Face o scenă?

Îi strigă apoi lui Jack:

– Domnule Travers! Aţi face bine să mergeţi să vedeţi ce o reţine pe vedeta dumneavoastră.

Jack scutură din cap.

– Vine ea când e pregătită.

– Aşteptăm aici, cu toţii. Ştiu că regia nu se învaţă, dar mai ştiu şi că o grămadă de oameni aşteaptă şi mai e şi lumina aceea mare,

de pe cer, o vezi? rosti ea şi arătă către soare. Ştiu că îţi plac luminile puternice. Aceea, când s-a stins, nu o mai poţi aprinde.

Derek şi câţiva figuranţi chicotiră. Jack dădu ochii peste cap şi porni spre cabine. Se întoarse fără Courtney.

– Nu vrea să vină, îi şopti Sofiei.

Sofia îşi înăbuşi un rânjet.

– Spune-i că e obligată prin contract. Nu putem repeta scena fără ea.

– Zice că nu-i pasă.

– Atunci, foloseşte-te de farmecul personal.

– Ne-am certat, izbucni el.

Sofia îşi muşcă buza şi zâmbi.

– Iartă-mă dacă nu sunt impresionată.

– Trebuie să mergi şi să vorbeşti cu ea, spuse Jack.

– Eu? se miră Sofia. Mă urăşte mai ceva ca pe Hitler. Nu voi fi de niciun ajutor.

– Doar vorbeşte cu ea. De la femeie la femeie.

– Există obiecte contondente în cabină?

– Te rog, Sofe!

Jack arăta îngrozitor. Sofia oftă, îi dădu umbreluţa de soare lui Derek şi îşi ridică poalele rochiei.

– Am să vorbesc cu ea, pentru binele producţiei.

Se târî până la cabina lui Courtney şi bătu în uşă. Nu veni niciun răspuns. Sofia privi înăuntru pe fereastră.

– Courtney?

– Pleacă! strigă Courtney dinăuntru; vocea îi era răguşită şi înfundată.

Sofia oftă.

– Ţi-e rău? strigă la rândul ei, încercând să vadă în interior; perdelele erau trase.

Courtney vorbi din spatele uşii.

– Sunt foarte bine, mulţumesc. Pleacă, te rog.

– Trebuie să începem repetiția. Toată lumea e pe poziții, răspunse Sofia.

– Nu vin.

– În regulă. Ce le spun celorlalți? Că te antrenezi pentru olimpiadă? Pregătești un discurs pentru Organizația Națiunilor Unite?

– Ți-ar plăcea asta.

– Prefer să vii să repetăm.

Courtney nu mai răspunse. Se auzea doar cum suspină. Sofia se strâmbă.

– Tu faci așa sau torturează cineva o pisică?

– Lasă-mă în pace!

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare. Din păcate, draga mea, mi s-a încredințat aducerea ta pe platou. Ori mă lași să intru și îmi spui ce se petrece, ori voi continua să te insult prin ușă. Mai am multe și pot vorbi ore în șir. Alegerea îți aparține.

Ușa se deschise și Sofia căzu înăuntru. Cabina era decorată în mătase portocalie și roșie, cu statui aurite și lumânări.

– Arată de parcă aici ar fi vomitat Gandhi, spuse ea.

Courtney zăcea într-un colț, cu ochii înroșiți.

– Știi că acestea reprezintă religii diferite? spuse Sofia. Acesta e Ganesh; acela e Buddha, zise ea, arătând către două statui aurite. Nu cred că e bine să le ții împreună. Ar putea declanșa Apocalipsa.

– Mai taci. Nu trebuie să faci mișto de mine doar pentru că n-am studiat la Oxford.

– Nici eu n-am studiat la Oxford, drăguță. Am mers la o școală reformată pentru copiii alcoolicilor visători. Cu toate acestea, știu să deosebesc mâncarea indiană de cea chinezească. Totuși, îți admir abordarea practică. E de preferat să pariezi pe mai multe zeități, nu se știe care te ajută, până la urmă. Sofia ridică un bețișor parfumat. Se vede amprenta lui Jack în tot locul. Și pe el îl dezorienta idolatria religioasă.

– Așa face mereu?

Podeaua era acoperită de șervețele mototolite. Courtney ridică unul și-și suflă nasul.

– Ce anume? Nu sunt convinsă că acela era curat, spuse Sofia arătând către șervețelul umed din mâna strânsă a lui Courtney.

– Noaptea trecută, impresarul meu mi-a trimis montajul brut de la Bone Dry.

Sofia ridică din umeri.

– N-am auzit de el.

– Este un film nou în care am jucat. Despre viața unei comediante care moare din cauza unei tulburări de alimentație. Pare stupid, știu, zise ea și aruncă șervețelul, care se dezintegrase complet, și se șterse la nas cu mâneca.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu de acord cu tine, de fapt sună foarte interesant, spuse Sofia.

– Așa m-am gândit și eu. Scenariul mi s-a părut grozav. Mi-a făcut plăcere să joc în film.

– Și atunci, care e problema?

– I-am arătat montajul lui Jack. A privit timp de cincisprezece minute. După aceea, n-a spus absolut nimic. Eram foarte entuziasmată să i-l arăt! Nu mai interpretasem un asemenea rol. A fost sofisticat, știi ce spun. A trebuit să învăț replici pe de rost. Întreaga după-amiază a fost tăcut, și-a văzut de treaba lui la calculator. Am crezut că îmi căuta mie ceva, tehnici de interpretare sau referințe cinematografice. În schimb, el căuta să cumpere pe e-bay un Rolex precum cel pe care-l purta Warren Beatty, în anii '70. I-am cerut să îmi spună ce credea despre film. Mi-a zis: „Cred că ar trebui să-ți faci operație la nas".

Sofia aruncă rapid o privire spre nasul lui Courtney.

– Te uiți la nasul meu. Încetează!

– Nu l-am prea băgat de seamă înainte, răspunse Sofia.

– Crezi că are dreptate, pufni Courtney.

– Adevărul este, scumpo, că e cam mare. E ușor coroiat la bază, n-am observat până acum. Fascinant.

– Îți face plăcere, nu-i așa?

– Lasă-mă să termin. Ai nasul mare și coroiat. Totodată, este un nas prelung, elegant. Cu mult timp în urmă, un nas ca al tău era numit „patrician". Se încadrează bine pe fața ta. Îi conferă personalitate și caracter. E chiar frumos. Multe cariere s-au stins în urma operațiilor estetice.

– Spui asta pentru că vrei să eșuez.

– E drept că vreau să eșuezi. Dar am spus adevărul cu privire la nasul tău. Schimbă-l și vei arăta ca toate celelalte starlete. Tu nu ești o starletă, draga mea. Tu ești o vedetă.

– Atunci, el de ce a spus asta?

– El e regizor, oftă Sofia. Regizorii sunt esteticieni. Treaba lui e să observe defectele fizice ale oamenilor.

Courtney dădu din cap, suspinând în continuare.

– Dar e iubitul meu. Nu a fost frumos din partea lui să spună așa ceva.

– Nu, nu a fost.

Sofia se ridică și se îndreptă spre ușă. Nu o ura pe Courtney pentru că încercase să o distrugă. Îi purta un respect involuntar. Industria filmului îi consuma rapid pe oameni, cu atât mai rapid pe femeile tinere. Nu o putea acuza pe Courtney că încerca să își protejeze infimul avantaj pe care îl avea. Așa făcuse și ea, cu ani în urmă, și ar fi făcut-o din nou, dacă ar mai fi putut. Ajunse lângă ușă și se opri.

– Ce este? întrebă Courtney.

– Cândva, mi-a spus și mie ceva asemănător, răspunse Sofia.

– Serios?

Sofia încuviință.

– Înainte de lansarea Batman. Am vizionat filmul în avanpremieră și a spus că mi-ar prinde bine să mai slăbesc.

– Acela a fost un film grozav, zise Courtney. Și arătai extraordinar în el. Acum, mă simt groaznic cu privire la Bone Dry. Am crezut că e un film bun, acum mi se pare groaznic.

– Dimpotrivă, draga mea. Dacă e să mă orientez după discuţia pe care am avut-o, o să fie un succes major. Acum, vii, te rog, să repetăm?

– Vor râde de mine, cu toţii. Acum voi fi privită ca o actriţă dificilă.

– Eşti o actriţă dificilă. Aceasta este o meserie dificilă. Ei nu pot face ceea ce facem noi. Aşa că le vei spune să-şi vadă de treburile lor.

Inspirând adânc şi folosind un ultim şerveţel, Courtney îşi adună lucrurile şi porniră împreună spre platou. Era o scenă importantă între Catherine Norland şi doamna Allen – scena era mai importantă pentru personajul lui Courtney, dar personajul Sofiei era prezent alături de ea pe întreaga durată a scenei. Sofia nu şi-a consumat energia punându-i beţe în roate lui Courtney, nu a adăugat replici, nu a improvizat şi nu şi-a dat ochii peste cap. Şi-a rostit replicile corespunzător şi a jucat cinstit. Scena era una foarte amuzantă. Bătătia şi tânăra eroină alcătuiau un duo formidabil. Când Jake a anunţat finalul scenei, s-a petrecut ceva inedit: echipa a aplaudat. Courtney a făcut o plecăciune, peste măsură de încântată. Sofia şi-a dat ochii peste cap, dar apoi a făcut la rândul ei o plecăciune.

Toate acestea erau vina lui Jane. O transformase pe Sofia nu doar într-o actriţă mai bună, dar şi într-o persoană mai bună.

Ziua se apropia de sfârşit şi Courtney mai avea de repetat o scenă. Sofia se aplecă să iasă din raza vizuală a lui Courtney şi se îndreptă spre cabina de machiaj.

– Nu, e în regulă. Te rog, rămâi, spuse Courtney.

Sofia ridică din umeri şi rămase.

După aceea, repetiţiile luară sfârşit. Echipa strânse echipamentele. Camioanele încărcate plecară; cu toţii porniră înapoi spre Londra. Peste două săptămâni, aveau să revină pentru a

începe filmările. Sofia nu se aştepta să li se alăture – un armistiţiu cu Courtney nu garanta prezenţa ei în continuare –, apoi însă un mesager o căută şi-i aduse programul pentru prima zi de filmări.

Sofia îi mulţumi şi spuse că se vor revedea peste două săptămâni. Privea şocată hârtia din mâna ei. Era, cu adevărat, programul filmărilor. Aşadar, la urma urmelor, avea s-o interpreteze pe doamna Allen. Şi nu doar asta, dar acum ştia cum s-o interpreteze, avea o parteneră grozavă, un costum caraghios şi un regizor decent. Se părea că filmul avea şanse să fie un succes, şi nu eşecul pe care îl prevăzuse iniţial.

Imediat ce se gândi la aceste lucruri, realiză, în timp ce groaza o cuprindea încet, că prin asta alte lucruri aveau să fie afectate.

Îşi încurajase fratele să facă o declaraţie grandioasă, să-şi exprime sentimentele faţă de Jane ca să o determine să rămână. Sofia îşi dorea asta, iar Fred şi Jane o meritau, dar, dacă Jane alegea să rămână alături de Fred, atunci romanele care dispăreau pe rând din dulapul cu băuturi aveau să continue să dispară până la ultimul.

Dacă romanele lui Jane dispăreau, atunci şi filmul Sofiei, Northanger Abbey, avea să dispară.

Filmul acela minunat, al cărui potenţial începea să îl vadă, nu avea să mai existe. În faţa unei asemenea încurcături, Sofia încremeni. Se mustră pentru toate pretenţiile ipocrite pe care i le impusese lui Jane: să rămână în casă, să nu se îndrăgostească de secolul XXI, ca nu cumva să îşi dorească să nu mai plece, avertizând-o că, dacă nu se întorcea în epoca ei, nu avea să îşi mai scrie opera. Iar apoi îi ceruse lui Fred să facă exact lucrul pe care căutase să îl împiedice.

Se cutremură în faţa propriei ei prostii. Nu numai că probabil pusese capăt, de una singură, carierei uneia dintre cele mai celebrate, inovatoare, nemaipomenite autoare a tuturor timpurilor, dar îşi distrusese, totodată, propria carieră.

Încercă să nu se panicheze. Poate că totuşi Fred nu urma să facă vreo declaraţie. Poate că Jane avea să îl refuze. Sofia ştia că, dacă se întâmpla aşa, Jane avea să-i ceară sfatul. Iar ea spera, fără să fie convinsă, că la momentul potrivit urma să aibă tăria să spună ceea ce trebuia spus.

Capitolul patruzeci şi opt

După încă o săptămână petrecută în spital, lui Fred i s-a permis să plece acasă. La prânz, vomită imediat supa pe care o mâncă. Jane curăţă podeaua.

– Iartă-mă că te pun în situaţia asta, spuse el.

– Nu este nicio problemă, domnule. Eşti om şi eşti bolnav. Dă-mi voie să te ajut să mergi la baie şi ne ocupăm de restul mai târziu.

Fred avea nevoie de ajutor pentru cele mai mărunte activităţi. Munca Sofiei o ţinea pe aceasta ocupată, astfel încât Jane era cea care îl ajuta. Fred avusese dreptate când spusese că va avea nevoie de ajutor. Un drum până la baie îl făcea să transpire abundent. Cea mai uşoară activitate îl obosea peste măsură. Jane nu stătea o clipă locului. Îi pregătea ceaiul. Îl ajuta să mănânce şi să se spele pe mâini şi pe faţă. Înainte, Fred stătea drept şi ferm. Acum, şira spinării i se vedea prin piele şi umerii îi erau căzuţi.

Au trecut astfel şase zile şi Fred nu a rostit o vorbă despre ceea ce se întâmplase în spital. Jane se întreba dacă el se gândea la momentul acela. Ea o făcea neîncetat. Cu greu vreun alt gând îşi găsea loc în mintea ei. Faptul că el nu se gândea la asta era de înţeles, fusese implicat într-un accident care aproape că îl costase viaţa, fusese conectat la maşinării ce respiraseră pentru el, dar pe Jane nu o împiedica nimic să retrăiască momentul, iar aparenta

lui amnezie în această privinţă o îngrijora. Se chinuia neîncetat, presupunând motivele din spatele tăcerii lui. Poate că prestaţia ei fusese îngrozitoare, atât de slabă, încât el făcea tot posibilul să o uite. Da, probabil că asta era. El nu dăduse niciun semn, dincolo de aprecierea pe care i-o arăta pentru faptul că îl ajuta, şi părea că o redusese la rolul superficial de asistentă, nici măcar la acela de prietenă; era, pur şi simplu, cineva care îl ajuta cu mesele şi cu nevoile trupeşti.

– Trebuie să îţi mărturisesc ceva, îi spuse într-o dimineaţă, cu seriozitate.

– Ai nevoie la baie? îl întrebă ea, ridicându-se.

– Nu, mulţumesc. Trebuie să îţi spun: nu am citit niciuna dintre cărţile tale.

Jane se aşeză. Îl fixă cu privirea în timp ce încerca să înţeleagă ce voia să spună cu asta.

– Vrei să spui că n-ai citit niciun roman scris de Jane Austen? întrebă ea.

– Exact, încuviinţă Fred. Sunt o persoană îngrozitoare.

– Cum de ţi-ai permis? rosti ea.

O spusese în glumă, firește, deşi, în sinea ei, era şi uşor revoltată. Adăugă noul sentiment revoltei faţă de faptul că el nu spusese nimic despre ceea ce se petrecuse în spital şi se trezi tulburată de un amestec de emoţii, dintre care unele erau reale, altele închipuite.

– Trebuia să citesc *Emma*, în liceu, dar am ales să văd filmul, spuse el şi se ghemui, ca şi cum s-ar fi aşteptat să primească o palmă.

– Dacă nu ai fi în situaţia în care eşti, te-aş pălmui. Nu eşti profesor de literatură engleză?

– Ba sunt.

– Cineva mi-a dat de înţeles că romanele mele fac parte din programa şcolară.

– Aşa este, tresări Fred.

– Ei bine? Nu le predai?

El ridică din umeri.

– Nu predau toate cărţile din programă. Nu a trebuit să le predau pe ale tale, aşa că nu le-am citit.

– Şi n-ai fost tentat niciodată să citeşti măcar una?

– Îmi pare rău, nu, râse el. Mă simt groaznic.

Jane îşi încrucişă braţele peste piept.

– Ar trebui să le citeşti. Mi s-a spus că sunt adevărate capodopere.

– Nu mă îndoiesc, spuse el. Vreau să le citesc.

Jane îşi îndreptă umerii.

– Poţi începe oricând. Cărţile sunt încuiate în dulapul cu băuturi.

– Ce-ar fi să încep chiar acum? întrebă el. E o cheie de rezervă în sertar. Să nu-i spui Sofiei.

Jane merse să aducă unul dintre romanele ei. Era încântată să-i aducă o carte. Nu ca să o citească, pentru că asta ducea la dispariţia ei şi a universului, după cum avertizase Sofia, dar putea cel puţin să-i miroasă paginile.

Jane se opri în faţa dulapului. Cândva, acolo fuseseră şase cărţi. Apoi cinci. Înainte ca Fred să ajungă la spital, erau patru. Acum, mai erau doar trei. Încă o carte luase drumul celor dispărute.

Jane se întoarse în sufragerie.

– Nicio carte? se miră Fred.

– Nu e timp; trebuie să îţi faci exerciţiile, răspunse ea, punând astfel capăt discuţiei.

Jane clocotea. Cărţile ei continuau să dispară, şi pentru ce? Nu primise nicio declaraţie din partea lui Fred. Nu primea niciun semn de consideraţie, altul decât recunoştinţa pentru faptul că îl slujea. Iar acum, cu o nouă carte dispărută, Jane începea să vadă

prezenţa ei acolo din ce în ce mai riscantă. Doamna Sinclair o adusese pe Jane la iubirea ei cea adevărată, dar asta nu însemna că îl adusese şi pe Fred la a lui. Jane îşi încredinţase inima cuiva care nu îi răspundea sentimentelor, iar preţul pe care îl plătea pentru asta era dispariţia din lume a operei ei.

Jane se întrebă ce căuta acolo. Era în purgatoriu. Era sub demnitatea ei să continue. Se afla într-o relaţie de iubire cu sine însăşi, în care juca ambele roluri. Cu cât persista în această situaţie, aşteptând o declaraţie care nu mai venea, cu atât se expunea mai mult ridicolului.

Avea să-i ceară Sofiei să aducă scrisoarea. Era timpul.

– Aşază literele pe masă, te rog, sau vei fi pedepsit, rosti Jane cu severitate.

– Jane Austen mă învaţă cuvinte noi, spuse Fred zâmbind. Ar trebui să mă consider privilegiat, în schimb mă enervează.

Se mutaseră la masa din bucătărie. Între ei era aşezată o placă de joc de culoare albă. Pe aceasta erau răspândite literele alfabetului, în culori strălucitoare. Un „L" albastru, un „m" roşu. Erau folosite ca instrument didactic pentru copii; erau litere magnetice.

Acesta era un exerciţiu de recuperare ce le fusese recomandat Sofiei şi lui Jane de către personalul medical, înainte ca Fred să părăsească spitalul.

– Electricitatea i-a distrus anumite părţi ale corpului, explicase o asistentă. I-a fost afectată memoria. Vă vom da o listă cu exerciţii pe care trebuie să le facă zilnic, spusese femeia.

– Pare să fie mult de lucru, se crispase Sofia.

– Terapeutul este ocupat întreaga lună următoare.

– Îl plătesc dublu, spusese Sofia.

Asistenta pufnise indignată.

– Nu puteţi mitui un cadru medical!

– Pot să fac orice poftesc, răspunsese Sofia. Sunt o vedetă!

Arătase chiar către piept, ca şi cum avea titlul înscris acolo. Jane coborâse mâna Sofiei, care se ridicase periculos de aproape de chipul asistentei.

– Nu va fi nevoie, spusese ea. Despre ce exerciţii este vorba? Îl ajut eu până se eliberează logopedul.

– Este mult de lucru, protestă asistenta. Vă pricepeţi la limba engleză?

– Mă descurc, răspunsese Jane.

Asistenta îi dăduse o listă cu exerciţii şi, de când Fred revenise acasă, lucraseră câte unul în fiecare zi. Convinsă acum de faptul că Fred nu îi răspundea sentimentelor, regreta că îşi luase acest angajament. Avea să-l ajute în continuare, pentru că recuperarea lui era importantă, dar urma să facă asta cu o răceală de pedagog.

– Aminteşte-ţi cuvântul ajutător pe care ţi l-am spus mai devreme şi pe care l-am alcătuit pe tablă, îi ceru ea; el nu se mişcă. Ţi-l aminteşti?

– Mai spune-mi o dată, care erau regulile?

Jane îşi dădu ochii peste cap.

– Ţi-am dat mai devreme o listă cu perechi de cuvinte. Nu îţi aminteşti?

– Nu ştiu. La urma urmei, memoria mea e varză, chicoti el.

Jane se încruntă.

– Ţi-am dat o listă cu perechi de cuvinte: „minge – copac", de exemplu, şi „triunghi – lumânare". Sarcina ta este să îţi aminteşti aceste perechi. Astfel încât, atunci când eu spun „minge", tu să îţi aminteşti că face pereche cu „copac" şi să scrii cuvântul acesta pe tablă.

– Nu ai spus „lumânare", zisee Fred.

– Ba sigur că am spus, îl contrazise ea.

Îl văzu râzând.

– Probabil că am uitat, spuse el.

Nu încăpea nicio îndoială, Fred nu-i împărtăşea hotărârea cu privire la procesul educaţional strict şi rece.

– L-ai uitat şi pe următorul? Ce cuvânt face pereche cu „sticlă"?

– De fapt, pe acesta mi-l amintesc.

– Bun. Atunci, de ce nu îl scrii?

– Nu ştiu cum se scrie. Cuvântul este „melodie", nu-i aşa? Nici nu ştiu ce înseamnă, zâmbi Fred, scărpinându-se pe obraz.

– Melodie? Înseamnă cântec. Este de mirare că ai supravieţuit până la vârsta asta fără să ştii.

– Semeni cu o profesoară ursuză, spuse el.

– Sunt o profesoară ursuză, răspunse ea, iar tu eşti un elev impertinent. Sunt îngăduitoare în legătură cu pierderile tale de memorie, dar nu tolerez greşelile de ortografie.

Fred alese nişte litere şi le aşeză pe tablă.

Jane citi – m-e-l-o-d-i-e – şi dădu reţinută din cap.

– Corect. Următorul cuvânt este „piatră".

– Cuvântul pereche era „extraordinar".

Fred alese literele şi le aşeză pe tablă.

– Nu. Extraordinar se scrie cu „x".

– Ar trebui să alegi cuvinte mai simple. Nu ştiam să scriu corect „extraordinar" nici înainte de accident.

Zâmbi din nou, pentru ca Jane să înţeleagă că glumea. Era clar că un profesor de literatură ştia să scrie corect acele cuvinte. Jane era indignată. Pentru ce zâmbea întruna, când ea murea, puţin câte puţin? Ignoră comentariul lui.

– Următorul cuvânt este „decoraţiune".

Cuvântul pereche de pe lista ei era „capodoperă".

– Îmi dai, te rog, un pahar cu apă? Mi s-a uscat gâtul.

– Scrie corect cuvântul şi vei primi apă. Ca prin farmec.

– Sunt terminat. Uscat ca iasca. Te rog, dă-mi nişte apă!

În semn de bunăvoinţă, Fred aşează litera „c" pe tablă.

Jane merse după apă, apoi reveni ducând o carafă, şi se opri să privească peste umărul lui. Fred aşează următoarele litere pe tablă. Jane făcu o grimasă.

– Nu. Nu e corect, spuse ea. Ai pus un „ă" acolo. Miji ochii la el. Te amuză să mă necăjeşti.

Fred continua să adauge litere, cu chipul strălucindu-i.

– Ai pus un „ă" acolo, trebuie să fie „a", insistă Jane.

Însă Fred o ignoră şi îşi văzu de treabă. Jane se uita la tablă, pe măsură ce se formau cuvintele. Mâna lui Fred tremura în vreme ce adăuga literele pentru copii. Urmărindu-i mâna tremurândă, lui Jane i se tăie răsuflarea.

„c ă s ă t o r e ş t e t e c u m i n e j a n e"

Jane înghiţi cu greu. Întoarse capul, dar Fred nu mai era în scaun. Jane se întoarse cu tot trupul şi-l descoperi îngenuncheat, pe podea.

– Vrei să cauţi în buzunarul meu, te rog? îi ceru el.

Jane îl ascultă.

– În celălalt.

Jane căută şi scoase din buzunarul pantalonilor lui o cutiuţă.

– Deschide-o, spuse el.

Jane deschise capacul. Înăuntru era un inel, unul pe care îl mai văzuse înainte. Făcu un pas înapoi, şocată. Pe cercul din aur strălucea o piatră în nuanţe calde de turcoaz. Jane fu cuprinsă de aceeaşi senzaţie pe care o trăise când îl văzuse în tablou, dar acum aceasta era mult mai intensă.

– A fost al mamei, spuse Fred; Jane dădu din cap. Îţi place?

– Este minunat.

Jane nu fu în stare să mai spună altceva. Dintr-un motiv pe care îi era greu să îl numească, Jane se gândi la propria ei mamă. Fu cuprinsă de uimire, descumpănită de întorsătura pe care o luase situaţia, dar când îl privi pe Fred îşi dădu seama că el se

gândise, planificase și se pregătise întreaga dimineață pentru acel moment. Era ametită de viteza cu care venise declarația; inima îi bătea nebunește.

– Totul s-a petrecut dintr-odată, spuse ea; deși își dorise asta de câteva zile, surpriza și graba cu care se petrecuse totul o speriară, făcând-o să protesteze. Ne știm de foarte puțin timp. Abia dacă ne cunoaștem unul pe celălalt, spuse ea.

– Ce dorești să știi? o întrebă el.

Jane tăcu. Efortul de a îngenunchea îl făcuse să transpire și părul îi aluneca în șuvițe umede pe frunte. Jane i-l dădu într-o parte.

– Îmi oferi inelul acesta doar ca să nu plec? Pot să stau și să am grijă de tine oricât e nevoie. Te voi îngriji, te voi ajuta să te refaci. Nu trebuie să îmi dai un inel ca să rămân pentru asta.

– Nu am nevoie să rămâi ca să mă ajuți. Nu de asta ți-am oferit inelul. Vreau să rămâi. Nu ca să mă ajuți, ci ca soție a mea. Te iubesc.

Jane respiră.

– Și eu te iubesc, spuse ea.

El zâmbi. Apoi zâmbetul îi dispăru; părea că o așteaptă să mai spună ceva. Jane simți cum i se ridică părul pe ceafă. Ochii i se umeziră.

– Ești sigur? îl întrebă.

Lui Fred îi tremura genunchiul.

– Am impresia că te cunosc dintotdeauna, spuse el. Ai pătruns până în adâncul sufletului meu. Da, sunt sigur. Te căsătorești cu mine?

Cuvintele lui erau frumoase și sincere. Deși încă zdruncinată de grabă și de surpriză, Jane nu putea să răspundă decât într-un fel.

– Da, răspunse ea.

Fred îi zâmbi, iar ea îl îmbrățișă și-l ajută să se ridice.

PARTEA A TREIA

Capitolul patruzeci și nouă

Veni și ziua botezului lui Maggie, fiica lui Paul, colegul lui Fred. Fred era naşul. Jane și Sofia au ajuns devreme la biserica Sf. Swithin, aducând flori pentru ceremonie. Jane era îmbrăcată într-o rochie galbenă, pe care Sofia i-o făcuse cadou cu ocazia logodnei. Fred îi spuse că e frumoasă și o sărută pe obraz.

– Trebuie să îți arăt ceva, îi spuse Jane Sofiei, în timp ce aşezau florile pe altar; o conduse pe Sofia în biserică. Aproape că uitasem de ea. O să îți placă.

Ocoli, intră în naos și arătă către peretele acoperit cu marmură alb cu gri care ducea spre sacristie.

Sofia privi mijind ochii la placa de marmură.

– Nu înțeleg ce ar trebui să văd aici, spuse ea. Zidărie de calitate? Jane?

Jane se holba la perete într-o tăcere consternată.

– Pot să plec acum, scumpo? întrebă Sofia. Ne uităm la un perete gol.

– Înainte, acolo era o placă, spuse Jane.

– Sunt plăci peste tot, răspunse Sofia; arătă împrejur spre mulțimea de plăci din alamă și bronz care acoperea peretele. Se pune praful pe ele.

– Nu. Era o placă, chiar acolo, spuse Jane și arătă către un spațiu anume de pe peretele din marmură.

Sofia deveni atentă şi se întoarse către Jane.

– Ce scria pe ea?

– Scria: *Aici s-a închinat Jane Austen.*

Sofia şi Jane părăsiră biserica în momentul în care invitaţii începeau să sosească. Sofia pretextă că ţinea neapărat să îşi schimbe pălăria, lucru pe care Fred avu bunăvoinţa să îl creadă, deşi pălăria pe care aceasta o avea deja se apropia de dimensiunile unei roţi de tren. Cele două porniră către casă, promiţând să se întoarcă înainte să înceapă ceremonia.

– Poate că am visat, rosti Jane cu voce deznădăjduită, în timp ce ieşeau din curtea bisericii. Spera, mai mult decât credea, că nu se înşelase.

– Poate, răspunse Sofia.

În drum spre casă schimbară puţine cuvinte. Sofia părea să ştie de ce se grăbea Jane să se întoarcă acasă. Voia să verifice conţinutul unui anume dulap.

Intrară pe strada Gay şi acolo, ieşind din raza vizuală a invitaţilor la botez, o rupseră la fugă. Cu fiecare pas, groaza punea şi mai mult stăpânire pe Jane. Ajunseră acasă, amândouă gâfâind, cu răsuflarea tăiată. Sofia bâjbâia încercând să potrivească în uşă cheia. Jane, mai stăpânită, îi luă cheile din mână şi descuie uşa. Se grăbiră să ajungă în sufragerie, lângă dulapul cu băuturi.

Acolo unde odinioară stătuse un teanc alcătuit din şase cărţi, apoi din cinci, apoi din trei, acum era un loc gol.

Sofia se aşeză pe podea şi-şi cuprinse capul în palme.

– Jane! Cărţile tale au dispărut.

Jane i se alătură pe podea.

– Pentru că nu mai ajung să le scriu.

Sofia merse în dormitor să caute o altă pălărie, în timp ce Jane rămase acolo, fixând peretele cu o privire pierdută. Sofia reveni.

– Jane, nu am cuvinte să-mi exprim regretul.

Jane ridică din umeri.

– La ce mă aşteptam? Că aş putea rămâne aici şi să mă şi întorc acasă, să le scriu? Jane Austen abia dacă reuşea să scrie în lumea ei. Predicţia ta s-a dovedit pe jumătate corectă, Sofia. Deşi nu am distrus întreg universul, m-am anulat pe mine.

În lipsa unui plan care să îndrepte situaţia, şi cum erau aşteptate să se întoarcă la botez, Sofia şi Jane porniră înapoi spre biserică. Trecură pe lângă clădirea care găzduise muzeul Jane Austen. Acum, acolo era o patiserie.

Opriră la biblioteca oraşului, ca să verifice. Găsiră aceeaşi bibliotecară de la început.

– Aveţi vreun roman de Jane Austen? o întrebă Sofia.

Bibliotecara privi către ecranul calculatorului.

– Cum se scrie?

– A-U-S-T-E-N, răspunse Jane cu vocea pierită.

Bibliotecara tastă numele.

– Nu există niciun autor cu numele acesta.

Sofia îşi muşcă buza.

– O, Jane!

Jane dădu imperceptibil din cap. Mulţumiră femeii şi plecară. Ca să se asigure o dată în plus că nu erau amândouă pradă unui coşmar închipuit, Sofia îşi sună impresarul, folosind cutiuţa metalică numită telefon.

– Max, te-am sunat să confirm prezenţa, săptămâna viitoare, la filmările pentru Northanger Abbey, vorbi ea către cutiuţă.

– Northanger şi mai cum? se auzi vocea de la celălalt capăt; Sofia îşi coborî privirea.

– Ecranizarea după romanul lui Jane Austen? Pelicula care se filmează în Bath, continuă ea cu voce slabă.

– N-am auzit de el, răspunse vocea. Despre ce vorbeşti acolo? Făcu o pauză. Sofia, eşti bine?

Aceasta dădu din cap fără să mai spună ceva.

– Sofia? insistă vocea. Cine este această Austen? Este o scriitoare? Are nevoie de un agent?

Sofia puse telefonul la loc în buzunar. Își continuară drumul.

– Cred că situația este cât se poate de clară, vorbi Jane. Putem fi mulțumite. Jane Austen a dispărut.

– Ce vei face? o întrebă Sofia.

– Nu știu, răspunse Jane; era adevărul.

– Cum rămâne cu Fred?

Jane dădu din cap. Cum rămânea cu Fred?

– Ce crezi că ar trebui să fac?

– Ai două opțiuni: fie te întorci acasă, în epoca ta, și scrii romanele acelea, fie rămâi aici și trăiești fericită alături de Fred, nu-i așa? În prima situație, îți spun cu toată sinceritatea, dacă nu te întorci acasă să scrii cărțile acelea, pentru mine va fi dezastruos. Dacă rămâi, totul dispare: cărțile tale, muzeul, moștenirea ta. Râse cu amărăciune. Și filmele făcute după cărțile tale, ceea ce înseamnă sfârșitul carierei mele. Pe scurt, pentru mine, e o catastrofă.

Jane trase aer în piept.

– Dumnezeule, Sofia. Și cariera ta este anulată. Îmi pare foarte rău!

Pe chip i se citea o tristețe profundă. Sofia ridică din umeri.

– E în regulă. Sunt alte lucruri mai importante, zâmbi ea.

– O femeie care excelează în cariera ei? Puține lucruri mi se par mai importante, răspunse Jane și își împinse bărbia înainte.

Sofia ridică brațul și-și drese glasul.

– Pe de altă parte, dacă te întorci acasă, îți vei scrie cărțile, dar îi zdrobești inima lui Fred. Și pe a ta. Așa că, da, e o mare dilemă. Îți sunt de mare ajutor, nu-i așa?

Jane își plecă fruntea.

– Jane. Îl iubești?

Jane rămase cu privirea în jos.

– Nu am mai simţit niciodată aşa ceva.

Sofia oftă. Jane ridică din umeri. Îi era greu să aleagă.

– Mă mai pot gândi?

– Dacă alegi să rămâi, ai tot timpul la dispoziţie.

Reluară drumul spre biserică.

– Voi şti ce am de făcut când îl voi vedea, spuse Jane cu încredere.

Imediat ce vorbi, fu cuprinsă de panică şi se blestemă pentru că rostise acele cuvinte. Dintr-odată, nu mai voia să îl vadă, nu voia să fie obligată să aleagă; se simţi presată. Apoi îşi aminti că se mai pregătise o dată să îl părăsească. Nu avea să fie aşa de rău, putea să o facă încă o dată.

Ajunseră la biserică mai repede decât şi-ar fi dorit, intrară şi se îndreptară spre altar. Fred era acolo. Ţinea copilul în braţe. Îi făcu semn cu mâna şi pe chip i se citea durerea. Ştiu imediat că se întâmplase ceva; era mult prea inteligent ca să nu îşi dea seama.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă când ajunse lângă el.

Legăna copilul. Maggie îi atinse faţa şi gânguri; îl plăcea. Avea să fie un tată minunat.

Un sentiment straniu puse stăpânire pe Jane, unul care o dezarmă prin singularitatea lui. Ce era? O! Fericire. Pe când o lume îi devenea inaccesibilă, o alta i se deschidea înainte. Încetase să fie autoarea care contempla vieţile altora, scriind despre alţii. Lăsase pana pentru experienţa directă.

– Nimic, îi răspunse într-un sfârşit, ocupându-şi locul lângă Fred.

– Mă vei părăsi? întrebă el; vocea îi tremura.

Jane îşi înălţă privirea către el şi trase adânc aer în piept.

– Nu plec nicăieri, spuse ea.

Nu rosti nicio vorbă despre dispariţia cărţilor şi o rugase pe Sofia să nu spună nimic. Nu avea niciun sens să mai vorbească

despre asta; hotărârea ei era luată. Alesese viitorul, cu bucuriile pe care le cuprindea, aici, în secolul XXI, alături de bărbatul cu care avea să se căsătorească.

Capitolul cincizeci

Preotul își făcu apariția, ură bun venit tuturor și începu slujba. Jane și Sofia se așezară pe primul rând, în strană. Fred, într-un costum albastru, stătea lângă cristelniță, cu Maggie în brațe. Sofia suspina în timp ce preotul desfășura slujba. Jane își șterse, la rândul ei, câteva lacrimi.

Preotul săvârși botezul micuței Maggie: „Te botez în numele tatălui, al fiului și al sfântului duh". Jane zâmbi. Și tatăl ei rostise cuvintele acelea de nenumărate ori.

– Amin, răspunse Fred.

Preotul turnă apă peste fruntea copilei. Un tânăr din cor intonă Pie Jesu, așa cum făceau și în timpul lui Jane. După aceea, preotul invită pe toată lumea lângă altar, pentru ceea ce Jane știa acum că se numeau fotografii. Fred îi ceru lui Jane să vină lângă el, iar ea se așeză lângă brațul lui.

Bebelușul se trezi în agitația și gălăgia care urmară. Mormăi ca un pui de urs și păru că va începe să plângă. Adunarea se încordă. Atmosfera solemnă, atent construită până atunci, cu vorbe încărcate de semnificație, cântece și imnuri amenința să fie destrămată de un acces neprogramat de plâns. Fred părea că va intra în panică. Jane îi luă copila din brațe și începu să o legene, instinctiv.

Aceasta simți mișcarea și aștepta. Jane juca cea mai bună carte a ei, zâmbind către copilă. Jane avea un chip rotund, cu obraji îmbujorați, care plăcea copiilor. Reușea să smulgă un zâmbet celui mai îndărătnic și mai agitat copil. Era mătușa Jane cea năzdrăvană, pe care cei mici o adorau. Specimenul acesta, din secolul XXI, nu era cu nimic diferit.

Copila își juca și ea cea mai bună carte: privi în sus către Jane, zâmbind și gângurind, captivată subit de aceasta și gata să izbucnească în râs. Jane își auzea propria respirație, în timp ce copila scotea cele mai gingașe sunete pe care îi fusese dat să le audă vreodată.

Ceva în interiorul lui Jane se învolbură. Un acces de iubire în străfundurile cele mai ascunse ale sufletului ei, o forță de o magnitudine nemaicunoscută. Exista oare ceva mai ademenitor în natură decât asta?

Jane simțise adesea împunsătura geloziei, când mama ei scria rețetele în versuri. Doamna Austen alcătuia versuri care fermecau prin spiritul lor. Mamei ei îi plăcea enorm să citească, dar o făcea numai noaptea târziu, după ce toate șosetele fuseseră cârpite și toate scrisorile primiseră răspuns. Nu așa stăteau lucrurile, în cele mai multe nopți. Deși era de două ori mai în vârstă decât Jane, mama citise jumătate din numărul cărților pe care le citise Jane. Avea sens, dat fiind că Jane se bucura de mult mai mult timp liber. Jane clătina din cap în fața obsesiei mamei sale cu grija față de copiii ei. Aceasta se făcea luntre și punte ca să-l asiste pe Henry în găsirea perdelelor potrivite pentru banca la care lucra și asculta cu orele predicile plictisitoare ale lui James. Acum, Jane înțelegea motivul: un zâmbet venit din partea copilului tău era cel mai important lucru.

Își imagină că avea ea însăși un copil, unul care o sleia magnific de puteri. Avea să-l hrănească, să se trezească odată cu el, se va mândri cu faptul că era singura capabilă să-l liniștească. Această

mândrie o va hipnotiza, acaparându-i tot timpul. Noua viaţă avea să eclipseze totul în jurul ei, lăsând vie doar dorinţa ei de-a o sluji.

– Te pricepi, îi spuse Fred, iar Jane încuviinţă cu o mişcare a capului.

Jane îi dădu copila înapoi lui Fred. El o privi nedumerit, neînţelegând de ce i-o dădea dacă se simţeau atât de bine împreună. Mulţimea murmură şi se minună de felul în care Jane liniştise copila, iar Fred o privi cu iubire şi admiraţie.

Mireasma de tămâie, la început aromată şi sacră, acum îi făcea rău lui Jane. Se forţă să zâmbească şi înghiţi pentru a reprima valul de greaţă care i se ridica din stomac.

În dimineaţa următoare, Sofia o întâmpină pe Jane cu o declaraţie incitantă.

– Astăzi, mergem să probăm rochii de mireasă.

Jane protestă şi clătină din cap, râzând.

– Nu, mulţumesc, spuse ea.

– De ce nu, Jane? O să fie amuzant! spuse ea. Aceasta este partea cea mai bună a unei logodne.

– Sofia, m-am logodit de două zile. Este prea devreme pentru rochii de mireasă.

– Aici te înşeli, Jane. Acesta este momentul cel mai potrivit. Durează câteva luni pentru ca o rochie de mireasă să fie gata, iar aceste femei sunt cele care deschid poarta către visele noastre. Trebuie să iei legătura cu ele din timp, altfel rămâi la coadă.

Îşi goli cafeaua şi înşfăcă geanta uriaşă.

– Se întâmplă, Jane. Şi este mai bine să nu te opui.

O trase pe Jane după ea şi porniră spre oraş. Odată ajunse în centru, un domn amabil le făcu semn cu mâna.

– Acesta este Derek, consilierul meu, spuse Sofia. El ne va ajuta să alegem cele mai frumoase rochii de pe planetă.

Bărbatul întinse mâna, zâmbind. Jane dădu mâna cu el.

– Derek, fii atent, când intrăm și începem să probăm lucruri, dacă arătăm oribil, să nu te jenezi să ne spui, îi porunci Sofia.

– Da, doamnă Wentworth, deși sunt convins că veți arăta minunat.

Colindară cinci magazine în șase ore și, la final, erau cu mâna goală. Jane era extenuată. Probaseră zeci de rochii, toate foarte frumoase, dar niciuna nu se ridicase la înălțimea pretențiilor Sofiei.

– Am vizitat toate magazinele de zdrențe din Bath, spuse ea dezamăgită. Eu zic să sărim în tren și să mergem la Paris. Am prieteni acolo.

Jane o imploră să meargă în schimb acasă, să-și odihnească picioarele, dar Sofia își aminti că mai era un magazin în oraș.

– Unul mai vechi.

Îi târî pe Jane și pe Derek după ea, în ciuda protestelor acestora, și dădu colțul intrând pe Westgate Road. Sofia se opri și arătă spre magazin.

– Iată-l!

La vederea magazinului, Jane rămase cu gura căscată.

– Am mai fost aici. Panoul care afișa numele magazinului era unul nou, dar denumirea acestuia se păstrase: Maison du Bois, magazinul de unde doamna Austen cumpărase rochia lui Jane; Sigiliul Regal de Garanție era în continuare expus pe un blazon, lângă ușă.

– Intrăm?

Jane încuviință și pășiră înăuntru.

Magazinul părea neschimbat. Trandafirii albi din ipsos decorau în continuare tavanul și ornamentele din alamă împodobeau suprafețele, vitrinele din sticlă străluceau, recent lustruite. Rochiile erau diferite, dar încăperea arăta așa cum și-o amintea Jane, cu două sute de ani în urmă. Vânzătoarele purtau și acum cravate roșii, dar nu mai erau bărbați, ci femei. Sofia ceru uneia

dintre ele să le arate cele mai frumoase rochii. Femeia încuviinţă şi se grăbi să aducă metrul de croitorie.

Apoi îi luă măsurile lui Jane şi le oferi pahare cu şampanie. O altă vânzătoare îi aduse o rochie din mătase pe un umeraş, ca să o probeze. Jane privea femeile acelea gudurându-se pe lângă ea, sărbătorind-o pentru o asemenea minunată realizare a strădaniilor femeieşti.

Una dintre ele o ajută pe Jane să îmbrace rochia.

– Este executată în stil art déco. Am tăiat mătasea în bie.

Reveniră la Sofia şi la Derek, iar Jane îşi privi imaginea în oglindă. De acolo, un înger îmbrăcat în alb privea înapoi către ea.

– Ce este soluţia asta apoasă care îmi curge din ochi? îi zâmbi Sofia.

– Ce culoare este aceasta? întrebă Jane, contemplându-şi imaginea reflectată în oglindă; rochiile de mireasă din timpul ei erau bogate în nuanţe de albastru, cu dungi aurii, bej sau galbene.

– Culoarea fildeşului. Perfectă pentru o nuntă de mai, răspunse vânzătoarea.

– Aţi făcut toate rochiile albe, spuse Jane.

– Da. Sunt rochii de mireasă, răspunse femeia.

– Jane, rochiile de mireasă acum sunt albe, explică Sofia. Albul reprezintă puritate. Înseamnă că mireasa este virgină.

– O, înţeleg, spuse Jane îmbujorându-se.

– Aşa ne place să pretindem.

– Da, zise Jane, plecându-şi capul.

– Cum te simţi? o întrebă una dintre femei pe Jane.

Jane strânse din umeri şi se mai privi o dată în oglindă. Cum se simţea? Rochia cea albă, minunată, părea că plutea pe lângă trupul ei. Deşi viaţa ei, până în acel moment, gravitase în jurul găsirii şi obţinerii unui soţ, nu ştia ce urma odată cu atingerea acelui dificil obiectiv. Nu se imaginase niciodată în rochie de mireasă sau ca soţie.

Cum ar trebui să mă simt? întrebă.

Triumfătoare? propuse Sofia. Arăţi fabulos. Lui Fred îi va plăcea, spuse ea şi îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse către vânzătoare. Iar acum, rochia mea de domnişoară de onoare. Dacă mergem pe stilul art déco, vreau o rochie tip Gatsby – filmul din anii '70. Vreau eleganţă. Vreau broşă cu diamante, vreau cercei cu perle, vreau Bonnie şi Clyde. Să vă văd!

Femeia se îndreptă grăbită într-o direcţie, iar Sofia o urmă cu şi mai multe indicaţii. Jane privea fix imaginea din oglindă.

– Chiar arăţi minunat, îi spuse Derek. Acesta este adevărul.

Zâmbi şi dădu din cap către Sofia, aflată în partea opusă a magazinului.

– Mulţumesc, îi răspunse Jane. Eşti căsătorit, Derek?

– De patru ani, spuse el zâmbind; ridică mâna: o verighetă din aur îi împodobea degetul.

– Felicitări, spuse Jane. Şi soţia ta... a purtat o rochie similară în ziua nunţii voastre? întrebă, arătând către rochie.

– Soţul meu, de fapt.

– O! exclamă Jane şi trase aer în piept, holbându-se la el.

– Şi, da, a vrut să îmbrace o rochie similară, dar, din fericire, l-am făcut să se răzgândească, adăugă Derek şi chicoti cu o voce blândă.

Lui Jane îi vâjâia capul.

– Te-ai căsătorit... cu un bărbat?

– Da. Te simţi bine?

– Unchiul Anthony! răspunse Jane; sentimentul care puse stăpânire pe ea o făcu să exclame.

– Poftim?

– Am avut un naş, pe nume Anthony. Un prieten de familie. Preferatul meu. Era avocat şi era un om iscusit. Scria scrisori nemaipomenite. Era sufletul fiecărei petreceri; bucura pe toată lumea prin căldura lui, prin umorul şi cadourile generoase pe

care le făcea. Avea un prieten, un domn pe nume Matthew. Afacerea acestuia a eşuat. Au plecat în străinătate. Mi s-a spus să nu îi scriu. Numele lui n-a mai fost rostit niciodată, de către niciunul dintre noi.

– Îmi pare tare rău, spuse Derek.

Pe chipul acestuia se citea surpriza şi părea să o privească pe Jane cu alţi ochi acum. Desigur, el nu ştia cine era ea cu adevărat sau de unde venea şi nu putea înţelege eforturile pe care le făcea, dar Jane îi fu recunoscătoare pentru răbdarea pe care o dovedea; se vedea că era un om bun.

– Te-ai confruntat şi tu cu astfel de situaţii, Derek? îi zâmbi Jane.

El ridică din umeri.

– Tata nu mai vorbeşte cu mine de când i-am spus.

– Dumnezeule mare!

– Dar trăiesc alături de omul pe care îl iubesc, zâmbi el.

Jane îşi mai privi o dată imaginea din oglindă. Vânzătoarele o urcaseră peo un soclu, astfel încât să vadă rochia în întregime. Se simţea ca o statuie.

– Unchiul Anthony a rămas cu prietenul lui, spuse ea. Cred că au fost fericiţi. Se forţă să zâmbească. Îţi doresc putere şi bucurie în viaţă, domnule. Trăieşti aşa cum îţi doreşti, în ciuda a ceea ce cred alţii. De-am avea şi noi, ceilalţi, măcar jumătate din curajul dumitale.

– O, spuse Derek. Mulţumesc, zâmbi el.

Jane privi din nou rochia. Nici ea nu se conforma întotdeauna rolurilor desemnate sexului ei. Dar acum o făcea. Îmbrăcată în rochia aceea, Jane aducea fericire tuturor.

Sofia se întoarse cu vânzătoarele.

– Ei bine, ce părere ai?

Jane îşi şterse o lacrimă. La fel şi Derek. Vânzătoarele gânguriră:

– Priviți-o! E atât de fericită, ciripiră ele.

– Mama miresei ar fi de acord? întrebă una dintre ele.

– Nu știu. Ce zici, Jane? o întrebă Sofia cu voce blândă.

– Cred că ar zâmbi, răspunse Jane.

– Unde este? întrebă una dintre vânzătoare.

– Nu e aici, răspunse Sofia pe un ton categoric, punând capăt șirului de întrebări; Jane nu îndrăzni să o privească.

– Să facem o fotografie pentru mama ta.

Îi așezară un voal pe cap și-i dădură o floare. Jane se lăsă fotografiată. Derek îi luă mâna și o strânse, iar Jane își șterse o nouă lacrimă.

Capitolul cincizeci şi unu

A doua zi de dimineaţă, Fred intră pe uşă cu un teanc de plicuri.

– Ce este asta? întrebă el, ridicând un plic în dreptul ochilor lui Jane.

– Pare să fie corespondenţă, răspunse ea; citi adresa de pe plic. Este o scrisoare. Pentru tine.

– Este din partea lui Blackheath James, spuse Fred.

– Dacă spui tu, răspunse Jane.

– De ce primesc o scrisoare din partea unei edituri? întrebă Fred, privind-o cu ochii măriţi. Nu le-am trimis nimic.

– Şi, cu toate acestea, iată-ne aici, răspunse ea, ridicându-şi bărbia fără să mai spună altceva.

Fred privi din nou plicul.

– Cum îndrăzneşti? întrebă Fred, cu vocea încărcată de indignare, deşi, după felul în care continua să fixeze cu privirea plicul, Jane bănui că indignarea era mai mult de formă.

– Ai de gând să o deschizi? îl întrebă ea.

– Am de gând să o arunc, răspunse el, ceea ce şi făcu, deşi acţiunea lui a fost mai mult una de depozitare, căci aşeză scrisoarea departe de resturile de mâncare.

– Nu eşti curios să vezi ce spune? întrebă Jane.

– Nu, răspunse el şi aruncă o privire îndurerată către coşul de gunoi.

– Arată nelalocul ei în grămada de gunoi, nedesfăcută, spuse ea.

Fred măsura bucătăria cu paşi mari. Smulse plicul din gunoi, îşi drese glasul ostentativ, în semn de protest, şi îl deschise.

– Citeşte cu voce tare, îi ceru Jane.

Trase aer în piept şi îşi muşcă buza. Spera că nu făcuse o greşeală trimiţând manuscrisul.

– Stimate domn, vă mulţumim pentru transmiterea manuscrisului. Ne-am bucura să citim Land's End în întregime. Vă rog luaţi legătura cu biroul meu, la numerele de telefon de mai jos, pentru a stabili o întâlnire.

Fred se aşeză.

– Le-a plăcut.

– Sunt oameni şi ei, răspunse ea.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte, mulţumind în gând unui zeu improbabil pentru o asemenea îndurare. Exista posibilitatea ca editorii din prezent să fie la fel de capricioşi precum cei din timpul ei; ea ştia că romanul lui Fred era valoros, dar, din experienţă, nu s-ar fi mirat să vadă o carte bună respinsă.

– Nu îmi vine să cred, spuse Fred. Este imposibil.

Pe chipul lui se citeau confuzia şi neîncrederea. Jane clătină din cap.

– Chiar nu vezi ce văd eu? se miră ea. Eşti genial. Cartea este minunată.

– Mulţumesc, rosti Fred şi o îmbrăţişă, însă se desprinse rapid. Dar nu am terminat manuscrisul, spuse el cuprins de panică.

– O, vai, spuse Jane. Da, asta este o problemă.

Se panică şi ea, pentru o clipă. Nu se gândise la asta când expediase jumătate de manuscris.

– E un dezastru! exclamă Fred. Ce mă fac?

– Îl termini, spuse Jane.

– Dar când? Cum? Am o slujbă. Făcu o pauză. E drept că săptămâna viitoare intrăm în vacanţă, dar numai pentru două săptămâni.

– Câte cuvinte mai ai de scris, ca să termini? întrebă Jane.

El înghiţi.

– Vreo cincizeci de mii.

– Cincizeci de mii de cuvinte, repetă Jane îngrijorată; se controlă văzând privirea lui Fred. Nu îţi face griji, spuse ea pe un ton optimist. Câte zile de vacanţă ziceai că ai?

– Paisprezece, cu weekenduri.

– Foarte bine. Cincizeci de mii de cuvinte în paisprezece zile? Asta înseamnă – îşi înclină capul – cam trei mii cinci sute de cuvinte pe zi.

El râse.

– Te cred pe cuvânt.

– Crezi că poţi? Să scrii trei mii cinci sute de cuvinte pe zi, timp de paisprezece zile?

– Nu, râse el din nou.

– Crezi că poţi să încerci? Jane făcu o pauză. Te ajut, spuse ea. Dacă vrei.

Fred chicoti.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Jane Austen mă ajută să scriu un roman.

Cele două săptămâni de scris sosiră. Paradoxal, ajutorul pe care i l-a oferit Jane lui Fred nu a constat în sfaturi privind construcţia personajelor sau în scrierea dialogurilor. Nu l-a ajutat cu structura textului sau cu recomandări în privinţa organizării capitolelor. În schimb, Jane a gătit şi a făcut curăţenie pentru el.

I-a pregătit micul dejun, prânzul şi cina; i-a adus în fiecare zi cafeaua, hainele, ziarul. Toate acele inepuizabile treburi

casnice – măturatul, ştersul prafului, spălatul rufelor – Jane şi le-a asumat fără rezervă. A învăţat să folosească aparatele electrocasnice. Era ocupată ca niciodată înainte. Îi plăcea; niciodată, înainte, nu se considerase a fi sufletul căminului, dar acum o făcea. Deşi, la prima vedere, era normal pentru un scriitor să-l ajute pe un altul cu sfaturi privind stilul şi compoziţia, Jane ştia mai bine.

În viaţa ei anterioară, sarcina lui Jane în sfera domestică fusese să pregătească micul dejun. Nu-i lua mai mult de zece minute, în fiecare dimineaţă. Trebuia să aşeze mâncarea şi vesela pe masă. Nu trebuia să strângă şi să spele vasele după aceea; Margaret, fata în casă, făcea asta.

După micul dejun, până la ora prânzului, Jane colinda câmpiile, scria, făcea corecturi. După-amiezile, lua ceaiul alături de mama ei şi de Cassandra, apoi mergeau împreună în oraş. Venea ora cinei, după care părinţii şi surorile ei participau la câte o sindrofie. Jane era rareori invitată. Cassandra era posesoarea manierelor şi a atitudinii prietenoase, un avantaj la baluri şi la adunări. Jane se încăpăţâna să fie insolentă şi nu-i tolera pe nerozi. Era mai mult decât fericită să fie lăsată acasă, iar familia ei era de aceeaşi părere. În liniştea casei, Jane continua să scrie.

Fiecare zi, Jane şi-o dedica propriilor plăceri, plimbându-se, reflectând, scriind. Primele impresii, romanul ei, fusese scris şi revizuit în felul acesta pe parcursul a patru ani. Se ocupase de el cu multă consecvenţă, zilnic. Ajunsese să conteze pe timpul petrecut în solitudine şi devenea indispusă când musafirii sau politeţea o împiedicau să se bucure de izolare. Nu broda şi nu cârpea nimic. Nu avea grija unui soţ sau pe a copiilor. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea de una singură. În perioadele acelea, de linişte şi de singurătate, mintea ei făcea cele mai mari salturi, fiind liberă să exploreze.

Acelea erau condiţiile necesare scrisului de calitate, orele dedicate sieşi. Nu pierdea timp cu spălatul rufelor, cu treburile

casnice, nu îşi consuma energia cu astfel de activităţi triviale. Acum, Jane îşi asumase toate aceste treburi, despovărându-l pe el. Fiecare mare scriitor a avut sprijinul unei femei deosebite, îşi amintise ea. Citise biografiile a nenumăraţi scriitori şi ştia că acela era adevărul.

El nu scria la fel de repede ca ea. Nu văzuse alţi scriitori la lucru, dar observă că lui Fred îi lua mai mult timp decât îi lua ei. Nu avea flerul ei, datorită căruia să ştie imediat unde şi ce cuvinte să folosească. Totodată, îi mai lipsea ceva care ei îi venea cu uşurinţă: imboldul. Jane ştia că îl avusese dintotdeauna şi că nu o va părăsi niciodată. Era ceea ce o făcea să continue în perioadele de dificultate sau de îndoială. Ştia că nu va înceta niciodată să scrie, în ciuda refuzurilor, în ciuda cenzurii. Ea persevera, el, nu. Fred întrerupea frecvent lucrul, ca să taie lemne şi oferindu-se să o ajute cu treburile casei. Era în regulă, fiecare scriitor avea stilul său de lucru. De câteva ori, îi ceruse să-i arate ce scrisese, dar el o certase şi o rugase să-l lase în pace. Ea râsese şi se întorsese la treburile casei, lăsându-l în treaba lui.

La finalul celor două săptămâni, se adunară pentru momentul dezvăluirii. Jane îl aştepta răbdătoare în bucătărie să iasă din dormitor. El sosi cu o oră mai târziu decât conveniseră. Jane nu se supără; lucrurile făcute temeinic cereau timp. Fred se târî până lângă masă cu o figură obosită, şi-i întinse paginile. Jane le răsfoi cu nerăbdare. El se scărpină în creştet, fără să rostească vreun cuvânt.

– Nu sunt decât vreo cincizeci de pagini aici, spuse Jane.

Le întoarse să verifice dacă erau scrise pe ambele feţe. Nu erau. Fred nu spuse nimic.

– Câte cuvinte ai scris? îl întrebă ea.

– Zece mii. Mai mult sau mai puţin.

– Dar ai nevoie de cincizeci de mii.

– Aşa este.

– Ei bine, ce s-a întâmplat?

– Nu le-am scris, răspunse el furios și își încrucișă brațele peste piept.

Jane clătină din cap.

– Nu înțeleg. De ce nu?

El nu răspunse nimic.

– Fred?

Pe Jane o cuprindea panica. Nu reușea să înțeleagă.

– De ce nu mi-ai spus că ai dificultăți? Înainte să se ajungă aici?

– Pentru că știam că te vei supăra, spuse el.

– Nu m-am supărat, râse ea.

– Ba da. Te-ai supărat și mă judeci. Tu m-ai obligat să fac asta.

– Nu sunt de acord. Nu te-am obligat.

Lui Jane nu-i venea să creadă ce auzea.

– Tu ai trimis scrisoarea la editură, pufni el. Nu ți-am cerut eu să faci asta.

– Am crezut că îmi vei fi recunoscător. În schimb, ai ratat o ocazie nemaipomenită.

– Nu am vrut să continui, spuse el, privind-o încruntat. Nu merge.

Jane se înmuie.

– Știu că nu e ușor, dar este doar un obstacol temporar. Acesta este momentul...

– Întunericul dinaintea zorilor, știu.

În vocea lui se simțea răutatea. Jane îl privi cu ochii mijiți și începu să gândească și ea lucruri rele. Își aminti de el copil, când parcursese trei sute douăzeci din cei o mie trei sute de kilometri necesari să traverseze Anglia. Îi admira curajul, dar, totodată, să fi fost în locul lui, ar fi continuat. N-ar fi lăsat pe nimeni și nimic să o oprească până când nu parcurgea întreaga distanță.

– Nu fi furios pe mine pentru că ai eșuat, îi spuse ea; își dădu seama că mersese probabil prea departe.

– Am plecat de-aici, zise el, apoi se ridică şi-şi luă haina.

– Aşteaptă, Fred. Îmi pare rău.

– Nu înţeleg ce vrei de la mine, zise el, îmbrăcându-şi haina. Nu cred că pot să-ţi ofer ceea ce îţi doreşti.

Jane simţi că rămâne fără aer, îngrozită de tonul şi de cuvintele lui.

– Nu vreau nimic de la tine, îi răspunse ea smerită.

– Nu cred asta. Cred că vrei foarte multe lucruri pe care nu ţi le pot oferi.

– Unde pleci? întrebă ea cu disperare în voce.

– Oriunde, numai să plec, rosti el şi ieşi pe uşă.

*

Trecură câteva ore până când furia lui Jane se mai potoli. Chiar şi după tot acel timp, Fred nu se întorsese. Jane stătea în bucătărie, amorţită, cu privirea îndreptată către uşă. Începu să se teamă că el nu avea să se întoarcă. Simţi o durere cum nu mai trăise până atunci. Nu se certase cu nimeni aşa cum o făcuse cu Fred, nu se certase niciodată cu un om drag. Era copleşită de durere şi nu se putea gândi la nimic altceva decât că dorea să-l vadă înapoi acasă. Mai trecu o oră fără niciun semn din partea lui Fred.

Se temea că acesta plecase pentru totdeauna. Jane se prăbuşi pe podea; trupul i se adună într-o grămadă de piele şi oase. Se holbă la paginile de pe masă, cele noi, abia scrise, şi se simţi ruşinată. Era doar o carte şi ea îl forţase. Acum regreta ce făcuse: ce însemnau nişte cuvinte pe o coală de hârtie faţă de plecarea lui?

Aşadar, aceasta era iubirea, amestecul acela îngrozitor, copleşitor, intens, dureros şi dulce, neîndurător. Nimic nu conta în afară de întoarcerea lui acasă.

Era sclava lui, înţelese Jane cu bucurie. În faţa ochilor i se aşternu o frântură din viaţa ei viitoare. Avea să îşi petreacă

întinderi mari de timp în incertitudine, neştiind unde se afla în raport cu el, întrebându-se dacă o va părăsi, dacă o va asculta, dacă o va face să sufere. El venea pe primul plan; ea se va sacrifica pe sine însăşi ca să îi fie lui bine. Îşi va petrece o bună parte din viaţă încercând să îl facă fericit şi succesul ei în acea privinţă depindea în întregime de el. Îşi încredinţase inima unei alte fiinţe. Dacă el revenea acasă, ea promitea să-l iubească în fiecare zi. Nimic altceva nu era mai important.

Apoi, uşa se deschise şi intră Fred. Îşi dezbrăcă haina şi o atârnă în cuier. Se întoarse spre Jane. Un sentiment de uşurare şi de bucurie puse stăpânire pe ea. Nu asistase la nimic mai minunat decât momentul în care el intrase pe uşă. El o privi şi-i zâmbi.

– Îmi pare rău, îi spuse.

– O, Fred, răspunse ea. Şi mie îmi pare rău.

Alergă spre el şi se îmbrăţişară.

– Am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

El o ţinea strâns. Jane simţi cum se topeşte în îmbrăţişarea lui caldă. Fred păru să răspundă chemării; simţi braţele lui strângându-se şi mai mult în jurul ei. O senzaţie nouă îşi făcea loc în interiorul ei. Îşi îngropă capul în umărul lui.

Fred se desprinse primul din strânsoare. Respiraţia îi era sacadată. Îşi plecă privirea în podea, incapabil să o privească.

– La ce te gândeşti? îl întrebă ea, apoi îi cercetă chipul; era străbătut de o expresie stranie.

El îşi înălţă fruntea ca să o privească în ochi, apoi clătină din cap.

– Nu vrei să ştii la ce mă gândesc, îi răspunse.

Jane îl fixă cu privirea. Îl luă de mână şi-l conduse în dormitor. Odată ajunşi acolo, Jane duse mâna la un nasture. Fred ridică la rândul lui mâna şi o opri.

– Eşti sigură? o întrebă.

Jane crescuse ştiind că avea să fie blamată de societate dacă ajungea să cunoască anumite lucruri în afara căsătoriei. O aştepta o viaţă de proscrisă. Femeile care se complăceau în uniuni nepermise erau ostracizate, pedepsite prin boală şi dispreţ. Era, cu siguranţă, un lucru cumplit. Jane îl privi, fericită să îl aibă înapoi.

– Să nu mă mai întrebi niciodată aşa ceva, răspunse ea.

Ora următoare trecu fulgerător. În memoria ei rămaseră înfierate câteva momente. Felul în care el o chemase pe nume, „Jane", cu fruntea încruntată. El aplecându-se să-i scoată ghetele. Încheieturile degetelor lui atingându-i baza gâtului. Mireasma parfumului de lângă urechea lui, pe care ştia că-l folosise pentru ea. Greutatea trupului lui.

Spre final, a existat un moment în care el a privit-o. Cu aceeaşi privire pe care o avusese când dansaseră împreună. Jane nu ştiuse atunci ce însemna privirea aceea şi nu ştia nici acum. Cuprindea ceva necunoscut şi masculin, încărcat de ruşine şi de dorinţă, iar Jane ştiu că îşi va petrece întreaga viaţă fără să înţeleagă.

– Ce este? o întrebă el, înghiţind.

– Felul în care mă priveşti acum. Nu îl voi uita niciodată, răspunse ea.

După aceea, rămase lângă el, în braţele lui.

– Eşti bine? o întrebă el.

Ea încuviinţă şi zâmbi.

– N-ar fi trebuit să facem asta.

– Ar trebui să facem asta şi numai asta, pentru tot restul vieţilor noastre, spuse el şi o cuprinse şi mai strâns; Jane simţi că se sufocă şi îşi lăsă capul pe spate.

Se întâmplă într-o duminică seară, aşa cum se întâmplă de obicei. Jane era tăcută.

– Eşti bine? o întrebă el.

Jane stărui că era bine, mai bine ca oricând.

– Este a treia oară când spui asta, îi răspunse Fred. Spune-mi ce te supără.

Jane se îndepărtă cu un zâmbet; nu voia să vorbească despre asta. Confruntarea aceasta dura deja de câteva zile, Jane insistând că era liniştită şi fericită, iar Fred continuând să întrebe, din ce în ce mai îngrijorat, că adevărul era de fapt contrariul. În cele din urmă, la ora cinei, când Jane îi aşeză farfuria pe masă, o aruncă mai mult decât o aşeză, iar aceasta se sparse.

– Ajunge, spuse el, adunând resturile de pe faţa de masă. Jane, ce se petrece? Nu mă mişc de aici până nu îmi spui adevărul.

– Nu vreau să gătesc pentru tine! exclamă ea. De ce râzi?

– Nici eu nu vreau să găteşti pentru mine, îi răspunse el. Găteşti groaznic, adăugă şi râse din nou.

– Mi-au dispărut toate cărţile, spuse ea abătută, fără să-l privească.

– O, Jane!

Îi luă mâna. Dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles acum despre ce era vorba.

– Îmi pare foarte rău, rosti el şi trase un scaun, iar Jane se aşeză. Fred îngenunche în faţa ei. Jane, îmi pregătesc singur de mâncare şi îmi spăl hainele de aproape douăzeci de ani. Nu trebuie să faci nimic din toate acestea.

– Şi atunci, ce să fac?

– Scrie, spuse el. Scrie alte romane.

Jane râse şi recunoscu faptul că nu se gândise la asta.

– Da! De ce n-aş face-o? întrebă ea. Aş putea să scriu aici.

Se îmbrăţişară din nou şi Jane fu cuprinsă de o căldură plăcută. Fred îi puse la dispoziţie hârtie şi o pană care se alimenta singură cu cerneală.

– Sau vrei să îţi dau laptopul meu? o întrebă el.

Ea îl privi nedumerită, aşa că el îi explică ce era acela. Jane trase aer în piept, impresionată de prezentare, dar apoi clătină din cap, mulţumindu-i.

– Hârtia albă şi un instrument de scris sunt mai mult decât suficiente, deocamdată, spuse ea; avea să încerce obiectul acela altă dată.

– Când te întorci? îl întrebă când Fred se pregătea să iasă pe uşă.

– Peste câteva ore, răspunse el.

Jane îi mulţumi şi el plecă. Simţi un mic impuls de mândrie. Era rândul ei acum. Avea să-i arate cum se face.

Se aplecă înainte, în scaun, şi aşeză stiloul pe coala de hârtie. Zâmbi. Despre ce lucruri noi avea să scrie? Posibilităţile erau nelimitate. Râse. Privi în mintea ei şi o găsi lipsită de idei. Nu conta. Inspiraţia cerea timp. Rămase în aşteptare.

Ora următoare o găsi în aceeaşi poziţie. Pagina imaculată dinainte ei era ca o insultă. Ce se întâmplase? Începutul era, de obicei, lent, dar întotdeauna după o oră avea cel puţin câteva rânduri aşernute pe hârtie. Nu se putea gândi la absolut nimic interesant de scris.

După încă o oră, fu nevoită să accepte noul adevăr. Ideile, care altădată îi luau cu asalt mintea, dispăruseră. Nu mai avea nicio poveste.

Auzi paşii lui Fred apropiindu-se de uşă. Intră în panică; trecuseră ore şi ea nu scrisese nimic. Îl mustrase aspru pentru aceeaşi vină. Se simţi cuprinsă de nelinişte. Fred deschise uşa, iar ea afişă un zâmbet fals.

– Cum a mers? o întrebă el, privind-o cu speranţă, apoi îşi dezbrăcă haina şi o atârnă în cuier.

– Foarte bine, îi răspunse; găsi că era mai uşor să mintă decât să spună adevărul. Mulţumesc, Fred, adăugă cu sinceritate.

Fu cuprinsă de vină pentru că pierduse vremea. Lenevise şi se simţea îngrozitor, dar îl îmbrăţişă. Fred se scuză şi-i ceru să scrie în continuare, promiţându-i să nu o deranjeze pentru restul serii. Ea îi mulţumi şi-l urmări plecând.

Era neplăcut că îi venea greu să scrie. Dar faptul că nu putea scrie deloc era de neacceptat. Când se culcase cu el, îşi aminti că o încercaseră foarte puternic două sentimente. Primul fusese bucurie, un sentiment de uşurare şi de linişte. Cel de-al doilea, o spaimă nenumită de care nu putea să scape. Actul în sine nu reuşise să-i adoarmă un demon interior; dimpotrivă, contrariul se petrecuse. Stârnise în ea o nouă dorinţă, o nouă poftă pentru competiţie. Actul în sine, totodată, nu adusese cu sine nicio inspiraţie, constatase cu groază şi surprindere la momentul respectiv. Acum, ulterior, o putea confirma. Mintea îi era golită. Uniunea ei cu visul universal se încheiase. În starea în care se afla, nu putea să scrie. Oare aşa aveau să rămână lucrurile de aici înainte? Nu va mai putea scrie niciodată? Cu siguranţă, lucrurile aveau să se schimbe.

Memoria îi revenea încetul cu încetul şi, odată cu aceasta, revelaţia. Îngrijorarea care în ultimele zile începuse să o învăluie, valul acela, slab la început, de teamă deconcertantă care crescuse treptat, în magazinul de rochii, la botez şi în patul lui, acum căpătase claritate. Ignorase avertismentul primit de la doamna Sinclair, în Cheapside. Considerase vorbele acelea o figură de stil, o declaraţie de rău augur pe care femeia aceea o făcuse pentru a le da mai multă greutate. Acum însă înţelegea: înţelegerea pe care o făcuse, târgul pe care îl acceptase. Soarta pe care ea însăşi o alesese. Nu poţi avea şi una, şi alta. Jane înţelese acum alegerea pe care acele cuvinte o presupuneau şi clipi în faţa celei pe care o făcuse. Închise ochii.

Jane găsea plăcere în lucrul bine făcut, o meteahnă care, mai mult ca sigur, îi afecta pe mulţi alţii. Se întrebă dacă va putea să îşi

refuze pentru tot restul zilelor ei tocmai lucrul care îi venea natural, care o umplea de entuziasm. Îşi aminti de lumina care o străbătuse după întâmplarea cu domnul Withers, de inspiraţia creatoare care îi urmase. Groaza şi extazul puseră stăpânire pe ea. Cu Fred avea să cunoască fericirea, dar nu va mai experimenta niciodată celălalt lucru. Apoi o surprinse un alt gând, venit din străfundurile înşelătoare şi neplăcute ale fiinţei ei, acele părţi ale fiinţei sale pentru care se detesta, dar cărora nu putea să nu le admire sinceritatea: despărţirea de Fred nu numai că i-ar fi permis să fie ea însăşi, dar putea pune acea suferinţă în slujba unui bine superior.

Nu exista nicio îndoială în privinţa sentimentelor pe care le aveau unul pentru celălalt. Erau doi oameni buni. Dar ea nu putea locui acolo, iar Fred nu putea locui dincolo. Jane nu putea să fie şi scriitoare, şi soţia cuiva.

În noaptea aceea, Jane merse din nou în patul lui. Dacă era posibil, de data aceasta fu şi mai plăcut decât prima dată. După aceea, el o ţinu aproape de el, în tăcere. Era sfârşitul, iar ea ştia că simţea şi el asta, pentru că o cuprinsese strâns, cu disperare, ca atunci când ştii că este pentru ultima dată. A doua zi de dimineaţă, Jane spuse că simţea nevoia de aer curat şi, după ce se îmbrăcă în grabă, părăsi casa.

Capitolul cincizeci şi doi

Cutreieră oraşul, fără ţintă. Se uită la ceas şi o cuprinse panica; trecuseră câteva ore. Fred avea să pornească în căutarea ei. Ajunse într-o poiană înverzită. Se întoarse şi, spre surpriza ei, îndreptându-se spre ea nu venea Fred, ci, zâmbind, Sofia.

– Ce faci aici? o întrebă Jane. Cum m-ai găsit?

Sofia ridică din umeri şi zâmbi.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta. Se lasă frigul.

Îi dădu o haină. Jane o îmbrăcă şi continuară să meargă, în tăcere. Ajunseră la marginea unei păduri. Pentru Jane, acolo, în pădure, între copaci, lumea nouă mirosea cel mai mult ca acasă.

– Nu mă căsătoresc niciodată, nu-i aşa? întrebă Jane.

– Poftim? spuse Sofia. Ai o rochie de mireasă. Ai un inel.

– Vreau să spun, dacă mă întorc în 1803. Nu mă căsătoresc niciodată.

Sofia se opri din mers. Jane aştepta un răspuns.

– De unde să ştiu eu? răspunse Sofia. Ce întrebare absurdă! rosti ea, deşi, din felul în care gesticula şi din râsul ei, Jane ştiu că Sofia se aşteptase la întrebarea aceea.

– Înainte să dispară, aveai toate cărţile mele, spuse Jane. Chiar tu mi-ai mărturisit că ai studiat viaţa mea, la şcoală. Vrei să îmi spui că nu cunoşti biografia lui Jane Austen?

Sofia nu vorbi.

– Spune-mi ce se întâmplă dacă mă întorc, ceru Jane.

– Acum că ai ales să rămâi, totul s-a schimbat, aşa că n-ar avea niciun sens să-ţi spun, zise Sofia. De ce te chinuieşti pe tine şi pe toţi ceilalţi?

– Nu mă pot abţine, răspunse Jane. Te-am întrebat ceva. Te rog, răspunde-mi. Spune-mi ce se întâmplă cu Jane Austen, cea despre care ai studiat.

Sofia se aşează pe o bancă în parc. Jane i se alătură şi aşteptă.

– În regulă, spuse Sofia şi ridică privirea spre cer. Aşa cum am spus, acum că te-ai hotărât să rămâi aici, în această epocă, totul s-a schimbat. Dar îţi voi spune ce ştiu.

– Mulţumesc.

– Jane Austen despre care am învăţat la şcoală? Cea ale cărei cărţi le-am citit? Nu, nu se căsătoreşte niciodată.

Jane plecă fruntea. Era aşa cum se aşteptase. Dar asta nu însemna că avea să-i fie mai uşor.

– Nu are nici copii, adăugă Sofia, iar vocea îi tremura.

– Înţeleg, spuse Jane, încercând să zâmbească.

– Dar devine una dintre cele mai mari scriitoare ale literaturii britanice.

Sofia şi Jane, amândouă, priveau drept înaintea lor. Sofia îşi aşează mâna pe braţul lui Jane şi, ştiind încotro se îndrepta conversaţia, căută să o avertizeze cu blândeţe.

– Jane. Nu vei cunoaşte faima în timpul vieţii tale. Ţi se vor recunoaşte nişte merite, dar nu te vei bucura de aprecierea de acum. Nu vei şti ce vei însemna peste timp.

Jane dădu din cap, cu privirea în pământ.

– Dar voi scrie?

Sofia oftă, apoi zâmbi trist.

– Vei scrie.

Se lăsă înserarea. După un timp petrecut suspinând, cu privirile pierdute, în cele din urmă Sofia vorbi.

– Trebuie să te întorci.

– Dar oare pot scrie cărți aici? întrebă ea.

– Poți? îi răspunse Sofia.

Jane cunoștea deja răspunsul. Oftă.

– Ca să scriu trebuie să fiu nefericită? Asta nu e viață.

– Ești fericită dacă nu scrii?

Jane se încruntă.

– Dar nu îmi place deloc dincolo, spuse ea.

Își aminti cu groază ce fericiți fuseseră cu toții când căsătoria cu domnul Withers părea iminentă. Cum avea să le spună că nu se va căsători niciodată, dar va scrie în schimb? Nu putea face față unei asemenea discuții. Când vor auzi că ea a ales celibatul, o vor renega, așa cum făcuseră cu unchiul Anthony.

– Nu mă integrez în lumea mea, protestă ea.

– Este ceva absolut minunat în felul în care nu te integrezi, îi spuse Sofia. Responsabilitatea ta merge dincolo de cărțile tale.

– Nu văd cum. Nu văd nicio cale.

Deși își văzuse romanele tipărite, le pipăise copertele, nu vedea cum avea să se întoarcă înapoi în lumea aceea și să facă totul să se întâmple. Rolul acela îi aparținea unei alte Jane.

– Nu există o cale, îi răspunse Sofia. Tu deschizi calea. Apoi lași o urmă. Protestezi acum, dar o citesc pe chipul tău. Ai început deja să te gândești la toate lucrurile despre care vrei să scrii.

– Voi fi nefericită, spuse Jane.

– Da, rosti Sofia. Te vei trezi la trei dimineața cuprinsă de groază și vei scrie până când zorii vor veni și vor alunga demonii. Vei scrie pentru ca oameni fericiți și plictisitori să îți cumpere cărțile și să găsească în ele un refugiu temporar. Vei scrie în așa fel încât ei vor avea impresia că au trăit acele lucruri. Se vor hrăni cu durerea ta și te vor plăti pentru asta. Acesta este târgul. Iar tu vei fi mai vie decât mulți dintre ei laolaltă.

– Dar voi trăi fără iubire.

Sofia clătină din cap.

– Nimic mai greşit, şopti ea, apoi zâmbi şi îşi şterse o lacrimă. Vei purta această iubire cu tine pentru tot restul vieţii tale. Îţi va sfâşia inima. O vei folosi pentru a scrie capodopere.

Ultima rază a soarelui englezesc scăpătă dincolo de orizont. Suflă o adiere care pe Jane o înfioră; încheie nasturii hainei pe care i-o adusese Sofia.

– Bine, spuse ea.

– Bine?

Sofia se întoarse s-o privească.

– Du-mă acasă, îi ceru Jane.

– Cu adevărat? întrebă Sofia; îi luă mâna şi i-o sărută, apoi îşi mai şterse o lacrimă. Ai putea să îl iei pe Fred cu tine?

Jane se lăsă pe spătarul băncii. Se gândi la Fred. Nu venise să o caute, în ciuda faptului că era plecată de acasă de ore bune. Sofia trebuie să îi fi spus ceva ca să îl ţină deoparte. Se întrebă ce i-o fi spus; o minciună nevinovată, ca să îl menţină în ignoranţă, măcar pentru încă o vreme, sau poate adevărul.

– Nu pot, spuse Jane.

– Nu, repetă prietena ei.

Porniră împreună spre casă în apusul trist al soarelui care dispărea dincolo de dealurile din Bath.

Cea mai bună tactică se dovedi a fi revenirea la regulile anterioare. Jane rămase în casă, ca înainte, pentru a evita să se contamineze şi mai mult de lumea modernă. Totul pentru a creşte şansele revenirii ei acasă.

– Trebuie să te împaci cu gândul că răul s-ar putea să fi fost deja făcut, îi spuse Sofia. Ar putea fi deja prea târziu pentru a te întoarce acasă, în 1803.

Îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă.

– Ce ai de gând să faci? o întrebă Jane.

– Să deranjez pe cineva care merită mai mult, îi răspunse Sofia.

Capitolul cincizeci și trei

Sofia aștepta în fața bibliotecii Universității din Bristol.

– Bună, Dave, spuse când el trecu pe lângă ea ca să intre.

Dave se întoarse.

– Ce faci aici? întrebă; nu zâmbea.

– Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse Sofia.

– Îmi pare rău, nu pot, răspunse el și fugi înăuntru.

– Am nevoie de ajutorul tău, Dave! Te rog!

Sofia alergă după el.

– Nici vorbă. Te-am sunat de aproape o sută de ori și nu mi-ai răspuns. Nu se face așa ceva.

– Nu a fost de o sută de ori! exclamă ea. A fost un număr considerabil de ori. Îmi pare rău.

– Ești o persoană nepoliticoasă!

Intră într-o zonă marcată Personal autorizat. Sofia aștepta. El nu ieși. Sofia intră în zona destinată exclusiv personalului bibliotecii și, când o deschise, îl lovi pe Dave cu ușa. După toate aparențele, el rămăsese acolo, la pândă. Acum, se prefăcea că își pregătea un ceai.

– Dave. M-am purtat urât.

– Te-am crezut, când nimeni n-ar fi făcut-o. Când mi-ai spus că Jane Austen locuiește în casa ta – fără vreo dovadă, fără nimic. Iar asta face din mine un idiot. Totuși, te-am crezut.

– Ştiu.

– Ai idee câte telefoane am dat la Sotheby's încercând să obţin scrisoarea aceea pentru tine? Am vorbit cu un domn care poartă papion.

– Îmi pare rău. Poţi să îl suni din nou?

Sofia îl privea implorându-l. Dave explodase de nervi şi răsturnase ceaiul peste tot pe blatul Laminex.

– Nu meritai să mă port aşa, dar acum Jane are nevoie de ajutorul tău.

Dave pufni şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu se poate.

– OK, răspunde-mi la o singură întrebare, apoi plec.

– Spune, îl luă gura pe dinainte.

– Dacă Jane Austen ar avea de ales între inimă şi peniţă, ce ar alege?

– Eşti o femeie şireată, oftă el. Întotdeauna cad pradă ipotezelor literare.

– M-am gândit eu că s-ar putea să fie aşa. Care îţi este răspunsul?

El lăsă ceaiul din mână.

– Cred că, pentru o vreme, ar alege inima, spuse Dave, încrucişându-şi braţele peste piept. Apoi însă, cu mare tristeţe, cred că peniţa, continuă el, iar Sofia îşi plecă fruntea. Ce s-a întâmplat? întrebă Dave.

– Vrea să se întoarcă înapoi în 1803, răspunse Sofia. Sper că nu este prea târziu ca să o ajut. Ai spus că doamna Sinclair i-a scris o scrisoare, în 1810. Unde este?

Se întoarseră lângă rafturi. Căutară din nou catalogul Sotheby's. Dave dădu la pagina potrivită şi exclamă:

– A dispărut!

Îi arătă Sofiei. Avea dreptate. Informaţiile privitoare la scrisoarea doamnei Sinclair nu se mai aflau pe pagină.

Nu pot să cred! Pagina este cea corectă.

Bun venit în lumea mea, îi spuse Sofia.

De ce a dispărut? întrebă el.

– Ai mai aşezat vreun roman de Jane Austen înapoi în rafturi, în ultima vreme, Dave?

Acesta îşi ridică privirea, încercând să-şi amintească.

– Acum că mă gândesc la asta, nu.

– Ştii ceva despre călătoriile în timp?

– S-ar putea să fi citit câte ceva despre asta.

Tuşi, legănându-se de pe un picior pe altul. Sofia îl lăsă să gândească, îl aşteptă să înţeleagă. Expresia de pe chipul lui se schimbă dintr-odată.

– O, nu!

– O, da! Jane s-a îndrăgostit de fratele meu. A acceptat cererea lui în căsătorie.

– Dacă se căsătoreşte cu el şi rămâne aici, nu ajunge să îşi scrie cărţile. Au dispărut.

– Da. Şi scrisorile?

– Nu mai e Jane Austen. Nu mai e renumită. Scrisorile – corespondenţa ei – nu mai sunt considerate valoroase. Nu le-a colecţionat nimeni. Nu mai există.

Sofia se aşează lângă el.

– Ce putem face? Există vreo posibilitate să o trimitem înapoi în timp?

– Nu ştiu, răspunse Dave şi se scărpină în cap.

– E de rău? întrebă Sofia.

– Nu e de bine, rosti el. Ia stai aşa! Dacă nimeni n-a auzit de Jane Austen, eu cum de mi-o amintesc? Cărţile ei au dispărut, filmele nu mai există.

– Nici doamna de la bibliotecă nu mai ştia de ea, adăugă Sofia.

– OK. Nimeni altcineva nu şi-o aminteşte. Dar noi, da. De ce?

Sofia scutură din cap, nedumerită.

– Cumva, noi facem excepţie. Pentru că o cunoaştem?

Dave se ridică.

– S-ar putea să existe o cale. Dar am nevoie de mai multe informaţii.

– Despre Jane? întrebă Sofia, iar el încuviinţă.

Sofia îl prinse de braţ.

– Vino!

– Unde mergem?

– Vreau să cunoşti pe cineva.

Sofia se întoarse cu Dave acasă la Fred.

– Tu trebuie să fii Dave, îi spuse Jane şi îi întinse mâna.

– Tu eşti, răspunse Dave surprins. Ea e, i se adresă apoi Sofiei.

– Dave, ţi-o prezint pe Jane Austen.

El îi strânse mâna.

– Trebuie să mă aşez, rosti el, iar Sofia îi aduse un scaun, înainte ca el să leşine. Extraordinar, spuse Dave când îşi recăpătă uzul vorbirii. Semănaţi ca două picături de apă.

– Da, răspunse Jane şi zâmbi. Mă poţi ajuta să mă întorc acasă, Dave?

– Nu ştiu, răspunse acesta.

– Eşti detectiv? întrebă ea.

– Nu, răspunse el şi îşi umflă pieptul. Sunt bibliotecar.

– Ai întrebări pentru mine? ceru ea să ştie.

– Categoric, încuviinţă el. Ce îţi place cel mai mult în legătură cu scrisul?

Jane zâmbi.

– S-a referit la călătoriile în timp, Dave, îl repezi Sofia.

– E în regulă, Sofia, îi spuse Jane şi îi zâmbi din nou lui Dave. Ce îmi place cel mai mult la scris? Faptul că însufleţeşte obiecte lipsite de viaţă. Că dezvăluie adevărul printr-o minciună. Scrisul dă glas viselor omenirii.

El îi întoarse zâmbetul şi părea că mai are puţin şi alunecă de pe scaun, apoi îi atinse mâna. Ochii lui Jane se umplură de lacrimi.

– Domnule, mă poţi ajuta să mă întorc acasă?

– Aş vrea să pot spune că da.

– Unde ar fi problema?

– Cărţile tale au dispărut. Jane Austen, autoarea, nu mai există. Înregistrările publice despre ea nu mai există. Singura noastră speranţă era scrisoarea pe care ţi-a scris-o doamna Sinclair. Nici aceea nu mai este.

– Acestea sunt veşti cât se poate de dezolante, rosti Jane şi se încruntă.

– Nu putem găsi scrisoarea doamnei Sinclair în altă parte? întrebă Sofia.

– Nu, răspunse Dave. Jane Austen nu mai există ca personalitate renumită, astfel încât scrisoarea este pierdută pentru istorie.

– Cu toate acestea, a scris totuşi scrisoarea aceea? Doamna Sinclair a luat oricum legătura cu Jane.

Dave făcu o pauză.

– Presupun, răspunse el şi ridică din umeri.

– E posibil ca altcineva să fi păstrat scrisoarea? întrebă Sofia.

– Dacă există cea mai slabă şansă ca scrisoarea să fi supravieţuit, nu există decât o cale, râse el trist. Are loc în împrejurări atât de incredibile, încât o să râdeţi când veţi auzi.

– Pune-ne la încercare, spuse Sofia.

– Jane Austen, scriitoarea, a dispărut, da. Dar Jane Austen, fiica pastorului, nu. Oamenii îşi trimiteau scrisori pe vremea aceea. Nenumărate. Unii le păstrau, ca moştenire de familie. Este posibil ca altcineva să fi păstrat scrisorile lui Jane. Însă, şi dacă ar fi aşa, ca să găsim scrisoarea ar trebui să dăm de urma fiecărui urmaş al familiei Austen din întreaga ţară – dintre care unii nici nu mai poartă numele de Austen. Cineva e posibil să fi păstrat scrisorile. Cum numele Austen nu mai este renumit, oamenii aceia nici nu

vor înţelege ce vrei de la ei. Există o şansă la un milion, e acul în carul cu fân. Unde mergem? o întrebă el pe Sofia, care se ridicase în timp ce el vorbea, şi care acum îl trăgea după ea spre uşă.

– Jane, rămâi aici, spuse îndreptându-se spre ieşire, iar Jane încuviinţă.

– Unde mergem? întrebă Dave din nou, pe când Sofia îl trăgea acum spre maşina lui.

– La Londra.

– Ce este acolo?

– O şansă la un milion.

Dave intră cu maşina lui, un Volkswagen Broscuţă, pe autostrada A32.

– Conduci groaznic, îi spuse Sofia.

– Iartă-mă. Merg prea repede? întrebă Dave.

– Prea încet.

Un bărbat dintr-o berlină le strigă invective pe fereastra maşinii, în timp ce îi depăşea. Merseră o vreme în tăcere. De-a lungul şoselei M4, Sofia îşi îndreptă privirea pe fereastră.

Două ore şi douăzeci şi şapte de minute mai târziu ajungeau în Notting Hill. Dave opri în faţa unei case albe în stil georgian.

– Pare scumpă, spuse el făcând un semn către faţada impunătoare.

– Este, răspunse Sofia, înţelegând că risca să o piardă; îşi dădu ochii peste cap.

– Vrei să vin cu tine?

– Mai bine merg doar eu, spuse Sofia. Mă întorc repede.

Coborî din maşină şi bătu în uşă.

– Ce vrei?

Jack Travers, într-un costum de trening de firmă, stătea în uşa casei cumpărate cu banii Sofiei.

Voi semna actele de divorț, răspunse Sofia, cu două condiții.

Jack își îndreptă umerii, cum făcea întotdeauna când voia să fie atent.

– Să le aud!

– Prima: dacă ai vreodată un rol care crezi că mi se potrivește, mi-l vei oferi.

– De acord, răspunse Jack. Ești o actriță talentată, Sofe.

– Așa este, sunt.

– A doua?

– În pod ai o cutie cu scrisori. Le vreau.

Jack mîji ochii.

– De ce?

– Le mai ai sau nu?

– Teancul acela de scrisori vechi, prăfuite, din cutia de pantofi? Le mai am.

– Cele pe care ți le-a lăsat mama ta, sublinie Sofia.

Jack încuviință, iritat.

– Le știu. Care e șmecheria?

– Nu e nicio șmecherie, spuse ea.

– Prostii, i-o întoarse Jack. Îmi dai jumătate din banii tăi, plus pensie alimentară, pentru niște scrisori? E ceva la mijloc. Probabil că valorează o avere, rosti el și se scărpină în cap.

– Nu valorează nimic.

– Atunci, de ce le vrei?

Sofia se încruntă, căutând un răspuns potrivit.

– Mi-au fost dragi dintotdeauna, spuse ea. Îmi amintesc de noi. Scrisori vechi de dragoste... cine știe ce conțin? Mi se pare romantic. Îmi vor face despărțirea de tine mai ușoară, adăugă ea, încercând să-și stăpânească sentimentul de greață.

Jack oftă și o privi cu melancolie.

– Bine, spuse el și își strânseră mâinile.

– Poți să mi le dai? ceru Sofia.

Jack făcu ochii mari.

– Le vrei acum?

– De ce nu?

El ridică din umeri.

– Poftim!

Sofia se repezi pe scări, în sus, spre pod. Găsi cutia, o sărută şi coborî.

Jack o aştepta în uşă.

– Le-ai găsit? Bun. Ne-a fost bine, Sofe? Împreună, vreau să zic?

Se legăna de pe un picior pe altul, iar Sofia zâmbi.

– Ne-a fost bine, răspunse ea.

Jack încuviinţă.

– Am avut şi perioade bune, spuse el.

– Ca atunci, cu fructele, spuse Sofia.

El râse.

– Sau atunci când mai aveam trei zile de filmări la Batman şi gimnasta aceea turcoaică a plecat, pur şi simplu.

– Iar eu mi-am pus o perucă şi am filmat în locul ei.

– Ai salvat filmul.

– Amândoi l-am salvat.

El îi zâmbi.

– Dumnezeule, ce bine arăţi. Rămâi să bem un pahar? Să mai povestim.

– Altă dată, spuse Sofia.

– Atunci, înseamnă că ne luăm la revedere, zise el.

– Ai grijă de tine, Jack. Ne mai vedem, spuse ea, apoi îl atinse uşor pe braţ şi plecă.

Capitolul cincizeci și patru

Urcă în mașină, lângă Dave.

– E totul în regulă? o întrebă acesta, agitat.

– Grozav, îi răspunse Sofia și îi dădu cutia de pantofi. Sper că este acolo. Tocmai am divorțat pentru ele.

Dave o privi fix și păru să respire adânc. Dădu din cap, arătând de parcă ar fi avut nevoie de un minut sau două să-și revină.

– Dave, mai ești aici? întrebă Sofia în cele din urmă.

– Da, răspunse el și expiră.

Își întoarse privirile asupra cutiei. Îi scoase capacul și privi în interior. Mirosea a vanilie și a migdale. Exclamă consternat.

– Ce neghiob! Lignina și celuloza s-au descompus. Scrisorile acestea ar fi trebuit conservate.

– Jack nu știe că acestea sunt scrisorile lui Jane Austen, îți amintești? întrebă Sofia.

– Chiar și așa. Au sute de ani vechime. Sunt scrisori ale rudelor lui. Le-a ținut într-o cutie de pantofi!

În interiorul cutiei din carton se găseau treizeci de pagini îngălbenite de pergament, de dimensiuni și forme diferite. Dave o ridică pe prima, cu mare grijă.

– Este o scrisoare scrisă de Jane? întrebă Sofia.

Era o bucată pătrată de hârtie, acoperită aproape în întregime de un scris cursiv, de culoare maro. Dave încuviință.

– Este scrisul ei. L-aş recunoaşte oriunde. Vezi buclele alungite şi aplecarea...

– Dave, îl întrerupse Sofia. Iartă-mă că te întrerup, dar am putea să ne grăbim?

– Ai dreptate. Scuze. Are un scris foarte frumos.

– Să o lauzi pe Jane Austen pentru felul în care scrie este ca şi cum ai lăuda-o pe Sylvia Plath pentru felul în care găteşte, spuse Sofia. Ce zice în scrisoare?

– Este adresată surorii ei. Spune aşa: „Dragă Cass, aseară a avut loc o nouă petrecere stupidă... Miss Langley nu se deosebea cu nimic între fetele scunde, cu nasul borcănat şi gura mare, cu o rochie la modă şi pieptul expus."

Sofia zâmbi.

– Spirituală, continuă.

– „Bath înseamnă abur, umbre, fum şi confuzie. Oricât aş încerca, nu reuşesc să tolerez oamenii." Următoarele rânduri, Dave le citi doar pentru el.

– Ce este, ceva interesant? întrebă Sofia; îşi lungi gâtul să citească şi ea.

– Dimpotrivă, spuse Dave şi lăsă scrisoarea din mână.

– Ce s-a întâmplat, Dave? De ce ai ochii înlăcrimaţi? Vino-ţi în fire, omule! Suntem presaţi de timp.

– E foarte trist, spuse el. Jane ura acest oraş. Eşti sigură că vrei să o trimitem înapoi, într-un loc unde se simte în felul acesta, doar ca să scrie nişte cărţi?

Sofia se sprijini de spătarul scaunului. Ştia ce soartă o aştepta pe Jane în 1803. Ironie şi singurătate.

– Trebuie s-o facem, îi răspunse ea. Va fi tristă. Iar asta îi va scrie viitorul.

Dave încuviinţă şi răsfoi cu mâini atente printre scrisori. Înainte să i le dea Sofiei, citea primul rând al fiecăreia.

– Şi dacă nu e aici? întrebă ea cu voce pierită.

– Jane Austen rămâne dispărută pentru totdeauna, răspunse el, plecând capul. Continuă să citească. Următoarea scrisoare îi era adresată fratelui ei, James, şi declina invitaţia la o petrecere de ziua lui. Într-o alta, îi scria fratelui ei mai mic, Frank, mulţumindu-i pentru o pereche de ciorapi din mătase.

– Mai sunt doar două scrisori, spuse Dave, care examină pagina următoare. Prima este scrisă de mama lui Jane. Pare supărată de ceva.

Îi întinse scrisoarea Sofiei. Aceasta o citi şi îi dădu dreptate.

– Şi ultima? întrebă ea nerăbdătoare.

Dave ridică scrisoarea.

– E scrisă de altcineva.

O citi cu voce tare.

18 iunie, 1811

Dragă Domnişoară Austen,

Cum stai cu sănătatea? Ce mai fac părinţii dumitale? Ataşez o reţetă pentru supă de varză, care sper să te ajute cu problemele de stomac.

Viaţa în capitală este plină de trudă, dar, dacă vrei cumva să te amuzi pe seama mea, te vei bucura să afli că am făcut recent un drum la tribunalul Old Bailey. O dispută mai veche cu un vecin agresiv a recidivat şi m-am pomenit în boxa acuzaţilor. Instanţa a izbucnit în râs când vecinul meu m-a acuzat, din senin, de vrăjitorie. A râs şi judecătorul, toată lumea. Le-am observat râsul şi m-am hotărât să le cânt în strună. Am declarat că sunt vrăjitoare. Am spus asta cu o voce de om nebun. Apoi, când avocatul mi-a cerut să dau exemple de vrăjitorii, m-am hotărât să continui farsa şi am prezentat o listă a activităţilor zilnice ale odioasei mele îndeletniciri. Am încropit nişte vrăji pentru judecător şi i-am dat chiar sfaturi despre cum să le

aplice; spre exemplu, pentru anularea oricărei vrăji se repetă incantaţia, apoi sângele talismanului se amestecă cu sângele subiectului.

În orice caz, strategia a funcţionat, pentru că judecătorul a părut să fie mişcat de nebunia mea vădită. Mi-a acordat o pedeapsă mult mai uşoară decât mă aşteptasem, aşa că mi-am petrecut după-amiaza sărbătorind. Pedeapsa mea presupune o călătorie către un tărâm îndepărtat. Îţi voi mai scrie când ajung, dar, între timp, poate îţi face plăcere să recitești această scrisoare, într-o zi mohorâtă, care te ţine în casă. Mi-au fiert verzele şi mirosul a umplut toată casa.

Cu sinceritate,
Emmeline Sinclair

Sofia zâmbi. Dave lăsă scrisoarea, porni motorul maşinuţei lui şi-i dădu ordin să se îndrepte înapoi spre Bath, cât de repede îi permiteau anvelopele uzate.

– Dacă ai nevoie să te asist cu întoarcerea în timp a altor scriitori, să-mi dai de ştire, spuse Dave în timp ce rulau de-a lungul şoselei M4.

– Nu cunosc alţi autori, îmi pare rău, îi răspunse Sofia.

– Sau putem ieşi să bem ceva, într-o seară, spuse el.

Sofia pufni şi se întoarse să-l privească.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că sunt frumoasă? îl întrebă ea pe un ton acuzator.

– Poftim? rosti Dave, arcuindu-şi sprâncenele.

Sofia înghiţi, dându-şi seama că replica ei fusese uşor deplasată. Avea un motiv bun; se simţea încă vulnerabilă pentru că renunţase la casa şi la căsnicia ei cu Jack pentru o cutie de pantofi plină cu scrisori. Se hotărâse să îşi descarce furia, în mod iraţional,

pe bărbatul acesta de lângă ea, care nu făcuse altceva decât să fie enervant de amabil şi de blând.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că „arăt mişto"?

Dave schimbă benzile.

– Arăţi mişto. Eşti frumoasă.

– De ce nu mi-ai spus niciodată aceste lucruri?

– Pentru că acestea sunt printre ultimele lucruri interesante în ceea ce te priveşte.

Sofia privi şoseaua din faţa ei.

– O!

Maşina făcu un zgomot ca un zornăit. Dave aruncă o privire către indicatoare.

– Mai face aşa câteodată, explică el. Este o maşină destul de veche.

– Nu mai spune, zise ea.

– Dacă scutur puţin asta, de obicei încetează, spuse el, apoi zgâlţâi uşor o manetă care ieşea din volan; după cum promisese, zornăitul încetă.

Sofia îşi căuta în minte cuvintele potrivite ca să îl refuze. Avea să fie blândă, dar directă; merita măcar atât.

– Ascultă, Dave, eşti un tip grozav, începu ea.

El dădu din cap cu o expresie ce părea resemnată. Expiră prelung, căci îşi ţinuse respiraţia.

– Înţeleg, e în regulă, răspunse el. Nu este nevoie să îmi explici, rosti el, apoi îşi continuară drumul.

Oare putea fi cu cineva care era drăguţ cu ea? Părea plictisitor şi lipsit de strălucire.

– Bine, fie, spuse.

– Bine?

– Da, bine, hai să ieşim să bem ceva, zise ea.

Dave îşi păstră privirea fixată asupra drumului. O doamnă în vârstă, într-o maşină Mini Morris, trecu pe lângă ei şi îi depăşi,

strigând pe fereastră nişte aluzii către Dave, cu privire la îmbunătăţirea abilităţilor lui de şofat. În schimb, Dave îi făcu un semn cu mâna, oferindu-i cel mai larg zâmbet pe care îi fusese dat Sofiei vreodată să îl vadă.

Capitolul cincizeci şi cinci

Sofia îi arătă scrisoarea lui Jane. Aceasta o citi şi oftă.

– Sofia. Eşti o minune. Probabil că ai plătit o avere pentru asta.

Jane îşi aşeză mâna pe braţul Sofiei, iar aceasta îşi drese grasul.

– Lasă asta acum. Avem de lucru. Îţi aduc rochia.

Jane încremeni.

– Vrei să plec chiar acum?

– Dar când? Jane, am crezut că suntem presate de timp.

– Presupun. Da, desigur.

Jane întoarse capul, căutând cu privirea împrejur, în casă.

– Unde e Fred? întrebă Sofia. E la serviciu?

Jane scutură din cap.

– Dacă plec acum, nu îmi iau la revedere de la el.

Sofia clătină din cap.

– Vrei să aşteptăm?

Jane fixă podeaua cu privirea.

– Nu.

– Îţi aduc rochia.

O oră mai târziu, Jane era îmbrăcată în rochia albă din muselină. Încălţase ghetele ei maro şi îşi pusese mănuşile, boneta şi

mantaua. Îşi aranjă părul într-un coc grecesc. Îşi ondulă şuviţele care îi încadrau chipul.

Când o văzu, Sofia trase adânc aer în piept.

– Dumnezeule! exclamă ea.

– Arăt altfel? întrebă Jane îngrijorată.

– Arăţi exact ca atunci când te-am cunoscut, spuse Sofia.

– Bun.

– Puţin mai înaltă, poate, zise ea şi trase aer în piept. Eşti pregătită? o întrebă Sofia.

– Sunt pregătită, răspunse Jane şi se îndreptară spre uşă.

– A venit Fred! strigă Sofia, arătând pe fereastră. Ce caută aici?

Fred venea pe poteca grădinii. Jane încremeni. Repede, să fugim! Dar era prea târziu. Tânărul venea spre casă cu o expresie nedumerită pe chip.

– Fred, spuse Sofia pe un ton vesel. Ce e cu tine aici?

Amândouă îl salutară stânjenite. Fred văzu cum era îmbrăcată Jane, îi privi boneta, ghetele şi mantaua, iar zâmbetul îi pieri de pe chip.

– De ce eşti îmbrăcată aşa? întrebă el; Jane îşi feri privirea şi nu răspunse nimic. Jane, ce se petrece? o întrebă, fixând-o cu privirea. Îmi spune cineva ce se întâmplă? insistă el.

Jane clătină din cap. În cele din urmă, se întoarse către el.

– Fred, mă întorc acasă.

Fred făcu câţiva paşi în spate şi se împiedică de un scaun din bucătărie. Se întoarse şi ieşi.

– Fred! strigă Jane în urma lui. Întoarce-te! insistă ea, dar el continuă să se îndepărteze.

Sofia apucă braţul lui Jane.

– E mai bine aşa.

Jane încuviinţă.

Ajunseră la Centrul Comunitar şi păşiră amândouă în spatele scenei. Jane se aşeză între faldurile cortinei, în acelaşi loc în care

își făcuse apariția. Amintirea lui Fred îndreptându-se spre ea și expresia de pe chipul lui încă o bântuiau. Se întoarse către Sofia.

– Nu știu ce să spun, zise Jane, iar asta mi se întâmplă foarte rar.

– Nu există cuvinte pentru o situație ca asta, Austen.

Se îmbrățișară. Sofia citi cu glas tare:

– Pentru anularea oricărei vrăji se repetă incantația, apoi sângele talismanului se amestecă cu sângele subiectului.

Ridică din umeri și îi dădu lui Jane un ac.

– Acum e acum.

Jane își împunse degetul, apoi scoase din buzunar fragmentul de manuscris. Lăsă o picătură de sânge să cadă pe pagină și înghiți în sec.

– Du-mă la iubirea mea cea adevărată! rosti Jane.

– La revedere, Jane, spuse Sofia.

– La revedere, Sofia.

Jane închise ochii și așteptă apariția prafului, ca mai înainte, însă nu se întâmplă nimic. Jane deschise ochii.

– Sunt tot aici.

Sofia își aruncă ochii pe scrisoare.

– Cum e posibil? Ai repetat incantația, ai adăugat un strop de sânge. Nu înțeleg.

Îi întinse scrisoarea lui Jane.

– De ce întotdeauna trebuie să existe complicații?

– Sângele talismanului se amestecă cu sângele subiectului, citi Jane cu glas tare și se încruntă. Acesta este talismanul, nu-i așa? întrebă și ridică bucata de hârtie pe care doamna Sinclair scrisese vraja.

– Așa este, răspunse Sofia.

– Iar eu sunt subiectul, continuă Jane, arătând către sine.

– Corect, spuse Sofia.

Rămaseră în tăcere. Jane răsucea povestea pe toate părțile, în mintea ei.

– Du-mă la iubirea mea cea adevărată. Nu, spuse ea în cele din urmă. Subiectul nu sunt eu.

– Nu eşti? se miră Sofia. Atunci, cine este?

– Jane, se auzi o voce în spatele lor; cineva se îndrepta către ele prin întuneric.

– El este, răspunse Jane.

*

– Cum ai ştiut că suntem aici? îl întrebă Jane; era deopotrivă uşurată şi tristă să îl vadă.

– Mi-am dat seama, răspunse el, apoi văzu zâmbetul de pe faţa ei şi o privi plin de speranţă.

– Nu am dreptul să îţi cer asta, îi spuse Jane, dar eşti bun să îmi dai un strop din sângele tău?

Fred se posomorî; clătină din cap.

– Nu. Am venit să te opresc. Ce se întâmplă dacă nu îţi dau sângele meu? întrebă Fred.

– Nu mă pot întoarce în 1803, răspunse Jane.

– Bun, spuse Fred. Ne vedem acasă, rosti el şi plecă.

– Nu, Fred. Întoarce-te! strigă Sofia.

Dar el plecase.

Jane se aşeză pe podeaua Centrului, cu braţele încrucişate peste piept. Sofia măsura încăperea cu paşi mari, făcând tot feluri de planuri.

– Aş putea să mă ofer să îl bărbieresc, propuse ea. Atunci, aş putea să îl tai, ca din greşeală, şi să adun sângele astfel rezultat.

– Nu crezi că e periculos să faci asta? întrebă Jane. Te-am văzut curăţând o portocală. Nu eşti prea îndemânatică.

– Adevărat. Deşi în CV-ul meu stă scris că mă pricep la aruncarea cuţitelor. Ca să vezi! Sofia bătea cu degetele în perete. Eu zic

să rămânem la planul în care îi iau sânge când doarme, spuse ea. Voi urma un curs on-line de colectare a sângelui. După ce învăţ cum se face, aştept să intre în ciclul de somn profund, înfig acul şi colectez câteva picături. Nici nu o să îşi dea seama.

– Şi cum crezi că vei reuşi să îi înţepi braţul fără ca el să simtă? întrebă Jane.

– Îi voi pregăti o cină copioasă din carne de curcan şi metaqualonă[1].

– Te pricepi să găteşti curcan?

– Nu chiar. Dar nu îşi va da seama, din cauza metaqualonei.

– Nu, spuse Jane. Niciuna dintre aceste metode nu e potrivită.

– De ce nu? Ideea cu somniferele şi curcanul e valabilă.

– Pentru că toate presupun să îi furi sângele fratelui tău. Nu pot să i-l iau forţat. Să mergem acasă, Sofia. Dacă el nu este de acord să mi-l dea, poate că greşesc plecând.

Se ridicară să plece spre ieşire.

– Jane, spuse Fred; se întorsese şi stătea în tocul uşii.

– Fred! exclamă Jane.

Merse lângă el. Era din nou uşurată. Văzându-l, totul îi deveni clar.

– Nu îmi pasă de asta, spuse ea, arătând spre fragmentul de hârtie. De câte ori pleci, mi se rupe inima. Nu vreau să te mai părăsesc vreodată, zise ea. Voi rămâne, rosti şi zâmbi.

Fred îi luă acul din mână şi îşi înţepă un deget. O boabă roşie se formă în vârful degetului lui.

– Nu, Fred. Nu m-ai auzit? Am spus că vreau să rămân. Cu tine.

– Nu vreau asta, zise el şi ridică degetul, oferindu-i sângele lui.

Jane ezită. Picătura roşie continuă să se mărească, transformându-se într-un pârâiaş care ameninţa să curgă pe podea.

[1] Medicament hipnotic şi sedativ utilizat în tratamentul insomniilor (n. tr.)

Ridică bucata de hârtie şi prinse o picătură în cădere. Picătura proaspătă se uni cu pata maronie a propriului ei sânge.

– Mulţumesc, Fred, rosti ea cu voce spartă, apoi îşi privi mâinile. Scoase inelul cu piatră turcoaz şi i-l întinse. Oferă-l cuiva care îl merită.

Fred clătină din cap.

– Inelul acela aparţine soţiei mele.

Jane dădu din cap. Îşi şterse lacrimile.

– Cum îşi iau oamenii rămas-bun în anul 2020?

– La fel, răspunse Fred. Se îmbrăţişează. Îşi spun că se vor revedea curând. Chiar dacă nu este adevărat, adăugă el şi vocea i se frânse.

– Un rămas-bun englezesc autentic, spuse Jane cu vocea tremurându-i.

Jane îl îmbrăţişă. Se auzea emiţând sunete pe care nu ştiuse că le putea face, ca nişte urlete înfundate. Întârziindu-şi plecarea, îi distrugea pe amândoi. Nu devenea mai uşor.

– Pe curând, le spuse amândurora.

Cuvintele ieşiră răguşite. Sofia suspina.

– A fost bine, nu-i aşa? îi şopti Fred la ureche.

– A fost, şopti Jane la rândul ei.

Jane se desprinse şi se întoarse lângă cortină. Ridică bucata de hârtie.

– Du-mă la iubirea mea cea adevărată, rosti ea şi închise ochii; nu se întâmplă nimic.

El zâmbi şi îşi şterse ochii. Camera se întunecă şi începu să ningă.

– Fred! strigă ea.

El îşi ridică privirea către ea. Jane avea ochii în lacrimi.

– Dacă vreodată vei dori să mă vezi, caută-mă şi mă vei găsi. Înţelegi? Voi fi mereu lângă tine.

El încuviinţă.

– Spune-mi că mă vei căuta, continuă Jane. Promite-mi!

– Promit, răspunse el, clătinând din cap uşor nedumerit. Te voi căuta.

Trupul lui Jane deveni o siluetă de praf, apoi dispăru.

Capitolul cincizeci şi şase

Jane deschise ochii. Era în cabana pădurarului.

Afară, în pădure, se lăsase întunericul. Lumina lunii o călăuzi înapoi în oraş. Jane mergea printre copaci, călcând pe un pat de ace de brad şi, când ajunse la marginea pădurii, îşi ridică privirea. În depărtare se zăreau contururile oraşului. Acoperişurile caselor de pe Crescent şi Circus străpungeau cerul. Văzu cupola Pump Room lângă Avon. Din coşurile caselor se înălţa fum.

Ploua. Buclele lui Jane i se lipiră de frunte. Mantaua i se îngreună de apă. Ajunse în centrul oraşului, lângă catedrală, traversă podul Pulteney şi îşi continuă drumul spre Casa Sydney. Se opri la colţul străzii şi privi într-acolo.

În faţa casei era lume adunată. Doamna Johnstone se plimba printre oameni, zâmbind şi şoptindu-le. Doamna Austen, cu chipul pătat de lacrimi, vorbea cu un poliţist. Jane exclamă fără voia ei. Nu trecuse nicio clipă.

Jane trase adânc aer în piept de câteva ori, sperând că inhalase suficient pentru a duce la îndeplinire ceea ce era pe cale să facă, apoi se îndreptă spre mulţime şi trecu drept prin mijlocul acesteia. Se făcură auzite şoapte şi chicoteli. Oamenii se holbau la ea şi o arătau cu degetul. Poliţistul se opri din scris.

– Pe unde ai umblat, domnişoară? o întrebă el.

Oamenii se îndemnară unii pe alţii la tăcere şi păreau să aştepte cu răsuflarea tăiată răspunsul ei. În schimb, Jane ignoră pe toată lumea şi intră în casă. Doamna Austen o urmă.

Odată intrată în casă, Jane se pregăti sufleteşte pentru reproşurile mamei sale. Dar nu avu parte de vreunul. Doamna Austen îngenunche.

– Prostuţo, şopti ea printre suspine şi o cuprinse în braţe.

– Îmi pare rău, mamă.

Doamna Austen o conduse pe Jane în salon.

– Eşti udă leoarcă, spuse ea.

Chemă servitoarea să aducă un prosop cu ajutorul căruia să-i usuce părul lui Jane.

– Mă bucur că te-ai întors cu bine acasă, Jane, rosti o voce bărbătească.

Jane îşi ridică privirea. Pastorul Austen se sprijinea de tocul uşii. Părul cărunt şi lung îi cădea ud pe umeri. Îşi pierduse talpa cizmei stângi. Era pentru prima dată când părea mai bătrân decât cei optzeci de ani ai săi. Jane alergă la el.

– Tată! strigă ea, plângând pe umărul lui; fu cât pe ce să îl răstoarne.

– Uşor, fetiţo, spuse el tresărind. E totul în regulă.

O mângâie pe creştet. Şi hainele lui erau ude. Jane era măcinată de vină.

– Tată, îmi pare rău. Ai umblat prin ploaie şi frig.

– Gata, acum, Jane. Sunt bine.

Mâna îi tremură când apucă un scaun pe care să se aşeze.

– Nu trebuia să ieşi tu în căutarea mea. Să-i fi lăsat pe alţii să o facă.

– Nu laşi o treabă ca asta în grija altora, spuse tatăl ei şi zâmbi, privind podeaua.

– O, tată!

Jane îl cuprinse în braţe. Mama ei oftă.

– Jane, fata mea. Nu trebuia să pleci așa. Domnul Withers ne-a rănit pe toți. Am făcut o plângere la petitoare. Dar nu e totul pierdut. Mai sunt și alți bărbați. Te vom ajuta să îți găsești un soț.

– Nu vreau un soț, mamă.

– Știu, dar, la vremea potrivită, când te vei simți mai bine, vei dori unul.

Jane scutură din cap.

– Mama, nu mă voi căsători.

– Ba da, Jane.

– Ba nu. Mamă, te rog, ascultă-mă! Hotărârea mea este luată. Îmi pare rău.

Doamna Austen scânci, cuprinzându-și pieptul cu mâinile.

– Doamne, Dumnezeule, George. Și-a pierdut mințile.

Margaret, fata în casă, intră cu un prosop.

– Nu mai e nevoie, Margaret, spuse doamna Austen, arătând către prosopul pentru părul lui Jane.

Margaret dădu din cap și se strecură înapoi pe ușă afară. Doamna Austen privi către Jane, încruntată.

– Te rog să te explici, copilă. Cuvintele pe care le-ai rostit sunt nesăbuite.

– Nu mă căsătoresc. Nici acum, nici altădată.

Doamna Austen se ridică, apoi se așeză. Se ridică din nou.

– Și cum ai de gând să supraviețuiești fără un soț? o întrebă.

– Voi deveni scriitoare.

– Scriitoare! Aduceți doctorul. Copila noastră e nebună. Și cine te va întreține, Jane?

– Nu am nicio pretenție. Voi răbda bucuroasă de foame, până când ajung să îmi câștig traiul.

– Să îți câștigi traiul? Ce înseamnă și nerozia asta? Jane, nu poți. E nevoie să îți reamintesc? Ești femeie!

– Pot, mama. Am văzut cum se face.

Doamna Austen mijii ochii la auzul tonului fiicei sale și-i cercetă chipul.

– E ceva schimbat la tine, spuse ea.

Jane fu cuprinsă de panică. Se muncise din greu să își pregătească rochia și coafura la fel ca înainte.

– Privește, George!

– Nu văd nicio schimbare, spuse el, privindu-și fiica.

– Eu văd, spuse doamna Austen. S-a schimbat.

– Sunt tot fiica ta, mamă, rosti Jane.

Doamna Austen își scărpină fruntea.

– Am spus-o dintotdeauna, ești prea deșteaptă pentru binele tău.

– Am moștenit multe trăsături de la mama mea.

– Păcat că te-ai născut femeie, murmură doamna Austen. Dar asta este. Va trebui să te descurci.

Jane luă mâna mamei ei.

– Nu ai fi mai fericită știind că ai un copil care trăiește o viață împlinită, decât unul care este, pur și simplu, căsătorit?

– Împlinire? Ce vorbe sunt astea? Jane, nu ai cumpănit bine toate aspectele.

– Din contră, mamă. M-am gândit la asta de multe ori. Îi voi cere lui Henry să mă ajute cu o mică investiție, care să acopere cazarea și mâncarea pe timpul cât îmi refac manuscrisul.

– Prostii! pufni doamna Austen. Henry nu îți va da niciodată bani pentru un plan atât de nesăbuit.

– Henry adoră planurile nesăbuite, mamă. Și o va face, pentru că știe la fel de bine ca și tine că este o investiție bună.

– Nu știu nimic de felul acesta, protestă mama ei. Am trimis manuscrisul tău lui Cadell. Ne-a făcut cunoscut răspunsul lui.

– Înainte să îmi pui manuscrisul pe foc l-ai citit, nu-i așa?

– Nu mai știu, răspunse ea, apoi făcu o pauză lungă; ridică din umeri. Și ce dacă l-am citit?

– Privește-mă și spune-mi că nu pot face asta. Mă voi căsători după cum îți e voia și nu voi mai scrie un rând cât trăiesc.

Din stradă răzbătu zarva. Un grup de oameni rămăsese în continuare afară, comentând şi bombănind. Vocea doamnei Johnstone se auzea peste ale celorlalţi. Mama ei se ridică şi închise fereastra. Salonul se cufundă în tăcere. În cele din urmă, vorbi tatăl ei.

– Jane, draga mea copilă. Ştiu că scrisul e totul pentru tine. Dar să nu te căsătoreşti niciodată, să fii singură, să trăieşti fără să ai pe cineva alături... Jane, e foarte trist. Nu ştii la ce renunţi.

Jane trase aer în piept şi se întoarse către el.

– Tată, ştiu că nu pare aşa, dar în sufletul meu ştiu la ce renunţ, spuse ea.

Tatăl ei o privi cu tristeţe. Doamna Austen se încruntă şi se aşeză.

– E un risc prea mare, Jane.

– Aşa cum sunt toate lucrurile importante pe lumea asta, mamă.

Doamna Austen îşi fixa fiica cu privirea. Tăcerea domnea iar în încăpere. Margaret intră din nou în salon.

– Doamnă. O, Doamne. Vă rog să mă iertaţi.

Privi în jurul ei, la chipurile tăcute alte tuturor, şi păru să înţeleagă că întrerupsese o discuţie importantă. Se scuză cu o plecăciune şi dădu să facă, grăbită, cale întoarsă.

– Nu. Ce este, Margaret? întrebă doamna Austen.

Margaret se opri şi i se adresă cu voce şoptită.

– Acum că domnişoara Jane s-a întors, bucătăreasa vrea să ştie dacă doamna Lindell mai vine mâine. Dacă da, să meargă să cumpere pui de pe strada Spencer, care sunt mai scumpi, dar doamna Lindell a fost dezamăgită de standardul mesei oferite data trecută, alcătuită din vânat şi care, pe deasupra, era plin de alice.

– Mie mi s-a părut în regulă, bombăni pastorul Austen.

În cameră se lăsă din nou tăcerea. Doamna Austen continua să o fixeze pe Jane cu privirea. Margaret dădu iar să plece, dar se opri la auzul vocii doamnei Austen.

– Spune-i bucătăresei că păsările vânate de domnul Austen sunt suficient de bune, vorbi ea cu convingere. Dacă Jane doreşte să rămână fată bătrână, nu o s-o ţinem pe peţitoare pe pui de la măcelărie.

Margaret dădu din cap şi ieşi zâmbind. Ochii lui Jane se umplură de lacrimi.

– Doamnă Austen? Cu adevărat? spuse pastorul.

– Te iubesc, mamă, şopti Jane pentru prima oară.

Doamna Austen îşi şterse la rândul ei o lacrimă.

– Şi acum, ce urmează? întrebă ea.

Jane zâmbi şi ridică din umeri.

Jane stătea cu privirea fixată pe perete. Trecuseră şase săptămâni de când se întorsese în timpul ei. Insomnia pusese stăpânire pe ea. Noapte de noapte, purta discuţii cu sine însăşi: În noaptea asta dormim, pentru că suntem foarte obosite! Ceasul bătea ora unsprezece, apoi douăsprezece, apoi unu, fără să fi pus geană pe geană. La ora două dimineaţa, se hotăra să se ridice, să facă un ceai, să se plimbe. La trei era înapoi în pat, la fel de trează şi de vioaie ca şi cum s-ar fi odihnit o săptămână. La patru dimineaţa, medita asupra problemelor lumii. La cinci, se resemna că trecuse încă o noapte fără somn. La şase aţipea, ca să fie deşteptată la ora şapte de zgomotele casei trezite la viaţă, gata să facă faţă unei noi zile, ca o moartă vie.

Plângea ore în şir, în tăcere, pe podeaua camerei ei, şi cu furie între copacii din pădure. Începea să uite. Nu-şi mai amintea suflarea lui. Rătăcise imaginea degetelor lui îndoite. O durere în piept o însoţea permanent. În întuneric, când toţi ai casei dormeau, Jane se gândea la el cu privirea fixată pe tavan. Grozăvia a ceea ce făcuse punea stăpânire pe ea.

Ce-i trebuise ei să-şi amestece inima lipsită de experienţă în sentimente de iubire pentru o altă fiinţă omenească? Înainte să-l

cunoască pe el, trăise la un nivel de durere suportabil. Se simţea singură, dar prin comparaţie cu tot ce trăia acum, acela fusese paradisul. Iubirile despre care citise în cărţi erau toate despre zile petrecute în fericire. Acum, că o trăise pe pielea ei, ştia că acele iubiri erau minciuni scrise de bărbaţi ca să vândă volume de poezie. Iubirea nu era lapte şi miere. Iubirea era ca o otravă. Primul strop pătrundea în sânge şi lua cu el durerea, o durere neştiută până atunci. Apoi părăsea trupul, lăsând în urmă o dorinţă mult mai mare decât cea pe care venise să o umple.

Merse la Black Prince şi cumpără un bilet către Londra. Voia să o viziteze din nou pe doamna Sinclair. Avea să cumpere o nouă vrajă şi îl va ţine din nou în braţele ei.

– Un bilet dus-întors pentru Londra, vă rog, spuse ea vizitiului.

– Şase şilingi, spuse acesta şi întinse mâna. Bine aţi revenit, domnişoară.

– Poftim? întrebă Jane şi îl privi curioasă.

– Aţi mai călătorit în trăsura mea, explică acesta.

Jane făcu un pas înapoi şi îşi şterse lacrimile. Îi ceru vizitiului să-i acorde un moment de răgaz, dar plecă şi nu se mai întoarse. În schimb, merse la Pump Room şi se opri în faţa clădirii. Privea faţada din piatră de culoarea mierii şi se întoarse cu gândul la noaptea în care Fred o dusese acolo. Se aşeză pe o bancă din piatră şi plânse până când ochii îi deveniră două pete roşii. Oamenii treceau pe lângă ea, dar nimeni nu se interesă de soarta ei. O femeie plângând în faţa Pump Room nu era un lucru neobişnuit.

Când lacrimile îi secară, se ridică şi porni spre casă. Se aşeză pe pat şi adormi.

Când se trezi, la trei dimineaţa, întunericul revenise. De această dată, Jane nu mai fugi. Se dădu jos din pat şi se aşeză la masa de scris. Apucă pana. O strânse până când încheieturile degetelor i se albiră şi începu să scrie o poveste.

Capitolul cincizeci și șapte

Sofia năvăli în camera lui Fred și-l izbi peste picior.

– Ai nevoie de ceva? o întrebă el; avea pătura trasă până peste cap.

– Miroase ca într-o distilerie aici, spuse Sofia și lovi cu piciorul o sticlă goală de bere, care se rostogoli pe podea.

– Te ajut cu ceva? întrebă Fred.

La fel făcuse după moartea mamei lor. Sofia știa ce urma. Fred se prăbușea cu totul, apoi îi lua câțiva ani să își revină.

– De ce i-ai dat sângele tău lui Jane?

Sofia îl lovi din nou.

– Au! Nu știu.

– Puteai să refuzi și să o oprești aici. Ar fi fost bine și pentru ea. O ușurare, chiar. Dar tu ai trimis-o înapoi. De ce?

– Nu știu.

– Pentru că știai că nu putea fi fericită decât făcând ceea ce iubea. Ai iubit-o atât de mult, încât ai renunțat la ea.

Fred ridică din umeri.

– Cum spui tu.

– Jane nu și-a dorit asta.

– Liniște, mormăi Fred.

– Bine, așadar ea nu mai este. Și mie mi-e dor de ea. Poți să bei până crăpi – te înțeleg perfect. Aș putea chiar să îți dau sfaturi

cum să o faci şi mai bine. Ai putea să îţi găseşti un hobby, să treacă timpul mai uşor, cum ar fi să navighezi sau să îţi colecţionezi unghiile într-un borcan, sau ai putea să te vaiţi despre cum te-a rănit Jane Austen. Să trăieşti pe jumătate. Nu să trăieşti – să exişti doar. Este o opţiune grozavă. O alegi?

Fred îşi dădu ochii peste cap.

– Nu.

– Aşa, bine. Nu excludem această opţiune întru totul, o punem la păstrare deocamdată. Mai există o opţiune.

– Care anume? bombăni Fred.

Sofia se aşeză pe pervazul ferestrei.

– Este siropoasă, greţoasă şi sentimentală. Nu vrei s-o auzi.

Fred gemu.

– Ba vreau să o aud, rosti el pe un ton indispus.

Sofia îşi drese glasul.

– Bine, iat-o! Ai putea să îi cinsteşti memoria.

Fred trase pătura de peste cap şi privi în ochii surorii lui.

– Ceva de genul „am văzut soarele, cândva, şi era frumos", spuse Sofia. „A plecat acum şi asta e foarte trist, dar mulţi oameni trăiesc o viaţă întreagă fără să vadă aşa ceva. Îi voi mulţumi universului că mi-a oferit o astfel de experienţă şi îmi voi oferi mie însumi ceea ce i-am oferit ei. Voi înceta să mai plâng plecarea ei şi voi zâmbi că a fost aici." Sofia se strâmbă. Sentimental, nu?

– Greţos, răspunse Fred.

– Aşadar, acestea sunt cele două opţiuni pe care le ai. Un beţivan trist, ratat, sau un om care zâmbeşte şi trăieşte. Ce alegi?

– Cea de-a doua, probabil, mormăi el.

– Bună alegere, aprobă Sofia, ridicând degetul mare.

– Doare, spuse el apoi, cu glasul pierit.

Sofia se încruntă. Se aşeză pe podea, aproape de el.

– O să doară şi mâine, spuse ea. Şi poimâine. Apoi, într-o dimineaţă, te vei trezi şi vei vedea că doare mai puţin decât cu o zi înainte. Rezistă, în aşteptarea acelei zile.

Fred încuviință. Se ridică și porni spre ușă.

– Unde te duci? îl întrebă ea.

– Să pun în aplicare cea de-a doua opțiune, răspunse el.

– Nu îmi dai o îmbrățișare? După un discurs monumental ca acesta? întrebă Sofia.

Fred își dădu ochii peste cap, dar își îmbrățișă sora.

– Mulțumesc, Sofe.

Ea îi șopti la ureche.

– Ai făcut un lucru nobil, lăsând-o să plece, spuse ea.

Veni și prima zi de filmări. Northanger Abbey revenise pe listele de producție fără ca nimeni să știe ce se întâmplase, cu excepția Sofiei. Aceasta păși în cabina de machiaj și își salută prietenul.

– Fără machiaj astăzi, Derek, îi comunică ea în timp ce îl îmbrățișa. Lasă fondul de ten. Aruncă unguentele și loțiunile. Astăzi mă prezint așa cum sunt.

– Doamnă Wentworth, sunteți bine? întrebă Derek.

– Sunt bine, Derek.

– Sunteți sigură că nu vreți să ascund puțin ridurile de lângă ochi?

– Lasă-le în pace, Derek. Fără tencuială. Să arătăm ruinele castelului așa cum sunt.

Derek făcu o grimasă.

– Dar machiajul invizibil? șopti el cu respect. Au fost vremuri bune!

– Da. Dar au trecut. Toarnă-ți ceva de băut. O să ai nevoie.

După aceea, când Derek a terminat să o demachieze, Sofia a îmbrăcat rochia din catifea verde. Ridurile erau vizibile pe fața ei curată. Sub ochi îi atârnau cearcăne. Pielea ei, odinioară netedă și limpede precum oglinda, era acoperită de pete roșietice.

– Așa, Derek. Ce mai zici acum?

Chipul lui Derek afişa o expresie bizară. Ca şi cum ar fi fost, în acelaşi timp, şi fericit, şi trist.

– Dacă aşa ceva e posibil, eşti mai frumoasă decât înainte, rosti el şi îşi şterse o lacrimă.

– Ştim amândoi că aşa ceva nu este posibil, Derek, dar accept complimentul.

Păşi pe platou. Jack o privi.

– Să nu te recunosc, îi spuse.

– Ei bine, aşa arăt, zise ea. O să fie o problemă?

– Nu, răspunse el, fără să mai adauge altceva, apoi o conduse la locul ei.

Sofia aşteptă semnalul, apoi ţinu un monolog de trei minute despre muselină. Rosti cu modestie replicile puternice. Le interpretă cu vigoare pe cele care păreau neînsemnate. Cuvintele pe care înainte le-ar fi strigat, acum le şopti, zâmbind larg. Rochia ei verde-limetă, mai degrabă decât să invite la derâdere – deşi făcea şi asta – adăuga interpretării ei o naivitate shakespeariană, o înţelepciune tragică, o ironie incontestabilă, o tristeţe profundă. Când veni momentul renumitei replici, Noi, niciunul, nu avem haine potrivite, o rosti cu resemnare, ca pe un lucru pe care îl spunea de ani buni, în locuri despre care nu se vorbea în film, iar faptul că era nevoită să o mai spună o dată o aducea în pragul unei disperări reţinute.

Nu o spuse cu tristeţe sau cu amărăciune, nici nu se coborî să o rostească usturător, ca într-o parodie ieftină; nu persiflă şi nu râse batjocoritor în timp ce vorbea. Sofia rosti replica însoţind-o cu o privire blândă, înţelegătoare, umedă de lacrimi. Puteai crede că era o femeie în pragul disperării sau una complet deziluzionată. Cine putea spune cu siguranţă? Dar în ziua aceea, cu ajutorul unor cearcăne, al unui divorţ şi al sfaturilor autoarei, Sofia a ridicat-o pe doamna Allen la un alt nivel.

În noaptea aceea, s-a întors acasă şi şi-a turnat un pahar. Şi-a luat rămas-bun de la cariera ei; îi adusese milioane şi o slujise cu

devotament. Își șterse o lacrimă din ochii înconjurați de riduri, în amintirea prietenei ei. Nimeni nu o mai trata ca pe un star de cinema acum. Nicio revistă nu o mai încorona drept cea mai atrăgătoare femeie. Ridică paharul și merse la culcare.

*

Câteva luni mai târziu, în timp ce se bucura de o după-amiază liniștită, întinsă pe canapea, Sofia primi un telefon. Era Max Milson.

– Stai jos? o întrebă impresarul.

– Stau întinsă. Se pune?

– Ai fost nominalizată pentru cea mai bună actriță într-un rol secundar, spuse Max.

– Nominalizată pentru ce?

– Pentru un Oscar! Pentru rolul doamnei Allen din Northanger Abbey. Deschide șampania!

Sofia se înecă. Deschisese deja o sticlă de proseco, era destul de aproape.

– Cum așa? izbucni ea în telefon.

– Ei bine, nu sunt sigur care e procesul exact, dar presupun că Academia întocmește o listă lungă, apoi membrii acesteia se consultă între ei.

– Nu, îl întrerupse ea. Cum de am ajuns să fiu eu nominalizată? Am interpretat o bâbătie! Am făcut atâtea filme în care am fost frumoasă, sexy, promiscuă – niciunul dintre acestea nu mi-a adus vreun premiu. Acum, primesc aprecieri pentru că am apărut într-un sac verde-limetă? Nu e bine.

– Ba e bine, spuse Max. E foarte bine. Ai interpretat bine, Sofia. Ai fost autentică.

– Nu accept nominalizarea, pufni Sofia.

– Ba da, o accepți, spuse Max. Oamenii te vor adula și vei primi lucruri pe gratis.

– Bine. Accept nominalizarea.

Sofia închise telefonul şi zâmbi.

Următoarele săptămâni trecură ameţitor, într-o succesiune de mesaje de felicitare, telefoane şi vizite din partea colegilor de breaslă. Mesajele veniră din partea unor oameni de la care Sofia ar fi preferat un telefon, telefoanele din partea celor de la care ar fi preferat să primească un mesaj, iar vizitele din partea unor oameni pe care dorea să nu îi mai fi văzut vreodată. Sofia îşi exersase discursul de acceptare a unui premiu Oscar în fiecare noapte, în baie, încă de la vârsta de patru ani. Uneori, acesta era un discurs emoţionant şi dramatic, în care mulţumea tuturor celor care o ajutaseră, inclusiv păpuşilor Barbie şi periei de păr. Odată cu înaintarea în vârstă, discursul căpătase accente maliţioase, numindu-i pe cei care o descurajaseră şi mulţumindu-le pentru nimic. În cele din urmă însă, în acea lună februarie, când păşi pe podium şi primi trofeul pentru cea mai bună actriţă într-un rol secundar, pentru Northanger Abbey, discursul ei de mulţumire fu alcătuit din cinci cuvinte.

– Jane, acesta este pentru tine! spuse ea, apoi părăsi scena.

Mulţimea păru amuţită de surpriză şi, totodată, cufundată în confuzie, încât nu putu face altceva decât să-i acorde ovaţii la scenă deschisă.

Capitolul cincizeci şi opt

Fred mergea pe strada Praed, în Paddington, ca să ia trenul înapoi spre Bath. Se pregătea să intre în clădirea gării, când ceva îi atrase atenţia. Grămezi de cărţi umpleau vitrina prăfuită a unui anticariat. Fred chicoti; Jane îl necăjise pentru că nu citise niciuna dintre cărţile ei. Intră. Anticariatul era o încăpere dărăpănată, plină de cărţi până în tavan. Un domn îmbrăcat în haine şifonate se apropie de el. Pe ecusonul acestuia scria George.

– Căutaţi ceva de citit în tren? spuse omul.

– Aveţi ceva de Jane Austen? întrebă Fred.

– Cum să nu, zâmbi George şi îl conduse lângă raftul cu autori clasici.

Fred citi titlurile de pe coperte. Jane era autoarea câtorva.

– Ce îmi recomandaţi? Iertaţi-mă dacă este o întrebare stupidă.

– Nici vorbă. Multă lume se interesează de cărţile ei. Îmi face plăcere să vă ajut.

George îşi suflecă mânecile. Alese o carte şi o răsfoi pe îndelete. Se încruntă, apoi alese o altă carte şi o lovi cu degetele peste copertă.

– Aceasta.

Fred luă cartea.

– *Persuasiune*, citi el cu glas tare.

– Nu este la fel de ostentativă ca *Mândrie şi prejudecată* sau ca *Emma*, nu abundă în vorbe de duh şi umor. Acelea sunt cărţile în care se dă mare. În care demonstrează de ce este cea mai mare scriitoare din câte au existat, spuse George. Pe aceasta a scris-o mai târziu. Este ultima carte scrisă înainte de moartea ei.

Fred se încruntă şi nu spuse nimic.

– Sunteţi bine, domnule? întrebă George apoi.

– Da, răspunse Fred. E vorba că... e moartă.

– O, da, spuse George. Austen a murit acum mult timp.

Bătu din nou cu degetele în coperta cărţii.

– Încercaţi-o pe aceasta. Aici o veţi regăsi pe adevărata Jane.

Fred o răsfoi.

– Despre ce e vorba? întrebă el.

– Despre regret, răspunse George şi îi zâmbi.

Fred încuviinţă.

– O iau.

– Bun, spuse George şi îl conduse pe Fred la casă. Dacă sunteţi un admirator al lui Austen, poate doriţi să vă adăugăm pe lista noastră. Organizăm frecvent evenimente dedicate ei, cluburi de lectură.

– Sigur, zâmbi Fred.

– Minunat. Care este numele dumneavostră, domnule?

– Wentworth, spuse Fred.

George tastă numele pe o tastatură acoperită de praf.

– Şi prenumele?

– Fred.

George se opri din scris şi se holbă la el.

– Numele dumneavoastră este Frederick Wentworth?

– Este vreo problemă?

George zâmbi şi îi întinse cartea.

– Nu. Lectură plăcută, domnule.

Fred urcă în trenul care îl aducea înapoi în Bath. Întâlnirea lui se terminase la ora trei după-amiaza, așa că la început fu nevoit să stea în picioare, în mulțimea de elevi și turiști. La Maidenhead, cei mai mulți coborâră și vagonul se eliberă. Găsi un loc liber lângă fereastră și se așeză. Scoase cartea din geantă și o deschise la prima pagină.

Pe fereastră intra lumina amiezii. Peisajul rural rămânea, în viteză, în urmă.

> *Sir Walter Elliot de la Kellynch Hall, din Somersetshire, era un bărbat care nu citise niciodată o carte de plăcere, cu excepția Baronetului.*

Fred se strâmbă. Era un roman greu de citit, de modă veche, din categoria lecturilor obligatorii în școală. Întotdeauna, când primeau un astfel de roman, elevii dădeau ochii peste cap. Cuvintele arhaice și frazele lungi îl încetineau. Căută pe Google cuvântul „baronet". Mai citi câteva paragrafe și descoperi că nu se putea concentra asupra pasajelor lungi, incapabil să rețină ceva. Lăsă cartea și privi pe fereastră. Câmpurile se perindau amețitor prin fața ochilor lui, devenind o negură verde.

Ridică din nou cartea și se forță să continue. Citi zece pagini. Citi pagina următoare strângând din dinți și răsuflă ușurat când ajunse la ultimul cuvânt; putea să o facă. Era hotărât să o citească până la capăt, pentru Jane. Ajunse la începutul paginii următoare. Prima frază fu ușor de citit, acum că începuse să se obișnuiască cu punctuația și cu frazarea. Propozițiile ei erau toate la diateza pasivă, cu sensul exprimat la finalul lor. Își dezvăluia intențiile în ultimul moment. În prezent, tehnica aceasta nu se mai bucura de apreciere. Fiecare îndrumător recomanda ca sensurile să fie revelate de la bun început, cu claritate. Însă, pe măsură ce se obișnuia cu stilul, sensul i se dezvăluia. Fiecare frază venea cu un nou înțeles. Continuă să citească despre sir Walter Elliot.

Fred zâmbi. O selecţie de cuvinte alese cu grijă, iscusit şi amuzant, îşi revelau sensul la sfârşit. Din câteva rânduri, conturase un personaj. Fred nu îl cunoscuse niciodată, dar cunoscuse de sute de ori pe cineva care îi semăna. Citi capitolul următor în jumătate din timp. Când ajunse la cel de-al treilea capitol, deja se produsese o transformare: limita de zece pagini nu mai reprezenta un scop în sine; în loc să se forţeze să citească doar pentru că o iubea pe Jane, uitase că ea era autoarea şi citea dornic să descopere ce urma. Fred zâmbi. La naiba! I se confirma o bănuială îndelungată. Se afla în prezenţa unui talent cu adevărat remarcabil. Cât de plictisitor trebuie să îi fi apărut el ei!

Se simţi privit şi îşi ridică ochii din carte. Pe scaunul din faţa lui stătea o femeie de vârstă apropiată, care îi părea cunoscută. Aceasta îi arătă cartea pe care o citea. Era tot *Persuasiune*.

– Simone, aşa-i? spuse el. De la şcoala St. Margaret? Atacant.

– Eu sunt, confirmă ea şi îşi strânseră mâinile.

– Îţi place? îl întrebă ea, arătând spre carte.

– E bună, nu-i aşa? rosti Fred. Plină de duh.

– Este desăvârşită, spuse Simone.

Zâmbi. Trenul ajunsese în Reading.

– Lectură plăcută, spuse ea. Eu cobor aici.

Simone coborî şi-i făcu lui Fred cu mâna, în timp ce trenul se puse din nou în mişcare. Fred îi făcu şi el semn cu mâna.

Trenul îşi continuă drumul spre Bath, iar Fred continuă să citească.

Partea următoare cuprindea prezentarea fiicei mijlocii, Anne Elliot. Aceasta era o fată bătrână inteligentă şi ascultătoare, aflată la mila financiară a extravagantului ei tată. Capitolele următoare o înfăţişau, totodată, drept o mătuşă devotată, care ştia să asculte. În tinereţile ei respinsese un tânăr care o iubise, iar acum, peste ani, regreta. Fred ajunse la sfârşitul capitolului şi îşi îndreptă privirea pe fereastră. Întinderile de smarald continuau să se perinde în goana trenului. Era o carte tristă.

Fred dădu pagina. Un nou personaj își făcu apariția, un căpitan de marină. Privirea lui Fred se pierdu din nou pe fereastră, gândindu-se la iubirea lui Jane pentru frații ei călători pe mare. Își îndreptă ochii asupra paginii și privirea îi căzu pe două cuvinte.

Cartea îi căzu din mâini cu un zgomot ce răsună de-a lungul compartimentului, făcând să tresară un muncitor ațipit pe hol. Fred se scuză cu un gest. Luă cartea și verifică.

Numele căpitanului de marină era Frederick Wentworth.

Fred expiră prelung. Citi pagina în grabă, apoi întoarse foaia. Pagina următoare nu era scrisă. În schimb, conținea ilustrația desenată a căpitanului Wentworth. Acesta purta uniforma ofițerilor flotei regelui George, iar pletele lungi până la umăr îi erau legate la spate cu o panglică. Nu avea barbă, dar avea favoriți. De sub epoleți și de sub părul lung, propriul lui chip îl privea din pagină.

Fred își șterse ochii. Asemănarea îl tulburase. Știa cum de fusese posibil. Femeia cu memorie fotografică îi făcuse cunoscute iubitei ei surori, Cassandra, fiecare linie a chipului lui, curba nasului, iar aceasta înțelesese și redase fidel fiecare detaliu, cu o mână sigură. Dincolo de acuratețea trăsăturilor, mai era ceva care îl dezarma. În imagine, Fred zâmbea. Nu era un zâmbet larg, deschis; în schimb, buzele îi erau lipite, iar zâmbetul răzbătea mai degrabă din privire, care trecea dincolo de pagină, într-o expresie plină de căldură. Cea mai potrivită descriere era o privire plină de iubire, pe care el o oferise unei singure persoane. Ea îi promisese atunci că nu va uita niciodată privirea aceea și își ținuse promisiunea.

Capitolul cincizeci şi nouă

Jane intră în magazinul Forsyth's, un magazin universal care vindea timbre şi articole de papetărie, de pe strada Spencer. Domnul Forsyth însuşi era la tejghea, citind ziarul. Jane aşeză punga cu zahăr pe tejghea. Aceasta supravieţuise călătoriei în timp, spre bucuria ei, împreună cu pixul pe care îl îndesase în ultima clipă în buzunar şi care fusese atât de folosit în ultimele zile, încât acum era aproape golit de cerneală.

– Cât îmi daţi pe asta? întrebă Jane.

Forsyth îşi ridică privirea dintre paginile ziarului. Băgă un deget în pungă şi gustă cristalele albe. Pufni.

– Zece şilingi.

– Văd că aţi ridicat înşelătoria la rang de artă, spuse Jane.

Forsyth îşi încrucişă braţele peste piept.

– Cincisprezece.

– Poate că Buxton va fi interesat să îl cumpere el, oftă Jane.

– Da, poate, spuse Forsyth ridicând din umeri.

Jane ridică pachetul şi porni spre uşă.

– Foarte bine, douăzeci de şilingi! strigă omul în urma ei.

– Optzeci, spuse Jane, întorcându-se spre tejghea.

– Şaizeci, oferi el.

Jane zâmbi.

– S-a făcut.

Ieşi din magazin şi îndesă bancnotele în buzunar. Forsyth îi plătise, relativ vorbind, de trei sute de ori preţul pe care îl dăduse ea pentru zahăr în secolul XXI. Îşi umflă pieptul, mândră de reuşita primei ei tranzacţii. Cu banii aceia cumpăra hârtie şi cerneală pentru un an.

Îşi întinse mâna dreaptă. Scrisese patru ore în timpul dimineţii şi era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Mama ei îi făcuse un serviciu când îi pusese manuscrisul pe foc. Jane îşi amintea cuvânt cu cuvânt ce scrisese. Dar când venea vorba să rescrie, ezitase să redea aceleaşi cuvinte. De la o vârstă fragedă, Jane se luase la harţă cu lumea prin intermediul scrierilor ei; personajele sale cunoşteau întotdeauna un sfârşit violent şi ridicol şi se exprimau în replici directe şi inteligente. Acum simţea însă nevoia să scrie cu înţelegere faţă de eroinele ei. Victoriile acestora nu erau obţinute pe cheltuiala partenerilor nerozi, ci prin intermediul unor elemente bizare, precum propriul lor talent şi demnitatea. Păstrase glumele; continua să fie ironică – lumea înconjurătoare abunda în surse de inspiraţie. Însă nu glumea pe seama iubirii. Ce sentimentală ajunsese să fie!

Două tinere se opriseră pe stradă şi chicoteau pe seama ei, în dosul mâinilor înmănuşate. În urma păţaniei cu domnul Withers şi a plecării ei temporare, femeile oraşului o catalogaseră pe Jane drept isterică. Părerile acestora, în lumina comportamentului ei, erau probabil întemeiate. Era exclusă de la toate întrunirile, iar oamenii o arătau cu degetul. Jane le făcu celor două femei cu mâna, gest care păru să le nedumerească grozav, şi trecu mai departe.

Jane dădu colţul şi zâmbi în sinea ei. Îşi strecură mâna în buzunar. Îşi scoase inelul cu piatră turcoaz de pe degetul mijlociu şi îl lăsă să alunece pe degetul următor. Îşi strânse mâna.

Oare luase decizia corectă? Sigur că da. Se aplecă să îşi lege un şiret şi îşi şterse ochii cu o mână tremurătoare.

Treisprezece ani mai târziu, când sfârşitul o găsea pe un şezlong, într-o casă închiriată, în Winchester, ultimul lucru care i-a trecut prin minte a fost Fred luându-i mâna într-a lui, prima oară când dansase cu ea.

Acum însă, Jane intră pe strada Bennet şi traversă piaţeta. În faţa Wood's Rooms se aduna mulţimea pentru balul de seară. Cuplurile căsătorite aşteptau, braţ la braţ, în faţa uşilor. Un grup alcătuit din trei domni în vârstă dezbătea situaţia Franţei. Un cârd de tinere pălăvrăgea cu încredere despre cei mai recenţi curtezani. Jane îşi croi drum printre ei şi se îndreptă spre podul Pulteney, cu obrajii mângâiaţi de soarele aşezat pe un cer colorat în roz şi galben.